

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE ALPHA KING'S HATED SLAVE 1

*His hatred
for her is raw
and deep...*

My Slave my Property

KISS LEILANI

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KÖLEM
BENİM MALIM
'ALFA KRALININ NEFRET EDİLEN
KÖLESİ'NİN 1. KİTABI
KISS LEILANI tarafından

YAZARIN NOTU

Bu, zorla seks, grafik şiddet ve kan, pedofili (tasvir edilmemiştir) gibi tetikleyici durumlar içeren karanlık bir romantizmdir, istismar, kölelik, travma, tecavüz ve çok cinsel durumlar. Bu kitap 18 yaş üstü içindir ve çocuklara yönelik değildir. Nihai olarak nefret, intikam, işleme ve iyileşme hakkında olsa da, bunlara karşı hassassanız

konularında bilgi sahibi değilseniz, bu kitap size göre olmayabilir.

İTHAF:

Bu kitabı aileme ithaf etmek garip olur, bu yüzden sevgili okuyucularıma ve hayranlarıma ithaf edeceğim. Her birinizi çok seviyorum ve umarım bu kitabı yazarken en az benim kadar keyif alırsınız.

Beni ya da ailemi tanıyorsanız, karanlık, müstehcen ve kutsal olmayan her şey aşkına, bu kitaptan uzak durun! Büyükannemin/annemin bu kitabı öğrenmesine ve aile toplantılarında bana gözlerini *dikmesine* neden olmasanız iyi edersiniz.

Ayrıca sevgili editörüm Melanie Lopata'ya, sen bir hayat kurtarıcısın ve en iyisisin!

Telif Hakkı© 2019-2023 Kiss Leilani

ISBN: 9798373820639

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap hiçbir şekilde çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz. yazarın izni olmadan basılı veya elektronik formda. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Tüm karakterler ve hikaye yazarın mülkiyetindedir ve desteğiniz ve saygınız takdir edilmektedir. Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından tasarlanmıştır.

İÇİNDEKİLER

YAZARIN NOTU İTHAF:

ÖNSÖZ

BÖLÜM 1 ONU TUTSAK EDEN KİŞİNİN İLK ZİYARETİ

BÖLÜM 2 NEDEN BEN...?

BÖLÜM 3 YARALI BÖLÜM

4 VETTA

BÖLÜM 5 KRALİYET HAVASI BÖLÜM 6

KRALİYET SARAYI

BÖLÜM 7 KRALIN KÖLESİ BÖLÜM 8

UNUTMA

BÖLÜM 9 KRALIN ZİYARETÇİSİ BÖLÜM

10 SEXSOMNIA

BÖLÜM 11 GECENİN İÇİNDEKİ

ÇİĞLİKLER BÖLÜM 12 SALLY

BÖLÜM 13 BAZI ŞEYLER ASLA UNUTULAMAZ BÖLÜM 14 ÇAĞRILDI

BÖLÜM 15 OTURUM

BÖLÜM 16 UYUYAN GÜZEL

BÖLÜM 17 METRES VE KÖLE

BÖLÜM 18 YALVARIŞLARI VE KİMSENİN BİLMEDİĞİ BİLGİ BÖLÜM 19

KRAL, METRESİ VE KÖLESİ

BÖLÜM 20 SERSEMLEMİŞ

BÖLÜM 21 KRALLA BİR GECE BÖLÜM 22 ACI VE

SEVİNC

BÖLÜM 23 DANIKA MI REMETA MI?
BÖLÜM 24 KİM KENDİ ŞEYTANLARINI ÖLDÜRECEK?
BÖLÜM 25 GÖZLER: DAHA İYİ BİR DÜNYAYA AÇILAN KAPI
BÖLÜM 26 PRENSESİM
BÖLÜM 27 BİR ŞEYLER YANLIŞ GİDİYOR
BÖLÜM 28 ÇIĞLIKLAR: DELİNİMİŞ RUHLAR BÖLÜM
29. İKİ KADIN
BÖLÜM 30 ACININ YÜKSEK SESİ 1
BÖLÜM 31 DECLAN: ACININ GÜR SESİ 2 BÖLÜM 32
SADECE BU GECE İÇİN
BÖLÜM 33 METRES
BÖLÜM 34 ERKEĞİN KADINA DUYDUĞU NEFRET
BÖLÜM 35 ADALET VE SÖYLENTİ
BÖLÜM 36 KRALIN İKİLEMİ
BÖLÜM 37 SİZİN NEYİNİZ VAR? 38. BÖLÜM GÜN
İŞİĞİNDA 39. BÖLÜM REMETA: Kapana Kısılmış
BÖLÜM 40 KALABALIK İÇİNDE MIRILDANAN SORULAR BÖLÜM 41
ONUN DOKUNUŞU
BÖLÜM 43 UÇURUMDA
BÖLÜM 43 BİR KÖLE GİBİ SOYUNDUĞUNDA BİLE BÖLÜM 44
KRAL'IN SÖZLERİ
BÖLÜM 45 KİM BU KADIN? BÖLÜM 46
KÖLE PRENSES
BÖLÜM 47 KRAL VE METRESİ
BÖLÜM 48 GECENİN SESSİZ SESİ BÖLÜM 49 KRAL
CONE'UN MİRASI
BÖLÜM 50 KRALIN ODASINDA BÖLÜM 51
DANIKA'M

BÖLÜM 52 BUZ ÇATLAKLARI

BÖLÜM 53 GÖRÜNMEZ BAĞLANTI VE DURDURULAMAZ BAĞ

BÖLÜM 54 DÖNÜM NOKTASI BU

YAZARIN DİĞER KİTAPLARI

TEŞEKKÜR

"Soyun," diye emretti, sesi soğuktu.

Danika zihinsel olarak kendini bu geceye hazırlamıştı ama bununla yüzleşmek korkunun içine işlemesine neden oldu.

"Lütfen..." diye söze başladı ama hata yaptığını anlayarak ağzını kapattı.

Bir panter gibi ona yaklaştı ve saçlarını öyle sert çekti ki başı geriye düştü ve acıdan ağlamamak için dudaklarını ısırды. Adamın gözlerinde hiç pişmanlık yoktu. Sadece içini ürpertecek kadar çiğ bir nefret vardı.

"Ya soyunursun ya da sana yardım etmeleri için muhafızları çağırırım."

Elleri cübbesinin boynuna gitti ve giysiyi bir arada tutan ipleri çözmeye başladı. Tamamen soyunduktan sonra cübbenin yere düşmesine izin verdi.

Elleri titriyordu ama onları yumruk haline getirdi. Bu gece, bekâretini tanıdığı en soğuk adamın ellerinde en acımasız şekilde kaybedecekti.

Ama buna asaletle katlanacaktı. Çenesini kaldırdı ve adamın bir sonraki emrini bekledi.

"Yatağa uzan." Gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Sadece nefret.

PROLOGUE

Bir zamanlar Salem Krallığı ve Mombana Krallığı birbirleriyle barış içindeydi. Bu barış, Mombana kralı öldüğünde ve yeni bir hükümdar olan Prens Cone başa geçtiğinde bozuldu.

Prens Cone her zaman güce aç olmuş, hep daha fazlasını istemişti. Taç giyme töreninden sonra Salem'e saldırdı. Saldırı o kadar beklenmedikti ki, Salem buna hiç hazırlıklı değildi. Şaşırmışlar. Kral ve kraliçe öldürüldü ve prensi köle olarak aldılar.

Savaştan sağ kurtulan Salem halkı köleleştirildi; toprakları ellerinden alındı. Kadınlarını ve bazı erkeklerini seks kölesi yaptılar.

Her şeylerini kaybettiler.

Salem ülkesinin başına Prens Cone şeklinde bir kötülük geldi. Salem Prensi Lucien öfke doluydu ve kölelik sırasında Kral Cone'a karşı intikam yemini etti.

On yıl sonra, otuz yaşındaki Lucien ve halkı kölelikten kaçtı. Saklanmaya ve iyileşmeye başladılar, halkına duyduğu sevgiyle topraklarını geri almak ve Mombana'nın topraklarını da ele geçirmek isteyen korkusuz ve soğuk Prens Lucien'in liderliğinde gece gündüz eğitim gördüler.

Mombana'ya pusu kurup saldırımları beş yıl sürdü. Prens Cone'u öldürdüler ve her şeyi geri aldılar.

Onlar zafer çiğlikleri atarken Lucien'in gözleri Mombana'nın gururlu prensesini buldu ve kıstırdı: Prenses Danika.

Prens Cone.

Lucien ona hayatında gördüğü en soğuk gözlerle bakarken, ilk kez zafer kazandığını hissetti. On yıldır taktığı köle tasması elinde şingirdayarak prensesin yanına yürüdü. Hızlı bir hareketle prensesin boynuna tasmayı geçirdi.

Prensесin çenesini yukarı kaldırdı ve şimdiye kadar yaratılmış en güzel yüze baktı. Ona acı bir gülümseme vererek, "Sen benim kazanımımsın. Kölemsin. Seks kölemsin. Benim malımsın. Senin ve babanın bana ve halkıma yaptığınız her şeyin karşılığını fazlasıyla ödeyeceğim."

Gözlerinde saf nefret, soğukluk ve zafer dans ediyordu.

BÖLÜM 1

ONU ESİR ALAN KİŞİNİN İLK ZİYARETİ

Danika boş ve soğuk hücrelerinde büzüşüp kalmıştı. Bir haftadır oradaydı ve dışarıda olmak için can atıyordu... ya da herhangi bir yerde - hücresinin donmuş çorak alanı olmayan herhangi bir yerde. Oda'nın yan tarafında sadece bir ranza vardı. Danika kendisini esir alan kişiyi son bir haftadır görmemişti ve işte o zaman ona doğru yürüdü, boynuna uzanıp yakasına yapışırken hayatında gördüğü en taşlaşmış gözlerle ona baktı. Onun kölesi. Ona kendi malı demişti.

Danika'nın kollarından aşağı bir ürperti indi. Daha önce hiç kimsenin gözlerinde böylesine çığ bir nefret görmemişti. Kral Lucien ondan nefret ediyordu. Danika bunun nedenini herkesten daha iyi biliyordu. Hem de nasıl biliyordu.

Bir hafta önce, Mombana Kralı Cone'un kızı Prenses Danika'ydı. Korkulan ve saygı duyulan biriydi. Kimse ona ikinci kez bakmaya cesaret edemezdi. Kimse onun gözlerinin içine bakmaya cesaret edemezdi. Ya da hayatlarına değer vermedikleri sürece onun yürüdüğü yolda yürümeye cesaret edemezlerdi. Babası bunu görmüştü.

Şimdi ise babası ölmüş, krallıkları acımasız Kral Lucien tarafından ele geçirilmişti.

Ayak sesleri ve zincir şakırtıları Danika'nın dikkatini hücrenin kapısına doğru çekti. Kapı açıldı ve bir tepsi yemek taşıyan bir koruma içeri girdi. Danika'nın midesi guruldadı, açlık onu sardı. Ona bunun sabahdan beri ilk öğünü olduğunu ve şu anda şüpheli bir şekilde akşam gibi görüldüğünü hatırlattı.

"İşte yemeğiniz, *Priiincess*." Muhafız heceyi tiksintiyle uzattı. Buradaki herkes ondan nefret ediyordu ve Danika bunu biliyordu. Hiçbir şey söylemeden meydana okurcasına çenesini kaldırdı. "Kral birkaç saat içinde burada olacak. Onu karşılamaya hazır olun," dedi ve uzaklaştı.

Danika'nın içinden korku geçti. Henüz onu esir alan kişiyle yüzleşmeye hazır değildi. Ama bir hafta olmuştu ve Danika bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu.

İki saat sonra, Danika ayak seslerini duyduğunda güneş neredeyse batmak üzereydi ve ardından "Kral geldi-"

"Beni anons etme, Chad," diye gelen sert cevap Danika'nın kollarından aşağı ürperti gönderdi. Yirmi bir yıllık hayatı boyunca hiç bu kadar soğuk bir ses duymamıştı.

"Özür dilerim kralım," dedi Chad çabucak.

Zincir sesleri... ve sonra biri kapıyı fırlatıp açtı. İçeri sadece kral girdi çünkü Danika neredeyse duyulmayan tek bir ayak sesi duydu. Kapı arkasından kapandı.

Birdenbire, soğuk ve çorak hücresi artık o kadar da... çorak değildi. Gözlerini kaldırdı ve gözlerinde kendi nefretiyle ona baktı. Adam iriydi, bir savaşçı gibiydi ama bir kralın duruşuna sahipti. Danika onun otuz beş yaşında ve hayatın kendisinden daha büyük olduğunu biliyordu. Babasının kölesiyken bile, onu ne kadar dövmüş olurlarsa olsunlar, ona ne kadar işkence etmiş olurlarsa olsunlar, bu asalet onun etrafında mevcuttu.

Birbirlerine baktılar, aralarındaki kötülük barizdi. Yalnızca Kral Lucien'inki sadece nefret değil, tiksintiydi de. Ham nefret ve öfke doluydu. Gözlerinde hiç sıcaklık yoktu. Yüzü yakışıklı olabilirdi ama bir yanağından geçen kalın bir yara izi ona vahşi bir görünüm veriyordu.

Ona doğru yaklaştı, eğildi ve elini sarı -neredeyse beyaz- uzun saçlarında gezdirdi, sonra sıkıca kavradı ve sertçe çekerek başını geriye itti, böylece gözleri olan okyanusa bakmak zorunda kaldı. Acı onu yaktı.

"Buraya geldiğimde bana hitap edeceksin. Bir korkak gibi oturup bana bakmayacaksın, yoksa seni cezalandırırım." Gözleri kıpkırmızı parladı. "Seni cezalandırmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

Danika başını salladı. Evet, bu adamdan, onu esir alan kişiden nefret ediyordu ama acıya karşı derin bir tiksintisi vardı. Acıyı hiç sevmezdi ve ondan kaçınmak için her şeyi yapardı... eğer yapabilseydi.

"Evet... kralım,"

Gözlerinde tiksinti parladı. Elini indirdi ve zar zor örttüğü göğsünün üzerine koydu. Kıyafetinin arasından göğüs ucunu daire içine aldı,

ve sonra Danika'yı öyle sert çimdikledi ki, Danika kalın bir acı dalgası içinde yankılanırken haykırdı. Gözlerinin içine bakarken yumruyu sıkıca tuttu. "Ben senin kralın değilim ve asla da olmayacağım. Ben halkımın kraliyim ve sen benim halkım değilsin. Sen benim kölemsin Danika. Benim malımsın."

Danika hızla başını salladı, adamın acıyan göğüs ucunu bırakmasını diledi. Adam bunun yerine meme ucunu daha sert bir şekilde sıktı ve Danika'nın gözleri yaşardı.

"Bana efendin olarak hitap edeceksin ve bana hizmet edeceksin. Tıpkı hizmetçilerim gibi... Sadece daha fazlası." Dudakları nefret dolu vahşi bir gülümsemeye dönüştü. "Elbette, bir kölenin efendisine nasıl hizmet ettiğini biliyorsun. Ne de olsa baban sana iyi öğretmiş."

"Evet! Evet!" diye bağırdı ellerini yumruk yaparak. "Lütfen, bırak gitsin!"

Daha sert çimdikledi. "Evet... ne?"

"Evet, Usta." Kızgın gözyaşları gözlerini doldurdu. Danika, aşağılayıcı olduğu için bu kelimedenden her şeyden çok nefret ediyordu.

Neredeyse hemen bıraktı ve ondan uzaklaştı, yüzünde hiçbir duygu yoktu. Ayağa kalkarak Danika'nın çürük üstünü parçalara ayırdı ve çıplak göğüslerini soğuk, duygusuz gözlerine maruz bıraktı.

Aşağılanma gözyaşları Danika'nın boğazını düğümledi. Kendini ondan koruma dürtüsüne teslim olmamak için sefil eteğini yumrukladı.

Adam kızın vücudunu incelerken gözlerinde hiçbir değişiklik olmadı. Şehvet parıltısı yoktu. Hiçbir şey yoktu. Bunun yerine bir göğsünü avuçladı -ağrıyan, kırmızı, istismar edilmiş meme ucunun olduğu göğsü- ve okşadı. "Ayağa kalk."

Titrek bacakları üzerinde durdu, bulanık gözlerle yere baktı.

"Chad!" diye bağırdı adam.

Kadın donakaldı ve soyunmuş halini gizlemek için ondan uzaklaşmaya çalıştı ama göğsünü tutan el sıkışarak hareket etmesini engelledi; tabii daha fazla acı çekme riskini göze almak istemiyorsa.

"Ekselansları?" İri adam içeri girdi, gözlerini kralına dikmişti.

"Bu köleye iyice bir bak, Chad. Gördüklerin hoşuna gitti mi?"

Chad'in gözleri vücudunu okşadı ve Danika yerin yarılıp onu yutmasını diledi. Ama meydan okurcasına durdu ve Chad'in yüzüne baktı.

Ona aç gözlerle bakan Chad'in gözlerini şehvet kaplamıştı. "Dokunabilir miyim?" diye sordu hevesle. Chad dışarı çıkmadan önce krala bir kez daha baktı ve Danika adamın kralına bakarken gözlerinde bir bakış olduğunu fark etti. Nefret değil, hayır, nefret değil. Ama bu bakışı çıkaramıyordu.

"Muhafızlar!" diye seslendi kral ama sesini yükseltmedi.

İki muhafız belirdi. "Emredersiniz, Majesteleri."

Soğuk gözleri Danika'yı terk etmedi. "Burada işim biter bitmez hizmetkârlara kölemi yıkamalarını söyle. Onu temizleyin ve üç saat içinde odama getirin."

"Emredersiniz, Majesteleri." Muhafızlar gitmekte isteksizdi çünkü Danika'nın çıplaklığı onları büyülemişti.

Danika ağlamaklı gözlerindeki öfke ve nefretle, duruşundaki meydan okumayla krala odaklandı.

Kral sonunda onun göğsünü serbest bıraktı. "Seni öyle bir inciteceğim ki, acıyı yaşayacak ve arzulayacaksın. Senin ve babanın bana ve halkıma yaptığı her şeyi ve daha fazlasını sana yapacağım. Seni istediğim kadar çok kişiyle paylaşacağım ve seni köpeklerin en itaatkârı olarak eğiteceğim."

Korkunun tadı Danika'nın dilinde hissediliyordu ama yüzüne yansımaya izin vermedi. Bütün bunların olacağını o içeri girmeden önce bile biliyordu.

Dudakları seğirdi ve yaralı yanağına vurgu yaptı. "Seni kıracağım Danika."

"Beni asla kıramazsın, seni canavar!" Kelimeler Danika'nın dudaklarından yırtıldı.

Gözleri büyüdü çünkü ona karşılık vermişti. Köleler efendilerine karşılık veremezdi, yoksa cezalandırılırlardı.

O da hayal kırıklığına uğratmadı. Kral, Danika'nın tasmaşının zincirini yakalayıp sertçe çekti ve Danika haykırdı.

Gözleri parladı. Çenesini yukarı kaldırdı, güçlü bir şekilde kavradı. "İçinde bu kadar çok ateş görmeyi seviyorum çünkü hepsini söndürmeyi seveceğim. Senin için neler hazırladığım hakkında hiçbir fikrin yok; ya da belki de vardır. Ne de olsa bir zamanlar köleleri eğitmiştin."

Babam köle yetiştirirdi! diye neredeyse çığlık atacaktı.

Kralın acı sözlerinden saf nefret damlıyordu. "Eğitimin bu gece başlıyor. Benim yatağında olacaksın."

Ayağa kalktı ve devasa, ölümcül bir panter gibi sinsice odadan çıktı.

BÖLÜM 2

NEDEN BEN...?

Danika, kralın ziyaretinden hemen sonra nihayet kafesinden çıkarıldı. Soğuk ve çorak kafesinden başka yerler gördü ve bu onu o an için daha iyi hissettirdi. Ancak, onu bir haftadır ilk kez hücrelerinden çıkarmalarının nedenini hatırladığında kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Onu bir küvete koydular ve hizmetçiler tıpkı kralın emrettiği gibi onu yıkadılar. Hizmetçilerin bir köleyi yıkaması tuhaftı. Ama yine de, kölenin gideceği yer kralın yatağıysa bu şaşırtıcı değildi.

Üç hizmetçi onunla ilgilendi. İçlerinden en yaşlısı, Baski adında biriydi.

Saçlarını gevşettiler ve uzun, kıvrırcık bir dağınıklık halinde bırakarak düğümleri taradılar. Ona giydirdikleri kıyafetler Danika'nın içini burktu. Neredeyse hiç giysisi yoktu; çıplak da olabilirdi. Kalçalarını zar zor örten kırmızı deri bir etek ve sadece göğüs uçlarını örten, göbeğinin hemen üzerinde duran kırmızı deri bir üst giymişti.

Sonra ona neredeyse çıplaklığını örten uzun bir bornoz verdiler. Üzerine güzel kokular da sıktılar.

"Hepsi tamam," diye duyurdu Baski.

Danika aynada kendine baktı ve bir an için kendini eskiden olduğu gibi, Prenses Danika olarak gördü.

"Artık kralın odasına gidebilirsin. Onu bekletmeniz tavsiye edilmez," dedi Baski sert bir şekilde.

Danika hiçbir şey söylemedi. Umutsuzca bu insanlara 'kendi halkının' nasıl olduğunu sormak istiyordu. Onu Kral Lucien'in sarayına getirdiklerinden beri halkından hiç kimseyi görmemişti.

Onlar da köle miydi? Onları seks kölesi olarak mı satmışlardı? Salem'in ayrıcalıklı, zengin aileleri arasında mı paylaşılmışlardı? Ne de olsa babasının Salem halkına yaptığı tam olarak buydu. Endişeliydi ama endişelenmeye hakkı olmadığını da biliyordu.

Endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı. Kendisinden her zerresiyle nefret eden Salem kralının bekâretini almak üzere olduğu gerçeği gibi.

Kralın odasının girişinde durup kapıya baktı, sonra tereddütle kapıyı çaldı.

"İçeri gel," diye sert bir cevap geldi. Adamın derin sesi kadının içinde yankılandı.

Kapıyı açtı ve içeri girdi. Işık odayı aydınlattı. Odalar altın rengine bürünmüştü. Gördüğü en güzel manzaraydı ama durum Danika'nın keşfetme ve takdir etme duygusunu pek desteklemiyordu. Sadece odanın bir tarafını işgal eden devasa adama bakabiliyordu. Otuz beş yaşında olmasına rağmen, Kral Lucien'den daha büyük görünen bir adam görmemişti.

Masanın üzerindeki hokkaya bir tüy sokup çıkarmasını ve önündeki parşömene bir şeyler karalamaya devam etmesini izliyordu. Bu adamın bir zamanlar köle olduğuna inanmak zordu.

Ama öyleydi. Tam on yıl boyunca babasının ellerinde tarifsiz işkencelere katlanmıştı. Şimdi de bunun karşılığını ödüyordu.

Kral sonunda başını kaldırdı ve tüyü tutan Danika'ya baktı, onu pervasızca izledi. Gözleri elleri gibi Danika'nın teninde geziniyordu. Danika ürperdi. Adamın gözleri soğuktu. Yüz hatlarını saf bir küçümseme kaplamıştı. Danika bu adamın gülümsemenin nasıl bir şey olduğunu bilip bilmediğini merak etti.

Kral yavaşça sandalyesini geriye itti, hâlâ ona bakıyordu. "Cübbeni çıkar," diye emretti.

Danika tereddüt etti.

Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı ve hesaplı bir şekilde dudaklarını yaladı.

Danika ellerini hareket etmeye zorladı. Bornozu vücudundan çıkardı ve üzerinde sadece daracık üniforması kaldı.

Gözleri kızın yüzünden hiç ayrılmadı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, köle. Bir dahaki sefere sana seslendiğimde cevap vermezsen, kırbacımı çıkarır ve sırtına yirmi vuruş yaparım. Anlaştık mı?"

Danika'nın gözleri işkenceye döndü. Ne kadar etkilendiğini görmemesi için bunu hemen sakladı.

"Evet... Efendim," diye konuştu, meydan okumasını gizlemeye çalışarak. Boyun eğmeyi göstermesi gereken bir kelime saf isyanı tasvir ediyordu.

Fark ettiyse de bir şey söylemedi. Ayağa kalktı ve masanın etrafında dolaştı, sonra masaya yaslandı ve soğuk gözlerle onu kıstırdı.

"Soyun." Tek bir kelime. Tek bir emir.

İsyan o tek kelimeyle kaçtı. "Lütfen," diye fısıldadı düşüncesizce. Ama çoktan bir hata yaptığını biliyordu.

Bir panter gibi ona doğru yaklaştı ve ondan geri adım atmamak için her şeyini verdi.

Saçını öyle sert çekti ki, başı geriye düştü ve acıdan ağlamamak için dudaklarını ısırды. Adamın gözlerinde pişmanlığa benzer hiçbir şey yoktu, sadece içini ürpertecek kadar çiğ bir nefret vardı. "Ya soyunursun ya da sana yardım etmeleri için muhafızları çağırırım."

Elleri üstünün boynuna gitti ve giysiyi bir arada tutan ipleri çözmeye başladı. Tamamen soyunarak giysilerin yere düşmesine izin verdi. İçinde bulunduğu durumda panik ve çaresizlik hissediyordu. Aklına gelen bir soru zihnini allak bullak etti.

Sormak zorundaydı. Cezalandırılmasına neden olacak olsa bile, bunu sormalıydı. "Neden ben?" diye fısıldadı.

Mavi, duygusuz gözleri onunkilerle buluştu. Kaşları çatıldı. "Neden babam değil? Neden ben?" diye sordu kısık sesle.

Adam sessizliğini korudu, elini kaldırıp yüzünü okşadı. Kızın çenesini yukarı kaldırdı. "Neden ben, Danika?"

"Anlamıyorum."

"Baban bize saldırdığında tahtta benim babam vardı. Annem, hamile kız kardeşim Nina'yla birlikteydi ve ben daha yirmi yaşındaydım. Baban neden hepsini öldürdü ve beni esir aldı?" Sesi alçak, ölümcül ve duygusuzdu.

Hamile bir kız kardeşi mi vardı? Gözyaşları Danika'nın gözlerinin arkasını yaktı çünkü bu onun için hiç de iyi görünmüyordu.

"Geçtiğimiz on beş yıl boyunca kendime bu soruyu sordum. 'Neden ben?' diye hırladı. "Neden tüm ailemi öldürüp sadece beni cehenneme götürdün?"

Danika'nın nutku tutulmuştu. Ağzını kapattı. Bunun cevabını bilmiyordu.

Yutkunurken soğuk gözler boynunu takip etti.

"Sana baktığımda en çok öfkelendiğimi biliyor musun?"

Danika çaresizce başını salladı.

Adam onun boynundaki tasmayı okşadı - onu damgalayan tasmayı. "Sen onun sahip olduğu tek çocuksun. Neden sadece bir çocuk sahibi olmak zorundaydı ki? Aklımdaki şey için yeterli değilsin Danika. Nefrettime ve öfkeme tek başına katlanamazsın. Serbest bırakmam gereken tüm şeytanları tek başına kaldıramazsın."

Söylediği her cümleyle birlikte Danika'nın bedenine bir ürperti yayıldı. Her biri yıllardır içinde beslediği duyguları vurguluyordu.

Ölü gözleri sonunda tekrar Danika'nıninkilerle buluştu. "Sen, Danika, yeterli olmayabilirsin... ama iş görürsün. Şimdi yatağa gir."

BÖLÜM 3

YARALI

Danika'nın kulakları ona söylediği her şey yüzünden hâlâ çınılıyordu. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Babası neden bütün bunları yapmak zorundaydı? Neden güç kazanmaya bağımlı olmak zorundaydı?

Onun önünde çırılçıplak dururken elleri titriyordu. Bu gece bekâretini en acımasız şekilde kaybedecekti: tanıdığı en soğuk adamın ellerinde. Ama buna asaletle katlanacaktı. O bir prenses. Hayır, o bir prenses. Asaletle doğmuştu ve kendini gururla taşımak ve düzgün bir hanımefendi olmak için eğitilmişti.

Ama bu artık onun kaderiydi. Kaçamayacağı bir kader. Çenesini kaldırdı ve adamın bir sonraki emrini bekledi.

"Yatağa uzan. Yüzüstü yat. Bacaklarını aç." Gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Sadece nefret vardı.

Yatağa tırmandı, yüzünü çarşaflara bastırdı ve bacaklarını açtı. Gözlerini kapadı ve kaçınılmaz olanı bekledi. Kolları hafifçe titredi.

İyimser olmaya çalışarak, bunun uzun zamandır üzerinde yattığı ilk yumuşak yatak olduğuna odaklanmaya çalıştı. Bunun verdiği zevkin üzerine çökmesine izin verdi.

Sonra adam kalçalarını kavradı, parmakları etini ısırdı ve fallusunun başının açıklığını dürttüğünü hissetti. Adamın iri penisini hissedince gözleri fal taşı gibi açıldı.

Danika bir erkeğin anatomisine yabancı değildi -daha önce pek çok çıplak köle görmüştü- ama vücuduna bastıran ve bir şeyler arayan şeyin bu kadar büyük olabileceğini hiç düşünmemişti.

Aradığı şeyi bulmuş olmalıydı çünkü onaylarcasına homurdandı. Dizlerini yatağın üzerinde düzelttiğinde, hissettiği küçük zevk, geri çekilip içeri ittiğinde kayboldu.

Adamın kısa itişlerinin hızla acı verici bir hal almasıyla irkilerek nefesini içine çekti ve nefesini tutarak bunun olmasını bekledi.

Sertçe nefes alarak onu kalçalarından tuttu ve geri çekilip ardından uzun, sert bir hamleyle ileri iterek içinde dibe vurduğunda, çenesi uyuşana kadar dişlerini gıcırdatarak acı içinde haykırdı.

Adam tamamen sustu ve kadın kontrol edemediği gözyaşı dolu bir inilti çıkardı. Beklediğinden çok daha fazla acımişti. Çok, çok daha fazla.

Adam geri çekildi ve tekrar içine girdi. Yüzünü yatağa gömdü ve çığlık atarak titreyen bedenini adamın acımasız sahiplenmesinden uzaklaştırdı. Ama güçlü elleri onu kafese kapatmış, vücudunu hareketsiz tutuyordu. Onu vücuduyla kapladı ve tekrar tekrar içine daldı, itişlerinin gücü onu acımasızca yatağın daha derinlerine bastırdı.

Altın odada sadece onun acı dolu çığlıkları duyuluyordu. Adam hiç ses çıkarmadı. Homurdanmadı bile.

Onu bir hayvan gibi şiddetle içine almasına rağmen, Danika kendini dizginlediğine yemin edebilirdi. Bunu yapmazsa onu ikiye bölüp bölmeyeceğini merak ediyordu.

Şiddetli itişler devam etti ve sonra aniden ondan tamamen uzaklaştı.

Danika hareketsiz kaldı, yatağa uzandı, vücudunu hareket ettiremedi. Yatağa doğru hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

"Odamdan çık," diye emretti adam, ona dönüp bakmadan uzaklaştı. Kapının açıldığını ve arkasından büyük bir gürültüyle kapandığını duydu.

Adamın sözünü bitirmediğini biliyordu ve nedenini merak ediyordu. Adam ondan nefret ediyordu; ona karşı hiçbir pişmanlık duymuyordu. Öyleyse neden tatmin olana kadar onun bedenini yağmalamaya devam etmemişti? Bunun cevabını bilmiyordu ve bu onun sorunlarının en küçüğüydü. Tek başına, yüksek sesle ağladı. Krallığını pusuya düşürdüklerinden beri ilk kez,

babasını öldürdüler ve onu köle olarak aldılar, acı hissetti. Gerçek ham acıyı.

Yürek burkan hıçkırıklar vücudunu sarstı. Hep çiçeklerin hayalini kurmuştu. Kocasının ay ışığı altında onunla sevişmesini. Vücudunu şefkatle severken bekaretini ona kaybetmesini.

Bu hayal ettiği şeyin yakınından bile geçmiyordu. Gerçek, kalbine saplanmış bir bıçak gibi acıtıyordu. *Baba, neden bana bunu yapmak zorundaydın?*

Hangi acının daha büyük olduğunu bilmiyordu: bedeninden gelen mi yoksa kalbinden gelen mi? Bedeninden gelen fizikseldi. Ona yaptığı şey canını yakmıştı. Ama kalbinden gelen de acıtıyordu, çünkü artık hayatının bu olduğunu biliyordu.

Danika yataktan kalktı, onun etrafta olmamasından memnundu. Açıkça ağlarken sendeleyerek dışarı çıkmaya çalışmasını izlemek zorunda kalırsa ne yapacağını bilmiyordu.

Bornozu vücuduna sardı ve odadan çıktı.

Uyluklarına kan bulaşmış, kadınlığından hala damlıyordu. Soğuk hücrelerine ulaştı ve gardiyan kapıyı açtı. Danika boş hücreye girdi, yatağı olmayan eski ranzaya doğru yürüdü ve üzerine büzüldü.

Gözyaşlarını kontrol etmeye çalışarak tekrar tekrar burnunu çekti. Artık ağlamak istemiyordu. Kırılmış görünmek istemiyordu... çünkü kırılmamıştı.

Hayatta kalmak. Bu yerde hayatta kalacaktı.

Dışarıdan onun kölesi olabilirdi ama içinde hâlâ Prenses Danika'ydı. Onu kıramayacaktı! O da buna izin vermeyecekti. Sahip olduğu tek şey buydu.

Tam o sırada hücre açıldı ve Baski içeri girdi. Yaşlı kadın ona kibarca gülümsedi. "Kral sizi çıkarmamı söyledi."

Ne? Yine mi? "Ne?"

"Seni buradan çıkarmamı ve-"

Kendini kaybetti. "Benden yine ne istiyor!?" Danika öfkeyle yataktan fırladı.

"O istiyor-" Baski başladı.

"Cehenneme kadar yolu var! Benden uzak dur! Git!" diye bağırdı prenses mantığın ötesinde.

Baski hoşnutsuzlukla dudaklarını büzdü ama hiçbir yere gitmedi. Onun yerine gözlerinde acıma parladı. "O şeyi gerçekten bırakmalısın

Eğer bir köle olarak yaşamak istiyorsan. Babandan kurtulmaya çalışırken hepimiz böyle yaptık. Bu şekilde hayatta kaldık."

"Kralınız bir canavar!" Danika haykırdı.

Baski kararlılıkla başını salladı. "Kral Lucien sandığın gibi bir canavar değil. Neler yaşadığına dair hiçbir fikrin yok. Hiçbir fikrin yok!" Baski'nin gözleri Danika'nın gözlerini buldu. "Sana karşı kendini tutuyor."

Danika alay etti. "Bunu nasıl söylersin? O canavarın ona ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok-"

"Kendini tutuyor çünkü babanın ona yaptıklarını sana gerçekten geri vermek isteseydi, işe kadınlık organlarını kızartarak başlardı," dedi sertçe.

"Ne?" Danika kadını doğru duyduğundan emin değildi.

"Boş ver." Arkasını döndü. "Öfkelenmen bittiyse beni dinlersin. Kral sana kamarana kadar eşlik etmemi söyledi."

Danika gözlerini iki kez kırıştırdı ve kulaklarında ne sorun olduğunu merak etti. "Ne?"

"Beni takip et." Baski uzaklaşmaya başladı.

Neler oluyor?

Danika irkilerek ayağa kalktı ve kadının peşinden dışarı çıktı. Yaşlı kadın onu devasa sarayın başka bir bölümüne, küçük ama güzel görünümlü ve düzenli bir odaya götürdü.

"Burada ne işim var?" diye sordu yaşlı kadına. "Burası senin yeni odan."

"Benim mi?" Danika bu insanların neyin peşinde olduğunu merak ederek etrafına bakındı.

"Temizlen ve yatağına git. Kral yarın seni isteyecek." Sonra Baski arkasını döndü ve uzaklaştı.

Herhangi bir şey düşünemeyecek kadar yorgun ve duygusal olarak gergin olan Danika yatağına uzandı ve kendinden geçmesine izin verdi. Gerçeklerden kaçmak her zaman iyi bir seçimdi.

Ama kendini tutuyordu derken ne demek istedi? Ve onun kadınsı kısımlarını kızartması ne anlama geliyordu?

BÖLÜM 4 VETTA

Kapı çalındı ve Kral Lucien giriş için onay verdi. Baski içeri girdi. "Onu odasına götürdüm ve ayrıca-"

"Ayrıntılara ihtiyacım yok Baski. Umurumda değil," dedi sert bir ifadeyle ve parşömene bir şeyler yazdı.

Baski hemen, "Emredersiniz Majesteleri," dedi.

"Remeta nasıl?"

Baski'nin gözleri kızından söz edilince yumuşadı. "Durumu iyi Majesteleri. Kulakları hâlâ iyi duymuyor ama iyiye gidiyor."

Başını kaldırdı. "Şimdi kaç yaşında?" "On beş, Majesteleri."

Kral Lucien başını eğdi.

Gözyaşları Baski'nin gözlerinin arkasını yaktı. Kralın ne düşündüğünü biliyordu çünkü her gün aynı şeyi düşünüyordu. Kızı, Mombana Krallığı'nın elinde yaşadıklarını yaşamak için çok gençti. Remeta bu deneyimden asla kurtulamayacaktı.

"Sevindim. Bana Vetta'yı gönderin," dedi sertçe.

Baski onun adını duyunca kaskatı kesildi. "Ona hazırlıklı gelmesini söyleyeyim mi?"

"Evet."

"Peki, Majesteleri." Döndü ve gitti.

Lucien yazmaya ara verdi ve kalkmış sikine baktı. Danika'yla birlikte olamamıştı ve buna hiç şaşmamıştı.

İstemediği için değil, sadece Vetta onu boşaltabildiği içindi bu.

Vetta da daha önce bir köleydi - o ve krallığındaki neredeyse tüm kadınlar. Vetta'yla ilişkisi tam da orada, cehennemde başlamıştı.

Danika Lucien'i germişti ve Lucien'in seksten gelen rahatlamaya ihtiyacı vardı. Artık normal bir adam değildi. Cone bundan emindi. Lucien artık normal bir erkek gibi tatmin olamıyordu. Yaralı, acı dolu ereksiyonuna baktı. Uzun yara izleri sıralanmıştı, uzun zaman önce penis damarlarını kızartan yaralar.

Erkeklik organını kızartmışlardı, öyle ki oradaki sinirlerin çoğu artık doğru çalışmıyordu.

Lucien seks sırasında tatmin olmak için çok daha fazla çaba sarf etmek zorundaydı ve bu tatmini erekte olduğunda elde etmeliydi çünkü ne kadar çok şişerse, yaraları ne kadar çok gerilirse, o kadar çok acı hissediyordu. Çiftleşirken zevk hissetmeden önce bunun için çalışması gerekiyordu... ekstra sert olması ve başka şeyler yapması gerekiyordu...

Bu haldeyken onu sadece Vetta alabilirdi.

Vücudundaki her kemikle Danika'dan nefret etse de, henüz kendini onun üzerine salmaya hazır değildi, buradaki ilk gecesinde değil, çünkü bunu yapmak onu gerçekten cezbetse bile, ona onarılamayacak kadar zarar verirdi.

Hayır, onu öldürmek istemiyordu. Onun için yaptığı planlarda ölümün yeri yoktu... en azından şimdilik.

Gözlerini kapattı. Bu, Cone'un ellerinde katlandığı en acı verici şeydi. Asla unutamayacağı bir şeydi.

Öfkeyle hırladı. Yara izlerini aldığı zamanı nasıl unutabilirdi ki?

Danika. Onu düşündükçe daha fazla nefret kapladı içini.

Eskiden çok kirli olan sarı saçları şimdi temiz, uzun ve parlaktı - dalgalı olmasından bahsetmiyorum bile. Eskiden kirli olan yüzü bakımlıydı ve çok hafif bir makyaj yapıyordu.

Vetta içeri girerken köle kıyafeti yerine zarif kırmızı bir balo elbisesi giymişti.

Lucien diğer kadınlardan Vetta'nın birinci sınıf bir orospu olabileceğini, hatta ona sahipmiş gibi, bir kraliçe gibi davrandığını duymuştu. Her şey

Ancak söylentiler asılsızdı çünkü Vetta ona karşı hiçbir zaman aykırı davranmamıştı. Sadece onun zevkini gözetirdi. Onun karanlık ihtiyaçları.

"Yatağa değil," diye emretti Lucien Vetta'ya doğru yürümeye başlarken.

O.

Vetta gülümsemeyen, iri yarı, kötü bir yara izi olan adama baktı. Yüzünden aşağı akıyordu. Kadın gülümsedi. "Evet, kralım." Masaya doğru yürüdü ve masaya yaslanarak onu bekledi.

Ayağa kalktı ve sessizce ona doğru yürüdü. Vetta onun ereksiyon halindeki organını görünce kendi kendine gülümsedi. Yeni kölenin, eski Prenses Danika olduğunu duymuştu. Görünüşe göre yeni köle bile Lucien'e istediğini verememişti. Vetta kendi kendine gülümsedi; boşuna endişelenmişti. Kral Lucien'in tek sahibi oydu. Onun gibi güçlü bir adama sahip olmak baş döndürücü bir duyguydu.

Lucien ona yaklaştı ve yüzünü masaya dönmesi ve sırtını ona vermesi için onu kendine doğru çekti. Her zaman 'önsözsüz' bir insan olmuştu ve bu yüzden onu her zaman hazırlıklı gelmesi için göndermişti. Kral, elbisesini kaldırıp belinde toplayarak çıplak bedenini ortaya çıkardı. İki parmağını kızın içine soktu.

Kadın ıslak ve kaygandı. Onaylarcasına homurdandı. Hızlı bir hareketle, duyulmaz bir şekilde homurdanarak sıcak horozunu arkadan zorla ona itti.

Vetta dudaklarını ısırdı ve adam vücudunu yumruklarken irkildi. Saçlarını tuttu ve büyük aletini içine sokmaya başlarken çekti. İnledi; zevk ve acı birbirine karıştı ve bir oldu. Masa, onun hayvani itişlerinin gücüyle sarsıldı. Hem acı veren hem de büyük zevk veren güçlü sert hamlelerle onu içine alarak kendini onun üzerinde serbest bıraktı.

Ellerini öne doğru uzattı ve göğüslerini kavradı, meme uçlarını sertçe sıktı. İtişlerinin kuvveti onları çekiyordu. Kızın inlemeleri havayı dolduruyordu. Bir göğsünü sertçe tokatladı.

"Evet, evet!" diye haykırdı.

Kadının inlemeleri, adamın homurtuları, tenin tene çarpması ve masanın şiddetli tıkırtısı odadaki tek seslerdi.

Sonra ondan çekildi, kık yanaklarını açtı ve bir inilti ile kendini onun derinliklerinde çalıştı. Vetta bir çığlıkla patladı

Adam kıcına vuruyor, masayı tırmalıyor, vücudu ritmik bir şekilde yayılıyor, saçları etrafa dökülüyordu.

Adam daha yakına eğildiğinde, itişlerinin açısını değiştirdiğinde ve sonra kısa, sert, hızlı bir dalışa başladığında, arkadan ağırlığını üzerinde hissetti. Devam etti ve devam etti. Vetta ona karşı rahatladı, hepsini aldı - zevk ve acı. Elini önünden geçirip klitorisini tokatladığında, uzun bir inilti verdi, tehlikeli bir şekilde başka bir orgazma yaklaştı.

Adam saçlarını öyle bir çekti ki birkaç telini kopardı ve kıcına girip çıkarken saçlarını sertçe kavradı. Bu hareket onu uçurumun kenarına itti, acı, vücudunun yıllar boyunca bildiği tek şeyden sonra her zaman arzuladığı bir şeydi. Kadın onun altında sarsılırken, sonunda adam boşuk iniltisiyle boşaldı.

Tam bir dakika sonra kendini pantolonunun içine geri çekti ve banyoya yöneldi. "Çık dışarı."

"Ama kralım..."

Boşuk sesi onu durdurdu. Vetta her zaman kartlarını nasıl oynayacağını bilirdi, özellikle de vahşi çiftleşmelerden sonra. "Ne oldu?"

Kıyafetlerini düzenleyerek zihinsel olarak isteği hazırladı. "Yeni köle."

Adamın gözleri karardı. "Peki ya o?"

Prens Cone'un kızıyla bir seans yapmak için sabırsızlanıyordu. Kaçışlarından önce üç yıl boyunca köle olarak kalan Vetta da intikam almak için yanıp tutuşuyordu. Kahretsin, bu özlem vücuduna bir orgazm daha yaşatmaya yetmişti.

"Onunla bir seans yapabilir miyim?" diye sordu

alçakgönüllülükle. "Neden istiyorsun?" Adam

kaşlarını kaldırdı.

"Şey, o senin yeni kölen ve ben de senin metresinim. Onunla tanışmak istiyorum. Ağır şeyler yok, söz veriyorum," diye yalan söyledi.

Adam isteksizce başını salladı ve banyoya yöneldi. "Odamdan çık."

Vetta onun kapıdan çıkıp kayboluşunu izledi. *Onun metresi olduğum beş yıl boyunca bu odada hiç gece geçirmedim*, diye düşündü somurtarak.

Kıyafetlerini düzenledi ve odadan dışarı çıktı. *Her seferinde bir adım.
Her şeyin zamanı var.*

BÖLÜM 5

KRALİYET HAVASI

Ertesi sabah Danika köle üniformasını giydi, dizlerinden hemen sonra biten kısa bir elbise. Giyindi ve saçını yaptı. Onu erkenden köle madenlerine götürdüler; buralarda çoğunlukla köleler gece gündüz çalışarak topraktan değerli minerallerin çıkarılmasına yardımcı oluyorlardı.

Danika yürürken kendi halkından hiç kimseyi görmedi, sadece Salem'in düşük doğumlularını. *Kral Mombana halkına ne yapıyordu?* diye tekrar sordu kendi kendine.

Madenlere giden yolda yürümeye başladığında tüm gözler onun üzerindeydi. Bir köle üniforması içinde bile kraliyet ailesinden biri gibi görünüyordu. Bu kıyafet ve gurur etrafını sarmıştı. Onu eğittikleri bir hanımefendi gibi yürüyor, duruşu kraliyet ailesinden olduğunu haykırıyordu. Bunu kasıtlı olarak yapmıyordu. Kraliyet onun kanında vardı, tıpkı kralinki gibi, o hala bir köleyken bile.

Köle üniforması olmasaydı, köleler yanından geçerken onu ayrıcalıklı bir aileden gelen bir hanımefendi sanarak önünde eğilirlerdi. Ama köle üniformasını gördüklerinde ona duydukları nefret daha da belirginleşti. Bir zamanlar Prenses Danika olduğunu bilmeden bile ondan nefret ediyorlardı.

Ama madene vardığında köleler onun kim olduğunu öğrendi ve ona kötü davrandılar, özellikle de Karandy adındaki köle eğiticisi.

"Yeni tüneli tek başına kazmasına izin verin!" Karandy kölelere seslendi. Ona nefret dolu bir sırıtışla baktı. "Elbette madencilik için yeni bir tünel açabilirsin, değil *mi Priiiinceess!*"

Herkes ona güldü. Bazı erkekler ona fahişe diyordu. Ellerini yumruk yaptı ve kendine bu yerde hayatta kalması gerektiğini hatırlattı.

Hayatta *kalmalıydı*.

"Evet. Yapabilirim." Kölelerin çalışmasını izlemek için bir ya da iki kez yatak odasından kaçmıştı. Babası da onu işkence seanslarına tanık olmaya zorlamıştı çünkü bu onu bir gün yönetecek kadar güçlü kılmanın yoluydu. Pek çok işkence seansı görmüştü.

Anıyı kovmak için gözlerini kapattı. Birden yanağına sıcak bir tokat indi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Karandy önünde dururken acı vücuduna yayıldı. Saçlarını öyle sert çekti ki kız haykırdı.

"Bir dahaki sefere bana düzgün cevap ver, yoksa sonuçlarından hoşlanmayacaksın. Yeterince açık konuştum mu?" diye bağırdı, saçlarını sıkıca kavramıştı.

"Evet. Efendim." Gözyaşları gözlerini yaktı ama onları geri kırıptı. Onlara parçalanışını izleme zevkini tattırmasına imkân yoktu.

Adamın gözleri kızın göğüslerinin yükselip alçalmasındaydı. Adam aç gözlerle bakıyordu ve kadının üzerindeki gözleri tüylerini diken diken ediyordu. "Güzel." Kendini onun yüzüne bakmaya zorladı. "Şimdi işinin başına dön, seni fahişe!"

İki saat sonra, tek başına toprağı kazmaktan kolları ağrıyordu. Karandy diğerlerine ona yardım etmemeleri talimatını verdi. Tüm eski madenlerde çalışmalı ve onu yeni madende yalnız bırakmalıydılar. Yirmi kölenin yapacağı işi o tek başına yapıyordu. Bu onun için çok fazlaydı.

Danika çekici kaya gibi sert zeminde ısıtırken, gözlerinde yeniden yaşlar birikmeye başladı. Özel hizmetçisi Sally'yi özlemişti. Onun Sally'sini. Köle kız çocukluğundan beri onun hizmetçisiydi. İşkence seansına Sally henüz on yaşındayken ve kendisi, Danika, on iki yaşındayken gelmişti.

Danika babasına Sally'yi kişisel hizmetçisi olarak istediğini söylemiş ama babası bunu reddetmişti. Babası onu hiç dinlememişti. *Asla*.

Annesi hayattayken de onu hiç dinlememişti. Babasının, Sally'nin gerçekten özel bir hizmetçiye ihtiyacı olduğunu görüp isteğini kabul etmesi aylar sürmüştü. Sally ona yakın olan tek kişiydi, bir hizmetçinin bir prensese olabileceği kadar yakın.

"Burada işler nasıl gidiyor?" Karandy arkasından inleyerek tekrar tünele girdi.

"Çalışıyorum... efendim," diye cevap verdi kısık sesle.

"İki saat içinde sadece bunu mu yaptın?" diye bağırdı, etrafına bakarak. "Seni beceriksiz aptal." Danika'nın onca emeğine bakıp onu aşağıladı.

Danika itaatkâr bir köle gibi hiçbir şey söylemedi ve kasları hareketleri protesto etse bile kazmaya devam etti. Karandy'nin vücudu Danika'ninkine bastırmadan önce sırtında bir sıcaklık hissetti. Nefesi kulağını okşadı. Saçlarını diğer omzuna doğru iterek çıplak boynunu ona açıkta bıraktı.

"Köle olarak çalışmaktan yoruldun mu Prenses?" diye şehvetle inledi yakasını okşayarak.

Danika'nın vücudu kaskatı kesildi. "Beni yalnız bırak... lütfen."

Adamın elleri Danika'nın göğüslerine gitti ve çürük elbisesinin üzerinden onu sıktı. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, Prenses."

Danika çığlık atamıyor ya da tepki veremiyordu çünkü bu sadece kendisine daha fazla acı çektirirdi. Adam onun meme uçlarını tuttu ve öyle sert çimdikledi ki vücudu sarsıldı. Adam kıkırdadı ve Danika inledi, meme uçları fena halde acıyordu.

"Burada, madenlerde geçireceğin zamanı kolaylaştırabilirim." Ereksiyonunu kızın poposuna sürttü. "Tek yapman gereken istediğim zaman amını bana vermek."

"Ben kralın kölesiyim. Sen de ben de biliyoruz ki sadece kralın istediği ve izin verdiği kişilere hizmet edebilirim." Tiksintisini gizlemek için elinden geleni yaptı.

Gırtlaktan bir inilti çıkararak ona sürtünmeye devam etti. "Kralın bilmesine gerek yok."

Adamın göğüslerini tutuşu dayanamayacağı kadar acı verici olmaya başlamıştı ve gözlerinden yaşlar döküldü. Dudağını sertçe ısırdı.

"Kralın kölesi nerede?" Baski'nin sesi dışarıdan geldi.

Karandy sanki teni onu yakıyormuş gibi ona dokunmayı bıraktığında Danika rahat bir nefes aldı. Onun bedeniyle temasını kesti.

"Söylediklerimi iyi düşünün Prenses. Burada kalışınız kolay olmayacak. Bundan emin olacağım. Ayrıca, razı olman daha iyi çünkü her iki durumda da seni beceriyor olacağım." Arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Danika gözyaşlarını sildi. Canavar her ne kadar öyleymiş gibi davransa da ona başka bir seçenek bırakmıyordu.

"Kralın kölesi nerede?" kadının sesi tekrar geldi. "Eski prensesi mi kastediyorsun?" Karandy çizdi.

"Evet."

Danika çekici bıraktı, bir saniyeliğine de olsa ara vereceği için rahatlamıştı. "Buradayım!" diye seslendi tünelin içinden.

"Kral sizi odasında bekliyor. Onu *bekletmeyin!*" diye sert bir emir geldi.

Hissettiği rahatlama çabucak kayboldu. Danika alevli yağ için sıcak suyu bırakıp bırakmadığını merak etti.

Danika kralın odasına girdiğinde onu tamamen hazırlıklı gördü ve saraya gideceğini anladı.

"Beni çağırmışsınız, Efendim," diye selamladı.

Kral, Danika'nın kirli giysilerini ve daha da kirli ellerini görünce hoşnutsuzlukla ona baktı. Bakışları kızın yanağında oyalandı ve Danika, Karandy'nin ona attığı tokattan kalan kırmızı izi görmüş olabileceğini biliyordu.

Danika'dan uzaklaştı. "Bizi yalnız bırakın," diye aralarında Chad'ın da bulunduğu hizmetkârlara emretti. Hepsi eğildi ve uzaklaştı. Giyinmeye devam etti. "Dışarı çık ve temizlen Danika. Mahkemeye gidiyoruz. Beş dakikadan fazla sürmesin," diye emretti.

"Mahkemeye mi?" Danika'nın karnını bir korku kapladı. Köleler mahkemeye sadece yanlış nedenlerle giderler. Ve kralın kölesi mahkemeye sadece...

"Bugün kralın kölesi olarak tanıtılacaksın." Bu sert sözlerle onun korkularını doğruladı.

Karnı ayaklarına düştü ve yüzü çöktü. Gün kötüden daha kötüye gitmişti. Umutsuzca ona yalvarmak, 'tanıştırılmak' istemediğini söylemek istedi -tanıştırılmaktan **kurtulmak** istiyordu. Ama bunun sadece zamanını boşa harcamak ve ceza istemek olacağını biliyordu.

Danika gözlerinden yaşlar süzülürken aceleyle odasına doğru uzaklaştı. Ülkenin dört bir yanından kaç ayrıcalıklı ailenin geleceğini merak ediyordu.

Kaç kral onu 'tanıştırmak' için gelecekti? Bugün kaç kral onunla seks yapmak isterdi?

BÖLÜM 6

KRALİYET SARAYI

SALEM'DE BİR YERDE

"Büyük kâseyi getir, Sally, canım," diye yaşlı kadının sesi oturma odasından geldi.

"Geliyorum, Bayan Menah." Sally büyük kâseyi oturma odasına taşıdı ve yaşlı kadın minnetle aldı.

"Gel, bize katıl ve yemeğini ye." Menah Hanım ona nazik bir gülümseme verdi.

"Bir dakika içinde, Bayan Menah." Sally mutfığa geri döndü. Oradaki küçük sandalyeye oturdu, gözleri etrafına bakıyor, çevresini inceliyordu.

Sally bir haftadan fazla bir süredir oradaydı. Onu teslim ettikleri hoş, yaşlı çift çok nazik insanlardı. Ona sanki ailelerinin bir üyesiymiş gibi davranıyorlardı, oysa o sadece onların yardım eliydi. Sally artık bir köle değil, bir yardımcıydı. Artık en basit şeyleri yapması için ona para ödüyorlardı. Köle olarak doğmuş bir kız için en iyi hayat buydu. Mutlu olması gerekiyordu.

Ama mutlu değildi. Hem de hiç.

Sally, prensesi Prenses Danika'yı düşünmeden edemiyordu. Kral onu kölesi olarak almıştı. Prensesin tasmalandığını hâlâ tüm açıklığıyla hatırlayabiliyordu. Sally, Prenses Danika'nın kimsenin kölesi olduğunu hayal edemiyordu. Prensesin madenlerde çalıştığını ya da insanlardan emir aldığını hayal etmeye çalıştı ama yapamadı.

Prenses Danika bu şekilde eğitilmemişti ve en zor zamanı o yaşıyordu. Bunu düşünmek Sally'ye acı veriyordu.

O bir köleydi ama prenses ona hep iyi davranmıştı. Tanıdığı tek kişi Prenses Danika'ydı. Sally'nin en çok canı yanıyordu çünkü

Prensesin onsuz tek başına hayatta kalamayacağını biliyordu.

Prenses Danika için her zaman her şeyi yapmıştı ve hepsini de mutlulukla yapmıştı.

Prensesin bu kadar acı çektiğini bilerek her gün orada yaşayamazdı. Yapamazdı işte.

Sarayda, Danika aceleyle odasına gitti, sonra yıkandı ve yatağının üzerindeki kıyafetlere baktı: çirkin, düz kısa etekler ve göğüslerini fazlasıyla ortaya çıkaran yarı kesilmiş deri üstler. Odasında sadece Baski tarafından paketlenmiş köle kıyafetleri vardı. Köle üniformasıyla gidemeyeceğini biliyordu; bu daha kötüydü.

Sığ bir nefes alarak teslim olan Danika bir kıyafet giydi. Başka bir cezaya ihtiyacı yoktu. Yapabilirse tüm bunlardan kaçınacaktı.

Ve bundan kaçınmanın itaatkâr bir köle olmaktan başka ne yolu olabilirdi ki?

Ancak köle olarak sadece bir hafta geçirmek bir kraliyet ailesini köle olmaya alıştırmıyordu.

Kral Lucien'in karşısına çıktığında iki dakika gecikmişti ve Kral Lucien öfkeden neredeyse ateş püskürüyordu.

Ona doğru yürüdü. "Ben. Dedim ki. Beş dakika. Dakikalar," diye öfkeyle homurdandı.

"BEN-"

"Diz çök."

Daha önce hiçbir erkek için diz çökmemişti. Tereddüt etti.

Bu tereddüt ona pahalıya mal oldu. Adamın elleri yakalı boynuna gitti ve zincirleri öyle sert çekti ki kadın acı içinde haykırdı. Gözyaşları gözlerini yaktı ve dizleri yere çöktü. Yanan gözlerle yukarı baktı, öfkeli ve isyankârdı.

"Cezalandırılmaktan zevk alıyor musun Danika?" Alçak ve ölümcül bir sesle devam etti. "Daha çok erken ve sen safkan bir ırksın. Acı henüz senin arkadaşın olmadı mı?"

Eğildi, hâlâ kızın tasmaşının zincirlerini sıkıca tutuyordu. Kızın gözlerini tutan parmağı, kenardaki küçük kırmızı düğmeyi okşayana kadar zinciri takip etti.

İsyanı kaçtı ve dehşete kapıldı. Kadın dondu kaldı. "Lütfen, basmayın, Usta. Özür dilerim. Özür dilerim. Basmayın, lütfen!"

Gözünü bile kırpmadı. "Sana diz çok dediğimde hemen diz çökeceksin. Uç dersem, uçacaksın Danika. Öl dersem, nefes almayı bırakacaksın. Yeterince açık anlatabildim mi?"

"Evet, Usta."

Düğmeyi okşadı ve açık bir nefretle ona baktı. "Bir daha bana itaatsizlik edersen, seni mahvederim."

"Evet, Efendim." Danika, eğer o düğmeye basarsa, tasmaşının tüm vücuduna büyük bir elektrik şoku yayacağını biliyordu. Bu çok acı veriyordu. Her kölenin en büyük korkusu tasma şokuydu ve efendiler kumandayı her yere taşırlardı.

"Mahkemede en iyi köle davranışını sergile Danika. Beni utandırma." Buz gibi ses tonu, ismini zehirli bir şekilde söyleyişle onu ürpertti.

Bu ona nereye gittiklerini hatırlattı. Dizlerini yere daha da bastırdı ve yalvaran gözlerle adamın yaralı yüzüne baktı. "Tanıştırılmasam olur mu, Usta?"

Dudakları soğuk bir sırıtişla kıpırdadı ve Prenses'in tüylerini diken diken etti. "Babanız neredeyse her gün köleleri tanıştırdı Prenses. Ben iki kez tanıştırıldım."

İki kez mi!? Bu kadar acı çekeceğini hayal bile edemiyordu. Yenilgiyle başını eğdi. "Peki efendim."

Arkasına bile bakmadan odadan çıktı. Kadın, mahkemede onu bekleyen kaderden korkarak uysalca onu takip etti.

Sarayları çok iyi bilirdi.

"Kral geldi!" Özel koruması Chad anons etti. Havadaki kargaşa kesildi ve kapı açıldı. Lucien, etrafını saran kralın tüm heybetiyle içeri girdi.

Pelerin.

Danika gözlerini etrafta gezdirdi ve üç kral fark etti. *Üç kral*. Utanç ve yenilgiyle gözlerini kapattı. Dün gece yaşadıklarını bugün üç farklı adamdan mı yaşayacaktı? Hayal bile edilemezdi.

Ziyarete gelen üç krallığın kralları dışında herkes onun için ayağa kalktı. Lucien tahttaki yerini aldı. Danika ise

onun yanında yere uzandı ve başını onun kucağına koydu - tıpkı binadaki diğer tüm köleler ve köle sahipleri gibi.

"Vay canına, ne kadar güzel bir şey değil mi?" Gordon'un kralı Kral Philip, Danika'ya şehvetle bakarken mırıldandı, Danika Lucien'e doğru büzüldü.

"Ben de aynı şeyi söylemek üzereydim. Çok güzel görünüyor," diye homurdandı Ijipt Kralı Moreh.

Her iki kral da kırklı yaşlarının sonundaydı ve gözlerini Danika'ya dikmişlerdi. Saklamaya bile çalışmadıkları ereksiyon hallerini sergilemeye başladılar.

Danika gördüğü manzara karşısında iniltisini bastırdı ve bakışlarını engelleyemeyerek her iki krala da açık açık baktı.

Üçüncü kral olan Kral George ayağa kalktı. "Salem'in ayrıcalıklı insanları! Bugün burada kralın kölesini tanıtmak için toplandık." Gülümseyerek etrafına bakındı. "Bu, Kral Lucien'in tanıtacağı ilk köle ve muhtemelen son köle olacak! Yedi kadının güzelliğine sahip tek bir kadın."

Herkes koro halinde onayladı, gözler Danika ve yüzü her zamanki gibi soğukkanlı olan Kral Lucien'in üzerindeydi.

"Rai!" Kral George seslendi.

"Emredersiniz efendim," diye cevap verdi kölesi zahmetsizce, yüzünde sevimli bir gülümsemeye.

"Masaya çık ve bizim için dans et. Güne başlayalım." Yüzünü kalabalığa döndü. "Rai mükemmel bir dansçıdır."

Onu selamladılar ve mutlulukla alkışladılar.

Rai yerden kalktı, siyah yakası parlıyordu, zincirleri şingirdiyordu. Müzik patladı. Odanın ortasındaki büyük yuvarlak masanın üzerine tırmandı ve dans etmeye başladı.

Herkes onu alkışladı ve tezahürat yaptı. Çoğu dansçıya bakıyordu. Ama iki kral, Kral Philip ve Kral Moreh, gözlerini Danika'dan ayırmıyorlardı.

Danika, Lucien'in giysisini tuttuğunu fark etmemişti, ta ki Lucien onun elini tuttuğu yere sertçe bakana kadar.

Danika elini çabucak bıraktı. "Özür dilerim, Efendim."

Lucien gözlerini ondan kaçırdı ve olanları duygusuzca izledi.

Dans sona erdiğinde, Kral George başka bir etkinliğe başlamak için tekrar ayağa kalktı, ancak Kral Philip ondan önce **d a v r a n d ı**. Ayağa kalktı ve

"Ülkenin dört bir yanındaki ayrıcalıklı insanlar, buraya ne için geldiysek onunla başlayalım. Bir kralın her kölesinin krallar ve ayrıcalıklı statüdeki erkekler arasında tanıtılması ve tanınması bir gelenektir! Bu, kölenin krala ait olduğu için özel olduğunu gösterir!"

"Evet!" Koro halinde aynı fikirdeydiler.

Kral başını salladı ve devam etti. "Benim on iki kişisel kölem var. Kral Moreh'in altı, Kral George'un ise beş kölesi var. Bugün, Kral Lucien ilk kişisel kölesini alıyor ve o krallar arasında tanınacak!"

Danika etraftaki insanlara baktı ve diğer kralların kölelerinin gözlerindeki zevki, kralların gözlerindeki şehveti ve asilzadelerin kölelerinin gözlerindeki kıskançlığı gördü.

Kıskançlık mı? Bu kadınlar onun yerinde olmak ister mi? Sırf krallar cinsel zevklerini onun bedeninden alacaklar diye kıskanıyorlar mı? Danika içten içe ürperdi. Kölelerin dünyası ona yabancı bir dünyaydı. Alışık olduğu dünya bu değildi.

Kral Philip, "Şimdi köleyi kraliyet sarayının merkezine davet edeceğiz," diye duyurdu.

Danika ayağa kalktı ve merkeze doğru yürüdü. Boşluğa bakarak durdu, onların şehvetli yüzlerini tanımayı reddetti ve zayıf bir çocuk gibi yere bakmayı reddetti.

Kral Philip ona yaklaştı ve bir av gibi etrafında dönmeye başladı. Elini kaldırdı ve kadının belini okşadı. Karnını. Göğüslerinin yanlarını. Yakasını. Sonra tahta doğru döndü ve gülümsedi. "Onu ilk deneyen ben olacağım. İşte. Şimdi."

Diğerleri tezahürat yaptı, alkışladı ve eğlendi.

Danika gözlerini kapadı ve zihnini bulunduğu ortamdan ayırmaya çalıştı.

BÖLÜM 7

KRALIN KÖLESİ

Kalabalık, Kral Philip'in önce Danika'yı alacağını açıklamasını alkışladı.

Danika yaşadığı panik ve aşağılanma duygusunu yuttu ve kendini o andan koparmaya çalıştı. Kral çürük bluzunun askısıyla oynamaya başladığında, 'Hayır' diye bağırarak istedi ama kelime boğazına takıldı ve geçemedi. Hareket ettiğinin farkında olmadan geriye doğru birkaç adım attı.

Adamın hoşnutsuzluğu yüzünden okunuyordu ve eli zincirli tasmaına gitti, sonra da onu geri sürükledi. "Uslu dur," diye sertçe emretti.

Danika, başına daha fazla ceza gelmesini istemediği için başını salladı.

Kayışlarını bıraktı, sonra elini kısa eteğinin altına daldırdı.

İç çamaşırını okşadı ve Danika kusacak gibi oldu.

"Kıyafetleri yoldan çek Philip. Görmemiz gerek," diye homurdandı Moreh, içinde eriyen kölesinin yakasıyla oynarken.

Danika kendine tepki vermemesi gerektiğini hatırlatıp duruyordu. Kendini olanlardan soyutlamalıydı. İtaatsizlik ederse ya da karşı koyarsa sonu iyi olmazdı. Bu onun için hiç de iyi olmazdı! Dayanmalıydı -

Philip'in eli deri bluzuna gitti ve sertçe çekti; malzeme yırtıldı ve göğüsleri dışarı fırladı.

Danika haykırdı ve elleri fevri bir şekilde dışarı fırlayıp her ikisini de tutarak onları gözlerden saklamaya çalıştı. Kral bundan nefret etti ve Danika'nın koluna bir tokat attı.

"Bırak onu!" diye emretti.

Kadın kollarını bıraktı ve gözleri yaşlarla doldu. İnsanlar onun aşağılandığını görmesin diye başını eğdi.

Danika, bu durumdan sağ salim kurtulabileceğini düşünmesine neyin sebep olduğunu merak ediyordu. Bu deneyim -kalabalığın ortasında üç farklı erkek tarafından cinsel zevk için kullanılmak- onu yıkacaktı.

Olmuyormuş gibi davran, Danika. Olmuyormuş gibi davran.

"Kutsal sürüngenler," diye inledi Kral Moreh. "Çok güzel bir kız."

"Biliyorum, değil mi?" Philip heyecanlanmıştı. Eteğini çıkarmak için ona uzandı ama Danika korku ve utanç hissetti. Kendine kıyafetlerine uzanmamasını söyledi ama elleri çürük eteği kavradı ve gözyaşları içinde titreyerek ona tutundu.

"Ne tür bir köle yetiştiriyorsun Lucien?" Philip sordu, hoşnutsuzluğu ve şaşkınlığı sesinden belli oluyordu.

Lucien hiçbir şey söylemedi ama Danika onun gözlerini sırtında hissedebiliyordu. Kendini ona ya da bir başkasına bakmaya zorlayamıyordu. Kan çanağına dönmüş gözlerini yerdeki bir noktaya sabitledi.

Philip Danika'nın görüş alanından çıkarken, "Dur, şunu alayım," diyordu. Danika onun ne alacağını merak ediyordu ve -

Danika'nın tüm vücudunu doğal olmayan bir şok sardı. Acı tüm vücudunu sarstığında haykırdı ve dizleri çözülerek yere düştü. İki kez sarsıldı.

Yakasının kumandasını tutan kral ona doğru yürüdü ve onu ayağa sürükleyerek kıyafetlerini bedeninden ayırdı.

"Ooohs" ve "Ahhs" sesleri etraflarında yankılandı.

Erkekler onayladı; çoğu sahneyi izlerken kölelerinden oral seks almaya başlamıştı bile.

Kraliyet sarayında -hatta babasının sarayında bile- bu normaldi; karar vermek yerine cinsel zevkler ve seks partileri düzenlenirdi. Bu yüzden babası onun saraya gelmesine asla izin vermezdi.

Ayrıcalıklı ailenin kölelerinin çoğu yerden kalktı ve dünyanın en doğal şeyiymiş gibi soyunmaya başladı. Havada inilti yükseldi ve Danika'nın bulanık gözleri bu sesleri takip ederek odanın bir köşesinde kölesini beceren bir efendiye ulaştı.

Birkaç inleme ve şaplak sesleri vardı. Hepsi de keyifli görünüyordu, odada birkaç cinsel oyun oynanıyordu.

*Kendini buradan ayır, Danika. Sarayında olduğunu farz et.
Odanda. Sally sana komik hikâyeler anlatıyormuş gibi davran.*

Philip bir parmağını ona soktu. Kız hiçbir tepki vermedi. Sanki zihni kendisini çevresinden uzaklaştırmıştı. Ya da belki de tasmadan aldığı şokun etkisiydi.

Onu odanın ortasındaki büyük masanın üzerine yatırdı ve kölesi zevkle inleyerek sikini ağzına alırken onu kabaca parmakladı.

"Kahretsin, burası çok dar," diye homurdandı Philip, bir parmağını daha içine sokarak.

Çok acıyordu; önceki gece kralla yaşadığı çileden dolayı vücudu hâlâ yara bere içindeydi. Vücudu yaka şokundan kurtulamamıştı, bu yüzden tepki veremiyordu. Gözyaşları okyanustan gelen su gibi gözlerini terk etti. Eller göğüslerini okşadı. Gözleri, sahibini görmek için akılsızca eli takip etti. Kral Moreh şehvetle Danika'nın göğüsleriyle oynarken kölesi de onu emiyordu.

Danika gözlerini kapadı ve bir zamanlar onun olan dünyayı düşünmeye çalıştı - artık ona ait olmayan bir dünyayı. Köle olmadan önceki hayatının en kötü günlerini hatırlamaya çalıştı ve babasının sırf onu güçlü kılmak için köle işkencelerine nezaret etmeye zorladığı günleri hatırladı.

Bir seansı hatırladı: Kral Lucien'in işkence seansı. Kral Lucien.

Gözleri Lucien'in hâlâ tahtında oturduğunu ve hiçbir şey söylemediğini gördü. Hiçbir şey yapmıyordu. Gözleri onun üzerindeydi. Gözleri buluştu ve birbirini tuttu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Nefret yoktu. Tiksinti yoktu. Ona olanlardan zevk almıyordu. Hiçbir şey yoktu.

Ama gözleri ona sabitlenmişti ve bir şekilde, zevk almaması ona biraz umut verdi.

Danika düşüncesizce, panik içinde ona bir mesaj göndermeye karar verdi. Bir yalvarış.

Lütfen... Danika'nın ağlamaklı gözleri ona yalvardı.

Lütfen... beni buradan kurtar.

Ne istersen yaparım... Her şeyi.

Beni istediğin gibi becerebilirsin, istediğin her şeyi yapabilirsin.

Sadece... kurtar beni... bu insanlardan...

Merhametini hak etmemiş olsa da onu kurtarabilecek tek kişinin o olduğunu biliyordu. Babasının onu izlemeye zorladığı işkence seansını net bir şekilde hatırladı ve suçluluk duygusu üzerine çöktü. O görüntüyü aklından asla çıkaramayacaktı.

Onu ilk kez görüyordu ve o da onu ilk kez görüyordu.

Danika kadınlığında büyük bir dürtme hissettiğinde aniden gerçekliğe geri döndü. Kral Philip'in içine girmeye çalıştığını fark ettiğinde akılsızca kıvranmaya ve çırpınmaya başladı.

"Hayır... hayır..." Sesi tüm bu cinsel kargaşanın arasında zar zor duyuluyordu. Tüm gücüyle kıvrandı. Göğsündeki eller, çırpınışlarını durdurmak istercesine morartıcı bir güçle sıkıldı.

"Bu kadar yeter." Lucien bağırmadı, hatta sesini bile yükseltmedi ama herkes, hatta onu sikmeye çalışan Philip bile hemen sustu.

Danika'nın gözlerinden şükran gözyaşları döküldü çünkü birdenbire kendini tüm bunlardan güvende hissetti. Bu saçma duyguyu anlayamamıştı,

ama oradaydı.

Masadan kalktı ve ona doğru koştu, arkasına saklandı ve giysisini sıkıca kavradı. Bu adamın kendisini esir alan kişi olması umurunda değildi. Burada bulunmasının sebebinin o olması umurunda değildi. Efendi ve kölenin tüm kurallarını çiğniyor olması umurunda değildi. Daha sonra bunun için onu cezalandıracak olması umurunda değildi. Ondan derinden nefret ediyor olması da umurunda değildi.

Önemli olan tek şey onu bundan kurtarıyor olmasıydı. Onu yutmak isteyen bu akbabalardan.

"Bunun anlamı ne?" Philip'in yüzü öfkeyle kızarmıştı.

Lucien tahtından kalktı ve onlara doğru ilerledi. "Olayları minimumda tutalım demiştim."

Philip alay etti. "Hepimiz bunun altı kişiden fazlasının onu sikmemesi ya da kışını sikmemesi anlamına geldiğini biliyoruz. Elbette, kimse onu sikmeyecek anlamına gelmiyordu!"

"Ben de tam olarak bunu kastetmişim," diye kesin bir ifadeyle belirtti. Ama Danika onun kendisi için yalan söylediğini hissetti.

"Bu bir yalan! Kastettiğin bu değildi. Ondan ne kadar nefret ettiğini hepimiz biliyoruz ve onun yeni kölen olduğunu duyduğumuzda bizi buraya beklenti içinde getirdi." Dudaklarını hevesle yaladı. "O kadar bekledik ki

Cone'un kızını sikmek için uzun zamandır bekliyorduk ve bu onun kralın kölesi olarak tanıtılması, bu yüzden onu sikmeye hakkımız var!"

On adam kendi köleleriyle oynarken bile başlarını sallayarak destek verdiler.

Danika'nın eli sıkılaştı ve Lucien'in içinde kaybolmak istercesine onun sırtına daha da yaklaştı. Kendini bunalmış hissederek inledi.

Lucien alçak ve ölümcül bir sesle, "Kral Philip," diye seslendi. "Evet?"

"On ikiden fazla kişisel köleniz var. Tanıştırıldıklarında herhangi birini becerdim mi?"

"Hayır. Ama bunun nedeni orada olmaman."

"Haklısın; orada değildim."

"Doğru! Çünkü sen *onun babası* tarafından köleleştirildin! Onun ailesi!"

Lucien kaskatı kesildi ve Danika bu savaşı kaybettiğini anladı. Onu şimdi onlara atacak ve kurtlar gibi yemelerine izin verecekti. Onları izleyecek ve onlarla birlikte gülecekti.

Sessizlik uzadı ve Philip zafer kazanmışçasına gülümsüyordu.

Sonra Lucien Philip'e yaklaştı. Danika'nın onun üzerindeki eli daha da sıkılaştı ve Danika onun arkasında yürümeye devam etti, Danika'nın iri, kaslı vücudu onu dünyadan koruyordu.

Lucien gözlerini Philip'e ve diğerlerinin beklenti içindeki yüzlerine dikti. Buz gibi bir sesle, "O benim kölem. Kralın kölesi. Onun sahibi benim. Onu istediğim zaman veririm, daha önce değil. İstedığime veririm, talep edene değil. O benim malım. Benim malım. Onu ben talep ettim. O benim."

Soluklar havayı doldurdu.

Bununla birlikte, kapıya doğru döndü ve otorite ve güçle dolu o ölçülü karizmatik adımlarla kapıdan içeri girdi.

Danika onun sırtına yaslandı, onu sıkıca kavradı, çıplaklığını onun devasa bedenine siper etti ve adımlarına ayak uydurdu.

BÖLÜM 8

UNUTMA

Danika, kraliyet sarayından çıktıklarında, odasına varıp içeri girene kadar onu tutmaya ve takip etmeye devam etti.

Onunla yalnız kalınca kapıyı kilitledi. Döndü ve her zamankinden daha heybetli bir şekilde onunla yüzleşti.

"Çok teşekkür ederim f-" diye başladı.

"Masaya. Üzerine yatma. Sadece sırtını bana ver," diye sert bir sesle emretti, ifadesi her zamankinden daha karanlıktı.

Danika dediğini yaptı, vücudu mahkemede az kalsın başına geleceklerin, onu kurtardığı şeyin adrenalini ile titriyordu. İstedikini yaptığı için fazlasıyla minnettardı. Titreyen elleriyle masayı tuttu ve gözlerini kapattı.

Adam arkasından yaklaştı ve parmağını deneysel olarak içine soktu. Kaşlarını daha da çattı çünkü Danika ıslanmamıştı - kraliyet sarayındaki erotik oyunlar yüzünden bile.

Danika, onun içine soktuğunu ve kendini kapladığını hissettiği sıvıyı nereden bulduğunu bilmiyordu. Adam giysilerini hiç çıkarmadı ve Danika'nın ereksiyonunu ya da herhangi bir yerini görememesi için yüzü ona dönüktü.

İçine doğru itmeye başladı, onu geriyordu. Kadın dişlerini sıktı ve ellerini masanın üzerinde sıktı. Sonra, adam geri çekildi ve tamamen içine itti, derinlere indi ve tamamen dibe vurdu.

Danika acı içinde haykırdı ve masayı tırmaladı. Adam onu vücuduyla örttü ve içine dalmaya başladı. Masa sarsıldı ve vücudu adamın itme gücüyle sarsıldı. Bir eliyle bastırdı

Biri kalçalarına inerken diğeri saçlarına dolandı ve gözlerini kapatıp zihinsel olarak kendini adamın saçlarını çekmesiyle gelecek acıya hazırladı.

Ama çekmedi. Onu sıkıca tutarken vücudu onunkini çaldı. Saçlarını bıraktı ve elini göğsüne götürdü. Sertçe sıktı, meme ucunu cımbızladı ve neredeyse acı veren bir kavramayla tuttu... neredeyse.

İçine daha derin vuruşlar yaparak itişlerine açı verdi. Hiç ses çıkarmadı; kızın çığlıkları ve tenin tene çarpma sesi odadaki tek sestti.

Kendini yine dizginliyordu. Bunu göremiyordu ama hissedebiliyordu.

Danika, adam devam ettikçe acının nasıl azalmaya başladığını bilmiyordu.

Elbette hâlâ acıyordu ama önceki geceki kadar değil.

Bunun yerine, hissetmeye başladı... ne hissettiğini bilmiyordu.

Kafası karışmış ve korkmuştu.

Ama o daha neyin yanlış olduğunu anlayamadan, adam tamamen çekildi ve ondan uzaklaştı. Gardırobundan bir kumaş aldı ve ona doğru fırlattı.

"Çık dışarı!" diye bağırdı.

Tıpkı önceki geceki gibiydi. Danika kumaşı kendi etrafına sararken, adamın sözünü bitirmediğini fark etti.

Yine de ona teşekkür etmeyi unutmadı. "Çok teşekkür ederim... mahkemede yaptıkların için."

"Sana hiçbir iyilik yapmadım," diye hırladı ve arkasını döndü. "Bana teşekkür etme, defol git."

Tam o sırada kapısı açıldı ve bir kadın sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. Kadın çok güzeldi ve abartılı giyinmişti.

Danika onu tanııyordu ama kadının kendisine bakarken yüzünde beliren nefret, Danika'nın içini titretmeye yetmişti.

Bu kadın -her kimse- ondan nefret ediyordu.

Sonra kadın Kral Lucien'e baktı ve sahte bir gülümseme takındı. "Bana ihtiyacın olacağını biliyordum. Ben de bu yüzden buradayım."

Kadın Danika'nın yanından geçti ve Danika'nın az önce geldiği masaya gitti. Kadın eteklerini yukarı çekti, ve kral

Kemerini çözdü, fallusunu çıkardı ve kadının içine girdi.

Kadın Danika'ya nefret dolu bir gülümsemeyle bakarak, "İzlemekten memnuniyet duyarsınız," dedi.

Danika başını iki yana salladı. Giyinmeyi bitirip başı dik bir şekilde odadan dışarı çıktı. Odanın dışına çıktığında duvara yaslandı, nefesi düzensizdi. Duyguları o kadar karmakarışıktı ki, kafası karışmıştı.

Ona yardım etmişti ama yine de teşekkür etmesini istemiyordu. Onunla seks yapacaktı ama bitirmeyecekti.

Kral metresiyle bitirmeyi tercih ediyordu da Danika'yla bitirmiyor muydu? O zaman neden onun bedenini almıştı? Sadece onu incitmek için miydi yoksa başka bir nedeni var mıydı?

Bu konuyu düşünmek için kendine zaman tanımayan Danika, her adımda yüzünü buruşturarak odasına gitti.

Birdenbire çok yorulmuştu. Hem fiziksel hem de duygusal olarak yorulmuştu.

Bir gün içinde o kadar çok şey yaşamıştı ki.

Yatağa uzandı ve uykuya daldı.

Vetta zor nefes alıyordu, vücudundan ter akıyordu. Bazı yerleri karıncalanıyor, bazı yerleri de acıyordu. Tatlı, tatlı bir acı. Masanın üzerine yavaşça uzandı ve Lucien'in kendisini düzenlemesini izledi.

Sanırsınız ki az önce akıllara durgunluk veren bir seks yapmamışlardı. Lucien onun vücudunu mümkün olan her türlü kirli şekilde kullanmış bir adama benzemiyordu.

Vetta maratondan dolayı yorgun hissediyor olabilirdi ama çok öfkeliydi.

Kraliyet sarayındaki olayı duymuştu.

"Tanıştırılmasına neden izin vermediniz?" Aklını kurcalayan ve onu huzursuz eden şeyin ne olduğunu sordu.

"Hazır değildi," dedi ve çalışma sandalyesine gidip oturdu.

"Ne!? Tanıştırıldığımızda hiçbirimiz hazır değildik! Hiç b i r i m i z !" Öfkesini kontrol altında tutmak için elinden geleni yaptı.

Lucien kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Bir şey mi söylüyorsun, Vetta?"

Vetta dudaklarını sertçe ısırды. "Hayır, kralım." Hayal kırıklığı içinde saçlarını yolacak gibi hissediyordu. Onunla konuşmak tuğladan bir duvarı yerinden oynatmak gibiydi. Kıyafetlerini düzenlemek için zaman ayırdı. Onu en çok etkileyen şey

onu kraliyet sarayına "onun" olarak ilan etme şekli. Onun hakkında hiç böyle bir duyuru yapmamıştı!

"Ondan intikam almak istiyorsanız onu insan olarak düşünemezsiniz kralım. Babası bizi asla öyle görmedi!" diye haykırdı.

Lucien masanın çekmecesini açtı ve yeni parşömenler çıkardı, sonra onları yaydı.

"Ben sadece ona karşı çok yumuşak davrandığınızı düşünüyorum," diye devam etti Vetta.

"Çok bunalmıştı. Sen orada değildin; onu görmedin." Ona bir bakış bile atmadı.

"Bu konuda mutlu olmalısın! O bu durumdayken bir zaferi kutlamalısın! İntikam böyle bir şeydir. Yanılıyor muyum?"

Sonunda ona baktı. "Köleleştirildiğimde ben de onun yaşındaydım. Böyle bir kalabalık tarafından ezilmenin ve böyle bir eylemi yapmaya zorlanmanın nasıl bir his olduğunu bilirim."

"Nasıl bir şey olduğunu da biliyorum-"

"Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, Vetta," diye tersledi. "Sen bir köle olarak doğdun; köleliği bilerek büyüdün ve başka bir hayat bilmiyorsun. Senin için daha kolay çünkü doğduğundan beri aşağı doğdun."

Vetta, Lucien'in bu açık sözlülüğüyle kendisini tokatlamış gibi hissetti. Ama Lucien böyleydi işte. Fazla konuşmazdı ve sözleriyle de asla yumruk atmazdı.

Devam etti. "O bir kraliyet ailesiydi. Bir hafta öncesine kadar böyle bir hayatı bilmiyordu ve safkan bir fahişe de değildi. Bekâretini dün gece bu yatakta aldım. O yüzden çok zordu ve hazır değildi."

Gözleri onu görmezden geldi ve yazı tüyünü avucuna alıp mürekkepletti.

Bakire mi? Danika kraliyet ailesindendi ve o, Vetta, bir köle olarak mı doğmuştu!?

Vetta öfkesini kontrol altında tutmak için derin nefesler aldı ve ona haykırmak istediği kelimeleri yuttu.

"Şu anda hazır değil. Bu onu başka bir zaman tekrar tanıştırmayı kabul edeceğin anlamına mı geliyor? Kralların bunu talep edeceğini biliyorsun."

Lucien omuz silkti ve yazmaya başladı.

Sesli cevaplara ihtiyacı vardı, kahretsin! "Kralım-"

"Çık dışarı, Vetta." Yumuşakça söylenmiş bir emirdi ama geciktiğinde ölümcül oluyordu.

Vetta kapıya doğru ilerlemeye başladı, adeta ateş püskürüyordu. Sonra durdu ve döndü.

"Unutmayın kralım. Neler yaşadığınızı unutmayın. Halkınızın neler yaşadığını. Bizim yaşadıklarımızı. Ailenin ölümünü unutma. Hamile küçük kız kardeşini. Declan'ı unutma, kralım. Bize yaptırdıkları şeyleri unutma. Chad'i unutma. Küçük Remeta'yı ya da Baski'yi unutma." Kapıyı açtı. "Düşmanın kim olduğunu unutma. Düşmanın kızının kim olduğunu, tıpkı senin babanın oğlu olduğun gibi. Sana yaptıklarını hak etmedin ve bu yüzden adil." Durakladı. "Başka bir şey yapmadan önce kendini onun yerine koyduğun gün, kendini ve intikamını başarısızlığa uğrattığın gündür."

Vetta, Lucien'in onun sözlerini desteklemesini ve öfkesini ifade etmesini bekledi.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?" diye öfkeleni.

Lucien ona soğuk ve öfkeli gözlerle baktı. "Defol. Çık dışarı." Bağırmaı.

Bağırmasına hiç gerek yoktu.

Kızgınlık ve öfke içinde dışarı çıktı. Vetta kendi intikamını alma zamanının geldiğine karar verdi.

BÖLÜM 9

KRALIN ZİYARETÇİSİ

Chad, Lucien'in odasına girerken, "Biri sizi görmek istiyor, Majesteleri," diye anons etti.

Lucien yazmayı bitirdiği imparatorluk mektuplarını bağıyordu. Başını kaldırıp Chad'e baktı. "Kim o?"

Chad rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Gitmeyi reddetti. Kızın gitmesi için mümkün olan her şeyi denedik ama kralı görmesi gerektiğini söyleyerek reddetti. Çok inatçı ve ısrarcı."

"Hmm" Lucien düşünceli düşünceli çenesini ovuşturdu ve kaşlarını çattı. Sonra ayağa kalktı ve adımlarını kapıya doğru attı. "Şu kızın kim olduğuna bir bakayım."

Chad onu takip etti ve birlikte kraliyet sarayının mağaramsı koridorlarından geçerek sarayın girişine doğru yürüdüler. Hizmetkârlar ve hizmetçiler Lucien geçerken eğiliyor, bazıları da saygıyla selam veriyordu.

Lucien girişe giden koridora girdiğinde bir kargaşa duydu. Muhafızlar bir kızı gitmesi için zorluyorlardı ama kız bunu reddetti ve kralı görmesi gerektiğini söyleyerek çaresizce yalvardı.

Lucien yaklaşırken, "Bırakın onu," diye emretti.

Muhafız kızı hemen bıraktı ve kız yere düştü. "İyi günler kralım. Benim gibi bir köylüye zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim lordum."

Lucien kıza baktı. Kız tanıdık geliyordu ama çıkaramıyordu. Aşağı yukarı yirmi ya da yirmi bir yaşlarında görünüyordu. "Kimsin sen? Neden benimle görüşmek istiyorsun?" diye sordu.

Kız gergin görünüyordu ama cesurca başını tekrar eğdi. "Benim adım S-Sally, Majesteleri. Eskiden eski prenses Danika'nın özel hizmetçisiydim."

Sonunda onu nereden tanıdığı anlaşılmıştı. Lucien kızı net bir şekilde hatırlıyordu. Danika'ya doğru yürüdüğü ve onu kendi kızı olarak ilan ettiği gündü. Kendi topraklarını ve Mombana'nın topraklarını da geri aldıkları gün. Ayrıca kızın iyi bir evde çalışması için emir verdiğini de çok net hatırlıyordu.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı, Sally?" Lucien gözlerini kıza dikerek sordu.

"Lütfen, Majesteleri. Burada çalışmak istiyorum." Avuçlarını birleştirdi ve çaresizce yalvarırcasına kuvvetlice ovuşturdu. "Lütfen isteğimi kabul edin; lütfen Ekselansları!"

Lucien kaşlarını çatı. "Sana kötü mü davranıyorlar? Yeni evinizde?"

"Hayır, hayır, hayır." Başını şiddetle salladı. "Onlar çok nazik insanlar lordum."

"Korkarım seni anlamıyorum." "Bir saray kölesi olmak istiyorum kralım."

Başını yana eğdi. "Neden? Şu anda yardım ediyorsun. Neden tekrar köle olmak isteyesin ki?"

"Hayatım boyunca olduğum şey buydu Majesteleri! Lütfen bir saray kölesi olmama izin verin! Lütfen! Her şeyi yaparım. Lütfen!" diye tutkuyla yalvardı.

Lucien aptal değildi. Kızın eski metresine yakın olmak istediğini, onunla birlikte olmak istediğini biliyordu. Lucien onaylamak için başını eğmeden önce dönüp yüzünde küçük bir gülümseme olan Chad'e baktı.

Chad de onun için aynısını yapmıştı. Her zaman aynısını yapardı. Ama Danika için böyle bir iyilik yapmak isteyip istemediğinden emin değildi.

Ona böyle bir iyilik yapmak istemiyordu, *nokta*.

Lucien saniyeler boyunca tek kelime etmeden kıza baktı. "Artık bir köle değilsin, Sally. Neden önce normal bir hayat yaşamayı denemiyorsun?"

İsteğinin reddedilmek üzere olduğunu gören Sally'nin gözleri yaşlarla doldu. Diz çökmeyi unuttu ve ellerini birbirine kenetleyerek yere uzandı.

"Lütfen, kralım! Lütfen!" Başını salladı ve daha sert ağlamaya başladı. "Normal yaşamak istemiyorum."

Prensesi muhtemelen orada tek başına çok zor zamanlar geçiriyordu. Prenses Danika gururlu ve asil biriydi ve insanlar babası yüzünden ondan nefret ediyor olmalıydı. Sally, prensesinin onsuz nasıl başa çıktığını düşündükçe endişeleniyordu. Prenses onun için her zaman en küçük şeyleri bile büyük bir mutlulukla yapar ve onu her zaman gülümsetirdi. Prensesi hâlâ hayatta mıydı?

"Oh, lütfen, Majesteleri! Lütfen!" Sally hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Lucien arkasını döndü. "Evine git, Sally. Git ve normal bir hayat yaşa."

Üç saat sonra Danika yine madenlerde çalışıyordu. Karandy'den ya da ondan kişisel talimatlar almaktan, özellikle de onunla yalnız kalmaktan kaçınmak için elinden geleni yaptı.

Diğerleri ne yapıyorsa o da onu yaptı. Onlar yere çekiçe vurduklarında o da aynısını yapıyordu. Onlar kumu temizlerken o da temizledi. Onlar süpürdüğünde, o da süpürdü.

Tabii ki, ortama uyum sağlamadı. Kölelerden oluşan bir kalabalığın içinde kolayca göze çarpıyordu çünkü bir prensesin duruşu onu görünmez bir pelerin gibi sarmıştı. Çenesi kalkıktı. Güzel yüzünde tek bir gülümseme bile yoktu. Sarı saçları kirli değil, pırıl pırıl ve ışıltılı, iyi düzenlenmişti. Üniforması iyi giyinmişti.

Danika, Sally'nin orada olmasını diledi - Danika'yı her zaman gülümseten Sally. Ona hikâyeler anlatan Sally.

Bir saat daha geçti ve Danika tünelin önünde telaşlı ayak sesleri duydu. "Kralın kölesi nerede?"

Danika, Baski'nin sesini duyunca süpürgeyi bıraktı. Ölçülü adımlarla tünelden dışarı çıktı.

"Kral beş dakika içinde hazır bulunmanızı isteyecek. Onu bekletmeyin," dedi her zamanki sert ses tonuyla ve uzaklaştı.

Karandy ona seslendiğinde Danika onu takip etmeye başladı. "Bir dakika görüşelim, Köle."

O istemedi. Baski'nin peşinden acele etmek istiyordu. Ancak köle eğitmeninden başka bir ceza ya da tokat da yemek istemiyordu. Böylece Danika, Karandy'yi kaldığı küçük odaya kadar takip etti.

madenlerde çalışıyordu. Açık bir alan olduğu için mutluydu ama adam onu karanlık bir köşeye götürdü.

"Konuştuklarımız ne olacak?" diye hırladı kötü niyetle.

"Ne konuşmuştuk?" Danika cahil numarası yaparak tekrarladı.

"Seni ne zaman ve nasıl istersem becermeme izin vermen hakkında," dedi açıkça.

"Oh, o mu? Bunu düşünecek fırsatım olmadı ve sen düşünmem gerektiğini söyledin." Dudaklarını ısırıldı. "Bunu düşünmek için bir şansım daha olabilir mi?"

Öfke Karandy'nin gözlerini kararttı. Eli dışarı fırladı ve kızın saçlarını tutup çekerek onu kendisine yaklaştırdı.

"Beni aptal mı sanıyorsun?" diye sordu

öfkeyle. Danika ona öylece baktı.

Elini iç çamaşırının içine sokarak kadınlığına dokunmaya çalıştı. Onu okşadığında, Danika hiçbir tepki göstermedi. Bunun yerine tiksintiyle yanaklarının içini ısırıldı.

Hiçbir şey söyleme. Hiçbir şey yapma.

Adam kızın saçlarını daha sert çekti ve kız meydan okurcasına ona baktı. "Bana istediğimi vermezsen seninle hesaplaşacağım, seni fahişe,"

diye hırladı.

Danika basitçe, "Düşüneceğimi söyledim," diye cevap verdi.

Karandy ondan istediği tepkiyi alamayınca hayal kırıklığı içinde onu bıraktı. Dün ona tokat attığında zaten risk almıştı. Kraldan izin almadan kimse kralın kölesine dokunamazdı. Kralın köleleri özeldi ve özel muamele gerektirirlerdi.

Karandy, yanağındaki el izini açıklamak üzere kral tarafından çağrılmaya kendini hazırlamıştı. Danika'nın ne kadar inatçı ve üstün olduğu ve onu idare etmesi gerektiği konusunda söyleyeceği yalanlara kendini hazırlamıştı.

Elbette, yalvarışını bir önceki gün kralın kölesi olarak tanıtılmamış olması gerçeğiyle bitirmeye hazırdı. Neyse ki kral ondan el izini umursamayacak kadar nefret ediyordu. Ama şimdi onu tokatlamamak için ellerini yumruk yaptı. Artık tanıtılmıştı ve kral onu çağırırsa ağır bir şekilde cezalandırılacaktı.

"Yarın bir cevaba ihtiyacım olacak Danika! Bana olumlu bir yanıt versen iyi olur!" Dönüp öfkeyle yola koyuldu ve ağır uyarılmışlığını gözlerden saklamaya çalıştı.

Sanırım becermek için rastgele bir köle bulması gerekecekti. Denemek istediği gerçek köle ulaşamayacağı bir yerde duruyordu. Sadece o gün için!

BÖLÜM 10

SEXSOMNIA

Gece çöküyordu. Vetta, Danika' yı çukurdan su çekerken izledi. Etrafta kimse yoktu ve Vetta ona bakarken kendini kızgın hissediyordu.

Sade bir köle üniforması giyen biri hiç çaba göstermeden nasıl kraliyet ailesinden biri gibi görünebilirdi? Bu düşünce Vetta'yı öfkeliendirdi. Kendisi gibi bir hanımefendi gibi görünmek için çok çalışmak zorundaydı. Bazen aynaya baktığında hep olduğu köleyi görüyordu.

Hayır. O artık o kız değildi. Değildi!

Vetta, Danika'nın su dolu kabı başına koyup yürümeye başlamasını izledi. Vetta'ya yaklaştığında, gölgelerin arasından çıktı ve ayağını Danika'nın yoluna koydu. Danika tökezledi ve düştü. Tencere parçalara ayrıldı ve dirseğini yere çarparak irkildi.

Vetta eğildi ve Danika'nın saçlarından tuttu. "Nereye gittiğine dikkat et, Köle!" diye hırladı.

Danika başını çevirdi ve ona baktı. "Ayağını yola koydun," dedi ona açıkça.

Danika'nın başı tokadın şiddetiyle geriye savruldu ama Vetta onun saçlarını çekerek başını istediği yere dönmeye zorladı.

"Bana cevap vermeye hakkın yok! Senin de böyle asılsız suçlamalarda bulunmaya hakkın yok!" diye tısladı.

Danika saçlarını tutan kadına bakakaldı. Parmakları onu tokatlamak için kaşınıyordu. Kralın metresi. Bu kadını nasıl unutabilirdi? Unutmamıştı.

Danika'nın gözleri meydan okurcasına kendi gözlerini tuttuğunda, Vetta Danika'nın saçlarını daha sıkı tuttu. "Yolumdan çekilsen iyi olur, Köle. Bir dahaki sefere,

Seni kırbaçlayacağım!"

Danika'nın saçlarını serbest bıraktı, boyuna göre düzeldi ve uzaklaştı.

Danika onun gidişini izledi. İçinden akan öfkeyi yatıştırmak için derin nefesler aldı.

Gecenin bir yarısıydı ve Lucien uyuyordu ama zevkle uyandı. Düşük bir inilti çıkardı, vücudu hiper-ayarlanmıştı. Sıcak bir ağız sikini emiyor, yara izlerinin dikiş yerlerini açlıkla yalıyor, içinden küçük elektrik hisleri geçiriyordu.

Lucien gecenin bir yarısı kendisini tatmin edenin Vetta olduğuna inanmak istiyordu ama o olmadığını biliyordu. Serbest kalmanın eşiğinde gözlerini açtı ve Chad'in başının aşağı yukarı sallandığını gördü.

"Chad-" Lucien uykudan tamamen uyanmaya çalışırken bile adamı yerinden oynatmaya çalıştı.

Chad'in ağız bir patlamayla onu bıraktı ve Lucien ona hülyalı gözlerle baktı. "Lucien." Sonra başını tekrar eğdi ve Lucien'i orgazmın eşiğine getiren bir baskı uyguladı.

Uyku Lucien'in gözlerinden kaçtı ve Chad'den dikkatle ama sertçe uzaklaştı. İyi günde kötü günde -çoğunlukla iyi günde- yanında olan adama baktı.

Her şey ona çok ağır gelmeye başladığında ve Lucien vazgeçmek istediğinde bile önce bu iki adamı, sonra ölmüş ailesini, sonra da halkını hatırlıyordu.

Lucien yüzünü avuçladı. "Artık tutsak değiliz, Chad. Özgürüz. Sen de artık bir köle değilsin," diye hatırlattı ona yavaşça, her zaman yaptığı gibi.

Ama Chad orada değildi. Ne zaman böyle olsa, zihinsel olarak asla orada olmazdı.

Chad'in gözlerindeki şehvet ve uyku karışımı tanıdık uzak bakışı gören Lucien penisini tekrar pijamalarının içine soktu ve yataktan kalktı. "Hadi koca adam."

Onu banyoya doğru itti ve Chad'in başından aşağı bir kova dolusu soğuk su döktü. Chad nefes nefese kaldı ve yüzündeki suyu ovuşturdu.

Gözleri irileşti. "Kralım!"

Lucien ölçülü adımlarla yatak odasına doğru ilerledi ve Chad'i de peşinden sürükledi. Uyarılmışlık hissi içini kemiriyordu ama bunu aklının bir köşesine itmeye çalıştı. Yatağa vardı ve gözlerini dehşete düşmüş bir halde solgunlaşan Chad'e dikti.

"Yine yaptım, değil mi?" Chad sefilce inledi.

"Yaptın."

Dizleri yere çarptı ve başını eğdi. "Çok özür dilerim, ki-"

"'Kralım' demeyi kes, Chad. Gecenin bir yarısı ve burada sadece biz varız."

Chad bir kez başını salladı ve suçlulukla yutkundu. "Çok üzgünüm Lucien."

Lucien derin bir nefes aldı, kendisiyle birlikte cehennemi yaşamış olan bu adama baktı, sonra Chad'in omzunu sıvazladı. "Kalk. Kamarana dön ve uyumaya çalış. Doktor bu rahatsızlığın için sana en iyi ilacı getireceğine söz verdi. Tekrar iyi olacaksın."

Chad kuşkulu ama rahatlamış görünüyordu. Ayağa kalktı ve bir kez daha özür dileyerek odadan çıktı.

Dakikalar sonra Lucien yatağına döndü ve bir türlü alamadığı uykusunu almaya çalıştı. Son on beş yıldır hiç iyi uyumamıştı. Hem de hiç.

Ve şimdi, uyarılma duygusu ona öyle sert vuruyordu ki, acı veriyordu.

Lucien yine kâbuslar görüyordu. Sık sık kâbus görür, cehennemdeki o günleri hatırlardı.

Ama bu geceki kâbus, kralın kölesi olarak ikinci girişiyle ilgiliydi. Cone'un her iki cinsiyetten de pek çok kişisel kölesi vardı ama Lucien'e özel bir ilgi gösteriyordu. Cone her zaman ona farklı davranılmasını sağlardı.

Bir erkek olarak, Cone kadın köleleri becerirdi. Kural buydu. Bu bir eğlenceydi. Sonra krallar yemek yerken ve gülerken erkekler kadınları becerirdi... tabii bir kadın köleyi *becermek-tanıştırmak* istemiyorlarsa.

Erkeklerle mümkün olduğunca çok dişi almalarını sağlayan bitkisel ilaçlar pompalasalar da, bu Cone için yeterli değildi.

Cone Lucien'e küçük bir şişe fırlattı. "Onu becermeni istiyorum," diye emretmişti.

Lucien rüyasında bile şişeyi kontrol ettiğini ve bir kayganlaştırıcı bulunduğunu hatırlıyordu. Tekrar Cone'a baktı.

Cone başıyla onayladı. "Onun kışını sikmeni istiyorum Köle, tam burada. Hemen şimdi."

Lucien söz konusu 'ona' baktı, o Chad'di.

İkinci tanışması çok travmatikti çünkü çocukluğundan beri yanında olan hizmetçisini sikmeye zorlanmıştı. Ama Lucien bunu herkesin önünde yapmıştı. Chad acı içinde haykırdığında güldüler, alkışladılar ve kıkırdadılar. Lucien acıtmamak için elinden geleni yaptı... en azından orada.

Bu sadece bir kâbustu. Sadece geçmişte kaldı. Geçmiş artık bana zarar veremez. Ben özgürüm. Artık bir kralım, köle değil. Lucien bunu zihninde tam olarak zihin şifacısının söylediği şekilde okudu. Kendini sakinleşirken ve kendine gelirken buldu.

Bu gece gördüğü kâbusun neden ikinci kez karşısına çıktığını anlatması için bir kahine ihtiyacı yoktu. Bunun nedeni Chad ile olan etkileşimiydi. İkinci tanışması onun için en travmatik olanıydı - Chad için de öyle.

Ama Koni'nin daha yeni başladığını bilmiyordu.

Kraliyet sarayındaki o korkunç deneyimden sonra, sekiz yılı aşkın bir süre boyunca bu emir daha sık gelmeye başladı. Chad ya da Cone'un istediği herhangi bir erkek olabilirdi. Cone, Lucien'in fallusunu ağır bir şekilde yaraladıktan sonra bile bu emri vermeye devam etmişti.

Bu deneyimler onu kötü etkilemiş, bugün olduğu gibi daha soğuk ve sert bir adam yapmıştı. Ama Chad için bu deneyim onu daha çok yaralamıştı... zihinsel olarak.

Köleleri değiştiremeyecekleri şeylere alışmaları için eğittiler. Chad buna alıştı. Onu arzulamaya başladı. Vücudu buna bağımlı hale geldi.

-Ona. Krallığın en iyi hekimi onu muayene etti ve Sexsomnia adı verilen özel bir uyku bozukluğu teşhisi koydu. Tıp adamına göre bu, Chad'in neden uykudayken bile cinsel davranışlarda bulunduğunu açıklıyordu. Chad'in zihninin, kendisi için en travmatik olan deneyimleri tekrar oynatmaya devam ettiğini; dolayısıyla bunları bilinçaltında, geçmişe hapsolmuş zihninde sergilediğini söyledi.

Hekim hâlâ hastalığı iyileştirmek için bir panzehir arıyordu.

Lucian küçük Remeta'yı hatırladı. O gün onun parçalanmış bedenini gördüğünü hatırlıyordu. Peki ya Declan?

Lucien anıları yok etmek için gözlerini sıkıca kapattı. Bir türlü gitmiyorlardı. Son on beş yıl boyunca bir kâbus yaşadığınızda, onlar sizin bir parçanız haline gelirdi.

Koni Lucien'i bugünkü canavar haline getirmişti ve gerçek şu ki... bu canavar olmaktan kurtulabileceğinden emin *değildi*.

Açıkçası, umurunda da değildi. Artık umurunda değildi.

Yorganı üzerinden attı ve ayağa kalktı. Vücudu öfkeli ve acılıydı. Rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Ve bu gece, bunu alacaktı. Ama Vetta'dan değil.

BÖLÜM 11

GECEİNİN İÇİNDEKİ ÇIĞLIKLAR

Danika uyuyordu ama artık yalnız olmadığı anı tam olarak biliyordu. Kapısını kilitlemişti ve kilidi açacak anahtar sadece bir kişide vardı.

Gözleri birden açıldı ve kapıya baktı. Lucien orada duruyordu, yüzü her zamanki gibi soğuk ve okunaksızdı. Danika o anda farklı bir şey hissetti. Omurgasından aşağı bir ürperti indi. Lucien'in gözlerinde ona karşı duyduğu nefret geri gelmişti. Hiç azalmamıştı ama yine de.

"Kalk ve soyun," diye homurdandı; sesi her zamanki gibi düzgün ve etkilenmemişti.

Adrenalin Danika'nın vücudunu doldurdu. Ayağa kalktı ve titreyen elleriyle geceliklerini başının üzerine kaldırdı. Çürük iç çamaşırları da geceliklerinin hemen ardından geldi.

Çıplak, korkmuş bir halde ona baktı. Adam her zamankinden daha korkunç ve heybetli görünüyordu.

"Yatağa uzan ve sırtını bana ver."

Kadın adamın dediğini yaptı, elleri ucuz yatak örtüsünü sıkıca kavradı ve gözlerini kapattı. Adamın vücudu kadınıninkini arkadan örttü ve kadın adamın kendisine doğru bastırıldığını hissetti. Adam ereksiyonuyla kadının açıklığını dürttü. Adam, Danika'nın vücudunu hazırlamadığını fark etmeden önce, penisin başını Danika'nın içine soktu ve sonuna kadar itti.

Yakıcı acı içine yayılırken Danika acı dolu bir feryat kopardı. Yatak örtüsüne tutundu. Çok acıyordu ve yanma hissi baş edemeyeceği kadar fazlaydı.

Adam ondan çekildi ve tekrar içine daldı, kabzasına kadar. Kadın yüzünü yatağa gömdü ve boğuk bir çığlık attı. Güçlü elleri beline gitti; onu kaldırdı, böylece ortası yatağa değmeyi bıraktı ve onu ciddiyetle vurmaya başladı. Uzun ve derin hamleler yaparak kızın daha fazla boğuk çığlık atmasına neden oldu. Onu fena halde morartıyordu -acı çok fazlaydı- ve kadın ona karşı mücadele etmeye başladı.

Ancak adamın onun için daha fazla planı vardı.

İri elleriyle onu kolayca yere yatırdı ve vücuduyla onu tamamen sararak kafese aldı. Ellerini onun önünde dolaştırdı ve göğüslerini kavradı. Meme uçlarını sertçe sıktı ve derin, sert itişlerle içine girerken bırakmadı.

Danika, adamın ısrarlı itiş gücüyle titremeye başladı, kulaklarında tenin tene çarpma sesi vardı.

Adam bu gece hiç zorlanmamıştı ve kendini tutmaya da çalışmıyordu, Danika aniden adamın saçlarını tutup sertçe çektiğini fark etti. Ellerini yatağın üzerinde sıkarak inledi. Her iki bacağına da Danika'nın bacaklarının arasına soktu ve bir bacağına öne doğru açarak Danika'nın bacaklarının daha da açılmasına neden oldu. Omuzlarını yatağa doğru itti, kalçalarını kavradı ve içine öyle bir girdi ki, çığlıklarını bastırmayı unuttu ve yüksek, delici bir çığlık attı.

O kadar derine giriyordu ki; acı dayanılmazdı ve itişlerinin gücü sertti. Dalışlar acımasız, uzun ve sertti.

Danika çığlık atarken, adamın inlediğini çok net bir şekilde fark etti. Adam ilk kez ondan zevk alıyordu ama acımasızca.

Bir meme ucunu bıraktı ve elini Danika'nın kadınlık organına doğru uzatarak sertçe tokatladı.

Gözyaşları içinde haykırdı ve adam vücudunu yağmalamaya devam ederken klitorisini tekrar tokatladı. Danika'nın kalçaları kontrolsüzce titriyor ve çığlıkları tüm sarayda yankılanıyordu. Ses acı verici, dayanılmazdı.

"Lütfen! Lütfen!" diye hıçkırdı, tüm vücudu acımasız sahiplenmenin altında titriyordu.

Acımasız itişlerini sürdürdü, daha da derine inmek için onu tekrar eğdi. İtişlerinin gücü yatağı salladı ve Danika'yı sarstı. Göğüs ucunu yakaladı, sıkıca tuttu ve sertçe çekti.

Danika yatağın üzerinde kıvrandı ve kontrolsüzce çığlık attı. Gecenin **karanlığında** sarayda duyulan tek ses onun çığlıklarıydı.

Danika ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Adamın böylesine acımasız bir gücü ne kadar süre koruduğunu da bilmiyordu. Gücü uzun zaman önce tükenmişti ve orada öylece titreyerek yatıyordu, çığlık atamayacak kadar yorgundu; sadece inleyip hıçkırabiliyordu.

Sonra adam homurdanarak kadının üstündeki işini bitirdi. Ondan ayrıldı ve ayağa kalkarak tüm teması kesti.

Yüzünde boş bir ifade olmadan giysilerini düzeltti. Tıpkı geldiği gibi odadan çıkarken ona bir bakış bile atmadı.

Danika orada büzülmüş, vücudunu hareket ettiremiyordu. Her yeri acıyordu.

Her yeri.

Gözlerini daha sıkı kapattı, yaralı bir hayvan gibi inledi, içinde yaşadığı yeni dünyadan korktu.

Vetta, saraydan uzakta olan kamarasındaki çığlıkları duyduğunda yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı.

İlk defa! İşte bu daha doğru.

Mombana Krallığı'nda her gece hayvanat bahçesi gibiydi; bir sürü çığlık, haykırış, bağırış ve daha fazla çığlık.

Erkekler kendilerine yapılanlardan dolayı ağlıyor, kadınlar ise muhafızların vücutlarını hayvani bir şekilde almalarından dolayı çığlık atıyordu. Lucien'in aksine hayvani olmak için hiçbir nedeni olmayan orospu çocukları.

Danika'nın sesini duymayı bıraktığında Vetta gecelikleriyle yataktan kalktı ve odasından dışarı çıktı. Kralın ona ihtiyacı olacaktı.

Kralın odasına giden köşeyi tam zamanında döndü ve onu kapısında gördü.

"Kralım." Baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı.

Kral ona bir bakış bile atmadı. "Defol, Vetta. Sana ihtiyacım yok."

Adam odasına girdi ve Vetta kilidin döndüğünü duydu. Vetta o kadar şaşırmişti ki ne diyeceğini bilemedi. Suskun bir şekilde durdu ve adamın sözlerini özümsemeye çalıştı.

Bunu yaptığında, daha fazla ne hissettiğini bilmiyordu. O köleyle sonuna kadar gittiği ve hatta onun bedeninde tatmin bulduğu için öfke. Ya da bir şekilde -bir şekilde- bazı şeylerin değişeceğini ve bunların kendi lehine olmayacağını hissettiği için duyduğu korku.

Danika hastalandı. Kendini iyi hissetmeye başlaması üç gün sürdü.

Ertesi sabah odasına gelen ilk kişi Baski oldu. Danika'yı tam da kral gittikten sonra yattığı pozisyonda buldu. Kadın onun yataktan kalkmasına ve yıkanmasına yardım etti. Yüksek ateşi vardı.

Daha sonra Danika'nın bitkisel iksirleri kullanmasına yardım etti ve her birini ona açıkladı.

Vücudu yatıştıran, yaraları iyileştiren. Vücudu sakinleştiren, acıyı dindiren, ateşi düşüren ve daha niceleri.

Danika sinir bozucu soruyu zar zor sorabildi. "Peki ya... bebeği engelleyen... bitkisel iksirler?" Sesi aşırı kullanımdan boğuklaşmıştı.

Baski bir hayalet gibi solgunlaştı. Ama sadece bir saniyeliğine. "Ben getiririm." Sonra aceleyle dışarı çıktı ve tanımlanamayan yapraklarla geri döndü. Onları öğüttü ve suyunu sıktı. Baski bardağı, içindeki su ısınana kadar şöminenin üzerine koydu. Sonra Danika'nın içmesine yardım etti. Çok acıydı ama Danika bitirdi.

Sonraki günlerde Danika ne olduğunu bilmiyordu. Neden kimse onu rahatsız etmemişti.

Madene gitme emri yoktu. Çamaşır yıkama emri yoktu. Kova kova su getirme emri yoktu. Hiçbir emir yoktu.

Üçüncü gün Baski'ye "Kral mı yaptı?" diye sordu.

"Ne yaptı?" diye sordu yaşlı kadın bir iksir daha hazırlarken.

"Beni rahat bırakmaları için emir verdi."

Baski yataktaki inanılmaz güzel ama yorgun kadına baktığında omuz silkti.

Danika açıklama olarak, "Beni köle yaptığından beri ilk kez bu kadar uzun süre dinleniyorum," dedi.

Baski iksirlerine geri döndü. "Onları uzak tuttum. Görevlerini yapsınlar ve seni şimdilik rahat bıraksınlar."

Danika hiçbir şey söylemedi. Sonra fısıldadı: "Çok teşekkür ederim Baski. Her şey için."

Kadın sadece başını salladı ve iksirleri yapmaya devam etti.

"Onun için birkaç iksir yaptım. Ona yatıştırıcı bir merhemle yardım ettim.

Gücüne ihtiyacı var, bu yüzden onun için at balsamı yaptım ve-"

Lucien yazmayı bıraktı ve ona bilmiş bir bakış attı.

Baski konuşmayı kesti. Lucien hiçbir zaman ayrıntı istemezdi, buna ihtiyacı da yoktu ama Baski yine de vermekten geri kalmazdı.

Tekrar yazmaya başladı. Yüzü duygulardan arınmış bir halde önündeki parşömene bakıyordu.

"Yalnız bırakılmasının kimin emri olduğunu sordu," diye tekrar konuştu Baski.

Lucien'in iri omuzları sertleşti ve yazmaya ara verdi. Başını kaldırıp tek kelime etmeden Baski'ye baktı.

"Ona bunun benim emrim olduğunu söyledim. Senin emrettiğin gibi senin olduğunu söylemedim," diye hızlıca bilgi verdi.

Kasları gevşedi ve tekrar yazmaya devam etmek için başını eğdi. Parşömenin sınırlarını çizdi ve üzerine yeni bir çizgi çekti.

"Bebeği önleyen iksirler istedi," diye atıldı.

Başını kaldırdı ve kaskatı kesildi. Daha önce duygudan yoksun olan yüzü öfke ve nefretle doldu.

"Ne yaptın sen?" Konuştuğunda kelimeleri alçak sesle ama ölümcül bir şekilde çıkıyordu.

Baski ellerini biraz sinirli bir şekilde önlüğüne sildi. "Ona iksir yaptım."

Lucien tek kelime etmedi. Zaman ilerledi ama o hiçbir şey söylemedi. Sonunda sözleri soğuk ve duygusuz bir şekilde geldi. "Ona bu konuda endişelenmemesini söylemeliydin çünkü babası bunun asla olmayacağından emin."

Baski başını öne eğdi. "Kral hakkında böyle şeyler söylemenin bana düşmeyeceğini biliyordum."

Dudakları biraz kıpırdadı, gözleri her zamanki gibi soğuktu. "Güçlü ama kısır bir kral mı? Çocuk sahibi olamayan bir kral mı?"

"Halkını kölelikten kurtaran vahşi bir kral," dedi ona hiç vakit kaybetmeden.

O, Lucien, Chad ve krallıklarının şifacıları onun durumundan haberdar olan tek kişilerdi. Vetta bile bilmiyordu.

Lucien hiçbir şey söylemedi. Onun yerine yazmaya devam etti. "Köle kız... Sally," diye başladı Baski.

"Ne olmuş ona?" Tüylerini mürekkepletti.

"Hâlâ her sabah buraya geliyor, içeri alınmak için ağlıyor."

Lucien ona bakmadı. İyi yazılmış parşömeni yuvarlayıp bir kenara koydu, sonra yeni bir parşömen çıkarıp onu açtı.

"Saray kölesi olmak istiyor. Vazgeçmeyecek. Eski prenses Danika ile birlikte olmak istiyor," diye devam etti Baski.

Hokkayı değiştirdi ve masaya yeni bir tane koydu. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Tekrar geldiğinde kızı kıyafet odasına götür ve üniformasını giydir."

Baski ilk kez gülümsedi ve başını eğdi. "Emredersiniz kralım," dedi dönüp gitmeden önce.

BÖLÜM 12

SALLY

Kralın onu ziyaret ettiği geceden sonraki beşinci günün sabahında Danika madenlere gitmek için hazırlandı. Uyandı ve banyosunu yaptı. Üniformasını giydi ve saçını yaptı. Aynada kendine baktı, kim olduğuna baktı.

Yirmi bir yıl boyunca bir prenses olarak yaşamıştı ve birdenbire bir köleye dönüşmüştü. Babasının ne kadar canavar olduğu yüzünden herkesin nefret ettiği bir köle.

İçini çekti ve aynadan uzaklaşarak odanın diğer ucundaki sandaletlerini aramaya koyuldu.

Günlerdir ilk kez madene girecekti ve köle şoförü Karandy'den korkuyordu. Onun isteğini henüz hiç düşünmemişti. Onun gibi bir adamın kendisine ellerini sürmesi düşüncesinden korkarken, acı, ceza ve aşağılanmadan da korkuyordu. Ne yapacağını bilemiyordu.

"Nerede o? Prensesim nerede?" Dışarıdan tanıdık bir ses geldi.

"Sally?" Danika sandaletlerini aramayı bıraktı ve kapıya doğru koştu. Kapıyı çekerek açtı ve nefes nefese kaldı çünkü rüya görüp görmediğinden emin değildi. Sally koridorun diğer tarafında durmuş, etrafına bakınıyordu. Ama kapı açıldığında, Sally sesi takip etti ve gözleri neredeyse anında Danika'yı buldu.

"Prensesim! Prensesim!" Koridor boyunca koştu.

"Sally!" Danika yalınayak olduğunu unuttu ve eski hizmetçisini yarı yolda karşılamak için koşmaya başladı.

Sally, Danika'ya yaklaştığında aniden durdu ve her zamanki selamlamasıyla dizlerini yere vurdu. "Prensesim! Çok sevindim.

yaşıyorsun, iyisin ve sen-"

Ama Danika onu ayağa kaldırıp sıkıca sarıldığında sözünü kesti. "Ah, Sally! Senin için çok endişelendim. Sana ne olduğunu bilmiyordum ve kimse bana bir şey söylemiyordu!"

Sally'nin gözleri yaşlarla doldu ve ellerini Danika'ya sardı. "Biz iyiyiz. Ben iyiyim ve iyi gidiyorum. İyi olduğun için çok mutluyum prensesim."

Danika onu odasına çağırmaya başladı. "Ben artık bir prenses değilim, Sally. Artık bana öyle hitap edemezsin, yoksa başın belaya girer," dedi üzüntüyle.

Sally başını salladı. "Ama uzun zamandır sana böyle sesleniyorum. Çok uzun yıllar oldu prensesim. Bana birkaç dakika ver de elimle yılları hesaplayayım." Parlak gözlerini yukarı kaldırdı, elini havaya kaldırdı ve parmaklarını birbiri ardına katlamaya başladı.

Danika usulca güldü. Köle olduğundan beri ilk kez gözleri parladı, kalbi kalktı ve güldü. "Ah, Sally. Seninle ne yapacağım ben?" Sally'nin siyah saçlarını karıştırdı. "Dokuz yıldır birlikteyiz."

Sally hem mutluluktan hem de utançtan kızardı. "Çok özür dilerim prensesim. Bana hep öğrettiniz ama öğrenmek her zaman zordur."

"Bu sadece sana öğretmeye devam edeceğim anlamına gelebilir. Oh, Sally-aniden, burada olduğun için kendimi çok iyi hissediyorum." Danika kıza tekrar sarıldı.

Sally büyülenmiş gibiydi çünkü Prenses Danika ona ilk kez sarılıyordu ve bunu iki kez yapmıştı. Kraliyet ailesi ile köleler arasında hiçbir zaman böyle bir yakınlık olmamıştı.

Sally'nin gözleri yaşlarla doldu. "Buraya gelip seni görmek istedim. Her gün geldim ama kral her seferinde reddetti. Normal bir hayat yaşamaya çalışmam gerektiğini söyledi."

"O haklı. Normal bir hayat yaşamalısın."

Sally başını salladı. "Bu kadar endişeli ve hastayken normal yaşamak zor. Prenses Danika iyi besleniyor mu? Yeterince uyuyor mu? Kuyudan su çekmesine kim yardım ediyor? Madende nasıl çalışıyor? Çamaşır yıkamasına kim yardım ediyor? Hatta hayatta mı?"

Bu endişe dolu sözler karşısında Danika'nın gözleri doldu. Yürümeyi bıraktı ve eski hizmetçisine baktı, onun samimiyetini duyuyordu.

Sally tekrar başını salladı. "Uzak kalamadım prensesim. Buradaki insanların sana kötü davrandığını biliyorum çünkü seni tanımıyorlar. Onlar sadece eski kralı tanıyorlar."

Danika sonunda Sally'nin üzerindeki giysileri fark etti. Bir saray kölesinin üniforması.

"Oh, Sally. Ne yaptın sen?" diye mutsuzca inledi.

Sally kendine baktı ve sırıttı. "Bu giysi bana hiç uymuyor.

Madam Baski'ye beni başka bir kıyafetle değiştirmesini söyleyeceğim."

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun, Sally." Danika başını avuçladı. "Ah, canım; sakın bana saray kölesi olmayı seçtiğini söyleme."

"Size yardım etmek istiyorum prensesim. Yardım ettim ama para kazanmak ve başkalarına hizmet etmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sadece sen biliyorsun. Bu insanlar seni tanımıyor ve bu yüzden sana yanlış davranacaklar. Burada seninle olmak istiyorum."

Danika gözlerindeki yaşları sildi ve Sally'nin elini kendi elinin içine aldı. "Çok bencil bir insan olmalıyım, çünkü burada benimle olduğun için çok mutluyum."

"Ben de çok bencil bir insan olmalıyım prensesim, çünkü ben de burada olduğum için mutluyum," diye gülümseyerek karşılık verdi. Sonra Danika'nın ayaklarını fark etti. Onu yalınayak görünce Sally'nin yüzü dehşet dolu bir ifadeye büründü. "Hayır! Üşüteceksin! Ben sandaletlerini getirene kadar burada bekle!"

Danika bir şey söyleyemeden Sally hızla odaya girdi ve etrafına bakınmaya başladı. Danika onu yavaşça takip etti ve her zaman hevesli olan kişisel hizmetçisini izledi. Sally'nin keskin gözleri ayakkabıları seçti. Yatağın diğer tarafına doğru koşup onları aldı ve Danika'nın durduğu koridora doğru yürüdü. Sally dizlerinin üzerine çöktü ve ilk terliği aldı. "İşte"

Gözyaşları Danika'nın gözlerinin arkasını yaktı ama onları geri kırıptı. Sally'nin bacaklarını kaldırmasına ve her birine sandalet giydirmesine izin verdi.

"İşte, hepsi hazır." Sally bacaklarını sıvazladı, ayağa kalktı ve ona sırıttı. "Teşekkür ederim," dedi Danika kısıp sesle.

Sally bu minnettarlık sözleri karşısında şaşırmıştı. Prensesin ağzından çıkan bu sözler çok yabancıydı çünkü kraliyet mensuplarına böyle sözler söylemeleri öğretilmemişti. Tabii ki Sally bunları hiç umursamadı. O her zaman her şeyi yüzünde bir gülümseme ve kalbinde mutlulukla yapardı. Ama prensesinin ona iltifat ettiğini duymak kızarmasına neden oldu.

"Bir şey değil prensesim. Madene mi gidiyorsun?" Danika başını salladı, hâlâ konuşamayacak kadar duygusaldı.

Sally de başını salladı. "Ben de geliyorum. Birlikte gideceğiz." Prensesin saçlarına baktı ve biraz kaşlarını çattı. Çok kötü yapılmıştı. Danika'nın elinden tutup onu odaya götürdü ve Danika'ya oturup saçlarını taramasına izin vermesi için yalvardı ama Danika ona artık böyle şeyler yapmaması gerektiğini çünkü artık bir prenses olmadığını anlatmaya çalışıyordu. Sally, Danika'nın itirazlarına kulaklarını tıkadı.

Sonunda Danika oturdu. Sally saçlarını gevşetti ve bir tarakla t a r a d ı . Bunu yaparken heyecanla şarkı söyledi.

Madene doğru yola çıktılar. Danika her zamanki sabit, zarif adımlarıyla yürürken, Sally her şeye ve herkese sırtarak ve gülümseyerek patinaj yaparak ilerledi.

Danika, *onun kötü bir dünyada güneş ışığı kaynağı gibi olduğunu* düşündü.

Belli etmese de Danika uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştı. Yürürlerken Danika herkesin Sally'yi sevdiğini fark etti. *Herkesin.*

Salem halkı ona gülümsüyor ve el sallayarak selamlıyordu. Hatta bazıları Sally'ye selam veriyor, Sally de onlara hevesle karşılık veriyordu.

Başındaki ağır çantayı kaldırmaya çalışan yaşlı bir kadına rastladılar.

"Sana yardım edeyim, anne!" Sally kadına doğru koştu ve çuvalı başına yerleştirmesine yardım etti.

Kadın minnettar bir gülümsemeyle, "Çok teşekkür ederim kızım," dedi.

Sally ona el salladı. "Hiçbir şey düşünme."

Kadın her zamanki gibi Sally'nin arkasından onlara doğru yaklaşan Danika'ya baktı ve kaşlarını çattı, gözleri

Nefret.

Sally'yi gördüklerinde hepsi gülümserken, Danika'yı gördüklerinde nefretle kaşlarını çatıyorlardı. Hatta bazıları ona "Canavarın kızı!" diye hırıliyordu.

Bakışlara ve yorumlara çoktan alışmış olan Danika, selamlamak için hafifçe eğildi ve başı dik, ölçülü adımlarla patikadan aşağı inmeye devam etti.

"İyi günler anne!" Sally, prensesin önünden mutlu bir şekilde kayarak uzaklaşan kadına "İyi günler anne!" dedi.

Sally, Danika'nın çok önüne geçtiğinde geri döndü. "Gün çok parlak görünüyor prensesim!" diye seslendi mutlulukla.

Danika adımlarında duraksadı çünkü Sally'nin ona eskiden böyle söylediğini hatırlıyordu. Sally onları ne zaman muhafızların yanından gizlice geçirip yürüyüşe çıkarsa, krallıklarında da böyle olurdu.

Sally, onun önünde dans ediyor ve patinaj yapıyordu. Ona hikayeler anlatır ve onu güldürürdü. Her zaman onun önünden gider, geri döner ve "Gün çok parlak görünüyor prensesim!" diye bağıırırdı.

Anılar ve şimdiki zaman Danika'yı gülümsetiyordu. Her zamanki gibi cevap verdi. "Günü aydınlatan tek kişi sensin, Sally."

Sally sıırttı ve tekrar patikadan aşağı kaydı. Danika da onu takip etti ve gülümsemesi yüzünde kaldı.

Vetta önlerindeki binanın tepesinde durmuş, nefret ve öfkeyle ikiliye bakıyordu. *Danika'nın kişisel hizmetçisinin burada ne işi vardı? Ve içeri nasıl girmişti?*

BÖLÜM 13

BAZI ŞEYLER ASLA UNUTULAMAZ

Sally ve Danika madene vardıklarında diğer köleler Sally'yi gördükleri için çok mutlu oldular. Danika eski kişisel hizmetçisinin bu insanlarla nasıl bu kadar iyi bir ilişki kurduğunu bilmiyordu. Salem halkının gönülden sevdiği tek köle o gibi görünüyordu.

"Tembel aptallar gibi etrafta dikilip durmayalım! Haydi millet! İşinizin başına dönün!" Karandy ortaya çıktığında emretti. Herkes hemen işinin başına döndü. Gözleri Danika'ya kaydı. "Sen. Beni takip et! Özel bir konuşma yapacağız!"

Danika'nın kalbi üç kez çarptı. Şu anda buna ihtiyacı yoktu. Kralın beş ay önce ona yaptıklarının etkisinden henüz kurtulamamıştı.

Karandy hâlâ Danika'nın kendisine izin vermesini bekliyordu, böylece ne zaman ve nasıl isterse onun bedenini cinsel tatmini için kullanabilecekti.

Danika, "Ama madenlerde çalışmak zorundayım," diye itiraz etmeye çalıştı. Onunla yalnız kalmak istemiyordu.

"Yine de madenlerde çalışacaksın. Bu konuda hiç kuşkun olmasın, *Priiiiincess!*" Adam elini uzattı ve Danika'nın kolunu zorla tuttu. "Ama önce şu konuşmayı yapacağız!" Karandy onu ileriye doğru sürüklerken Danika kolunu adamın elinden kurtardı ve yenilgiye uğramış bir halde onun arkasından yürüdü. Karandy öne doğru baktı ve zaferle nefes aldı. Onunla beş dakikaya ihtiyacı vardı, sadece şimdilik.

Baş hizmetçi Baski, birkaç gün önce kraldan kölesini kimsenin rahatsız etmemesi için emir getirmişti ve bu nedenle eski prenses madenlerde çalışmamıştı ve onu görmemişti

beş gün içinde. Ama şimdi kadın oradaydı ve adam biraz yalnız kalmak istiyordu. Böyle bir güzelliğin tadına bakan tek kişi kral olamazdı. O da tadına bakabilirdi ve kralın bundan haberi olmazdı.

Karandy arkasına döndüğünde Danika'nın yanında onu yakından takip eden başka bir köle görünce şaşırdı. Yeni köle de onlarla birlikte yürüyordu. Karandy kısa bir süre durdu. "Sen de kimsin!? Çalışma alanına geri dön!" diye hırladı.

Köle şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ama az önce bizimle konuşman gerektiğini söyledin."

"Biz mi!? Bizden hiç bahsetmedim!" diye öfkeyle bağırdı. "Bu köleyle konuşmam gerek." Danika'yı işaret etti.

Sally'nin kafası gerçekten karışmış görünüyordu. "Ama prenses ve ben bir sürüyüz... sürü-" Bu kelime üzerinde çok düşünüyordu. Prensesinin ona bunu öğrettiğinden çok emindi ama unutmuştu.

"Paket anlaşıma." Danika, Sally'nin onun için çabalamasına minnettar olarak kelimeleri onun yerine söyledi. Ama korkuyordu çünkü Sally'nin başı zalim köle eğitmeniyle derde girebilirdi.

Sally gülümseyerek başını salladı. "Ah, evet. Prenses ve ben bir paket anlaşmayız."

Karandy döndü ve yeni köleye ters ters baktı. "Geri çekil ve gidip diğerleriyle çalış! Şimdi!"

"Ama kesinlikle sorun çıkarmayacağım. İstedğin her şeyi söyleyebilirsin-"

"Şimdi!" diye tekrar bağırdı.

Danika telaşlandığı her halinden belli olan Sally'ye döndü. Gözleri eski kişisel hizmetçisine yalvarıyordu. Karandy'nin ona zarar vermesini istemiyordu. Sally adamın prensesin vücuduna aç gözlerle bakmasından hoşlanmamıştı. Bu bakışı iyi tanıyacak kadar uzun süre kölelik yapmıştı.

Sally, Danika'nın söze dökülmemiş yakarışlarını dinlemek yerine çenesini Karandy'ye doğru kaldırdı. "Ben onun kişisel kölesiyim ve kral onun her hareketini kendisine rapor etmemi söyledi," diye yalan söyledi.

Karandy kaşlarını kaldırdı. "Seni kim onun kişisel kölesi yaptı!?"

"Kral. Bu yüzden beni yeni bir köle yaptı. Biliyorsun o kralın kölesi ve özel olanlar bazen kişisel bir köleye sahip olurlar."

Karandy öfkeyle dişlerini sıktı. *Bu velet onun kişisel kölesi mi? Bu onunla yalnız kalmasını zorlaştıracak, lanet olsun.*

Bir an için seçeneklerini düşündü ve ikisini de isteksizce kovdu, prenses kişisel kölesiyle uzaklaşırken arkasından baktı. Bu bekleyiş onu öfkelenlendirmişti.

Sonra gülümsedi. Bu veledede bir sürü iş yüklemesi ve onu bir sürü ayak işine göndermesi gerekecekti.

Kapı açıldı ve Vetta kralın odasına girdi. Danika'nın yanında gördüğü özel köle onu hâlâ rahatsız ediyordu.

Kral neden kızın içeri girmesine izin vermişti? Elbette bunun nedeni o canavarın kızına bir iyilik yapmak istemesi değildi!

Kral Lucien görüş a l a n ı n d a değildi, ama Vetta odasının bitişik kapısının açık olduğunu gördü, bu yüzden kütüphanesinde olması gerektiğini biliyordu.

Kral bir köle olarak bile okumayı ve yazmayı çok severdi. Vetta daha önce öğrenmeye çalışmıştı ama çok zordu.

Kölelerin okuma yazmayla işi olmazdı ama artık bir metres olduğuna göre -bir krala sahip olan tek metres- bunu yapabilmeliydi.

Ne yazık ki bu o kadar kolay değildi.

Vetta bitişikteki odaya girdiğinde kralın bir sandalyede oturmuş kitap okuduğunu gördü. Kitap tarlalar ve bir toprağın nasıl bayındır tutulacağı hakkındaydı.

Kral gözlerini kitaptan ayırmadan, "Geleceğinizi haber vermediniz," dedi.

"Bunun için çok özür dilerim, kralım," diyerek ona doğru yaklaştı. Onun sırtını sıvazladı ve yanağını okşadı.

Kral Lucien hiçbir zaman dokunaklı bir tip olmamıştı. Kitabın sayfalarını çevirirken bile yanağını onun arayan elinden çekti. "Seni buraya getiren nedir, Vetta? Seni ben çağırmadım."

"Çağırmadığımı biliyorum. Sadece kralımla biraz vakit geçirmek istedim," dedi kolunu göğsünde gezdirerek.

Adam hiçbir şey söylemedi, gözleri hâlâ sayfadaydı.

"Sarayda yeni bir köle gördüm," diye sızlandı.

"Ne olmuş ona?"

"Eski prensesin özel hizmetçisi."

"Yani?" Bir sayfa daha çevirdi.

"Onun burada, sarayda olmaması gerekiyor, kralım." Kızmamak için elinden geleni yaptı. Öfke Lucien'le hiçbir yere varamazdı.

"Başka şeylere konsantre olmalısın, Vetta. Köleler *benim* endişelenecek bir sorun yok."

Vetta bir konuyu ne zaman bırakacağını biliyordu. Ne zaman başka bir strateji kullanacağını da biliyordu.

Kesin olan bir şey vardı ki, kralın iblislerini anlayan tek kişi oydu. Onları serbest bıraktığında onları alt edebilecek tek kişiydi. Onları yatıştırabilecek tek kişiydi.

Vetta ve kral bunu çok iyi biliyordu ve bu yüzden her şeye ve herkese karşı en büyük üstünlüğe sahipti. Danika ona bunu asla veremezdi... asla.

Danika'nın ona bunu verebilmesi için kırılması gerekirdi. Ve gururlu prensesi tanıyan -kraliyet ailesini tanıyan- Vetta, kadının savaşmaya devam edeceğini biliyordu. Asla kırılmak istemezdi.

Lucien asla kırılmazdı. On yıl sonra bile.

"Madendeki o günü hatırlıyor musun? O zamanları?" Durakladı. "Bütün bir tüneli tek başına kazmak zorunda kalmıştın?"

Konunun aniden değişmesi Lucien'in sertleşmesine neden oldu. Bir süre hiçbir şey söylemedi ve sonra, "İnsanın asla unutamayacağı bazı şeyler vardır, Vetta," diye homurdandı.

Vetta başını salladı ve ellerini Lucien'in karnında gezdirip tekrar göğsüne götürdü. "Saatlerce kazdın. Emirlerle karşı geldim ve sana yardım etmeye gittim. Ben ve Chad. Sonra ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"İkinizi de kırbaçladılar. Yirmi kırbaç. Chad ve beni hücrelerine geri götürdüler ve iki gün boyunca aç susuz tuttular. Ve sen," diye devam etti ve gözleri karardı.

"Kral muhafızları üzerime saldı ve bana tecavüz ettiler. Sonra bebeğimi kaybettim." Vetta acı içinde gözlerini kapadı. O gün yaşadıklarının acısını hâlâ hatırlayabiliyordu ama acısının nedeni kaybettiği bebeği değildi. Bebeği kaybettiği için rahatlamıştı. Doğurmak istediği tek çocuk Lucien'in çocuğuydu. Başka hiçbir çocuk onun için hoş değildi.

Lucien o günü çok net hatırlıyordu ve gözlerindeki soğukluğun çoğu silinmişti. Sadece onun için acı ve acıma ile yer değiştirdi.

Elindeki kitabı bıraktı ve tüm dikkatini ona verdi.

"Benim yüzümden bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm Vetta. Sen, Chad ve diğer pek çok kişi çok şey yaşadınız."

Ona bakarken Vetta'nın gözleri yaşlarla doldu. Şimdi onun dikkatini çekmişti ve gözlerinde nadiren görülen bir yumuşaklık vardı. Kendini onun önüne doğru eğdi ve kaslı bacaklarını iterek aralarına girdi.

"Bu sizin suçunuz değil, kralım. Asla senin suçun olmadı. Senin için ve seninle birlikte gölgeler vadisinden geçeriz. Sizi bu kadar önemsiyoruz." Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Ben de seni bu kadar önemsiyorum."

Giysisini kaldırıp altındaki deri pantolonun düğmelerini çözerken gözlerini onunkilerden ayırmadı. Fallusunu serbest bıraktı ve parmaklarını pürüzsüz ve pürüzlü deride gezdirdi.

"Sadece senin verebileceğin acıyı ve zevki istiyorum. Tam burada, hemen şimdi, kralım." Bu fısıltılı sözlerle başını eğdi ve penis boğazının arkasına gelene kadar onu ağzının derinliklerine aldı.

.

BÖLÜM 14

ÇAĞRILDI

Aleti ağzındayken, onu boğazının arkasına kadar sertçe emdi ve adam inledi.

Onu orada tuttu ve tekrar tekrar emdi. Ağız her santimini kaplayamıyordu, bu yüzden elini ağzının dokunamadığı kısımları okşamak için kullandı. Kral inledi, gözleri ona **b a k ı y o r d u**. Kadın onu emerken bacaklarının arasında diz çökmüştü. Başını aşağı yukarı sallıyor, dili yara izlerini takip ediyor ve yalıyordu. Bu his Lucien'in tekrar inlemesine neden oldu ve ondan tamamen uzaklaşıp ayağa kalktı.

Kadının ağzını tuttu ve bir ağız dolusu içine alıp ağzını tıkayana kadar kendini ağzının derinliklerine itti. Kendini orada tuttu ve kızın ağzını kabaca sikmeye başladı. Vetta altında rahatladı, ağız onu alırken elini göğsüne soktu ve meme ucunu buldu. Memeyi tuttu ve sınırına kadar çekti. Bunun acısı doğrudan klitorisine gitti ve açıkça inledi.

Birdenbire tamamen geri çekildi. "Ayağa kalk ve yüzünü rafa dön; sırtını bana ver."

Vetta onun kendisini önden almasını istiyordu; onunla hiç bu tür bir yakınlık kurmamıştı ama ağzını kapattı. Kralın sağı solu belli olmadığından, böyle bir talepte bulunursa nasıl karşılık vereceğinden emin değildi.

Ayağa kalktı ve kütüphane rafına yöneldi. İki eliyle parmaklıklara tutundu ve sırtını dikleştirdi.

Adam yağ çıkardı ve kışına sürdü. Adam onu parmaklarıyla hazırlarken inledi. Sonra büyük penisini içine soktuğunda uzun, tatmin edici bir inilti çıkardı.

"Oh, evet" Adam geri çekilip tekrar sonuna kadar soktuğunda bile ona karşı geri itti.

Her zamanki gibi sınırsız ve sert bir şekilde onu becermeye başladı. Kız bundan zevk alıyordu, adamın eli kalçalarına bastırıyor, acımasız itişlerine dayanması için onu esir tutuyordu.

Sırf zevkten doruk noktasına ulaşması uzun sürmedi. Sadece zevk almak istemiyordu; acıya da ihtiyacı vardı.

Adamın içine doğru gerildi ve adam onun sessiz isteğini anladı. Elini karnından aşağıya, birleştikleri yere doğru kaydırıp ve derisini kırmadan klitorisini sertçe çimdikledi. Kadın haykırdı ve vücudunun gerildiğini hissederek titremeye başladı. Hala bir eliyle onu esir tutarken, kalçaları onun arkasında piston yapıyor, diğer eliyle klitorisini tutuyor ve sertçe sarsıyordu.

Kadın bir çığlıkla boşaldı, vücudu eğildi. Kadının orgasmı adaminkini tetikledi. Adam doruğa ulaştığında inledi, onu sınırsızca beceriyordu.

İhtiyacı olan şey buydu. Adamın da buna ihtiyacı vardı. Kırık ruhlarının ihtiyacı olan şey buydu.

Ve Azaplarının Nedeni onu kendisinden almadan önce lanetlenecekti. Oh, lanetlenecekti.

Danika ve Sally madenlerde birlikte çalışıyorlardı. Sally işi tek başına yapmak istedi ama Danika inatla reddetti. Sonunda birlikte yaptılar.

Sally ona esaretinden sonra neler olduğunu anlatıyordu. Sally, krallığında köleleştirilen tek halkın Salem kölelerine kötü muamelede bulunanlar olduğunu söylediğinde Danika şok oldu. Bunun dışında halkından hiç kimse köleleştirilmemişti.

Mombana'daki köleleri normal insanlar gibi yaşamaları için serbest bırakmışlardı. Halkı hala evlerinde kalıyor ve günlük faaliyetlerini sürdürüyordu. Hiçbiri hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir şey yüzünden cezalandırılan köleler değildi.

Danika gözlerinin arkasındaki yanan yaşları geri kırıptı. Bu ona muazzam bir rahatlama verdi. Kral Lucien'i asla anlayamazdı. Neden o bu kadar iyi olsun ki halkına Mombana'ya sonra

Babasının ona yaşattığı her şeyi? Babası iktidarı ele geçirdiğinde *tüm* halkını köleleştirmişti.

Çekiçle yere defalarca vururken bunları düşündü. Bu hikâyeden sonra Sally ona çalışırken bir masal anlattı.

Köle eğitimci Karandy ona çok kızgındı. Zaman zaman tünele girip ona hançer gibi bakıyordu. Sally bu bakışı görmemiş gibi yaptı.

"Yeeeeeei! Bakın ne buldum!" Sally elini kayalara daldırıp taşa benzeyen gümüş bir nesne çıkarırken aniden bağırdı.

Karandy koşarak içeri girdi, önündeki manzara karşısında gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bu bir değerli taş," dedi saygıyla, taşı Sally'den mutlulukla alırken öfkesini unutmuştu.

Diğerleri bulduğu şeyi kontrol etmek için tünele girerken Sally çılgınca ve gururla sırttı. "Demek ki yarın izinliyiz, öyle mi?" Sally heyecanla ezberden okumaya başladı: "Kuralları ben de biliyorum. Değerli bir maden bulursan ertesi gün madende çalışmazsın. Bunun yerine, iyi bir iş çıkardığınız için dinlenirsiniz."

Karandy büyük bir hevesle başını salladı. "Evet, yarın çalışmayacaksın." Bu ona prensesle vakit geçirme fırsatı verecekti.

Sally biraz kaşlarını çatı. "Sadece ben değil; prenses ve ben." Çenesini kaldırdı. "Onu birlikte bulduk!"

Bu olay olduğunda Karandy orada değildi, bu yüzden itiraz etmesine imkân yoktu. Bu onu kızdırdı çünkü bir köle eğitimci olarak kuralları herkesten daha iyi b i l i y o r d u .

"Pekâlâ. İkiniz de," diye homurdandı.

"Yeeiii!" Sally dans etti ve bütün iş aletlerini yere bıraktı. Danika da mutluydu, onunkileri de bıraktı.

"O h a l d e bugünlük gidiyoruz." Sally tünelden çıkmaya başladı ve Danika da onu takip etti.

Karandy Danika'nın saçından tuttu ve yanından geçerken onu kendine doğru çekti.

"Senden düşünmeni istediğim şey ne olacak?" diye fısıldayarak kulağına hırladı.

Danika hiçbir şey söylemedi, sessizce saçlarını bırakmasını diledi çünkü canı çok yanıyordu.

"Seni izliyorum Prenses. Yakında artık koşamayacaksın," diye hırladı ve onu bırakmadan önce poposunu arkadan çimdikledi.

Danika, Sally ile birlikte yola koyuldu. Sally ona neler olduğunu sordu ve Danika sadece omuz silkti. Sally'ye köle eğitmeninin umutsuzca vücudunu talep ettiğini nasıl söyleyebilirdi?

Sadece oradan bir süreliğine uzaklaştığı için mutluydu.

Saraya döndüklerinde, her zamanki gibi yıkanacak yığınla giysi vardı. Tek fark, Sally'nin ona yardım etmek için orada olmasıydı.

Giysileri arka bahçeye taşıdılar. Sally şarkı söyleyip dans ederek ve konuşarak çamaşırları yıkarken, Danika da onları durulayıp ipin üzerine serdi.

Her şey bittiğinde akşam olmuştu. Danika çok yorgundu, sadece başını dinlemek ve uyumak istiyordu.

Ama odasına giderken Baski çıkageldi. "Kral seni çağırıyor Danika. Onu bekletme."

Danika'nın kalbi küt küt atmaya başladı. En çok bundan korkuyordu. Kralı beş gündür görmemişti, o geceden beri...

Zihnini şimdiki zamana geri dönmeye zorladı, Sally'ye veda etti ve kendi başına kralın odasına doğru yürüdü.

Kapıyı çalıp odaya girdi ama kralı bulamadı. Chad içeri girerek kralın hâlâ bir toplantıda olduğunu ama kısa süre içinde çıkacağını söyledi.

Danika başıyla onayladı ve Chad kapıyı kapattıktan sonra ilk kez açıkça odaya baktı. Oda tıpkı onun gibi görünüyordu. Sofistike.

Danika bitişik bir kapı gördü ve içeri girdi. Burası bir kütüphaneydi! Danika kitapların sayısı karşısında hayrete düşerek soluk soluğa kaldı. Kitapları da seven biri olarak, bu kitaplar onu cezbetmişti. Raf raf dolaştı, kitapların arkalarına ve içlerine baktı.

Bir kitabı elinde tutmuş, okumaya dalmıştı. Kitabın arkasında kırmızı lekeler vardı ve kitabın kapağının bu şekilde olup olmadığını merak etti.

Danika zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olmalıydı çünkü aniden yalnız olmadığını fark etti. Döndü ve kütüphanenin kapısında duran kralı gördü, yüzü ifadesiz, gözleri soğuk ve öfkeliydi.

"Buraya girmeye nasıl cüret edersin?" diye hırladı alçak bir sesle.

Danika'yı korku sardı ama belli etmedi. Başını öne eğdi. "Lütfen beni affedin Majesteleri. Her şeyin... izini kaybettim," diye fısıldadı.

Adam ona baktı; yüz hatlarında küçümseme okunuyordu. "Bırak o kitabı," diye hırladı.

Kadın eli yanmış gibi kitabı bıraktı. "Diz çok."

Dizleri yere çöktü. Ellerini birleştirdi ve büktü.

"Buraya gel." Adam çok kızgın görünüyordu; onu korkutmuştu.

Dizlerinin üzerinde ona doğru yürüdü. Dizleri ağrıyordu, gözlerini ona dikti. Adam eğildi ve eli kızın boynuna gitti. İri elini kızın yakalı boynuna doladı ve sıkarak onu boğdu. Danika'nın gözleri büyüdü, nefes alış veriş kesildi ve nefes almakta zorlandı. Adamın eli sıkılaştı; gözleri donuk bir öfkeyle karardı.

"Bir daha asla buraya gelme Danika. Asla. Çünkü o zaman seni öldürürüm."

Danika'nın gözleri yaşlarla doldu. Tüm gücünü *kullanmıyordu* ama onu boğuyordu. Elini tutmamak için ellerini eteğinin içinde sıkı.

Adam onu bıraktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Ama yine de baban Melia'nın kanını dökerken ona başka bir seçenek sunmadı..." Alçak sesi granit gibiydi. "Tam burada. Elinde tuttuğun o kitapla."

Melia, rahmetli kız kardeşi. Melia, bu kütüphanede ölü bulunan hamile prenses.

Danika başını eğdi, nefes almaya çalışırken boynu yanıyordu. Babasının günahlarından kurtulabilecek miydi?

Kral ondan uzaklaştı ve yatak odasına, masanın arkasındaki yazı sandalyesine dönerek Danika'nın kendisini takip etmesini bekledi. Kadın dizlerinin üzerinde onu takip etti. Özel koruması Chad, odadaki diğer sandalyede oturuyordu.

Başka biri mi? Onu paylaşacak mı? Dizlerinin üzerinde ilerlerken kalbi boğazında düğümlendi.

Bu o olabilir miydi? Yoksa bütün hafta boyunca korktuğu şey bu muydu?

Bir köle olarak, en azından bir işkence seansı için çok gecikmişti. Onu bu yüzden çağırmış olabilir miydi?

Hayır, hayır, hayır! Neredeyse panikliyordu.

İşkence seansını yönetmek yerine onu istediği kadar erkekle paylaşmasını tercih ederdi. İşkence görmek istemiyordu. Danika bundan iliklerine kadar korkuyordu.

Danika onun sandalyesine oturdu ve yanında bekledi, vücudu titriyordu, kalbi göğsünde gürültüyle atıyordu.

.

BÖLÜM 15

SEANS

Danika hâlâ diz çökmüş bir halde krala bakıyor, kalbi göğsünde çarpıyordu. Ne bekleyeceğini bilmiyordu.

Onu paylaşacak mıydı yoksa işkence seansını mı yönetecekti?

"Ayağa kalk ve soyun Danika," diye emretti, yeni bir parşömen açarak.

Chad odadaydı ve Danika ilk kez adamın ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini anlayamıyordu. Bu korkulacak bir şeydi, çünkü Chad her zaman açık bir kitaptı.

Ama şimdi yüzü Lucien'inki kadar ifadesizdi. Elleri ter içinde kalmıştı.

Danika ayağa kalktı ve giysilerini birbiri ardına çıkarmaya başladı. Saçındaki tokaları çıkarıp çılgınca gevşetti, sonra korsesinden iç çamaşırlarına kadar her şeyi çıkardı.

Çıplak olan Danika onlara bakmamaya çalışarak bakışlarını yere sabitledi.

"Masaya," diye tekrar seslendi Kral Lucien.

Danika sıkıca yutkundü ve masaya doğru yürümeye başladı. Yatağa sadece bir kez çıkmıştı... o ilk seferinde. Onunla masa arasında ne olduğunu bilmiyordu.

Danika gözlerini kapadı, masasına sıkıca bastırdı, neredeyse bir sığınak gibi sarıldı. Biri arkasından gelip ona doğru bastırdığında, vücudu onu sardığında hareketi hissetti. Kıcı, adamın ağır ereksiyonunu mükemmel bir şekilde yastıkladı.

Bakmak zorunda değilsin, dedi kendi kendine. Arkasındaki büyük Çad mı yoksa kralın kendisi mi olduğunu bilmiyordu. Danika gözlerini sıkı tuttu ve zihninin kral olduğuna inanmasını istedi, ama o

elini ön tarafına götürüp göğüslerini okşayınca Danika inledi çünkü bunu yapanın kral olmadığını hemen anlamıştı.

Kral okşamaz ya da oynamazdı. İstedğini hemen almaya koyulurdu.

Chad onu çevirdi ve hâlâ giyinik olan Danika'ya yaklaştı.

Onu kendisine bakmaya zorlarken dokunuşu nazikti.

"Bu bir seans Danika," dedi ona.

Kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu ve yüzündeki tüm kan çekildi.

Tepkinin ne anlama geldiğini biliyor olmalıydı, çünkü başını salladı. "İşkence seansı değil. Aslında bu bir kölenin hoşlandığı tek seans." Durakladı. "Sana nasıl zevk alacağını öğretmek için buradayım Danika. Nasıl zevk alacağını ve vereceğini. Burada... daha az acı olacak." İngilizcesi her zamanki gibi duraksamalıydı. Yakışıklı, yontulmuş yüzü ona bakıyordu.

Yakından bakınca onun da yanağından aşağıya doğru inen bir yara izi gördü, tıpkı kralinki gibi... ama daha inceydi. İkisinin birlikte ne kadar şey yaşadığını merak etti.

Ve ' zevk ve daha az acı' derken ne demek istemişti? Ne dediğini anlayamamıştı. Acıyı sadece onlardan, kraldan öğrenmişti. Zevki bilmiyordu.

Chad Danika'yı alçak masanın üstüne doğru itti ve onu masanın ü z e r i n e yatırdı. Elleri Danika'nın göğsünü okşuyor ve yatıştırıyordu ama Danika rahatlayamıyordu.

"Zihnini rahatlat, Danika. Kendini özgür bırak." Sesi neredeyse hipnotize ediciydi. Neredeyse.

Onun ellerini üzerinde istemiyordu. Kimsenin elini üzerinde istemiyordu. Alacağı zevk sahte olacaktı. Acı, seksin ürettiği tek duyguydu. Bu bilgiyle çok içli dışlıydı.

Rahatlamaya çalıştı çünkü gerçekten cezalandırılmak istemiyordu ama yapamadı.

Adamın sağlam parmakları kadınlığını okşadığında neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

Daha yakına eğildi ve yüzünü onun kulağına doğru itti. "Köle olmaktan gerçekten kurtulmak istiyorsanız, köle *olmay*ı öğrenmelisiniz Prenses. Herhangi bir seansta, herhangi bir işkencede, zihninizi kapatır ve 'Köle olmalıyım' dersiniz.

hayatta kalmak. Onlara beni ölü görme zevkini tattırmayacağım. Bu sözler bazen sihir gibi işe yarıyor. Bizim de hayatta kalmamızın yollarından biri buydu." Sesini daha da alçalttı. "Yakında tekrar mahkemeye çıkacaksın; bu bilgiye ihtiyacın olacak. Nasıl zevk alacağını öğrenmen gerekecek. Tanıştırılman sana kralların cinselliğe ne kadar yatkın olduğunu öğretmiş olmalı, değil mi?"

Başını salladı, sıkıca yutkundu.

O da başını salladı. "Sana ne emredildiğini asla bilemeyebilirsin. Bence kral bu seansla sana bir iyilik yapıyor ve ben nedenini bile bilmiyorum. Çoğumuz mahkemede acı çekerek ve aşağılanarak öğrenmek zorunda kaldık. O da dahil." Chad son kısmı fısıldadı.

Bunu söyledikten sonra parmağıyla onu ciddi bir şekilde sikmeye başladı, gözleri dikkatle onun yüzünü izliyordu. Kadın gözlerini kapadı ve onun tavsiyesine uymaya çalıştı. Adam parmağını onun dar kılıfına sokarken zihnini rahatlamaya zorladı.

"Çok iyi," diye onaylayarak iltifat etti.

Gözlerini açtı ve kralı yazı sandalyesinin üzerinde, onlara yakından bakarken buldu. *Ona*. Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

İçini bir gerginlik kapladı. Ne kadar rahatlamaya çalışırsa o kadar gevşiyordu.

Seans iyi gitmiyordu.

Chad pantolonunun kemerini çözmeye başladığında ilk kez kralın sesini duydu.

"Yeter, Chad," diye alçak sesi yankılandı; gözleri parladı.

Danika onun gözlerinde sahiplenmeye benzer bir şey gördüğüne yemin edebilirdi ama adam gözlerini kırptı ve o şey kayboldu. Yine o soğuk ve duygusuz yüz ifadesi.

Belki de hayal görmüştü.

Chad hemen durdu ve şaşkınlıkla krala baktı.

"Ona dokunmayı bırak. Ona bir erkeği nasıl memnun edeceğini öğret," diye emretti ve tekrar yazmaya başladı.

"Nasıl isterseniz, Majesteleri." Chad onu masadan indirdi ve kendini en yakın sandalyeye bıraktı. Kemerini çözdü ve penisini deri pantolonundan çıkardı.

Büyüktü ve Danika, kralın onun vücudundan zevk almasını engellediği için memnundu. Yoksa canı çok yanabilirdi.

"Elini üzerinde gezdir," diye ısrar etti, Danika'nın elini tuttu ve ona penisini nasıl aşağı yukarı gezdireceğini öğretti. Nasıl okşayacağını. Ne kadar baskı uygulayacağını. Ne yapmaması gerektiğini. Ona ne kadar çok şey öğretirse, gelişen becerilerine o kadar çok iltifat ediyordu ve kız hızlı öğrenen biriydi.

Kendine daha fazla güvenmesini sağladı ve söylediği her şeyi yaparken elleri titremeyi bıraktı. Birdenbire memnun etmek için büyük bir istek duydu. Ama Chad'i değil. Lucien'i memnun etmek istiyordu. Lucien'in onu izlediğini biliyordu.

"Şimdi de ağız." Lucien kızın ağzını ona doğru itti ve kız ondan ne beklediğini bilmesede de başını ona doğru itmesine izin verdi.

Bunu takip eden uzun dakikalarda, ona onu nasıl derinlere alacağını öğretti. Boğazına nasıl sokacağını. Öğürme refleksini nasıl geçeceğini. Nasıl emeceğini. Boğazıyla nasıl tutacağını.

Öğrenmesi kolay değildi ama ona karşı çok sabırlıydı. Seansı Chad'in yönetiyor olmasından memnundu. Danika, kendisine ve babasına duyduğu nefreti koluna takmış bir yabancı olsaydı ne kadar kötü olacağını hayal bile edemiyordu.

Çok geçmeden, Chad inliyordu ve kadın o n a öğrettiği her şeyi yaparak onu açıkça emiyordu. Doğru miktarda baskı uyguladı ve adam bir nefes emdi, ağzına boşalırken homurdandı. Nefes almayı bıraktı ve ona öğrettiği gibi hızla yuttu. Onu sağarak kurutana kadar devam etti.

Sonra kendini deri pantolonunun içine geri çekti, ona bakarken hâlâ ağır ağır nefes alıyordu. "İyi iş çıkardın Danika. Gerçekten iyi iş çıkardın." Adam onu şaşırttı.

alnından öptü.

Danika babasının bu adama karşı acımasız olduğunu biliyordu. Neden o da kendisine karşı aynı acımasızlığı göstermiyordu? Ayağa kalkarken ona baktı ve tam o sırada bir hışırtı duydu. Ona doğru baktığında kralın ölçülü adımlarla kendisine doğru geldiğini gördü.

"Çık dışarı, Chad." Adam tereddüt etti, gözleri onun üzerindeydi. "Kapıda bekleyebilirsin ya da Vetta'yı çağırabilirsin."

"Emredersiniz kralım." O da öyle yaptı.

Kral ilerlemeye başladı. "Yatağa."

Başını salladı, yatak olduğu için rahatlamıştı ama aynı zamanda korkudan aklını kaçıracaktı. Danika onun kendisine neler yapabileceğini biliyordu ve bunu düşünmek bile paniğe kapılmasına neden oluyordu.

Yatağa tırmandı ve ona sırtını verdi, gözlerini sıkıca kapattı, sonra zihninde Yaratıcı'ya sessiz bir dua etti. Korkusu yüzünden vücudu titriyordu.

Kıyafetlerin hisşirtisini duydu, sonra adam arkasından geldi. Seans yüzünden altı sıvı içindeydi ve adamın araştıran elleri kısa sürede bunu keşfetti. Onaylarcasına inledi ve kendini onun açıklığına doğru yönlendirdi, eli kalçalarını tutarken kendini onun içine soktu. O gece odasında yaptığı gibi doğrudan içine sokmadı.

Her zamanki gibi yaktı ve acıttı ama... başka bir şey daha vardı. Açıklayamadığı bir his.

Ona doğru eğildi ve nefesi kulağını okşadı. "Her köle iyi bir iş çıkardığı, efendisini memnun ettiği için zaman zaman efendisinden bir ödöl alır. Bugün sana ilk ödölünü vereceğim. Al bakalım."

Ödöl mü? Bunun yapıldığını biliyordu ama babasının bunu hiç uygulamadığından emindi. Neden onu ödüllendirmek istesin ki? Ve nasıl? Elbette onu incitmek bir ödöl anlamına gelmiyordu.

Aklında bir sürü soru, yalvarış ve protesto vardı ama hiçbir şey söylemedi. Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordu ama yine de cevap verdi. "Teşekkür ederim, Efendim."

Geriye yaslandı, kendini ondan çekti ve tekrar içine itti. Uzun ama istikrarlı bir harekete başladı. Danika ellerini yatağın üzerinde kenetledi ve onun vuruşlarını kabul etti. Adamın saçını çekmesinden, göğüslerini incitmesinden ya da poposuna tokat atmasından korkuyordu. Adamın yine bir sürü incitici şey yapmasından çok korkuyordu.

Ama yapmadı.

Ona ne hissettirdiğini anlamıyordu. Bunaltıcıydı ama acı verici değildi.

Adamın eli Danika'nın göğsüne uzandı ve hafif bir baskı uygulayarak meme ucunu çimdikledi.

Danika boğazından bir ses çıkararak onu geri itti. Kendisinden gelen böylesine alışılmadık bir tepki kafasını karıştırmış ve onu korkutmuştu.

Vuruşları hızlandı, içine girip çıkmaya başladı. Çok geçmeden Danika onun altında inliyor, boğazından küçük zevk sesleri çıkarıyordu.

Zevk içinden geçerken gözleri kapandı, vücudu saldırı altında titredi. Anlamadığı ama onu boğan bu hissin tadını çıkarıyordu.

Adam elini saçlarına doladığında hemen kaskatı kesildi, hissi unuttu ve korkuyla inleyerek a d a m ı n saçlarını sertçe çekmesini bekledi.

Ama çekiştirmek yerine, onu itişlerine karşılık vermesi için geri çekti. Diğer eli bacaklarının arasındaki çıkıntıyı okşamak için aşağıya doğru iniyordu.

"Oh" Sesi nefes nefese bir ünlem olarak kaçtı.

Adam klitorisini dairesel hareketlerle ovalarken ve arkasından sokup çıkarırken hareketler onu rahatlatmıştı. Hiç ses çıkarmamıştı.

Aniden anlayamadığı bir sınıra tırmanıyordu ve bu onu da korkutuyordu, ama onunla savaşmamıştı ya da ona karşı mücadele etmemişti. Dayanılmaz bir his aniden içinde patladığında haykırdı, kadınlığı fallusun etrafında sıvı hale gelirken vücudu onun altında titriyordu.

Elleri çözüldü ve kendini kontrol edemeyerek yüksek sesle hıçkırarak yatağa yığıldı. Bu his onu tamamen sararken, adam itişlerini kısa ve sabit tuttu. Sonra ondan uzaklaştı ve orada yattı, nefesini tutmaya çalıştı, ona ne olduğunu anlamaya çalıştı. Vücudunda hiçbir kemik kalmamıştı.

Gözleri adamın ondan uzaklaşmasını izledi. Onun yanında giysilerini hiç çıkarmamıştı. Adamın organını daha önce hiç görmemişti ama içinde hissettiklerinden dolayı büyük ve kalın olduğunu biliyordu.

Onun yanında giyinik kalmasına neden olan şey ona duyduğu nefret miydi?

"Kapının arkasında kim var?" diye inledi, sesinde şehvet ve acıya benzer bir şey vardı. Sesini yükseltmedi ama yükseltmesine de gerek yoktu.

Kapı açıldı ve Chad içeri girdi. "Bayan Vetta köye gitti."

Omuzları kaskatı kesilmiş, gerginlikten gerilmişti.

Danika yataktan fıslldayarak, "Bırak ben yapayım... ağzımla," dedi, vücudu durgunlaşmıştı. Kendi sözleri yüzünden yanakları kızardı ama sözlerini geri almadı. Geri almak istemedi.

Kendini çok uykulu hissediyordu, günün olayları sonunda onu yakalamıştı.

Danika içgüdüsel olarak onun az önce olanlardan zevk almadığını biliyordu. Daha sert ve bir miktar acıyla birlikte yapılmasından hoşlanıyordu. Neden bildiğini bilmiyordu ama bundan neredeyse emindi.

Adam omuzlarının üzerinden baktı ve hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine daha da gerginleşti ama ona tek kelime etmedi.

Sonra ileriye, Chad'e doğru baktı. "Diz çök."

Chad'in dizleri yere çarptı ve kral kemerini çözdü. Chad onu derin derin ağzına aldı. Tıpkı ona öğrettiği gibi.

Danika gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. Adamın ona gitmesini söyleyeceğinden korkuyordu çünkü zayıf kaslarının onu taşıyabileceğinden emin değildi.

Adamın zevkten homurdanması ve Chad'in sıcak ağzından çekilmesi uzun sürmedi. Kemerini bağladı ve geri çekildi.

Her zamanki gibi, zevkini yeni bulmuş bir adam gibi görünmüyordu, yüzü her zamanki gibi sert ve soğuktu.

Chad kralın dönüp yatağa bakmasını izledi. Kral Lucien, Danika'nın uyuduğunu görünce durakladı. Chad kaskatı kesildi çünkü kralın buna kötü tepki vereceğini biliyordu. Lucien yatağında, kişisel alanında kimsenin bulunmasından hoşlanmazdı.

Kral Lucien'in hepsinden daha fazla savaştacak şeytanı vardı.

O yatakta hiçbir kadın uyumazdı; beş yıllık metresi Vetta bile.

Kral ya onu dışarı atmasını emrederdi ya da ona öfkeyle havlar ve dışarı çıkmasını emrederdi.

Kral Lucien onun yanından geçip banyoya doğru yürüdüğünde Chad şaşırdı. "Onu sarıp sarmala ve odasına götür, Chad. Onu uyandırma," diye alçak sesle emretti.

BÖLÜM 16

UYUYAN GÜZEL

Chad, kralın emrettiği gibi Danika'yı sardı ve odadan dışarı taşıdı. Danika'yı kralın odasından çıkarıp hizmetkârların odasına götürürken kollarında bitkin bir şekilde uyuyordu.

Köşeyi henüz dönmüştü ki Vetta'nın kendisine doğru geldiğini gördü. Onlara şöyle bir baktı ve kaşları havaya kalktı.

"Nesi var bunun?" diye sordu alnı çatık bir şekilde ilerlerken.

Chad basitçe, "Bir seansı vardı," diye cevap verdi.

Vetta'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı ve yüreği ferahladı. Ailesinin onlara yaptığı her şey için prensesin acı çekmeye devam etmesini istiyordu. Hiçbir acı yeterli değildi.

"Bayıldı mı? Hangi seansta? Kırbaç seansı mı? Striptiz seansı mı? Sürünme ve işkence mi? Şeytan seansı mı? Hangisi?" Kölelerin yıllar boyunca işkence seanslarına verdikleri isimleri saydı, heyecanını zar zor dizginleyebildi.

"Bunlardan hiçbiri değildi, Hanımefendi."

Vetta'nın kaşları yine çatıldı. Beyaz bir çarşafa sarılmış olan Danika'yı inceledi, yüzü huzur içinde uyuyordu. Çürük aradı ama bulamadı. Elbette o beyaz çarşafın kanla lekelenmiş olması gerekiyordu. Kan neredeydi? Vetta elini çarşafın üzerine koyup biraz açtı ama sadece kusursuz beyaz bir ten gördü. Çürük yoktu.

"O uyuyor. Kral onu uyandırmamaları için talimat verdi," dedi kibarca.

Vetta kendini tutamadı. "Kral neden böyle bir talimat versin ki!"

"Kralın neden böyle şeyler yaptığını bilmiyorum, Bayan Vetta."

Vetta neredeyse ateş püskürüyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Kral ondan cinsel zevk mi alıyor?"

Chad isteksizce başını salladı.

"Onun işini kim bitirdi? Onun!" Kadın gerildi.

"Ben bitirdim."

Vetta biraz rahatladı. Chad bu iğrenç köleden daha iyiydi. Kral erkeklerle cinsel anlamda ilgilenmezdi. O ve Chad bunu şahsen biliyordu.

Ama bazı şeyler akla yatkın değildi.

Vetta tekrar Chad'le yüzleşti, meydan okurcasına ona baktı ve Chad ona saygı duyarak başını eğdi. Artık köle değillerdi ve Chad herkesin kendisine saygıyla davrandığı çok üst düzey bir konumdaydı. Kralın kişisel muhafızı olmak hiç de küçük bir mevki değildi. Ama Vetta hâlâ baştaydı. Onun metresiydi ve kralın henüz bir kraliçesi yoktu, bu yüzden kesinlikle en tepede o vardı. Ve kraliçe olacaktı.

"Madem krala hizmet ediyordu, neden bu halde?" Vetta kibirle sordu.

"Kral onu iyi olduğu için ödüllendirdi," diye isteksizce cevap verdi ve konuyu kapattı.

Vetta'yı tanıyorsam, kısa sürede anlayacaktı. Öyle de oldu. Gözleri öfke, inançsızlık ve kafa karışıklığı içinde karardı.

"Ona zevk mi verdi?" Kelimeyi boğazından güçlkle çıkarabildi.

Chad omuz silkti. "Bu bir zevk seansıydı. Onun yatağında uyuyakaldı."

"Bana bunu söyleme! Sen de ben de biliyoruz ki zevkli bir seans diye bir şey yoktur!" Gözlerini kısmıştı. "Nasıl böyle bir şey yapabilir? Yaşadığımız onca şeyden sonra!"

"Kralın yaptığı şeyleri neden yaptığını bilmeye hakkım yok."

Onun cevabı Vetta'yı çileden çıkardı ama sonra az önce ne dediğini anladı. "Ne? Yatağında mı?" Kıskançlık onu ele geçirdi. Onun o yatakta uyumasına asla izin vermemişti. "Neden onun gibi bir kölenin yatağında yatmasına izin versin ki?"

Chad neredeyse ona Lucien'in kral olduğunu ve bunun ona istediği her şeyi yapma hakkı verdiğini söyleyecekti. Neredeyse ona kralın da cehennemden geçtiğini ve bunu yaşayan tek kişinin Vetta olmadığını hatırlatacaktı, o halde neden bunu bu kadar kişisel alıyordu?

Her zaman az konuşan bir adam olmuştu, bu yüzden hiçbir şey söylemedi. "Kral nerede?" diye tısladı.

"Odasında. Gerçi rahatsız edilmekten hoşlanacağından emin değilim-" Öfkeyle yanından geçti ve kızgın adımlarla uzaklaştı.

Chad, Danika'nın odasına varana kadar ilerlemeye devam etti. Tam kapıyı açmak üzereydi ki kapı açıldı.

Sally odadan dışarı fırladı, Chad'e ve prensesi taşıma şekline bir kez baktı ve ağlamaya başladı.

"Onu öldürdü mü?" Krallar köleleri her zaman öldürürdü ve bunun hiçbir anlamı yoktu. Bir köle sadece bir hayvandı, insan değil; kanlarını dökmeleri hiçbir şey ifade etmiyordu.

Kral Cone'un ve diğer pek çok kralın kuralı tam olarak buydu. "O ölmedi, bayan. Sadece uyuyor." Chad Danika'yı taşıdı odaya girdi ve onu yavaşça yatağa yatırdı. Danika içini çekti, rahatça yer değiştirdi ve tekrar uykuya daldı.

Sally derin bir oh çekti ve hemen başını eğerek onu selamladı. "Çok teşekkür ederim efendim. Çok teşekkür ederim."

Kızın coşkulu selamlaması onu utandırmıştı. Chad bu kızı tutsak oldukları dönemden beri iyi tanıyordu. "Rica ederim, bayan." Başını eğdi.

Sally kıpkırmızı kızardı ve başını eğdi. "Ben 'bayan' değilim. Ayrıcalıklı bir kız değilim, efendim. Ben sadece Sally'yim."

Chad başını salladı ve odadan çıktı.

Sally endişeyle prensesine baktı. Göğsünün sürekli inip kalktığını doğruladı ve biraz rahatlayabildi. Prenses ölmemişti. Gerçekten de uyuyordu.

Vetta hışımla kralın kapısına yöneldi ama iki muhafız yolunu kesti. İlk kez kralı görmesine engel oluyorlardı ve bu onu çok öfkelenmişti.

"Kapıdan uzaklaşın, hemen!" diye emretti onlara.

Başlarını öne eğdiler. "Çok özür dilerim, Hanımefendi. Haberci odada ve kral kimsenin onu rahatsız etmemesi talimatını verdi."

Durdu ve dikkatle dinledi. Hiçbir şey duyamadı. Kralın odasının duvarları kalındı ama o anda o da net düşünemiyordu.

"Üzerime pis bir parmak koymaya cesaret edemezsiniz!" Hışımla yanlarından geçip büyük kapıyı iterek açtı ama gerçekten de önemli bir iş toplantısını böldüğünü görünce durdu.

Bir ulak elinde uzun bir parşömenle odanın ortasında durmuş, kral masasının arkasında oturmuş dikkatle dinlerken parşömeni yüksek sesle okuyordu.

Vetta hışımla içeri girdiğinde durdular ve ona baktılar. Kral Lucien'in gözleri öfkeyle karardı.

"Vetta?" Tek bir kelime. Yüklü bir soru.

"Özür dilerim kralım. Bu kadar önemli bir işin ortasında olduğunuzu bilmiyordum." Bocaladı çünkü biliyordu ama buna inanmamıştı.

Lucien'in ağzı hoşnutsuzluk içinde düzleşti. Dikkatini tekrar haberciye çevirdi. "Defol," diyerek onu başından savdı.

Vetta'ya ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Başını eğdi ve utanç içinde odadan çıktı. Kendini böyle rezil etmek zorunda değildi. Köle Danika onu düğüm düğüm etmişti ve düşünmeden hareket ediyordu. Kralın gözünden düşmesine neden olacak düşüncesizce şeyler yapmamalıydı.

Hayır, başka bir şey yapmalıydı, diye düşündü ani bir gülümsemeyle.

Kralın ona izin verdiği işkence seansına başlamanın tam zamanıydı. Danika'yı yalnız yakalaması gerekiyordu.

Danika ertesi sabah uyandığında tüm odanın süpürölüp temizlendiğini gördü. Kimsenin ona Sally olduğunu söylemesine ihtiyacı yoktu.

Ve Sally'den bahsetmişken.

Etrafına bakındı ama eski kişisel hizmetçisini bulamadı. "Sally?" diye seslendi.

Sally'nin ortalıkta olmadığını görünce yataktan kalktı. Bir önceki gece bulanıktı. Seansı hâlâ hatırlayabiliyordu. Chad'in ona öğrettiği şeyler.

Kralın ona yaptığı şeyleri...

Danika bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamadı. Böylesine acı veren bir şey nasıl bu kadar zevkli bir his verebilirdi?

Adamın dün gece ona nasıl davrandığını hatırladı ve içi ısındı. Bu onun hiç sahip olduğunu düşünmediği bir yanıydı.

Ondan nefret eden ve onu cezalandırmak isteyen tarafı dışında başka kaç tarafı vardı ki?

Kral şimdiye kadar tanıdığı en öngörülemez adamdı. Tanıdığı pek çok erkek de yoktu.

Yataktan kalktı, beyaz çarşafı vücuduna doğru tutarken çarşafın altında çıplak olduğunu fark etti. Çenesi aşırı kullanımdan dolayı ağrıyordu.

Kralın yatağında uyuyakaldığını fark ettiğinde sefilce inledi. Daha sonra bunun için onu cezalandıracak mıydı?

Danika bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Değiştiremeyeceği şeyler üzerinde durmasına gerek yoktu.

Danika sandaletlerini temizlenmiş ve yatağın altında beklerken buldu. Ayaklarını içine sokarken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Oda mis gibi kokuyordu. Küçük giysi dolabında hiçbir giysisi yoktu.

Birden kapı açıldı ve Sally elinde bir demet kırmızı gülle içeri girdi. "*Günaydın* prensesim. Bakıyorum da artık uyanmışsın."

"Öyleyim, Sally."

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Çok iyi hissediyorum." Danika etrafına bakındı. "Burası çok güzel görünüyor. Teşekkür ederim, Sally."

Sally bu iltifat karşısında kızardı. "Önemli olmadığını biliyorsun prensesim. Burayı her zaman derli toplu ve havadar sevmişsinizdir, ben de gül getirdim!" Heyecanla sırtarak kollarını uzattı.

Danika bohçayı aldı ve kokladı. Çiçeklerin taze kokusu neredeyse gözlerini yaşartacaktı. Tanrım, bunu o kadar özlemişti ki

çok.

"Onları ne kadar çok sevdiğini biliyorum prensesim! Okuma yazma öğrenmede o kadar iyi olmayabilirim ama yine de pek çok şeyi hatırlıyorum!" Sally heyecanla ekledi.

"Çok güzeller, Sally." Danika boğazını sıkan duygularla güçlükle konuşabiliyordu. Günü her zaman kasvetli başlardı ve ne kadar acı çekeceğini merak ederdi. Ama Sally buradaydı ve onun için pek çok şeyi değiştiriyordu.

"Biliyorum, değil mi?" Sally gardıroba doğru döndü ve suçlu bir ifadeyle baktı. "Giysiler için özür dilerim. Onları yıkadım çünkü hâlâ temiz olmalarına rağmen artık taze kokuları yoktu."

"Birlikte yıkamak için beni uyandırmalıydın. Yardım ederdim."

Sally böyle bir olasılık karşısında kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu. "**Hayatta** olmaz.

Asla."

Danika başka bir şey söyleyemeden Sally sırtıarak yeniden konuşmaya başladı. "Köye gidip odada eksik olan bazı şeyleri almak istiyorum. Hemen döneceğim!"

"Oh, Sally. Burada benimle kalırsan başın büyük belaya girebilir. Burada benim odamda olmana bayılıyorum ama saray kölesinin odasını terk edip benimle kaldığın için başının belaya girmesini istemiyorum."

"Sarayda kimsenin umurunda değilim, bu yüzden kimse beni ispiyonlamaz." Sally sesini alçaltarak fısıldar gibi konuştu. "Sanırım Madam Baski burada olduğumu biliyordu ve aldırmadı. Beni ele vermedi."

"Gerçekten mi?" Danika da fısıldadı.

Sally heyecanla başını salladı, kulaktan kulağa sırtıyordu. "Köye gitmem gerekiyor, ama *çok* yakında döneceğim!"

Danika başını salladı. "Pekâlâ."

Sally kapıda durdu ve kocaman bir sırıtışla döndü. "Gün çok parlak görünüyor prensesim!"

Danika'nın dudakları kocaman bir gülümsemeye dönüştü. "Günümü aydınlatan tek kişi sensin, Sally."

BÖLÜM 17

METRES VE KÖLE

Sally gittikten sonra Danika banyoya gitti ve banyosunu yaptı. Sonra da giyindi.

Sally'nin önceki gün bulduğu değerli taş yüzünden bugün madene gitmeyecekti. Kombinezonunu giyerken bu hatırlatma onu biraz gülümsetti. Danika belki köye de gider ve bir kütüphane bulmaya çalışır diye düşündü. Kitap okumayalı çok uzun zaman olmuştu ve bunu çok özlemişti.

Bu düşünce aklından hiç çıkmazken Danika köle üniformasını giyiyordu ki kapı aniden açıldı ve Sahibe Vetta sanki buranın sahibiymiş gibi iki iri yarı muhafızla birlikte içeri girdi.

Danika elbisesinin son düğmesini iliklerken bile başını kadının önünde eğdi.

Vetta Danika'ya yaklaştı, gözleri nefretle doluydu. Ona tek kelime etmedi. Bunun yerine muhafızlara döndü.

"Yakalayın onu," diye emretti arkasını dönüp odadan çıkarken.

Danika daha komutu algılayamadan iki adam kollarından tutup onu odadan dışarı sürüklemeye başladılar. Danika'nın kalbi göğsünde çılgınca atıyor ve nefes alış veriş i düzensizlikten hiperventilasyona dönüşüyordu. Danika kadının kendisinden nefret ettiğini her zaman biliyordu.

Bazen hangisinin ondan daha çok nefret ettiğini bilemiyordu; kralın mı yoksa metresinin mi?

"Beni nereye götürüyorsunuz?" diye soluk soluğa sordu, özellikle kimseye sormuyordu ama yine de cevaba ihtiyacı vardı.

Kimse ona cevap vermedi. Onu yuvarlak koridorlarda sürüklediler ve Danika yolları tanıdı.

Yeraltı zindanına, yani ilk haftasını geçirdiği yere gidiyordu.

Zindanda onu içeri ittiler ve Danika kendini zor tuttu. Kendini toparladığında, ona yaklaşan kralın hanımına baktı.

"Vay, vay, vay. Bakın burada kim varmış?" diye söylendi Vetta, belli ki eğleniyordu.

Danika'nın içi korku ve panikle titriyordu ama bunu dışarıya belli etmedi. Bu kadının tatmin olmasına izin vermeyecekti.

"Burada ne işim var?" diye sordu kibarca, çenesi sadece bir kraliyet mensubunun yapabileceği şekilde yukarı doğru eğikti.

Vetta bir adım daha yaklaştı ve yüzüne öyle sert bir tokat attı ki Danika'nın başı yana savruldu. Kulağı çınlarken ve acı tüm vücudunda yankılanırken tam bir dakika boyunca hiçbir şey duymadı.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Köle," diye mırıldandı Vetta, elini Danika'nın saçında sabitledi ve yüzüne bakmak için geri çekti. "Beni sorgulayamazsın!"

Kralın işkencesi neyse de metresinin işkencesi onu öfkeliyordu, özellikle de bunu hak edecek hiçbir şey yapmamışken.

Vetta onun gözlerindeki ateşi gördü ve bu onu daha da çileden çıkardı. Danika'nın saçlarını sert bir çekişle bırakıp geri çekilirken hınzırca gülümsedi. "Ve neden burada olduğun sorusuna cevap vereyim. İlk işkence seansını almak üzeresin. Hak ettiğin bir işkence."

Danika'nın içinde bir şey kıvrıldı ve öldü. Aklının bir köşesinde hep bu kadının onu buraya sohbet etmek için getirmediğini biliyordu. Kadının ona olan nefreti, yüzünde cesurca yazılmış kelimeler kadar açıktı.

Bir an için -sadece bir an için- Danika ona merhamet etmesi için yalvarma isteği duydu. Sonra, aynı hızla, bu duygu geçti. Şu andan itibaren yaratıcı yeryüzüne inene kadar yerde yuvarlanıp yalvarsa bile bu kadının ona asla merhamet etmeyeceğinden emindi.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin, Köle?" Vetta şeytani bir gülümsemeyle öfkeyle hırladı. "Ne? Bana yalvarmayacak mısın? Bulduğunda yalvaracağını biliyorum."

"Aklımdan geçeni söyleyeyim."

"Eğer yalvarırsam, beni affeder misiniz?" Danika sordu.

"Bırakın düşüneyim... Bırakın düşüneyim..." Vetta düşünür gibi yaptı, sonra nefesi kesildi ve sıırttı. "Hayır, muhtemelen 'cesedimi çiğnemen lazım' derdim."

"O halde yalvarmanız için bir neden yok, Hanımefendi." Omuz silkti.

Vetta bu tavırdan nefret ediyordu. Yaklaştı ve onun yanağına bir tokat attı.

Tekrar. "Bana tavır yapma, seni işe yaramaz köle!"

Danika kaybedecek hiçbir şeyi olmadığına karar verdi. Vetta ona işkence etmek üzereydi ve bundan kaçıışı yoktu. Köle olduğundan beri yapmayı arzuladığı şeyi yapabilirdi. Danika sahip olduğu tüm enerjiyi topladı ve Vetta'ya öyle sert bir tokat attı ki sesi odada yankılandı.

Muhafızların nefesi kesildi. Vetta acı içinde inledi, tamamen sersemlemişti.

Bu ne cüret? "Bağlayın onu! Hemen!" diye öfkeyle bağırdı, yanağı acıyordu.

Muhafızlar ileri atıldı ve Danika'nın kollarını tuttu. Danika hala Vetta'ya bakıyordu, Vetta'nın ağzının kenarından akan kanı görünce dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Seni buna pişman edeceğim!" Vetta yemin etti.

Sally, odayı taze ve güzel tutmak için ihtiyaç duyduğu şeyleri kasabadan almayı yeni bitirmişti. O kadar mutluydu ki, saraya doğru kayarken yüzünden okunuyordu.

Birdenbire bir duvara çarptı. Hayır, duvara değil, bir insana. Sarılı bohçaları yere düştü ve paramparça oldu. "Oh, çok üzgünüm! Bakmıyordum. Çok özür dilerim!"

Birkaç adım geri çekilip adamın yüzüne baktığında Kral Muhafızı'nı buldu. "Çok özür dilerim efendim!" diye tekrar bağırdı.

Chad kızın ne kadar paniklediğini görünce, "Sorun yok, hanımefendi," dedi. Eğildi ve kızın eşyalarını toplamasına yardım etti.

"Hayır, hayır, hayır-endişelenmenize gerek yok, lütfen. Hâlâ çok ama çok üzgünüm," dedi kız, yere düşen eşyalarını toplamasına yardım etmesini engellemek için aceleyle.

Chad hepsine yardım etti ve uzanmış kollarına yerleştirdi. "Endişelenecek bir şey yok, hanımefendi."

Sally kızardı ve dudaklarını ısırđı. "Ben bir k leyim... Sally." Ona 'bayan' diye hitap etmesi, Sally'nin kendini ayrıcalıklı biriymiş gibi hissetmesine neden oldu.

" yle olduğunuzu biliyorum, Bayan." Ona saygı göstermek için başını eğdi. " yi günler dilerim."

Sally, adam yanından geçip yoluna devam ederken onu izledi. Adam çok kibardı ve ona saygıdeğer bir insan gibi bakıyordu. Sally'nin vücudunda bir haz heyecanı dolaştı. Bunun hoşuna giden bir şey olduğunu fark etti.

Aynı hızla Sally tekrar yoluna koyuldu, genişçe gülümsüyor ve karşılaştığı herkesi selamlıyordu. Elindeki sarılı paketlere baktı. Onlar için fazla para  dememişti. Tüm satıcılar onu Mombana krallığındaki günlerinden tanıyor gibiydi. Bazıları ona bedava veriyordu. Diğerleri ise çok ucuza satıyordu. Sally'nin pazara giderken ayırdığı paranın neredeyse tamamı hâlâ yanındaydı. Yardımcı olarak çalıştığı kısa sürede kazandığı para.

Kapıya vardığında kapıyı açık bulması Sally'yi şaşırttı ama prensesini bulamadı. Prensес neredeydi?

"Prensесim mi?" Sally her şeyi masanın üzerine bıraktı ve onu aramaya koyuldu.

Sarayın arka tarafındaki küçük çamaşırhaneden başlayarak bazı hizmetçilerin ot bi tiğı çalılıklara doğru ilerledi. Karşılaştığı kölelerden hiçbiri onu görmedi.

Tekrar saraya girdiğinde bir hizmetçi yanına geldi. "Köle prensesi mi arıyorsunuz?"

"Evet, evet lütfen, onu gördünüz mü?" Sally etrafta koşturmaktan ve aramaktan nefes nefese kalmıştı.

Hizmetçi başını salladı. "Hanımefendi onu aldı. Onu zindana götürdüklerini gördüm."

Sally'nin kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. "Zindan mı?" Hizmetçiye kekeleyerek teşekkür etti ve koşmaya başladı.

Sally zindana vardığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Prensesi kollarından bağlamışlardı, sırtındaki giysiler yırtılmıştı ve bir muhafız onu şeytanın k rbacıyla k rba lıyordu. Sırtı kan içindeydi ve Sally onun gözlerini gördüğünde

gözyaşlarıyla kıpkırmızı olmuştu. Ancak sırtına bir kırbaç darbesi daha indiğinde bile prenses hiç ses çıkarmadı.

"Ah, Yaratıcı!" Sally haykırdı, korkunç manzara karşısında gözleri yaşlarla doldu. Kendini dizlerinin üzerine attı ve sahibesiyle yüzleşti.

"Lütfen! Lütfen, merhamet edin! Lütfen, Hanımefendi, lütfen! Bırakın onu, lütfen!" diye kederle bağırdı.

Vetta onu tekmeledi. "Defol git buradan! Buraya girip istediğin her şeyi yapabileceğini düşünmeye nasıl cüret edersin!? Çık dışarı, hemen!"

"Hayır, hayır, hayır, hayır, lütfen! Lütfen, Hanımefendi, onu bırakmalısınız," diye hıçkırdı Sally. "Onun için s-s-s-sokuşları ben alacağım, sadece gitmesine izin verin!"

"Ne kadar cömertsiniz! Çok yazık. Benim almak istediğim orospu o!" Vetta ona hırladı.

Danika kirpiklerinin altından kadını izliyordu, vücudu büyük ölçüde acıyordu. Hanımefendiye ters ters bakmaktan kendini alamıyordu.

Vetta bakışı gördü ve sadece gülümsedi. "Ne? Bana tekrar vurmak mı istiyorsun? Beni öldürmek mi?" Yavaşça Danika'ya yaklaştı ve gülümsedi. "Şunu bilmeni isterim ki, işkence görürken biz de aynen böyle hissediyorduk."

Danika, sırtına bir kırbaç darbesi daha inerken ona çok yakın duran kadının kişisel alanında gülüşünü izledi.

"Sadece hissedebiliyor olmanız çok kötü. Bu konuda asla bir şey yapamazsın. Hiçbir şey," diye fısıldadı Vetta onun kulağına. Sonra elini Danika'nın boynuna sarılı tasmaya doğru uzattı. Kırmızı düğmeyi okşadı ve Danika'yı dikkatle izledi. "Buna nasıl tepki vereceğini hep merak etmişimdir."

Düğmeye bastı.

Danika'nın vücudundan büyük bir şok dalgası geçti. Dizleri bükülürken haykırdı; ellerinin etrafındaki ipler onu tutmasaydı düşebilirdi.

Sally çığlık atarak dayanılmaz bir şekilde ağlarken, Vetta sadece güldü.

"Aman Tanrım. Buna çok iyi tepki veriyorsun," diye söylendi Vetta, Danika'nın vücudunda kasılma üstüne kasılma oluşmasını izlerken.

Sally yalvardı, yakardı ama hanımefendi reddetti. Bunun yerine gardiyanlara Danika'ya daha fazla kırbaç vermelerini emretti. Muhafızlar emre uydular ve eski prensesi kırbaçlamaya devam ettiler.

Bu manzara Sally için çok acı verici ve yürek parçalayıcıydı; bu onu çok incitti. Hanımının onu asla dinlemeyeceğine karar verdi. Yerden kalktı ve zindandan dışarı koştu. Hanımefendi prensesini öldürmek istiyordu! Buna izin vermeyecekti! Asla!

Sally'nin yardım bulması gerekiyordu. Sadece buna ihtiyacı vardı ve kime sorması gerektiği umurunda değildi - bu kişi kral olsa bile!

BÖLÜM 18

YALVARIŞLARI VE KIMSENİN BILMEDİĞİ BILGISI

Sally zindandan çıktığında Vetta, Danika'nın dizlerinin üzerinde titremesini izlerken sadece gülebiliyordu.

Köle hiçbir şey yapamıyordu. Kral, Danika'ya işkence etmesine izin vermişti ve kimse bu konuda bir şey yapamıyordu.

Vetta muhafızlara onu kırbaçlamayı bırakmaları için bir işaret verdi. Başlarını öne eğdiler. Gözlerini Danika'ya dikti. Önündeki köleye yaklaşırken, "Gördün mü? Büyülediğin köle bile seni terk etti," diye söylendi.

Danika kadını zar zor duyabiliyordu. Her yeri acıyordu. Sırtı yanıyordu. Vücudu artık kendisininmiş gibi hissetmiyordu. Gözlerinden yaşlar dalga dalga dökülüyor, kadın önünde gülüp söylenirken bedeni titriyordu.

"Bunu sana her gün yapmaktan zevk alacağım. Sana işkence etmek başlı başına özel bir eğlence. Kral sana karşı çok nazik davrandı. Onu büyülediğini söyleyebilirdim ama kralın senin büyücülüğünün işe yarayacağı zayıf bir adam olmadığını biliyorum," dedi Vetta.

Danika'nın ağzının içindeki kanın bakırimsı tadı duyularını bastırdı. Ağlamamak için yanaklarının iç kısımlarını ısırdı.

Bilinci gidip gelmeye başladığında rahatladığını hissetti. Kim bilir, belki de ölüm sonunda kapıyı çalmıştı.

Sally, prensesi için yardım bulma umuduyla zindandan koşarak çıktı. Kralın kendisine sormak zorunda kalsa bile. Bunu düşünmek bile boğazını sıkıyordu. Kral, prensese yardım edecek türden biri değildi.

Kimseyle karşılaşmamıştı... İstenmeyen şikâyetlerde bulunmak ya da rastgele yardım talep etmek şöyle dursun.

Bir başka köşeyi dönerken Sally Baski'yi gördü. "Hanımefendi, Baski! Madam Baski!" diye ağladı gözlerinde yaşlarla.

Baski ona şöyle bir baktı ve endişelendi. "Sorun ne canım? Nefesin kesilecek. Tanrım, çok hızlı koşuyorsun!"

Sally'nin dizleri yere çarptı ve umutsuzca Baski'nin giysisini tuttu. "Lütfen! Lütfen, bana yardım etmelisiniz, lütfen!" Hıçkıra hıçkıra o kadar çok ağlıyordu ki sözlerini anlamak çok zordu.

"Neye yardım edeyim canım? Sakin ol ki bayılmayasın."

"Prensesim. Prensesim! Hanımefendi onu öldürmek istiyor! Zindandalar ve o... ah, Madam Baski, çok acı çekiyor!" Kontrolsüzce hıçkırıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Bayan Vetta kralın kölesine işkence mi ediyordu? "Ah, canım. Eğer bunu yapıyorsa eminim kralın izni vardır. Sana yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Sally sadece daha fazla hıçkırdı ve Baski'nin bomozunun ucunu tuttu. "Lütfen! Oh, lütfen! Onu kırbaçlıyor ve sırtı... sırtı kan içinde! Lütfen!"

Baski yıkılmıştı. Kralın metresinin işlerine müdahale edecek gücü yoktu. Ama kız o kadar çok ağlıyordu ki. Ne yapacağını bilemiyordu.

"Müdahale edebilecek tek kişi kraldır, canım. Benim böyle bir gücüm yok. Ve kralın Danika hakkında neler hissettiğini biliyorsun," dedi Baski tereddütle. "Asla müdahale etmez -özellikle de buna izin veren kendisiyse."

"Biliyorum! Biliyorum, Madam Baski! Sadece denemek istiyorum! Denemek zorundayım! Lütfen, bana yardım edin!"

"En kötüsü de kralın şu anda rahatsız edilmek istemediğini söylemesi. Dün gece iyi uyuyamadı, ben de bu sabah uyumasına yardımcı olması için ona bazı otlar hazırladım."

Sally ağlamaklı bir şekilde başını salladı. "O ölecek, o ölecek! Prenses ölecek! Onu çok kötü kırbaçlıyorlar ve hanımefendi onun tasmaıyla oynuyor!"

"Ah, canım," diye çaresizce nefes aldı Baski.

"Bana yardım etmek zorundasınız Madam Baski, lütfen! İyi bir kadın olduğunuzu biliyorum. Lütfen, bana yardım edin!"

Sonunda Baski, bunun çok büyük bir risk olduğunu bilmesine rağmen kabul etti. Söz konusu olan sadece kralın metresi değildi, aynı zamanda kralın hiç hoşlanmadığı bir köleydi - kralın rahatsız edilmemesi gerektiğini söylemesi de cabası.

Baski sorunların kokusunu bir mil öteden alabiliyordu. Ama yine de Sally'yi kabul etti çünkü Salem krallığında bir zamanlar köle olan herkes gibi o da bu kızın esaret altındayken onlara yardım etmek için yaptığı iyi şeyleri biliyordu. Yolda Sally'yi, "Kralın önünde köleye prenses dememeye dikkat et," diye uyardı.

Köle odasından kraliyet dairesine ve kralın odasına giden koridora doğru yürürlerken Sally başıyla onayladı.

Baski muhafızların yanından geçti. "İçeri girebilir miyim, Majesteleri?" diye sesini yükselterek seslendi.

Sessizlik. Sessizlik saniyeler boyunca uzadı ve dakikalara dönüştü.

Baski nefesini tuttu ve bekledi. Sally de kendi nefesini tuttu ve içinden türlü dualar etti.

Tam vazgeçmek üzereydiler ki sert bir ses duydular. "Girin."

Nefeslerini bıraktılar ve Baski büyük kapıyı iterek açtı.

Odaya girdiler.

Kral hâlâ sarayda giydiği kraliyet giysisini giymişti ve kütüphaneden çıkıyordu. "Rahatsız edilmemeniz için emir verdim, Baski."

Baski başını öne eğdi. "Çok özür dilerim kralım."

Kral Lucien'in gözleri Baski'den ayrılıp yanındaki kızın tanıdık yüzüne kaydı. Sally'nin dizleri yere çarptı ve içtenlikle ağlamaya başladı.

"Oh, lütfen, kralım! Yardımınızı istiyorum! Sadece bir köle olduğumu biliyorum ama lütfen, ona yardım etmem için bana yardım etmelisiniz. Lütfen, kralım!" diye bağırdı, başı öne eğik.

Kral Lucien kızın ne kadar çok ağladığını, küçük bedeninin nasıl şiddetle titrediğini izlerken kaşları çatıldı. "Nedir bu

Sorun nedir?"

"Benim kölemle ilgili, Majesteleri." Sally gözlerindeki yaşları silip krala baktı.

"Ne olmuş ona?" diye sordu o düz ses tonuyla.

Sally bunu ona nasıl söyleyeceğini bilemediği için sıkıca yutkundu. "Hanımefendi ona zindanda işkence ediyor!"

"Ona bunu yapması için izin verdim." Sally'ye arkasını dönerek onu fiilen kovdu.

"Oh, lütfen, Majesteleri, lütfen! Hanımefendi onu öldürecek! Onu fena halde kırbaçlıyor ve sırtı kan içinde! Lütfen, Majesteleri. O ölecek!" Acı acı ağlıyordu.

Kral onunla yüzleşmek için döndü. Hiçbir şey söylemedi, sadece ona baktı.

Sally bacaklarını düzeltti ve yere uzandı. Kollarını uzattı ve yalvarırcasına birbirine sürttü. "Lütfen, lütfen, lütfen" diye tekrar tekrar bağırırken kontrolsüzce ağlıyordu.

Bu manzara Baski için yürek parçalayıcıydı ve gözleri yaşlarla doldu. Dizlerini Sally'nin yanında yere indirdi, başını eğdi. "Lütfen kralım," diye fısıldadı.

Sessizlik.

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki Baski?" diye homurdandı, yüzü ifadesizdi. Ama gözlerinde ateş parlıyordu.

Baski'nin aklına birkaç neden geliyordu ama hepsinin de soğukluğu bir kalkan gibi kullanan kral tarafından takdir edilmeyeceğini biliyordu.

Baski gözlerini ona dikti. "Bu kız, Sally... bir gün bana Salem'deki çoğu insanın onu neden bu kadar çok sevdiğini sormuştun."

Lucien başını salladı, gözleri ikisinin üzerindeydi.

"Hâlâ köleyken hepimizi o besledi Lordum. Orada yediğimiz tüm güzel yemekler ondan geliyordu." Gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Mutfaktan çalar, köle zindanlarına getirir ve paylaşırdı." Baski yanında yerde ağlayan kıza baktı. "Bazen gardiyanlar tarafından yakalanır ve kırbaçlanırdı. Hırsızlık yaparken yakalananlara bir sürü ceza verirlerdi ama o bize yemek getirmekten hiç vazgeçmedi. Yediğimiz tüm o ziyafetleri kraliyet mutfağından çalıp bize getirirdi."

Kral Lucien'in gözleri tek kelime etmeden Sally'ye odaklanmıştı. Ama yüzü artık eskisi kadar soğuk değildi.

Baski krala en korkunç sırrını söyledi. "Bazen, birkaç muhafız onu yakaladığında, - "sıkıca yutkundu,"- gitmesine izin vermeleri ve onu rapor etmemeleri için vücudundan cinsel zevk almalarına izin verirdi." Gözleri kralinkilerle buluştu ve onları tuttu. "Bütün o yiyecekleri bize o getirdi. Hepsini."

Sally birden yerde daha yüksek sesle ağlamaya başladı, hıçkırık üstüne hıçkırık boğazını parçalıyordu. Madam Baski'nin bütün bunları nasıl öğrendiğini bilmiyordu; kimsenin bildiğini de bilmiyordu. Mombana'daki bütün köleler onun onları elinden geldiğince beslediğini biliyordu, çünkü Kral Cone onları her zaman aç bırakmaya çalışırdı.

Bilmedikleri şey ise onlara yiyecek bulabilmek için neler yapması gerektiğiydi. Baski'nin bildiğini bilmiyordu. Kimsenin bildiğini bilmiyordu.

Kral Lucien sonunda yerinden kalktı. Sally'ye yaklaştı ve kolundan tutarak onu ayağa kalkmaya zorladı. "Bu doğru mu? Baski'nin şimdi söyledikleri doğru mu?" diye sordu, Sally'nin ağlamaklı yüzüne ve kızarmış gözlerine bakarak.

Sally usulca başını salladı. Hepsi doğrudu, yine de hikâyede daha fazlası vardı. Çok daha fazlası. Salem halkına yardım eden tek kişi o değildi. Prenses Danika da yardım etmişti. Prenses bir gün fark edene kadar prensesin yemeğini çalmaya devam etmiş. Prenses onu cezalandırmamış. Bunun yerine, onun da yemek çalmasına yardım etmiş. Prenses kendi odalarına bir sürü yiyecek sipariş etmiş, sırf onları paketleyip kölelere vermesi için. Prenses bazen Sally ile mutfığa gizlice giriyor ve yakalandıklarında muhafızları uzaklaştırıp onları tehdit ediyordu. Bazen işe yarardı. Bazen de işe yaramazdı.

Prensesin babası bir keresinde Danika'yı bir hafta boyunca ev hapsiyle cezalandırmıştı çünkü muhafızlar onları mutfakta gördüklerini rapor etmişlerdi. Bir hafta boyunca dışarı çıkmamış ya da gün ışığı görmemişti. Kral Sally'yi kırbaçlamak istemişti ama prenses bunu şiddetle reddetmiş ve babasına ağlayarak, eğer gerçekten Sally'yi kırbaçlamak istiyorsa ikisini de kırbaçlaması gerektiğini söylemişti.

Bu hikayenin sadece küçük bir kısmı.

Şimdi prensesi işkence görürken neden prensesine yardım etmesin ki? Bu konuda bir şey yapmamaktansa ölmeyi tercih ederdi!

Kral onun yüzüne dikkatle bakıyordu ve hiçbir şey söylemedi. Sally onun yüzüne yakından baktı, yanağındaki kalın yara izi ona vahşî bir görünüm veriyordu.

Sonunda onu itti ve odadan çıkmaya başladı. "Gel ve bana zindanı göster, Sally."

BÖLÜM 19

KRAL, METRES VE KÖLE

Sally, kralı ve Baski'yi Vetta'nın Danika'yı tuttuğu zindana götürdü. Sally mağaraya girdiğinde, Vetta beceriksizliği ve aptallığı yüzünden ona gülmeye ve dışarı çıkmasını söylemeye hazırdı çünkü ne kadar yalvarsa da prensesi onun elinden kurtaramayacaktı. Ancak Vetta ağzını açtığı anda, Kral Lucien'in küçük kölenin hemen arkasında belirmesiyle sözleri hemen kesildi.

Vetta'nın yüzündeki şaşkınlık çok açıktı.

"Kralım!" diye kekeledi şok içinde, başını eğerek.

Ama hiçbirisi ona bakmıyordu. Kral'ın, Baski'nin ve Sally'nin gözleri, sırtı kanlar içinde olan, kırbaç darbeleri belli belirsiz görünen, derisi yırtılmış, baygın haldeki Danika'nın üzerindeydi.

"Ah, Yaradan!" Sally tekrar açıkça ağlamaya başladı ama prensesine **u z a n m a d ı**. Kral oradaydı ve bunu o emretmemişti.

"Kralım, ben-"

"Kendine sakla, Vetta," diye homurdandı alçak bir sesle.

Kralın onun duygularını paylaşmadığı belliydi.

Kral Lucien'in gözleri önündeki manzarayı aldı. Bir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Soğuk gözleri daha da soğudu, yüzü granitten oyulmuş gibi sertleşti. "Sally, Chad'i ara," diye tersledi sonunda.

Sally'ye ikinci kez söylenmesine gerek yoktu; sanki tüm hayatı buna bağlıymış gibi koştu. Chad'i hizmetçinin odasında buldu ve kralın mesajını nefes nefese ve kederli bir şekilde ilettili.

Chad de onunla birlikte koşmaya başladı ve birlikte zindana geri döndüler. "Emredersiniz kralım." Chad başını eğdi ve

Komut.

"Onu yerden kaldırın. Yaralarına zarar vermemeye dikkat edin ve onu odasına götürün."

Chad önündeki manzaradan nefret ederek hemen harekete geçti. Hanımefendi böyle bir şeyi nasıl yapabiliirdi? Aceleyle odadan çıkmaya başladı ve Sally de hâlâ hıçkırarak onu takip etti. Baski onları takip etmek için döndü ama kral ona seslendi.

"Evet, kralım?" diye cevap verdi, yüzündeki keder maskesi düşmüştü.

Kral Lucien tam bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, yüzünde o her zamanki okunmaz ifade vardı. Sonunda gözleri onunkileri yakaladı. "Bulabildiğiniz tüm bitkileri kullanın. Ormana birkaç hizmetçi götürün ve en iyilerini, hatta nadir olanları toplayın. Gerekirse Ankola'yı kullan ama onun yaralarını iyileştir ve-" Durakladı.

Baski onun bitirmesini bekledi. Ona tüm bunları toplamasını söylemek sadece şu anlama gelebilirdi...

"-Bugünün fiziksel izlerini teninde taşımadığından emin olmak için elinden geleni yap," diye bitirdi.

Baski anlamıştı. Yara izlerini vücudundan silmek için mümkün olan her şeyi yapmasını istiyordu. "Dileğiniz benim için emirdir Lordum." Bunu söyledikten sonra döndü ve aceleyle Chad ile Sally'yi takip etti.

Vetta'yı Kral Lucien ile yalnız bıraktılar. Döndü ve ona baktı.

"Kralım, bize yaptıkları her şey için ona acı çektirmek istedim! Baski onun üzerinde ot kullanmamalı. Bırakın o da bizim gibi acıyı hissetsin ve yaralarını taşıсын!" dedi şiddetle.

Sessizlik.

Sonunda Baski onun yanından geçti. "Beni odamda bekle, Vetta."

Ne?

Vetta, Baski'nin arkasından gidişini izledi. Kralın onları takip ettiğini biliyordu. Vetta öfkeyle **d o l d u**, göğsü kıskançlıkla yandı.

En çok da kalbi boğazına düğümlenmişti. Tüm bu olanlar yüzünden kralın söyleyeceklerinden korkuyordu.

Ama bunun kendisini etkilemesine izin vermemeye karar verdi. Yanlış bir şey yapmamıştı.

Hiçbir şey.

Chad Danika'yı odaya taşıdı. Sally önden koşarak yatağı hazırladı. Onu yüzüstü yatağa yatırdı.

Sırtında hiçbir giysi yoktu, sadece kan ve çürükler vardı. Gözleri kapalıydı, yanaklarında kurumuş gözyaşlarının izleri vardı.

Baski birkaç dakika sonra elinde birkaç bitki yaprağıyla odaya girerken, "Temiz hava için pencereyi aç," diye emretti. Yanına gelmeden önce odasına uğradı.

Sally koşarak Baski'nin dediğini yaptı, temiz hava ve biraz güneş ışığı almak için pencereyi açtı.

"Sally, kanı silmek için su kullan. Bakalım ne kadar hasarla karşı karşıyayız. Bu otlar onları dezenfekte edecek ve biraz iyileştirecek. İşimiz bittiğinde beni ormana kadar takip edip ihtiyacımız olan şifalı bitkileri alacaksın."

"Tamam, Madam Baski," diye hevesle cevap verdi ve hemen su almaya gitti.

Baski bitkileri karıştırırken, Sally dışarı koştu ve bir tas su ve temiz bir bezle geri döndü. Bir yandan sessizce ağlarken bir yandan da yaraları temizledi.

Bu hanım prensese bunu nasıl yapabilirdi? Prenses hiç yanlış bir şey yapmamıştı! Hiçbir şey yapmadı! diye düşündü Sally, yüreği sızlayarak.

Yüzünde hiçbir şey yoktu ama Sally ona baktığında, yüzünün zar zor kontrol ettiği öfkesini gösterdiğine yemin edebilirdi. Bu onu korkutmuştu.

Prensese mi yoksa metresine mi kızgındı?

Kralın yanında bunu asla bilemezsiniz. Belki de sadece hayal ediyordu.

Uzun dakikalar geçti. Baski otları karıştırmayı bitirmiş ve prensesin yaralarına sürmeye başlamıştı bile.

Sally her bir kaşık ıslak yapraktan suyu sıkmasına yardım etti ve o da bunları yaraların üzerinde kullandı. Sally prensesin bilincinin kapalı olmasından memnundu. Sally bu tedavinin çok acı verdiğini biliyordu ve prensesi zaten bir gün için yeterince acı çekmişti.

Kral, Chad'i çoktan göndermiş olmasına rağmen hâlâ kapıya yaslanmıştı. Başka bir şey söylememişti. Gözleri her şeyi içine çekiyordu.

Sonunda Baski, "Hepsi tamam," dedi.

Sally kapattıkları tüm yaraları incelerken rahat bir nefes aldı. Prensesin sırtı yeşil yapraklardan oluşan bir haritaya benzediği için gözleri yine yaşlarla doldu.

Baski kralla yüzleştii. "Ona derin bir uyku çekmesi için bazı karışımlar vereceğim çünkü dinlenmeye ihtiyacı var. Eğer uyanık olursa bu bitkilerden rahatsız olacaktır. Bunun olmasına izin veremeyiz. Sally ve ben nadir bitkileri aramak için ormana gideceğiz."

Bir kez başını salladı, gözleri yatakta yatan kadında. Baski tereddüt etti.

"Ne oldu?" diye sordu sonunda, kadına bakarak.

"Sessiz bir yerde kalması gerekiyor kralım. Gürültülü ya da rahatsız edilebileceği bir yer olmasın. Onunla birlikte kalması için başka bir saray hizmetkârının gelmesini sağlayabileceğinizi umuyordum." Ama bu istekte bulunurken kuşkuğu görünüyordu ve hepsi bunun nedenini biliyordu.

Hepsi ondan nefret ediyordu ve Danika söz konusu olduğunda kimse kimin dost kimin düşman olduğundan emin olamıyordu.

Sally çaresizce prensesine baktı, ama sıkıca yutkundu ve söze başladı. "Belki onunla kalabilirim. Madam Baski başka birini bulabilir."

Kral onun sözünü kesti. "Baski, burada işin bitmedi, değil mi?"

Başını eğdi. "Evet, öyle kralım."

"Burada işiniz bittiğinde ve ot aramaya çıktığınızda, Chad onu odama getirsin."

Döndü ve Baski ile Sally'nin gözlerini kocaman açıp ağızlarını bir karış açık bırakarak uzaklaştı.

Aradan geçen onca zamandan sonra kral odasına girdiğinde Vetta endişeden huzursuzdu.

"Kralım. Neye benzediğini biliyorum ama onu öldürecek ya da o tür bir şey yapacak değildim. Bu sadece bir işkence!" dedi Lucien onun yanından geçerken.

Lucien döndü ve gözlerinde ateşle ona baktı. "Neden?" Kadın gözlerini kırptırdı, kafası karışmıştı. "Ne-ne?"

"Kraldan bir köleye gelen işkence seansları dışında, kral tarafından izin verilmediği sürece diğer işkence seansları için nedenler olmalıdır. Ona neden işkence ettiniz?"

"Ben-ben-ben," diye yutkundu, ne diyeceğini bilemiyordu. "Ama siz bana bunun için izin verdiniz kralım. O gece... köle olduktan sonraki beş öğlen, bana izin verdiniz."

Sessizlik. Soğuk, öfkeli, okunamayan gözleri onunkileri tuttu.

Ve sonra, "İsteğin sırasında bana ne söz verdin, Vetta?"

Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Bunu unutmayacağını biliyordu; ama ummuştı!

"Onun için bir işkence seansı düzenlemek için senden izin istedim ve ağır şeyler olmayacağına söz verdim."

"Sana ne demiştin Vetta?"

"Başınla onayladın ve her şeyi minimumda tutmamı söyledin," diye fısıldadı utançla.

"Bir köleyi canı çıkana kadar kırbaçlamak ve onu şok etmek. 'Ağır şeyler yok' dediğiniz şey bu mu?"

"Kralım-"

"Buna minimal mi deniyor, Vetta?"

"Ama ben gerçekten yanlış bir şey yapmadım ki! Sadece ufak tefek kırbaçlamalar! Ağır ya da sert vuruşlar yok ve-"

"Kapa çeneni."

Ağzını kapatan tek cümle buydu.

Bir daha hiçbir şey söylemedi. Sessizlik o kadar ağırdı ki Vetta'yı huzursuz etti.

Ona yaklaştı ve sert, yaralı yüzünü net bir şekilde görebilmesi için yanağını eğdi. "Son zamanlarda sana neler oluyor?"

Hissettiği öfkeyi gizlemeye çalışarak sıkıca yutkundu.

Bu soruyu hiç beklemiyordu!

"Bugünlerde sana taze gözlerle bakıyorum," diye homurdandı öfkeyle. "Kralın kölesine bunu yapmaya hakkın yok -ben izin vermediğim sürece; ve vermedim."

Vetta artık öfkesini kontrol edemiyordu. "Ama o bir köle, Lucien! Hepsi üzerinde hakkım var! O bir köle ve ben de senin metresinim! Peki ya babasının bize yaptıkları? Sana! Bana! Chad'e! Diğerlerine!? Ne olmuş ona!?"

Bu patlamadan sonra saniyeler süren bir sessizlik oldu. Sonra yoğun bir bakışla onu sabitledi. "O kralın kölesi. Ona sahibim. I

Ona ne olacağına ben karar veririm. Ona işkence ediyorum. Canını yakarım. O benim kölem. O benim malım. Benim malım. *Benim malım.*" Sesi granit kadar sertti.

Öfke ve nefret dolu sözlerdi ama Vetta daha derin bir tını olduğunu düşünmeden edemiyordu.

"Chad," diye seslendi kral.

Kapı açıldı ve Chad içeri girdi. "Evet, kralım."

"Hanımefendiye odasına kadar eşlik edin. Çok yoruldu ve en az yetmiş iki saat dinlenmeye ihtiyacı var," diye emretti.

"Ne!? Beni üç günlüğüne ev hapsine mi alıyorsunuz?" Kızgın ve şaşkıındı.

"Evet, Majesteleri!" Chad cevap verdi. Sonra döndü ve Vetta'nın kolunu tuttu.

"Dokunma bana! Kendi başıma yürüyeceğim!" Vetta ona karşı koymaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Hizmetkârların onun kralın odasından zorla çıkarıldığını görmesi utanç verici bir şey olurdu.

Dudağını sertçe ısırıldı. Krala bağırarak istedi. O kadar çok şey söylemek istiyordu ki, ama ağzını kapatacak kadar akıllıydı.

"Dileğiniz benim için emirdir, Majesteleri," diye mırıldandı sonunda ve dışarı doğru yürümeye başladı.

"Vetta?" Kapıya ulaştığında ona seslendi. "Evet, kralım?"

Konuşurken arkasını dönmedi. "Halkımı serbest bıraktım çünkü yeniden özgür olmayı deneyimlemelerini istiyorum. Koni beni bir canavara dönüştürdü ama halkımı korumak benim görevim. Bırakın bu yükü tek başıma taşıyayım. Bu benim sorumluluğum. Bir kral olarak görevim. Babamın oğlu olarak. İki canavar bir arada olmamalı, yoksa etrafımızdaki herkes tehlikede olur. İki canavar aynı yerde kalamaz."

Sonunda döndü ve ona baktı. Gözlerinde hüznün vardı ama aynı zamanda inanç da vardı. "Birlikte çok şey yaşadık Vetta, ama sana bakıp bir canavar gördüğüm gün, gitmene izin verdiğim gündür. Tamamen."

BÖLÜM 20

SERSEMLE MIŞ

Baski karışımı karıştırmayı bitirdi ve Danika'ya zorla içirdi. Danika hâlâ baygındı ve bu karışım onun rahat uyumasını sağlayacaktı.

İşi bittiğinde Chad çoktan kapının yanında bekliyordu. Başını sallayarak onu alabileceğini işaret etti. Eğildi ve Danika'yı odasına taşıdığı gibi kaldırdı; göbeği omzunda, sırtı havadaydı.

Kralın odasına vardıklarında Lucien masasının arkasında oturmuş yazı yazıyordu. İçeri girdiklerinde başını kaldırmadı.

"Şuraya onun için bir yatak hazırlayın." Kendi yatağını işaret etti. Baski, "Çoktan hazır, kralım," diye cevap verdi.

Birkaç dakika içinde Sally'yle birlikte kralın yatağının yanına büyük bir şilte daha serdiler ve üzerine yepyeni bir çarşaf serdiler.

Chad Danika'yı yüzüstü yatağa yatırdı ve başını yavaşça yana çevirdi. Arkalarını dönmeden önce birkaç saniye onun nefes alıp verişini izlediler.

Sally bu gelişmeden rahatsız olmuştu. Kral prenesten nefret ediyordu ve şimdi de onun kendi odasında uyumasını mı istiyordu? Ya gece onu öldürürse?

"Hepiniz gidebilirsiniz," dedi kral.

Kralın önünde eğildiler ve üçü birlikte ayrıldılar.

Sally kalbi boğazında kapıdan çıktı. Yürürken sürekli arkasına, kralın odasının kapısına baktı, içi belirsizlikle doluydu.

"O iyi olacak. Güven bana." Baski'nin sesi dikkatini yaşlı kadının yüzüne çekti.

Sally başını salladı. "Çok teşekkür ederim, Madam Baski."

Dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bana teşekkür etmene gerek yok, canım," dedi kadın önden yürümeye başlamadan önce. Sally itaatkâr bir şekilde onu takip etti.

Kral Lucien başını parşömeninden kaldırdı ve odasında uyuyan kadına bakmaya başladı.

Yattığı yatak Melia'ya aitti. Melia'nın öldüğü güne dair çirkin anılar zihninde canlandı ve bu düşünceleri engellemek için gözlerini sıkıca kapattı. Ama gitmiyorlardı.

Yeni evlenmiş ve ilk çocuğuna hamile olan on sekiz yaşındaki Melia, kocası evlendiğinden beri ilk kez ailesini görmesine izin verdiği için mutluydu.

Kral Lucien, Cone'un adamları her ikisinin de bulunduğu kütüphaneye daldığında Melia'nın yüzünde beliren dehşet ifadesini hâlâ hatırlayabiliyordu. Onu bir kılıçla kestiklerinde yüzündeki dehşeti hatırlayabiliyordu ve kız kardeşinin kan kaybından ölmesini izlerken onu götürdüler.

Kral Lucien yazmayı bıraktı ve anıları uzaklaştırmak için gözlerini sıkıca kapattı. Cehennemin başlangıcı.

Vetta odasındaki tahta sandalyede huzursuz bir şekilde oturuyordu. Kral ona ev hapsi vermişti. Bunu düşündükçe inanması daha da zorlaşıyordu.

Özgürlük bir köle için en önemli şeydi. Kral bunu biliyordu. Ona üç gün boyunca ev hapsi vermesi, ona ne kadar kızgın olduğunu gösteriyordu.

Vetta ayağa kalktı. Her şeyin böyle olmasını istemiyordu. Kralın odasına gitmeyi düşündü. Kim bilebilirdi ki? İyi bir oral seks onun lehine işe yarayabilirdi.

Ama kral çok kızgındı ve saat çok erkendi. Odasında sadece beş saat kalmıştı ve şimdiden özgürlüğe ihtiyacı vardı. Yetmiş iki saatlik bir ev hapsine nasıl dayanacaktı?

Kapı çalındı. "Hanımefendi, yemeğiniz geldi."

"İçeri gel," diye emretti, yatağına doğru gitti ve kendini yatağına bıraktı. Hizmetçi sessizce içeri girdi ve yemeğı masaya servis etti. Vetta odasının dışında neler olduğunu merak ediyordu.

"Kralın kölesi... ona neler oluyor?" diye sordu.

"Madam Baski ve Sally'nin ona şifalı otlar sürmeyi yeni bitirdiklerini duydum. Albolko ve diğer nadir bitkileri almak için saatler önce ormana gitmişler."

"Peki ya o? Bilinci yerinde mi?" "Sanmıyorum, Hanımefendi."

Vetta'yı zevk kaplamıştı. Kadının öleceğini umuyordu. Hayır, bir kez daha düşününce, şimdi ölmemeliydi çünkü kral kölesini öldürdüğü için Vetta'dan nefret edecekti. Hayır, ölüm için başka fırsatlar da olacaktı. Şimdi ona acı çektirmenin tam zamanıydı.

Hizmetçi sözlerini bitirdi, yaklaştı ve sesini alçalttı. "Hizmetçiler, uşaklar ve köleler arasında dolaşan bir söylenti var, Hanımefendi."

Bu Vetta'nın ilgisini çekti. "Neymiş o?"

Hizmetçi etrafına dikkatle baktı ve fısıldadı, "Köle prensesi kralın odasına götürdüklerine dair bir söylenti var. Prenses orada."

"Ne!?" Vetta'nın içinden ateşli bir öfke geçti. "Az önce ne dedin sen!?"

Öfkesinin yoğunluğu hizmetçiyi şaşırttı ve korkuttu. Geri çekildi ve geri geri gitmeye başladı. "Şey, ben... bu sadece bir söylenti, Hanımefendi."

"Ama köle hâlâ odasında mı?"

"Köle prenses mi?"

Vetta bu isimden nefret ederdi. Danika'ya 'prensese' kelimesinin yakıştırılmasından hoşlanmıyordu; bu onu öfkeliendiriyordu. O artık bir köleydi ve bir köle her zaman köle olarak kalacaktı.

"Evet, Danika." İsmi kinle tükürdü.

Hizmetçi başını salladı. "Hayır, odasında değil, Hanımefendi."

Söylentiler doğru olabilir miydi? Kralın böyle bir ferman verdiğini hayal bile edemiyordu ama doğru olabilir miydi!

Vetta hizmetçiyi kovdu, hâlâ öfke içinde kaynıyordu. Danika'yı cezalandıracaktı çünkü kralın yatağında uyuma küstahlığında bulunmuştu.

Gerçekten de verdiği ceza kaltağı kralın yatağına daha da yaklaştırmış olabilir miydi?

Vetta bunun doğru olmamasını umuyordu. Öyle olmamasını umuyordu!

Saatler sonra, Kral Lucien inilti ve ağlamalar duyduğunda uyuyordu. Uyku hapları aldı ama uyku her zaman uzaktı. Geldiğinde de uzun sürmedi.

Uyandığında gecenin bir yarısı olduğunu biliyordu. Çığlıkların nereden geldiğini görmek için yatağına baktı. Danika'ydı.

Gözleri hâlâ kapalıydı ama korkunç bir kâbus gördüğü belliydi.

Kâbuslara yabancı olmayan Kral Lucien, bunun sebebinin o gün yaşanan olayların bilinçaltında yarattığı sarsıntılar olduğunu biliyordu.

Baski ve köle Sally ot avından döndüklerinde, Danika'yı odasına geri götürdüler ve bitkileri uyguladılar. Odasında kalması gerekiyordu ama sarayın diğer tarafında çok fazla gürültü vardı. Baski, Danika'nın kendi odasında uyumasına izin vermesi için ona yalvarmış ve Danika da gece yarısı ona ihtiyaç duyduklarında hazır olabilmek için bir oda uzakta kalacağına söz vermişti.

Kral Lucien yine de onu aramadı. Onun yerine yataktan kalktı ve masasından bir bardak içme suyu aldı. Danika'nın yatağına tırmandı ve başını yukarı kaldırdı. Bardağı Danika'nın ağzına doğru itti ama Danika inleyerek ağzını kapattı.

"Aç kapıyı Danika," diye kabaca emretti.

Kızın gözleri yavaşça açıldı ve şaşkın gözlerle ona baktı. "Kralım."

Adam sertleşti. O onun efendisiydi, kralı değil. Zindanda onu düzelttiği ilk günden beri ona bu ismi bir daha söylememişti.

"Kralım," diye tekrar fısıldadı, sersemlemiş gözleri onun yüz hatlarına dikilmişti.

"İç bakalım," dedi ve bardağı ağzına doğru itti.

"Bu... zehirli değil mi?" diye fısıldadı, alnında terler oluşmuştu.

Adamın kaşları çatıldı. "Neden olsun ki?"

"Çünkü... sen... benden... çok nefret ediyorsun." "Seni asla zehirleyerek öldürmeye çalışmam."

Başı bir tarafa yuvarlandı ve aniden onun kollarında yatıyordu. "Bunu kabul edeceğim... çünkü senin... sözün... altındır."

Ağız suyu buldu ve büyük yudumlarla içti, eli cüppesini sıkıca kavradı. Kral Lucien fiziksel temastan hoşlanmazdı ama buna izin verdi.

Kızın sabah bunların hiçbirini hatırlamayacağını biliyordu.

Bitirdiğinde fincanı geri çekti ve ayağa kalkmaya çalıştı ama kadın ona yapıştı, sersemlemiş gözleri onunkilere bakıyordu. "Neyim var benim?"

"Haplar ve iksirlerle aşırı derecede uyuşturulmuşsun." "Çok üşüyorum."

"Üşüyor musun?" diye sordu kaşlarını çatarak, odanın hiç de soğuk olmadığını bilerek.

"Senin... gözlerin... çok soğuk," diye fısıldadı uykulu uykulu.

BÖLÜM 21

KRALLA BİR GECE

İşini bitirdiğinde Kral Lucien fincanı geri çekti ve ayağa kalkmaya çalıştı ama Lucien ona yapıştı, sersemlemiş gözleri Lucien'inkilere bakıyordu. "Çok soğuk."

"Üşüyor musun?" diye sordu kaşlarını çatarak, odanın hiç de soğuk olmadığını bilerek.

"Senin... gözlerin... çok soğuk," diye fısıldadı kadın.

Kral Lucien kadının kendinde olmadığını bildiği için hiçbir şey söylemedi. Heronlara ağır sakinleştirici haplar ve iksirler veriyorlardı ve bunların yan etkileri vardı.

Sadece kadına baktı.

İlk kez ona bu kadar yakından bakmasına izin vermişti.

İlk kez ona gerçekten bakmasına izin vermişti.

Danika'yı görmek için, Cone'un kızını değil.

Danika çok güzeldi. Bu bilgi taşlaşmış kalbine gitti ve ona fısıldadı. Güzeldi ve çok saf görünüyordu.

Onların dünyasının sert tarafını hiç yaşamamış bir kadın gibi. Bir prenses gibi.

Yay şeklinde dudakları, sivri uçlu, keskin nefesler alan bir burnu ve şaşkınlıkla ona bakan masmavi gözleri vardı. Güzelliği kimseyle yarışamazdı.

Öfkeli iblisleri ilk kez onu Cone'un kızı olarak değil, Danika olarak gördü. Onu Köle Danika yerine Prenses Danika olarak gördü.

Ona bu şekilde bakmak kötü bir fikirdi. Ama gece yarısıydı. Kadın kendinde değildi.

Ve o da kendinde değildi.

"Neden... bu kadar... soğuk... gözlerin var?" diye fısıldadı uykulu bir şekilde gözlerini kırıştıtararak.

Uzun süre hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerinin onun yüz hatlarını incelemesine izin verdi. Ve sonra, "Bir insanın görebileceğinden çok daha fazlasını gördüler."

Sığ bir nefes aldı, gözleri büyüdü. "Onlar... bir daha... ısınabilecekler mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"Onlar olmuştur soğuk için Yaniuzun." O baktı uzakta. "Sıcak olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşlar."

"Bu... çok... üzücü." Titreyen elini kaldırdı ve yara izinin üzerinde gezdirdi.

"Nerede... bitiyor? Yara izi mi?" diye sordu, çizginin boynundan geçip cüppesinin içinde kaybolduğunu görünce.

"Çok uzaklara gidiyor," dedi

basitçe. "Onlar... incitmiş...

olmalılar." "Acıttılar."

"Hâlâ... acıtıyorlar mı?"

"Bazen."

Düzensiz bir nefes aldı. "Bana... işkence ettiğinde... özel yerlerimi... kızartmak istediğini söyledi. Ne de olsa babamın bunu krala yaptığını söyledi. Bu doğru mu?" diye uykulu uykulu fısıldadı.

Adam dondu kaldı. Vetta bunu ona neden söylesin ki? Bu konunun onun için ne kadar hassas olduğunu biliyordu.

O günün acısı tekrar aklına geldi. Hepsinden daha dayanılmaz bir duyguydu bu; neredeyse öleceğinden emindi. Cone heyecanla gülerek ona bakmıştı.

Mahrem yerlerini kızartmak mı?

Ona karşı çok fazla nefret hissedebilirdi; ondan nefret edebilirdi; ona başka şekillerde davranabilirdi. Ama bunu ona asla yapamazdı. Nedenini bilmiyordu ama bu düşünce hiç aklına gelmemişti.

Gözlerinin onun yüzünü okşamasına izin verdi. Böyle bir işkence altında ölebilirdi. Bunun başka yolu yoktu.

"Bu... doğru mu?" diye tekrar fısıldadı.

Lucien onun zayıflıklarını bilmesini istemiyordu. Ama kızın bunu yarın hatırlamayacağını da biliyordu.

"Evet."

"Cehennem gibi acımış
olmalı." "Cehennemden beter
acıttı." "Çok... üzgünüm."

"Senin merhametine ihtiyacım yok."

"Sırtım... acıyor!" diye haykırdı, başı çarpıyordu.

"Sırtın iyileşecek. Hatta daha hızlı." Gözlerini ondan kaçırdı. "Bunun için şanslısın."

"Seninkiler... bu kadar hızlı iyileşmediler
mi?" "Hayır. Hiç öyle bir lüksüm
olmadı."

"O günü hâlâ hatırlayabiliyorum," diye fısıldadı, yüzü üzgündü.
"İşkence seansını."

Zihnini buna kapatmaya çalıştı ama yaşadığı tüm anılar ve acılarla ilgili bir şey vardı ki, hiçbirini hiç yaşanmamış gibi unutulamazdı.

O günü tüm canlılığıyla hatırlıyordu. "Seni ilk gördüğüm gün. Cone'un kızı. Zincire vurulmuş olsan bile seni parçalara ayırıp kanını akıtmak istedim."

"İlk kez... Ben de seni gördüm. Prens Lucien, hayatım boyunca hakkında bir şeyler duyduğum ama hiç görmediğim köle prens. Gözlerindeki... öfkeyi gördüm... onlara baktığımda... bana baktığında..."

O gün işkence seansını yönetmişti. Gardiyanlar onu kırbaçlarken, o bir prenses gibi köşede durmuştu.

Onu bağlayıp bir köpek gibi yemek yemeye zorlamalarını izledi. Dizlerinin üstünde. Omzunu bıçakla kestiklerinde izliyordu. Ve o kanarken.

O gün ona ilk kez işkence etmişlerdi ve o bunun acısını hissetmemişti. Mombana prensesine bakarken tüm acısını nefrete dönüştürmüştü. Ondan o kadar çok nefret etmişti ki, bu nefreti dört koca, dayanılmaz yıl boyunca besledi.

O gün, prensesi bir gün kölesi yapacağına yemin ettiği gündü.

"Ah... daha soğuk" Sesi üzgün ve uykulu geliyordu. Sesi onu acı hatıralardan çekip çıkardı.

"Üşüyor musun?" diye sordu sert bir sesle.

"Gözlerin... daha da soğudu." Yutkundu. "Çok fazla nefretle doldu."

Onun yüzüne daha fazla bakmaya dayanamıyordu, çünkü ne olursa olsun onu hâlâ Cone'un kızı olarak görmeliydi. "Senden nefret ediyorum, Danika."

Dudakları kıpırdadı ve gözlerini yavaşça kırptırdı. "Biliyorum... kralım."

Gözlerini kaçırdı.

Kadın bir elini onun göğsüne koydu. "Burada da yara izleri var. İç yaralar. Burada... orada daha büyük görünüyorlar... kalbinde."

"Öyle."

"Onlar... hiç iyileşebilir mi?" "Hayır."

"Bu çok üzücü."

Onu tekrar yatağa yatırdı ve uzaklaştı, sonra ayağa kalktı. "Uyumaya devam et," dedi sertçe. "Yarın iyi olacaksın."

Şaşkın gözlerle onun gidişini izledi.

Masaya gidip su bardağını bırakırken onun bir panter gibi yürüyüşünü izledi. Kocaman, yaralı bir panter.

Onun yatağa tırmanışını ve üzerine uzanışını izledi. Birden göğsünde bir yanma hissetti.

Onu izlerken neden kalbi acıyordu?

Uykuya dalarken, onun da ne kadar yara bere içinde olduğunu merak etti.

Danika ertesi gün kafası karışmış bir şekilde uyandı. Vücudu ağırdı, çevresi tamamen yabancıydı. Gözlerini açtı ve nerede olduğunu anlayamadı. Bu zengin ve lüks odanın tek bir anlamı olabilirdi.

Olamaz.

Doğrulduğunda gözleri genişledi. Gerçekten de kralın odasındaydı! Uyuduğu yer burasıydı!

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım! Ne yaptım ben!?" diye fısıldadı kendi kendine dehşet içinde.

Yukarı baktı... yukarı... yukarı... yatağın tepesine ve derin bir rahatlama nefesi verdi. Kral orada değildi. Kral orada değildi.

Yataktan kalktığında, bir önceki günün olayları kafasında canlandı. Odasından çıkarılması... kırbaçlanması... bayılması...

Hafızasının geri gelmesiyle birlikte sırtından gelen donuk ağrının farkına vardı. Ağrı ne bir önceki günkü kadar şiddetliydi ne de beklediği kadar fazlaydı.

Parmak uçlarında yürüyerek en yakın aynaya gitti ve sırtına baktı. Yeşil yapraklar ve beyazımsı karışımlardan oluşan bir harita etini çaprazlama kesiyordu.

Tedavi edilmişti. İyice tedavi edilmişti.

Kendini daha iyi hissediyordu. Öldüğünü düşünen biri için bu kadar iyi hissetmemesi gerekirdi.

Günün geri kalanını hatırlamak bulanıktı. Sally onu kurtarmıştı; Danika bundan çok emindi. Dün ölümün eşiğinde olduğunu ve metresinin onu öldürmeye hazır olduğunu biliyordu.

Yattığı çadıra baktı ve hâlâ kralın odasında uyuduğuna inanamıyordu. *Kralın odasında!*

"Uyanmışsın."

Son derece tanıdık gelen bariton sesiyle kütüphaneye doğru döndü ve tam zamanında dışarı çıktığını gördü.

Dizleri kendiliğinden yere çöktü ve başı da eğildi. "Efendim," diye fısıldadı.

Kral Lucien kütüphanenin kapısında durmuş, sırtını kapıya yaslamıştı. "Ayağa kalk."

Ayağa kalktı, başı öne eğikti. Yazı masasına doğru yürüyen adamın ayak seslerini duyduğunda, kendini ona bakmaya bıraktı. *Dün buraya nasıl geldi?*

"Burada uyuduğum için gerçekten üzgünüm ve---"

"Farkında olmasam burada yatmazdın Danika," diye sözünü kesti, ona bakmadan.

"Ah" Kadın ne diyeceğini şaşırmıştı.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Kendimi... daha iyi hissediyorum," diye dürüstçe cevap verdi.

"İyi. Çünkü bugün normal faaliyetlerinize geri dönüyorsunuz. Buna madenlerde çalışmak, çamaşır yıkamak, çim biçmek ve

diğer tüm sorumlulukların."

"Evet, Efendim," diye fısıldadı tereddüt etmeden, korkuyu ve acıyı zihninden uzaklaştırarak.

Sen bir kölesin, Danika. Artık bir prenses değilsin.

Sonunda başını kaldırdı ve gözleri buluştu.

Bir anda, önceki gecenin anılarından parçalar Danika'ya geri geldi. Hatırladı.

Onun kollarında olduğunu, ellerini yüzünde ve göğsünde gezdirdiğini, onunla açıkça konuştuğunu.

Ne hakkında konuştuklarını hatırlayamıyordu. Ama adam ona izin vermişti.

Ona izin vermişti. Onu kollarının arasına almış ve ona izin vermişti. Sorularını bile yanıtlamıştı. İlk kez onun yüzüne gerçekten yakından bakmıştı ve o da buna izin vermişti.

Buna izin vermişti çünkü onun hatırlamayacağını düşünmüştü. Ne de olsa haplar ve iksirlerle ağır bir şekilde uyuşturulmuştu.

Gözlerindeki bilgi ifadesini sildi. Aralarındaki özel anı hatırladığını bilmesine gerek yoktu. Konuşmalarını daha sonra hatırlamak için elinden geleni yapacaktı.

Gözlerini önündeki mühürlü parşömene indirmeden önce uzun bir süre göz göze geldiler. "Çık dışarı. Baski'ye onu buraya çağırdığımı söyle."

"Emredersiniz, Efendim." Döndü ve onun odasından dışarı çıktı.

Attığı her adımda bir önceki geceyi hatırlamaktan kendini alamıyordu. Anılar...

Her zaman onun yüzüne yakından baktığında, nasıl bir canavar olduğunu göreceğini düşünmüştü. Ona işkence eden ve vücuduna acı çektiren canavarı.

Dün gece bir canavar görmemişti. Ağır yaralı ve yara bere içinde bir adam gördü.

Baski kralın odasına girdi ve hizmetkârlarının ona kraliyet giysisini giydirdiğini gördü.

"Kralım. Beni siz çağırdınız," dedi hemen, başını öne eğerek.

İki kraliyet terzisi onu giydirenken Kral Lucien hiçbir şey söylemedi. Baski sessizliğini korudu, zaten kralının doğasına ve sessizliğine alışkındı.

Kral vücudundaki yara izleri konusunda çok hassastı ve bu yüzden onu sadece ikiz terziler Mora ve Dora giydiriyordu.

Kraliyet terzileri, hizmetçiler ya da uşaklar değil. Sadece onlar, Chad ya da Vetta, hatta kendisi.

"Gidebilirsiniz," dedi.

Terziler başlarıyla selam verip odadan dışarı fırladılar. Kraliyet giysileri düzgün değildi. Bazı düğmeler kapatılmamıştı.

Gözlerini Baski'ye dikti.

Yaşlı kadın yaklaştı ve sessizce düğmeleri **i l i k l e m e y e** başladı. Düğmelerin ardından Baski giysisinin pelerinini omuzlarına yerleştirdi.

Konuştığında sözleri kısa ve özdü.

"Günlerce çalışmayacağından emin ol, Baski. Hem saraydaki hem de maden sahalarındaki hizmetçilere, kölelere, uşaklara ve köle eğitmenlerine emirler gönder. Hepsi onun yolundan uzak durmalı. Onun çalıştığını öğrenirsem, sorumlu kişi cezalandırılacaktır."

"Emredersiniz kralım." Baski gerçekten şaşkırmamıştı. Tıpkı kızı yatak odasında ziyaret ettiği geceki gibiydi. Tıpkı bunun gibi emirler vermişti ama daha az yüce gönüllüydü.

"Şu kız... Sally..." diye durakladı. "Bu emirler onu da kapsıyor. En azından bugün için."

"Anlıyorum kralım."

Tıpkı o gün olduğu gibi, ona ters ters baktı. "Geribildirime ihtiyacım yok, Baski. Umurumda da değil. Çalışmadıklarından emin ol."

"Elbette lordum."

Bir kez başını salladı. "Gidebilirsiniz."

BÖLÜM 22 ACI VE NEŞE

Danika odasına doğru yürürken önceki gece olanları daha iyi hatırlamak için elinden geleni yaptı ama konuşma bulanıktı.

Ne konuştuklarını merak ediyordu ve nedenini bilmiyordu. Belki de buz kralının kendisiyle konuşacağına inanmadığı içindi - sorularına cevap vermek şöyle dursun... defalarca.

Ama hangi soruları sormuştu? Hatırlayamıyordu.

Odasına vardığında Sally çoktan ona doğru koşmaya başlamıştı. Danika'nın yüzüne bir kez bakan Sally'nin vücudundan rahatlama akıyordu.

"Yaratıcıya şükürler olsun! Gece boyunca çok korktum. Kralın seni öldürebileceğini düşündüm! İyi olduğun için çok rahatladım prensesim!"

"Ben de iyi olduğuma sevindim, Sally." Aralarındaki mesafeyi doldurup kollarını ona doladığında Sally'yi şaşırttı.

Sally'nin gözleri yaşlarla doldu ve prensesine sıkıca sarıldı. Dün onu pek çok şey korkutmuştu. Prenselerini baygın gördüğünde vücudundan geçen dehşeti hâlâ hatırlayabiliyordu.

"Prensесim, iyi olmana çok sevindim," diye burnunu çekti.

Danika dün ölmüş olabileceğini biliyordu. Hayatın bedenini terk ettiğini hissettiğinden neredeyse emindi. Sally onun hayatını kurtarmıştı.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim, Sally. Beni kurtaranın sen olduğunu biliyorum." Danika onun sırtını güven verici bir şekilde sıvazladı.

Sally perişan bir halde başını salladı. "Neredeyse çok geç kalmıştım! Kimsenin yardım etmeyeceğini düşündüm. Kötü kalpli hanımın seni öldüreceğinden çok korktum!"

Danika ondan uzaklaştı. İşaret parmağını kullanarak Sally'nin yanaklarından süzülen gözyaşlarını topladı. "Bana neler olduğunu anlat... sonra."

Birlikte yatağa doğru yürüdüler ve üzerine yerleştiler. Sally ona olan biten her şeyi anlattı. Madam Baski'ye nasıl yalvardığını ve Madam Baski'nin krala yalvarması için ona nasıl yardım ettiğini.

"Krala yalnız mı gittin?" Danika gözlerini kocaman açarak sordu.

Sally şiddetle başını salladı. "Çok çaresizdim prensesim. Enine boyuna düşünmek için gerçekten durmadım." Krala nasıl yalvardıklarını anlattı. Kral onu kovduğunda ne kadar korktuğunu. Madam Baski'nin de onunla birlikte nasıl diz çöküp yalvardığını.

"Baski mi? Benim için yalvardı mı?" Danika çok şaşırmıştı.

Sally tekrar başını salladı. "Evet, prensesim." Madam Baski'nin krala, köleleştirildiklerinde Sally'nin onlara nasıl yiyecek getirdiğini ve yaşadığı tüm zorlukları anlattığını söyledi.

"Ama bunu nereden biliyordu? Onlardan hiçbirine bundan bahsetmedin." "Hayır, şaşırmadım prensesim. Ben de şaşırdım, ama en çok

Kral sonunda sana yardım etmemi kabul ettiğinde mutlu ve minnettar oldum."

Kralın, metresinin onu kırbaçlamasını engellemek için bizzat gelmesi Danika için hâlâ şok ediciydi. Kral ondan nefret ediyordu. Bu hiç beklemediği bir şeydi.

Sonra Sally kararsızca dudağını ısırды. Tereddütle prensesine baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Sally.

"Şey... yani, ben... krala senin de onlara yiyecek getirmeye nasıl yardım ettiğini anlatmaya hazırdım ve---"

"Oh, Sally, umarım bunu ona söylememişsindir." Danika başını avuçlarının arasına aldı, aniden başı ağrımaya başlamıştı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır. Neredeyse ona anlatacaktım ama anlatmadım. Kendin hakkında konuşmayı ne kadar sevmediğini biliyorum prensesim, ama o kadar çaresizdim ki neredeyse ona senin de onları beslemeye nasıl yardım ettiğini ve ne kadar çok rızık sağladığını anlatacaktım."

"Salem halkı babamın kızı olduğum için benden çok nefret ediyor. Hiçbir şey fark etmezdi Sally," dedi kesin bir ifadeyle.

"Ama... prensesim..."

"Bundan hiç bahsetme, Sally. Kimseye anlatma." Danika üzüntüyle gözlerini kaçırdı. "Önemli değil."

Sally onun gözlerindeki hüznü görmekten hoşlanmamıştı. Prensesin zaten üzülecek bir sürü şeyi vardı, bir de buna bu eklenmemeliydi.

Prensesin üzerinde giysiler vardı, bu yüzden sırtını göremiyordu. "Sırtın," diye fısıldadı Sally endişeyle. "Nasıl oldu?"

"Beklediğimden çok daha iyi," dedi dürüstçe. "Acıyor ama çok daha iyi."

Sally mutluluk ve rahatlama içinde sırıttı. "Çünkü çok ama çok fazla bitki ve nadir ot kullandık. Madam Baski, kralın yaraların iz bırakmaması için iyice tedavi edilmesini emrettiğini söyledi."

"Gerçekten mi?" Danika'nın kaşları düşünceyle çatıldı.

Kral neden onun yara izi taşıyamaması için emir versin ki? Babası fiziksel olarak ciddi yara izleri bırakmıştı, o halde neden onun yara izi bırakmamasını istesin ki?

Danika kralı asla anlayamayacaktı. O çok tahmin edilemez, çok kafa karıştırıcıydı. Zihni karıncalandı ve bir gece önce yaptıkları konuşmaları hatırlamak için elinden geleni yaptı.

Ama yapamadı. Bilgi zihninin hemen içinde, ulaşamayacağı bir yerde gizleniyordu.

"Evet prensesim," diye devam etti Sally. "Ben de şaşırdım ama verdiği emir buydu. Madam Baski ve ben nadir bitkileri aramak için ormanın derinliklerine gitmek zorunda kaldık. Karmaşık isimleri var ama izin verin de isimlerini hatırlamaya çalışayım prensesim." Sally'nin gözleri yukarı fırladı; hatırlamaya çalışırken kaşları düşünceli bir şekilde birbirine dolandı.

Danika'nın yanaklarında, kendi krallığında hâlâ gerçek bir prenses olduğu zamanlardan alışık olduğu Sally'ye dair küçük bir gülümseme belirdi. Bir şeyleri hatırlamaya ve zor kelimeleri telaffuz etmeye çalışan Sally'nin tanıdık görüntüsü... rahatlatıcıydı.

"Ee... Oxalis ve Tansies, hatta her derde deva sebzelerimiz bile var! Ah prensesim, onları bulmak çok zordu!" diye inanamayarak açıkladı.

Danika'nın dudakları tekrar kıpırdadı. "İşte bu yüzden onlara nadir bitkiler deniyor, Sally."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Anlayışla başını salladı. "İşe yaradıklarına çok sevindim. Kötü kalpli hanım seni çok fena kırbaçlamış, o kötü kalpli cadı!"

Danika hemen avucuyla ağzını kapattı. "Şşş, sessiz ol, Sally. Canının yanmasını ya da cezalandırılmanı istemiyorum."

Sally anlayışla başını salladı. Danika elini çektiğinde Sally dikkatle etrafına bakındı ve daha da yaklaştı. "Kralın, kötü kalpli metres Vetta'yı seni kırbaçladığı için cezalandırdığına dair söylentiler var," diye fısıldadı Sally.

Bu... şok ediciydi. Danika'nın duyduğu en şok edici şeydi. "Ne?"

Sally geri çekildi ve fısıltıyla devam etti. "Kralın onu üç öğlen boyunca ev hapsinde tuttuğuna dair bir söylenti var."

Bu bilgi Danika'nın bedenini bir zevk heyecanına sürükledi. Mutlu olduğu için kötü bir insan olmalıydı ama elinde değildi. Bayan Vetta'yı görmeden geçireceği üç gün dört gözle beklediği günlerdi. Sırtı ağrısa ve hâlâ çalışmak zorunda olsa da yine de mutluydu.

"Duyduğumda çok mutlu oldum prensesim! Gerçekten çok mutluyum," dedi Sally heyecanla.

"Bunu duyduğuma ben de sevindim Sally," diye itiraf etti Danika sonunda.

Danika banyosunu yeni bitirmiş, madene gitmek için hazırlanıyordu. Vücudu fena halde ağrıyordu ve bugün çalışmak zorunda olmamak için her şeyini verebilirdi.

Ama yine de, değiştiremeyeceği şeylerin üzerinde durmasına izin vermek istemiyordu. Sally giysilerini dışarı çıkarmış ve ütöletmişti. O banyodan çıktığında Danika'nın giysileri hazırды ve sandaletleri temizlenmişti. Sally'ye teşekkür etti.

Tam o sırada kapı açıldı ve Baski içeri girdi. "Sabah tedavinizin zamanı geldi, genç bayan."

"Günaydın, Madam Baski," dedi Sally. O ve Danika selamlamak için başlarını eğdiler.

Her zaman aceleci adımlarla ilerleyen Baski onlara el salladı ve küçük odanın derinliklerine, masaya doğru girdi. Elindeki tüm bitkileri masaya bıraktı. "Banyonu bitirdiğine sevindim. Yatağa uzan ve sırtını bana ver," dedi dikkati dağılmış bir şekilde, bitkileri sıralarken.

Danika söyleneni yaptı, Sally de daha önce yaptıkları gibi Baski'ye yardım etti.

Birkaç dakika sonra otlar hazırды ve sırtına uyguladılar. Baski dünkü tedavinin sonuçlarından memnundu.

"Yaraların şimdiden çok daha iyi görünüyor Danika. İnanıyorum ki bunlar iz bırakmayacak ve önümüzdeki birkaç hafta içinde hiçbir iz kalmayacak," dedi bir başka öğütölmüş yeşil yaprağı uygularken.

Danika sırtındaki yakıcı acıya rağmen nefes almaya çalışarak, "Çok teşekkür ederim," diye fısıldadı.

İşleri bitene kadar bir saat geçmişti. Bitkilerden sonra ona iksirler ve sonra da haplar verdiler.

"Hepsi bitti," diye duyurdu Baski.

Danika'nın canı çok yanıyordu, acıdan gözyaşları yüzüne akarken Sally teselli etmek için kolunu okşuyordu.

"Teşekkür ederim Madam Baski," dedi Sally gözyaşları içinde, prensesin acısı onu da etkilemişti.

Baski başını salladı ve Danika'nın omuzlarını okşadı. "Sen güçlü bir kadınsın. İyi olacaksın."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Danika kısık sesle.

Sally ona daha da yaklaştı. "Ben madenleri çalıştırmak için her şeyi hazırlarken sen burada uzan prensesim. Kendini strese sokmana gerek yok ve-"

"Danika, bu hafta boyunca senin için madenlerde çalışmak ya da herhangi bir işte çalışmak yok. Hiçbir iş. Hiçbir şey. Sen sadece iyileşmeye odaklan," diye emretti Baski yataktan kalkarken. Onu şok edici bir sessizlik karşıladı. Sally'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Madam Baski.

Danika kulaklarının doğru duymadığından emindi. Umut etmekten korkuyordu. Kadını daha net görebilmek için başını çevirdi. "Gerçekten mi? Ama kral-"

"Kralın söylediklerini unutun ve benim sözüme güvenin, genç bayan. Ve sen, Sally, bu gün izin alabilirsin. Kralın hasta kölesiyle ilgilen." Ot çantasını toplayıp kapıya yöneldi. "Gece tedavin için daha sonra geleceğim."

Baski gittikten sonra Sally yataktan kalktı ve dans etmeye başladı. "Çok mutluyum! Çok mutluyum! Çok mutluyum!"

Dans etti, gülümsedi ve müzik mırıldandı. Dans etmekte berbat olan Sally'nin dans adımları çok komikti ve bir noktada Danika onu izlerken kendini gözyaşları içinde kıkırdarken buldu.

Danika o kadar mutlu ve rahatlamıştı ki, dudakları gülümsemeye devam etse bile gözlerinden daha fazla yaş aktı. "Ben de mutluyum."

Sally bunu gördü ve sahte bir surat ifadesi takındı. "İtiraf et prensesim. Sally'nin kötü dansına gülmek istiyorsun!"

"Hayır, kötü değil," diye boğuk bir sesle yalan söyledi, sırtındaki ağrıdan dikkati dağılmıştı.

Sally sadece daha sert ve daha kötü dans ediyordu ve Danika bunu fark etmeden önce, izlerken bir çocuk gibi kıkırdıyordu.

Sonunda Sally döndü ve prensesine çok sert bir şekilde gülümsedi. "Gün birdenbire çok parlak görünmeye başladı prensesim!"

"Günü aydınlatan tek kişi sensin, sevgili Sally."

.

BÖLÜM 23

DANİKA MI REMETA MI?

Danika günün geri kalanında uyudu ve Sally onunla ilgilendi. Danika kalkıp odadan çıkana kadar akşam oldu. Akşam Sally'ye, "Hadi biraz temiz hava alalım," dedi.

Saraydan çıktıklarında Sally ona sırıttı. "Nereye gitmek istersin prensesim?"

"Kütüphaneye. Şehirde herhangi bir kütüphane bulalım," diye cevap verdi Sally saray kapısından çıkarken.

Akşam rüzgârı esiyor, **kıyafetlerinin** bacaklarında sallanmasına neden oluyor ve sokaklar çeşitli yerlere yürüyen insanlarla dolarken düzgünce tutturulmamış uzun saçlar sahiplerinin ensesinden havalanıyordu.

Danika temiz havanın tadını çıkardı. Saraydan dışarı çıktığı tek zaman maden sahasına gittikleri zamandı. Saraydan başka bir nedenle çıkmak ferahlatıcı ve güzeldi.

Her zamanki telaşsız adımlarıyla yürüyordu, başı dikti, elleri kıyafetlerinin altından göbeğinde birbirine kenetlenmişti. Giysileri ütülüydü ve uzun sarı saçları şekillendirilmiş ve örülmüştü. Yürürken dikkat çekiyordu, varlığının getirdiği kıyafet ona ikinci bir deri gibi yapışmıştı.

O arkada yürürken, Sally önden kayarak ilerliyor, gülüyor, konuşuyor ve herkesi selamlıyordu.

"Vay canına! Şuna bakın!" Bir çiçeği işaret ediyor, durup yapraklarından bir parça koparıyordu. Yüzünde kocaman bir gülümsemeye Danika'ya gösterdi.

Danika yürürken küçük bir gülümsemeye, "Buna gül deniyor," diye cevap verdi.

Sally o konuşurken bile ilerlemeye devam etti. "Gül bu mu?"

"Gül bu."

"Oh, çok güzel, prensesim!" Kenara kaydı ve çiçekleri yavaşça kopardı. İki uzun, güzel ve taze görünümlü gül. Güllerden birini saçlarının arasına itti ve Danika'ya gülümseyerek baktı. "Nasıl görünüyorum prensesim?"

Siyah saçlarının bir tarafına takılmış çiçekle Sally daha güzel, daha çocuksu görünüyordu. "Çok güzel görünüyorsun, Sally."

İltifat karşısında yüzü kızardı. Sonra Danika'ya yaklaştı ve kalan çiçeği onun saçına yerleştirdi. "İşte. Çok güzel görünüyorsun."

Danika gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi.

Köye doğru yollarına devam ettiler ve bir kütüphane aramaya koyuldular. İnsanlar Danika'yı her gördüklerinde kaşlarını çatıyor ve mırıldanıyorlardı ama Sally'ye gülümseyip el sallıyorlar, o da onlara gülümseyip el sallıyordu.

Bu düşmanlığa alışkın olan Danika, yanından geçtiği her yaşlıya başını hafifçe eğerek yoluna devam etti.

Şehir merkezinde eski bir kütüphane bulmaları uzun zaman aldı. İçeri girdiler ve bankoya doğru yürüdüler. Sally kütüphane görevlisiyle konuştu, bir kart aldı ve ücreti ödedi. Sonra raflara baktılar.

Danika yüzünde sevinçle her bir kitap sırasını gözden geçirdi. Gözleri yaşardı çünkü kitaplar ona bir zamanlar onun olan hayatı hatırlatıyordu.

Sally kitaplardan hiçbir şey anlamıyordu ve onları pek sevdiği de söylenemezdi ama bunun bir önemi yoktu. Prensesini mutlu etmeye alışkındı. Prensesin mutluluğundan kendi mutluluğunu kazanıyordu.

Danika ona kitap okuyor, bilmediği kelimeleri okumayı ve yazmayı öğretmeye çalışıyordu. Kütüphanede çok zaman geçirdiler.

Ayrıldıklarında güneş neredeyse batmıştı. Şehrin diğer tarafında bir festival olduğunu duydular ve Sally onu festivale sürükledi.

İnsanların dans edişini ve kutlamalarını izlediler. Her yerde mutluluk -Şarkı söyleyen ve dans eden çocukların çığlıkları. Çok güzel bir geceydi.

Danika yüzünde bir gülümsemeyle uyudu.

İşkence seansından sonraki üçüncü gün Danika kendini çok daha iyi hissediyordu. Sırtındaki ağrı da azalmıştı.

O banyosunu yaparken, Sally de madene gitmek için hazırlandı. Sally, köle eğitmeninin kendisine sürekli prensesi hakkında sorular sormasından şikâyetçiydi.

"Sana olan ilgisini anlamıyorum prensesim ve bu beni çok korkutuyor. Tehlikeli birine benziyor!" diye dert yanmıştı.

Bu Danika'yı da korkutuyordu ama üzerinde durmasına izin vermiyordu. Köle olduğundan beri öğrendiği bir şey varsa, o da her seferinde bir gün yaşamaktı.

Baski yaralarıyla ilgilenmek için içeri girdiğinde banyo yapmayı ve giyinmeyi bitirmişti. Danika kadının her zamankinden daha gergin olduğunu fark etti. Yaralarını sardıktan sonra Baski'ye neler olduğunu sordu.

Sessizlik uzayınca Danika, Baski'nin cevap vermeyeceğine karar verdi. Ama sonra cevap verdi.

"Sorun Remeta. Günlerdir yemek yemeyi reddediyor. Bazen yapıyor ama bu günlerde daha da kötüleşiyor. Üç gün oldu." Sonunda sesi çatallaştı.

Danika'nın içini bir suçluluk dalgası kapladı. Babasının vahşice öldürdüğü on beş yaşındaki aynı kız. "Özür dilerim."

Baski ayağa kalktı. "Önemli değil. Bunu atlatacaktır; her zaman a t l a t ı r . Haplarını yemekten sonra almayı unutma."

"Tamam, hanımefendi."

"Kral, kraliyet sarayına gidiyor ama uzun ibrenin yedi turunda hazır bulunmanızı isteyecek. Gelip seni alırdım ama bugün Remeta ile evde kalacağım. Krala haber verdim bile."

Uzun ibrenin yedi turu yedi saat demektir. Yine de başını salladı. "Pekâlâ, Madam Baski."

Baski başını salladı ve kapıdan çıktı. Yaşlı kadın tekrar geri döndüğünde Danika şaşırdı. "Danika?"

"Evet, hanımefendi?"

Tereddüt etti. "Bazı şeyler vardır... kralın bile kontrol edemediği."

"Ne?" Danika şaşkınlıkla sordu.

"Boş ver." Döndü ve tekrar dışarı çıktı.

Danika başını yana eğerek kadının tuhaf sözlerini ve davranışlarını düşündü. Mantıklı gelmeyince omuz silkti ve yürüyüşe çıktı.

Günün birinde Baski'nin evine gidecek ve Remeta'yı görecekti. Küçük kızı görmenin nasıl bir duygu olacağını bilmiyordu ama bunu yapmak için bir sorumluluk hissediyordu. İçindeki suçluluk duygusu çok fazlaydı.

Sen baban değilsin. Sen Danika'sın, diye içinden kendine söylemeye çalıştı hissettiği suçluluk duygusunu azaltmak için.

Ama işe yaramadı.

Baski, resmi giysilerini giymeyi bitirmiş olan kralın önünde durdu.

"Yaralarını sardım ve üzerine yeni otlar sürdüm. Sırtı daha iyi görünüyor ve yaraları enfeksiyon kapmamış," diye anlattı.

Kral hiçbir şey söylemedi. Baski 'geri bildirim yok'un ne anlama geldiğini anlamamıştı. Kadın bilerek bu özel emri anlamamayı seçmişti ve Lucien nedenini bilmiyordu.

"Onu daha sonra görme emrinizi çoktan ilettim Majesteleri. Umarım gitmeden önce yapmamı istediğiniz başka bir şey yoktur."

Masaya doğru yürüdü ve parşömenleri masanın üzerinde düzene girene kadar birbiri ardına yuvarlamaya başladı. "Remeta nasıl?" diye sorarken ona bakmadı.

Baski'nin kalbi bu üzücü soru karşısında biraz kırıldı. "Durumu pek iyi değil Majesteleri."

Uzun süre bir şey söylemedi.

"Güçlü ol Baski," diye mırıldandı sonunda.

Baski bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Kendini hazırlamalıydı; tatlı, sevimli küçük kızına bir daha asla kavuşamayabilirdi. Baski'nin hayatta olabileceği bir zaman gelebilirdi ama Remeta ölmüştü.

Kadının gözleri yaşlarla doldu ama onları geri kırptı. "Olmaya çalışıyorum kralım," dedi kısık sesle.

"Bir gün onu saraya getirin."

"Teşekkür ederim, Majesteleri. Getireceğim."

Aralarına sessizlik çöktü. Tekrar.

"Biliyor mu? Uzun ibrenin yedi turunda çağırılmasının nedenini?" diye sordu sonunda.

"Çok özür dilerim kralım. Ona söylemeye çalıştım ama ne kadar denediysem de-"

"Yapamazdın," diye bitirdi onun yerine.

Sefil bir şekilde başını öne eğdi. "Ona bir tanıtım daha yapacağını ve bu sefer dört krallığın onu çağırdığını nasıl söylerim? Babası henüz hayattayken onlarla düşman olmuştu -dört krallık ve hala devam ediyor. Ona ya tanıtılacağını ya da krallığımızın bu krallıklarla savaşa gireceğini nasıl söylerim?"

Kral hiçbir şey söylemedi. Parşömenlerini kaldırdı ve ona ve kapıya doğru yürümeye başladı, önünde durdu. Baski'nin gözlerini tutarken yüzü duygudan yoksundu. "Ona bütün bunları anlatmak zorunda değildin, Baski. Sadece hizmetçilerin akşam gelip onu **y e n i** bir tanışma için hazırlayacaklarını **h a b e r** vermeliydin."

Sonra onun yanından geçip kapıdan çıktı.

Baski gözyaşlarının yüzünden serbestçe akmasına izin verdiğinde, kimin için ağladığını bilmiyordu.

Remeta için mi yoksa Danika için mi? Yoksa ikisi birden mi?

24. BÖLÜM

KENDİ ŞEYTANLARINI KİM ÖLDÜRECEK?

Sally madenlere gitmişti. Yalnız kalan Danika'nın açık havada biraz temiz havaya ihtiyacı vardı.

Danika ayağa kalktı ve ayaklarını sandaletlerinin içine soktu, sonra etrafına bakındı. Sally'nin dekore etme şekli sayesinde odası çok güzel görünüyordu. Yeni özelliklere bakarak gülümsedi. Taze çiçekler. Ampuller. Yeni halılar. Şimdiden, Sally'nin tekrar gelmesine kadar geçecek dakikaları saymaya başlamıştı.

Danika saraydan çıkıp tek başına kütüphaneyi ziyaret etti ve burada uzunca bir süre vakit geçirdi.

Saraya dönüp bahçeye doğru yürüdüğünde öğleden sonra olmuştu. Bahçeye hayranlıkla bakarken sırtı karıncalandı.

Biri onu izliyordu.

Arkasına baktı ve başını kaldırdı. Orada, pencerenin önünde durmuş, nefret dolu gözlerle Danika'ya bakıyordu: Kralın metresi Vetta.

Kadın hâlâ odasına kapatılmıştı ve Danika yüzündeki ifadeden kadının bu durumdan hiç memnun olmadığını anlayabiliyordu.

Aslında kadın esaret altında aklını kaçırmış gibi görünüyordu. Danika selamlamak için başını hafifçe eğdi.

Vetta ona sadece daha sert baktı. Danika'ya olan nefreti hapsedildiği yerde daha da artmıştı.

Saatlerce odasında kaldıktan sonra tedirgin olmuş ve kendini kafeste hissetmişti. İçinde bulunduğu durumdan sorumlu olan sürtüğü görmekten *nefret* ediyordu.

Böyle bir şey başına nasıl gelebilirdi? Sadece aptal bir köle yüzünden!?

Vetta kendini sakinleştirmeye çalıştı. Zaten iyice dinlenmişti ve kafası daha iyi çalışıyordu. Danika ile başa çıkacaktı! Ama bu sefer onunla çok daha iyi bir şekilde başa çıkacaktı. Sadece o kaltaktan kurtulmak için daha iyi bir plan yapması gerekiyordu. Öyle ya da böyle.

Danika, Vetta'nın ona nasıl baktığını gördü. Bir korkak gibi başını eğmeden kadına baktı - neredeyse onu öldürecek olan kötü kadına.

Danika buraya kadar kimse tarafından öldürölmek için gelmemiştir. Zaten buraya kadar gelmişti. Ve bir gün tekrar özgürlüğüne kavuşacaktı. Bir gün, hayatının parçalarını toplayacaktı.

Bir daha asla prenses olamayacaktı ama bir bilgin olabilirdi. Bu krallıklardaki en eğitilmiş, ayrıcalıklı kadınlardan bile çok daha eğitimliydi.

Sonunda kadının kendisine yönelttiğı nefret dolu bakışları görmezden geldi ve başını dik tutarak bahçeden uzaklaştı.

Baski ne kadar ağladığını bilmiyordu. Sonunda hıçkırır hıçkırır ağlamayı bitirdi ve gözlerini kuruladı. Kimin için ağladığı önemli değildi; bazı şeylere yardım edilemez ya da değıştirilemezdi.

Kapı tekrar açıldığında ve kral içeri girdiğinde dışarı çıkmak için döndü. Kadının hâlâ orada olmasına şaşırdıysa da bunu belli etmedi.

Gardırobuna doğru yürüdü, altın kemerini çıkardı ve beline taktı. Kadının ağlamaklı yüzünü gördü ve dudakları inceldi.

Tereddüt etti. "Başka bir krallığın habercisini gönderip göndermediğini sorabilir miyim?"

"Dört krallık elçilerini gönderdi. Beşinci bir krallık olduğu haberini aldım ama henüz elçi gelmedi."

"Ah." Başını öne eğdi. Kendini üzgün hissediyordu. Bu sefer bundan kaçış yoktu. Kral Lucien bile buna engel olamadı.

Sonra onun gözlerinin içine baktı. "Kralın kölelerini tanıtırma geleneğini ortadan kaldırmak için çalışıyorum. Birçok şeyi ortadan kaldırmak istiyorum.

Gelenekler de öyle, ama bunu yapmak kolay değil. Hem de hiç. Ve çok zaman alacak ama vazgeçmeyeceğim." Korkunç bir baş ağrısı varmış gibi başını avuçladı. "Bazı geleneklerin gitmesi gerekiyor."

O zaman Baski'nin aklına, onun sandığı kadar etkilenmemiş olmadığı geldi. Sadece bunu saklamakta daha iyi bir iş çıkarıyordu.

Başını salladı. "Biliyorum, kralım. Asla pes etmediğinizi biliyorum! Ve biz düşük doğumlular için daha iyi bir yaşam sağlama görevinizde başarısız olsanız bile, hepimiz bunun denememekten kaynaklanmadığını biliyoruz kralım," dedi tutkuyla.

Yutkunurken adem elması çalıştı. "Artık kalbi olmayan bir krala çok fazla değer veriyorsun Baski. Hissedemeyen bir krala." Ona sırtını döndü. "Beni yönlendiren sadece görevim ve halkıma karşı duyduğum sorumluluk duygusu."

Baski ona hâlâ bir kalbi olduğunu, çünkü onlar için yaptığı tüm savaşlarda iyi şeyler yaptığını söylemek istedi. Sadece sorumluluk duygusu, Kral Lucien'in onlar için verdiği tüm savaşları -onlar için her gün verdiği savaşları- asla kazanamazdı.

Gece gündüz yazdığı parşömenlerin çoğu on iki krallığa yazdığı dilekçelerdi. Bu karanlık dünyada pek çok yanlış düzeltmeye çalışıyordu.

Zordu çünkü bir araya gelip bu dilekçeleri yerine getirmesi gereken insanlar, 'yanlışlardan' fazlasıyla zevk alan insanlardı.

Baski onun yüzünü inceledi ve kalbi onun için acıdı. O başkaları için savaşıyordu ama onun için kim savaşıacaktı?

Kendi şeytanları öldürülmemişti ama o başkalarının şeytanlarını öldürmeye çalışıyordu. Remeta gibi çaresiz insanlar için savaşıyordu.

Yaşlı kadının gözleri yaşardı. "Seni cehenneme kadar takip edeceğiz. Tıpkı daha önce yaptığımız gibi, kralım," dedi kararlılıkla.

"Tahtına bir varis bırakamayan bir krala çok fazla itibar ediyorsun Baski." Soğuk gözleri onunkilerle buluştu ama Baski onların ardında yatan acıyı görebiliyordu.

Kullanılmadığı için paslanmış olsa da hâlâ bir kalbi vardı. Baski'yi etkileyen şey, kralın bugünden sonra kalbinden geriye kalanları da kaybedeceği korkusuydu.

Diğer kralların kölesiyle tanışmasını izlemek onu yıpratacak mıydı?

Kölelik dünyasında zorla seks her zaman olurdu ve bu onların dünyasında en çok beklenen şeylerden biriydi. Ama tutsak oldukları süre boyunca bile Kral Lucien bunun gerçekleşmesini izlemeyi her zaman zor bulmuştu.

Zincirler içindeyken bile bunun olmasını engellemek için dişiyle tırnağıyla mücadele etmişti. Bunun olmasını izlemekten nefret ederdi. Girişi izlemekten. Son derece nefret ederdi.

Belki de bu yüzden Kral Cone her zaman izlediğinden emin oluyordu. Neden Kral Lucien'in her zaman orada, bakıyor, çığlıkları duyuyor ama bu konuda bir şey yapamıyor olduğundan emin oluyordu.

Kötü kalpli kral hayatta olsaydı da bugün kendi kızının dayanılmaz acı çığlıklarını duysaydı iyi hisseder miydi?

Muhtemelen bunu duyduğunda mezarında yuvarlanırdı.

Danika sarayın arka tarafına doğru yürürken aniden bir el uzandı ve onu çekti.

"Sakın ses çıkarma yoksa pişman olursun," diye tersledi Karandy onu.

Danika ağzını kapattı. Adam onu arkadan sıkıca tutuyordu ve yaralı sırtını acıtıyordu. Dudağını sertçe ısırıldı.

Adam onu sarayın izole bir yerine sürükledi, küçük bir depoya girdi ve kapıyı kilitledi.

"Çok kötü bir kaltak oldun, değil mi? Baş hizmetçiye ne yaptın da sana birkaç gün izin verdi?" diye hırladı.

Danika onunla yalnız kalmaktan duyduğu korkuyu yuttu. Bunun yerine köle eğitmeninin yüzüne dik dik baktı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Beni aptal mı sanıyorsun? Seni aptal amcık." Adam aralarındaki mesafeyi kapatarak onu duvara yasladı. Elini saçlarına doladı ve sertçe geri çekti.

"Benden esirgediğin şeyi almaya geldim, seni kaltak," diye kabaca çıkıştı. "Sen artık bir kölesin ve bir kölenin kirli bedeni herkese aittir."

"Bırak beni; canımı yakıyorsun," dedi ve paniklemiş bir halde onu itti.

"Madenlerde çalışan o salak her zamanki gibi aptal. Hayatını kurtarmak için hiçbir şeyden anlamıyor!" diye öfkeyle homurdandı Sally'yi kastederek.

Hayatı boyunca madenlerde çalışmış ve köleleri eğitmiş biri olarak Danika'yı kolayca alt etti. Onu yere fırlattı ve iri, kirli, terli bedeniyle kafese kapattı.

"Bana bir şey yaparsan bunu krala anlatırım!" diye tehdit etti.

Adam güldü. "Sanki senin gibi işe yaramaz bir kaltağa inanacak da, madende bütün gün orada olduğuma yemin edecek elliden fazla köle var."

Danika çığlık atmak için ağzını açtı ama adam elini saçlarında sıktı ve onu sertçe çekti. Kafa derisinden kopan saç tellerinin yakıcı acısıyla inledi.

"Sadece bir ses çıkar, sana meydan okuyorum. Seni eşek sudan gelinceye kadar döverim, istediğimi yaparım ve yine de seni burada öldürüp gömerim." Hınzırca sırıttı. "Kimse bilmeyecek ve kimse seni özlemeyecek!"

Adam kıyafetlerini yırtarken Danika ağzını kapattı. Vücudunu ona açmak için kombinezonunu yırtmaya çalışırken göğüslerini kabaca sıktı.

"Bana dokunmayı kes! Beni rahat bırak!" Onu sert zemine yatırdığı yerde sırtı ağrıyordu.

"Kapa çeneni, kaltak!" Yüzüne sertçe vurdu.

Hayır. Bugün bu şekilde davranılmak için dışarı çıkmamıştı. Danika hızla 'Zeyna'nın Maceraları'nı okurken öğrendiği tüm dövüş savunmalarını düşündü. Adamın bacaklarının arasını hedef aldı ve tüm enerjisini dizine yönlendirerek sert bir tekme attı. Adam bir köpek gibi uluyarak hemen ondan uzaklaştı.

Danika boşluğu değerlendirerek yerden fırladı. Büyük tahta kalası kavradı ve başının üzerine kaldırdı, sonra da adamın kafasına vurdu. Kendine gelmesi için ona zaman tanımadı; tekrar, tekrar ve tekrar vurdu.

"O pis ellerini bana sürme!" diye bağırdı gözyaşları içinde ve öfkeyle vurmaya devam ederken.

Danika onun yerde hareketsiz yattığından emin olduktan sonra silahını fırlatıp olabildiğince hızlı koşmaya başladı.

BÖLÜM 25

GÖZLER: DAHA İYİ BİR DÜNYAYA AÇILAN KAPI

Akşam, hizmetçiler kapıyı çalıp onu dışarı çıkardıklarında Danika odasındaydı. Onu kraliyet soyunma odasına götürmelerinin kralın emri olduğunu söylediler.

Onlar onu yıkayıp giydirirken Danika neler olduğunu merak etti. Bu daha önce sadece kralla ilk kez yattığı gece olmuştu.

Neden kraliyet banyosu yapıyordu?

Ama giyeceği dış giysiler çıkarıldığında Danika sıkıca yutkundu çünkü biliyordu.

Köleler bu kıyafeti özel bir günde giyerlerdi. Maske Festivali.

Maske Festivali her yıl tüm krallıklarda gerçekleşen bir şeydi. Festivale katılan insanlar yüzlerine maske takarlardı. Bunu kimsenin görmediği geleneksel tanrıyı onurlandırmak için yaparlardı.

Maske Festivali Salem'de gerçekleşiyorsa, bu sadece birçok kralın geleceği anlamına gelebilirdi. Tekrar yutkundu.

Kralların bir araya gelmesi köleler için asla iyi bir şey değildi. Özellikle de isteksiz köleler için.

Danika'ya bir kombinezon ve uzun korseli bir elbise giydirdiler. Aynanın önünde saçlarını şekillendirdiler ve tırnaklarını kestiler. Makyaj yaptılar ve Karandy'nin tokadından kalan kırmızı izi gizlediler.

Sonunda işleri bitmişti. Danika aynaya baktı ve eskiden olduğu prensesin izlerinin kendisine baktığını gördü.

Yaşlı hizmetçilerden biri ona "Kral bekliyor," dedi.

Gözleri komodinin üzerindeki bileziğini buldu. Parıldayan altın bileklik kraliyet ailesine ait olduğunu haykırıyordu ve paha biçilemezdi. İçinden bir ses

Giy onu.

Artık bir prenses değilsin Danika.

Mücevherlerden gözlerini kaçırdı, ayağa kalktı ve soyunma odasından çıkıp kralın odasına doğru yürüdü.

Kralın yatak odasına vardığında, oradaki bir muhafız ona kralın orada olmadığını, koridorun sonundaki yatak odasında olduğunu söyledi. Muhafıza teşekkür etti ve koridordan aşağı inmeye başladı.

Kapıya vardığında kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı bile. Kapıyı bir kez çaldı ve bekledi.

"İçeri gel," diye seslendi üç gündür duymadığı derin ses.

Danika kapıyı açtı ve tanımadığı odaya girdi. Etrafına kısa bir göz attı.

Odanın ortasında kocaman bir yatak, pencere kenarında saksı içinde eski bir çiçek ve komodinin üzerinde ahşap bir fener duruyordu. Oda kraliyet ailesini çağırıyordu ama aynı zamanda çoraklığı da çağırıyordu. Belli ki bu odaya yıllardır kimse girmemişti.

Kral yatağın yanındaki duvarın önünde durmuş, elleri arkasında duvara bakıyordu. Resmi kıyafetlerini giymişti.

Danika yatak odasına doğru ilerlerken, bunun sadece bir duvar olmadığını gördü. Tahtta oturan bir adamın resmiydi bu. Resme bakarken zihni ona *kralın babası olduğunu* fısıldadı.

Danika'nın ağzı hayretle açık kaldı. Resim Kral Lucien'den daha yaşlı bir adama aitti ama benzerlik çarpıcıydı.

Yürüdü ve onun birkaç adım gerisinde durdu. Adam zaten onun varlığını kabul etmemişti, bu yüzden hiçbir şey söylemeden onu bekledi.

"Hâlâ hayattayken çok şey için savaştı," diye konuştu sonunda, onu şaşırtarak. "Köleliğin sona ermesi için mücadele etmek zorlaştığında, krallıklardaki bazı hayvani yasaları kaldırmaya odaklandı."

Danika dudaklarını ısırdı ve hiçbir şey söylemedi. Bu konu rahatsız ediciydi ve birdenbire burası yerine başka bir yerde olmayı diledi. Babası bu kralı öldürmüştü. Danika bu konuşmanın kendisi için iyi bitmeyeceğinden çok emindi.

"Kral Sebah sarayda onun ve diğerk birkaç kralın tarafını tuttu. Neredeyse bu görevi başarmak üzereydi ama sonra Kral Sebah öldü."

Danika gözlerini açmadan önce sıkıca kapattı. Kral Sebah onun büyükbabasıydı. Onu hiç tanımamıştı çünkü o öldüğünde henüz çocuktu.

"Ve sonra Kral Cone başa geçti. Davadan nefret ediyordu ve mahkemede hep itiraz ediyordu. Cone ne k a d a r nefret etse de babam bunun için savaşımaya devam etti. Ve sonra," Biraz durakladı. "Cone onu ve ailesini öldürdü, tahtını aldı, oğlunu ve halkını köleleştirdi."

Sonunda dönüp ona baktı, yüzü ifadesizdi.

Danika hiçbir şey söylemedi, sadece yere baktı. Umutsuzca özür dilemek istiyordu ama bir şekilde onun bundan hoşlanmayacağını biliyordu. O geceyle ilgili bir anı zihnini kurcaladı.

Üzgün olduğunu söylediğini hatırlıyordu. Ayrıca kralın ona acımasına ihtiyacı olmadığını söylediğini de hatırlıyordu.

"Bugün Maske Festivali ama aynı zamanda bir tanışma günü. Tekrar tanıtılacaksın Danika," diye aniden duyurdu.

Danika'nın yüzündeki tüm kan çekildi ve bir hayalet kadar solgunlaştı. Gözlerinde öfke, acı, utanç ve korku dolu yaşlar birikti. Onun için başka bir tanışma mı ayarlamıştı? Ondan bu kadar çok mu nefret ediyordu? Neden onun böylesine acı verici, aşağılayıcı ve utanç verici bir şey yaşamasını istesin ki?

Danika ellerini önünde sıkıca kavuşturdu ve dudaklarını sertçe ısırđı. Yanaklarına dökölmek üzere olan gözyaşları yüzünden zemin bulanıktı. Danika kendini her zaman en kötüsüne hazırlardı. Her zaman.

Ama bunu duyunca *buna* hazırlıklı olmadığını fark etti.

"Evet, Efendim," diye fısıldadı sonunda, sesi boğuklaşmıştı.

Kral onu dikkatle izledi. Yüzünün habere verdiği tüm tepkileri okudu ama ona başka bir şey söylemedi, hiçbir şey yapmadı. İstediğı her şeyi düşünmesi onun için sorun değildi. Sonra gözleri kızın yanağındaki silik kırmızı çürüğe odaklandı. "Yüzüne kim vurdu?" diye sordu.

Bu beklenmedik soru onun dengesini bozdu. Elini kaldırdı ve yanağının acıyan kısmını okşadı.

Soru ona o köle eğitmenini hatırlattı ve kalbi ağırlaştı. Bütün öğleden sonra kendine onu düşünmemesini söylemişti. Onu öldürmüş müydü?

Ama kral onun sorusuna cevap vermesini bekliyordu. Yutkunurken boğazı sıkıca çalışıyordu. "K-Karandy, köle eğitmeni."

"Neden?"

Danika rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı. Kral, Baski'nin ona çalışmayı bırakmasını emrettiğini bilmiyordu. Yoksa biliyor muydu? Bu konuda bir şey yapmayacağını biliyordu ama yine de ona gerçeği söyledi. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Karandy, Baski'nin ona yaptıklarından kurtulmuş olsaydı, yine de onu fena halde incitebilirdi.

"Bir süredir bana kur yapıyor. Benimle seks yapmak istiyor ve kralın bunu öğrenmemesi için tehdit ediyor." Başını eğmeden önce ona bir göz attı.

Kral hiçbir şey söylemedi. Danika onun gözlerinin karardığına yemin edebilirdi.

"Bugün beni sarayın arka tarafında köşeye sıkıştırdı ve beni zorlamak istedi. Yanağıma vurdu ve kıyafetlerimi de yırttı ama ben onun iç çamaşırlarına sert bir tekme attım ve kaçtım."

Sessizlik. Sessizlik uzadı.

Danika, "Kaçmadan önce ona tahta bir kalasla çok sert vurdum," diye eklemek zorunda hissetti.

Lucien ona o kadar uzun süre baktı ki Danika zihin okuyabilmeyi diledi. Bu adamın aklından neler geçtiğini bilmeye ihtiyacı vardı.

"Diz çok."

Bu tek kelime Danika'nın dizlerinin yere çarpmasına ve kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu.

Adam ölçülü adımlar attı ve Danika'nın önünde durdu. Eli Danika'nın çenesini kavradı ve başını kaldırıp soğuk gözlerinin dipsiz kuyusuna bakmaya zorladı.

"Doğru mu? Hepsi mi?" diye sordu

kıvırcık bir sesle. "Evet, Efendim."

"Söylediklerine neden inanayım ki?"

"İnanmak için hiçbir sebebiniz yok,
kralım." "Ama yine de söylüyorsun."

"Evet, Efendim."

Duygusuz eli yakasını okşadı ve panik onu ele geçirdi. "Eğer bana yalan söylediğini öğrenirsem, seni ağır bir şekilde cezalandırırım Danika."

Danika, kendisini yiyip bitirmek isteyen güçlü engereklerin arasına girmekten daha kötü bir ceza olduğunu düşünmüyordu ama fikrini kendine sakladı.

"Evet, Efendim."

Onu serbest bıraktı ve geri çekildi. "Muhafızlar!" diye seslendi, gözlerini ondan ayırmadan.

"Emredersiniz Majesteleri!" Kapı açıldı ve iki muhafız içeri girdi.

"Köle eğitmeni Karandy'yi kontrol et ve saraydan döndüğümde bana onunla ilgili bilgi ver."

"Emredersiniz, Majesteleri." Başlarını eğdiler ve dışarı çıktılar.

"Ayağa kalk."

Danika yüreği ağzına gelerek yerden kalktı. Ona doğru yürüdü. "Bana bak."

Gözlerini zorla yerden ayırdı ve onun gözlerine baktı. Birisi onun gözleri olan mavi, sorunlu, soğuk denizde kolayca kaybolabilirdi.

Sessizliğin uzamasına izin verdi. Birbirlerine baktılar ve bir an için dünya yok oldu.

Hiçbir kargaşa yoktu. Tanışma yoktu. Köle yoktu. Yaklaşan bir acı ve aşağılanma yoktu.

Sadece Danika ve Lucien dünyada yalnızdılar ve birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Birden, o gece Lucien'in odasında konuştukları her şeyi hatırladı. Onun cevapladığı soruları.

Yara izleri çok derindi. Gözleri o kadar uzun süre soğuktu ki, bir daha asla ısınmayacaklarından emindi. İşkence seansına nezaret etti. Babası onun cinsel organını kızartmıştı. Bu bilgi içini ürpertti ve göğsünün yanmasına neden oldu. Bu Danika'nın asla hayal edemeyeceği bir şeydi.

Gözleri hâlâ birbirine kenetlenmişken, Danika bu dünyayı istediğini biliyordu.

Bu bağlantıyı daha çok istiyordu.

Ama kral sonunda bunu bozdu ve gözlerini kaçırdı. Konuştuğunda sözleri kısaydı. "Bugün o mahkeme salonunda ne olursa olsun, kim olduğunu unutma. Bu, hayatının en karanlık anında bile hayatta kalmak için çabalamanı sağlayacaktır. Kim olduğunu sakın unutma."

"Kral Cone'un kızı mı?" diye sordu, sesi acıyla karıştı.

Bir duraklama.

"Bir köle mi?" diye ekledi.

"Kraliyet ailesi," dedi

adam.

Sonra onun yanından geçip kapıya doğru yürüdü. "Hadi gidelim. Vakit geldi."

BÖLÜM 26

PRENSESİM

Sally madenlerden yeni dönmüş ve köle odalarına girmişti ama dedikodular duymaya başladığında henüz yatak odalarına varmamıştı.

Birincisi, bugün Maske Festivaliydi ve sadece bu da değil, bu yılki festival Salem kraliyet sarayında da kutlanacaktı.

On iki krallık arasından neden Salem seçilmişti?

Yürürken Sally daha fazla dedikodu duydu. Hizmetçiler dedikodu yapmak için küçük çemberler oluşturmuşlardı. Sally hiç aldırmadı ama 'köle prenses' lafını duyunca aniden durdu ve üç hizmetçiden oluşan grupta yüzleşti.

"Neler oluyor? Köle prensese ne oldu?" diye sordu, zaten bir şey olmuş olabileceğinden korkuyordu.

Hizmetçilerden biri ona döndü ve sesini alçaltarak daha yakına eğildi. "Kesin bir şey yok ama Maske Festivali'nin köle prenses için de bir tanıtım olduğunu duyduk."

Sally'nin kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarptı. "Tanıştırma mı? Bir tane daha mı?"

"Evet. Görünüşe göre Danika'nın babasının bir şekilde zarar verdiği krallıklar da ondan bir parça istiyor. Ona fena halde zarar vermek istiyorlar." Hizmetçi kıkırdadı.

Sally hizmetçinin mutluluğu karşısında öfke ve tiksinti duydu ama hizmetçi onun sorunlarının en küçüğüydü. Yatak odalarına koştu ve prenses orada olmadığına, söyledikleri her şeyin doğru olduğunu anladı! "Oh, Yaradan! Ah, Yaradan!" diye haykırdı koşabildiği kadar koşarken.

soyunma odasına gidebildi.

İki hizmetçi orada temizlik yapıyordu. "Lütfen, köle prenses nerede?" diye sordu nefes nefese.

"Giydirildi. Sanırım şimdi kralla birlikte sarayda olacak," diye cevap verdi içlerinden biri.

Ama Sally zar zor dinliyordu. Gözleri komodinin üzerinde duran prensesin paha biçilmez bileziğindeydi. Sally'nin gözleri yaşlarla doldu. Gözlerini kırıştırdı, hâlâ parlayan elmasa bakıyordu.

Maske Festivali.

Sally tanıtımın ve festivalin nasıl işlediğine tanık olmuştu. Maskeyi düşürmekten başlayarak yöntemleri biliyordu.

Bu krallar onun prensesini öldürmek istiyordu. Prenselerini yok etmek istiyorlardı.

Hizmetçilerden birine döndü. "Hangi kostümü giyyordu?"

Hizmetçi düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. "Zarif ve eşsiz. Krallıkta sadece iki tane var."

Sally aceleyle genç kızın yanına gitti ve çilli yüzüne baktı. "Senin adın ne?"

"Ben Uyah," diye cevapladı kız.

"Beni tanıyor musun? Mombana'daki zamanlardan?"

Kız Sally ile aynı yaşıydı. Başını kuvvetle salladı. "Oh, evet, Sally. Bir keresinde bize yemek getirmiştin de annem kurtulmuştu. Üç gündür açlıktan ölüyordu ve sonra sen bize bir ziyafet getirdin! Oh, çok teşekkür ederim. Sana hep teşekkür etmek istemiştım ve-"

"Bana yardım edebilir misiniz, lütfen?" Sally yalvardı.

"Elbette. Her şeyi yaparım," diye hemen kabul etti kız.

Sally ağlamaklı gözlerle döndü ve parlayan elmas bileziğe tekrar baktı. Bir zamanlar bu bilezik Prenses Danika'nın bileğinden hiç eksik olmazdı. Onları takamazdı bile çünkü artık bir prenses değildi.

Ve şimdi... hayır! Buna asla izin vermezdi! Asla!

Sally Uyah'a döndü. "Üzerimi değiştirmeme yardım eder misin?"

Katılan herkes yiyor ve içiyordu. Krallar hariç hepsi maske takıyordu. Danika'nın gözleri törene katılan beş krallığa takıldı.

Danika maskesinin arkasından onları rahatça süzdü. Devasa salonu altı farklı bölüme ayırmışlardı: her krallık için beş ve Salem halkı için bir bölüm.

Her bölüm, her kral ve kölelerinden -üç ayrıcalıklı aileden- oluşuyordu.

Salon tıklım tıklımdı.

Kendisi hariç herkesin maskesi başının arkasında kilitliydi. Kral ona maskesini çıkarana kadar asma kilidi takmamasını söylemişti. Bununla ne demek istediğini anlamamıştı.

Dehşet ve korku Danika'yı bir pelerin gibi sarmıştı. Kralın tahtının yanında yere otururken, büyük giysisine sarılıp dünyadan saklanma isteği duydu. Bu dürtüye direndi. İki kralı çoktan tanımıştı ve orada olmalarına şaşırılmamıştı.

Kral Moreh, İlipt Kralı ve Kral Philip, Gordon Kralı. Son tanışmasındaki iki işkencecisi. Korkuyla yutkundu.

İlk ayağa kalkan ve kalabalığa hitap etmeye başlayan Kral Moreh oldu. "Ben, İlipt Kralı Moreh, hepimiz bu kraliyet sarayına ve bu yılki Maske Festivali'ne hoş geldiniz."

Bazıları yemek yerken ve bazı ayrıcalıklı insanlar köleleriyle oynarken bile insanlar başlarını salladı.

Sonunda gözleri odanın diğer ucundaki Danika'yı buldu. "Buraya gel ve maskeni çıkar. Kral Philip ve ben senin güzel yüzünü daha önce gördük ama Kral Pasih, Kral Noir ve Kral Zeba henüz görmedi."

Danika'nın bacakları titriyordu ama yine de ayağa kalktı. *Kim olduğunu unutma.* Sözler aklına geri geldi.

Başı dik, omuzları dik, odanın ortasına doğru yürüdü. Sessizce maskesini çıkardı.

Bir 'ooooh' ve 'ahhhh' korusu çınladı, sesleri onay, şehvet ve heyecanla doluydu.

"Şu çoban köpeğine benziyor, Cone," diye hırladı King Noir.

"Evet, benziyor. Onun son derece güzel bir versiyonu. Annesi Kraliçe Meetia'ya daha çok benziyor." Kral Zeba şarabını içti

"Hayattayken tüm krallıklar arasındaki en güzel kraliçelerden biriydi" diye eklemeyen önce.

Sanki burada durmuyormuşum gibi benim hakkımda konuşuyorlar, diye düşündü Danika. Gözlerindeki öfke ve şeytani beklentiyi gördüğünde korkusu daha da arttı: babasına duydukları öfke ve ona yapmayı planladıkları şeytani beklenti.

Korsesini yanlarından kavradı ve sinirlerini yatıştırmak için kumaşı sıktı. *Kim olduğunu unutma. Kim olduğunu unutma.*

Şimdi kralın maskesini çıkarmakla ne demek istediğini anlamıştı.

Onların da izniyle maskesini geri taktı ve sonunda asma kilitle kilitledi.

Kral Moreh konuşmasına devam etti ve o konuştukça kız daha da tedirgin oldu. Söylediği her şeyden, ne olmak üzere olduğunu anlamıştı.

Bu kraliyet sarayında Maske Festivali devam ederken, kralların birbiri ardına onu ziyaret edeceği iç odaya götürülecekti.

Sıkıca yutkundu. Birdenbire tuvaleti kullanmak istedi.

Yaklaşan bu korkunç işkence mesanesini ciddi şekilde rahatsız ediyordu.

Kral Moreh konuşmasının ortasında ona, "Artık geri dönebilirsin köle," dedi.

Danika derin bir oh çekerek Kral Lucien'in yanına döndü ve her zamanki pozisyonunda kendini yere bıraktı.

En azından şimdilik ilgi odağı değildi; önemli olan da buydu.

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve onları ne kadar kırıştırmaya çalışsa da yanaklarıyla buluşmaya kararlı görünüyorlardı. Ne kadar güçlü olmak istese de Danika buna dayanabileceğini sanmıyordu. Bu krallar ona gözlerinde büyük bir nefretle bakıyorlardı.

Neden bunu yaşamak zorundaydı?

Bir zamanlar bu kralların hiçbiri ona saygı duymadan bakmazdı.

Bir zamanlar, soğuk ve sert zemin yerine altın bir sandalyede oturuyor olurdu.

Bir zamanlar, bu ayrıcalıklı insanlar onun huzurunda eğilirdi ve hiçbiri gözlerinin içine bu kadar açık bir şekilde bakmazdı.

Bir zamanlar boynuna tasma yerine başına taç takardı.

Baski koşuşturdu içine ve giyinmek oda ve baktı at Sally. Farklı bir Sally.

Kıza bir kez baktığında Baski onun ne yapmayı planladığını çoktan anlamıştı ve kalbi kırıldı.

"Hayır, hayır, Sally, yapamazsın," dedi soyunma odasının derinliklerine doğru adım atarken.

Ama Sally kararını vermişti. "Yapabilirim. Yapacağım."

"Onun yerini almak mı istiyorsun?" Baski dehşetle fısıldadı.

Sally, Danika ile aynı kıyafetleri giymişti. Başında tıpkı Danika'nın saçları gibi sarı bir peruk vardı. İki kadın da neredeyse aynı boy ve yapıdaydı ve maske taksalar kimse aradaki farkı anlayamazdı.

"Ah, Yaratıcı, gerçekten onun yerini almak istiyorsun!" Baski'nin nefesi kesildi.

Sally aynada kendine bakarak başını salladı. Farklı görünüyordu. Çok şık kıyafetler giymiş, sofistike görünüyordu.

"Eğer öğrenirlerse, başın belaya girer, Sally. Bunun için seni idam ederler!"

Sally yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle yaşlı kadına baktı. "Sizi bu yüzden çağırdım, Madam Baski. Bana yardım edebileceğinizi biliyorum; bana yardım ederseniz asla öğrenemezler."

"Tanrım, Sally, bu çok tehlikeli!" Baski başını salladı. "Ve bunu yapmanı istemiyorum, beni duyuyor musun!? Hayır, buna izin vermeyeceğim!"

Sally yanağındaki yaşları sildi. Yaklaştı ve Baski'nin elini kendi elinin içine aldı, kendi elleri fena halde titrerken bile güven verici bir şekilde sıktı. "Prensesim böyle yaşayamaz, Madam Baski. O krallar ondan nefret ediyor. Ona yapacaklarına asla dayanamaz. O bizim gibi doğmadı. O köle değil; o benim prensesim! Onu paramparça edecekler; buna asla dayanamaz." Gözyaşları makyajlı yüzünden aşağı süzülüyordu.

"Peki sen hayatta kalabileceğini düşünüyor musun?" Baski yumuşak bir sesle karşılık verdi. Aldığı cevap daha fazla gözyaşı oldu.

Bu Baski'nin gözlerini sulandırdı. Sally'nin ellerini sıktı. "Kurtulamayacaksın, Sally. Bize yiyecek getirmek için yapmak zorunda kaldığın şeyler yüzünden beş güçlü kralın nefret dolu şiddetinin hedefi olmaktan kurtulabileceğini mi sanıyorsun? Buna dayanamazsın! Ben Remeta'nın annesiyim ve bunu vücudumdaki her kemikle biliyorum. Bunu yapamazsın Sally, beni duyuyor musun?" Baski hararetle Sally'nin kollarını salladı.

Sessizlik. Sally, ağzının kenarlarına küçük bir gülümseme değerken bile sadece ağlayabiliyordu. "Lütfen bu soruya benim için cevap verin, Madam Baski. Eğer içerideki Kral Lucien olsaydı ve onu kurtaracak gücünüz olsaydı, onu kurtarır mıydınız yoksa kurtarmaz mıydınız?" diye fısıldadı.

Baski bu sorunun onu etkilemesine izin verdi. Sonra başını eğdi, kalbi ağırlaşmıştı. İkisi de bu sorunun cevabını biliyordu.

"Peki ya Sör Chad?" Sally fısıltıyla devam etti. "Başı bu kadar dertte olan Kral Lucien olsaydı, kralı kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmaz mıydı - onun için ölmek de dahil?"

"Ah, Sally."

"Peki ya Sör Declan?" diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle.

Baski ondan söz edilince ağırlaşan kalbini sıktı.

"Mombana'da kralı için öldü," diye ekledi Sally. "Ve hepiniz bunu yüzünüzde bir gülümsemeyle onun için tekrar tekrar y a p a r d ı n ı z , çünkü Kral Lucien'i bu kadar çok seviyor ve korumak istiyorsunuz."

Baski gözlerinden akmaya devam eden yaşları sildi. Sally'nin, kendisinin ve Salem'deki diğer herkesin kalbini taşıyan bu kızın yüzünü dikkatle inceledi. "Kral Lucien buna değerdi, Sally. Hâlâ da buna değer," diye fısıldadı sonunda. "Prensesin... o da bu fedakârlığa değer mi?"

"Oh evet, Madam Baski. O buna ve çok daha fazlasına değer."

"Eğer bunu öğrenirse, bu onu mahveder, Sally. İşkenceye maruz kalmaktan daha kötü olan şey, değer verdiğin birinin senin için işkenceye maruz kalmasını izlemektir. Bunu Kral Lucien'e sorabilirsin; o bunu herkesten daha iyi bilir. Kendini asla affetmeyecek."

Sally tekrar kraliyet bileziğine baktı. "Onun yerine ben olsam daha iyi. Bu onun saygınlığını yok edecek. Onun varlığını. Bir daha asla başı dik yürüyemeyecek. Kendine bakacak ve pislik görecektir. Çöp. O

gerçek bir köle olarak görölmek. Bu kraliyet için kırılmaktır, Madam Baski."

Sözlerini sessizlik karşıladı.

Sonunda Baski geri adım atarak soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştı. "O zaman sana yardım edeceğim. Danika'yı dışarı çıkaracağım ve siz içeri girebilesiniz diye onu dışarıda tutacağım."

"Çok teşekkür ederim Madam Baski," diye fısıldadı içtenlikle. "Onu mahkeme salonundan uzağa götürün. Görmesini ya da duymasını istemiyorum. Bu onu çok incitir ve her şeyi durdurmaya çalışabilir."

Baski üzüntüyle başını salladı ama aynı zamanda bu genç kadına karşı yeni bir saygı hissetti. "Sen, Sally, tanıdığım en cesur ve en sadık genç kadınsın. Sen bir köle olmak için yaratılmamışsın. Kalbin bizim bu karanlık dünyamızda olamayacak kadar saf." Baski'nin merakı ağır bastı ve sordu: "Buraya kadar nasıl gelebildiniz? Tüm bu ışık, mutluluk ve aydınlık

Seninkiler... onları bu kadar uzun süre nasıl sakladın?"

Sally başını kapıya doğru çevirdi. "Hepsi o aslan inindeki kadın yüzünden, Madam Baski."

"Prenses mi?"

Başını salladı. "Hepsi onun yüzünden."

Baski başka tarafa baktı. "Maskesi düşürüldü mü?"

"Evet. Bağırışları buradan duyuyorum," diye yanıtladı Sally.

"O zaman şimdi senin şansın." Baski yaklaşp Sally'nin maskeyi takmasına yardım etti ve başının arkasına asma kilit taktı.

Sally masaya doğru yürüdü ve bileziği kaldırıp sol bileğine taktı.

"Neredeyse onun gibi yürüyorsun." Baski'nin sesinde saygı vardı.

Sally gözyaşlarının arasından ona gülümsedi. "Onunla çok uzun zamandır birlikteyim Madam Baski. Onu tanıyorum prensesim."

Baski endişeyle dudaklarını ısırdı. "Kraliyet sarayının kapıları ardında pek çok köle öldü. O kapıdan asla canlı çıkamayabilirsin, Sally."

Sally gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Biliyorum, Madam Baski. Bunun bir önemi yok çünkü zaten ödünc alınmış bir zamanda yaşıyorum."

BÖLÜM 27

YANLIŞ BİR ŞEYLER VAR

Danika çok stresliydi; orada daha fazla kalırsa üzerine işeyeceğini biliyordu.

Kral Lucien'in önünde diz çöktü. "Banyoyu kullanmak istiyorum, Efendim." Sesi titriyordu.

Tek söylediği "Beş dakika," oldu.

"Teşekkür ederim, Efendim." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Gardiyanlar onun için kapıyı açtılar ve Danika dışarı çıktı.

Mahkeme salonunun kapısının dışında, Danika kaçmak için delice bir istek duydu - bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı koşmak için. Sadece tuvalete koşabilirdi. Buradan -Salem'den ya da saraydan- kaçış yoktu.

Danika banyoda nefes nefese kalmıştı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Kapıyı kapattı, duvara yaslandı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Dünyası başına yıkılıyordu. Daha hiçbir şey başlamadan yıkılıyordu. Ama kendine engel olamıyordu.

Kim olduğunu unutma. Kim olduğunu unutma.

Danika banyoyu kullanırken, ağır kalbinin izin verdiği kadar ağladı. Kalbi korkuyla doldu.

"Bunu yapabilirsin, Danika. Yapabilirsin," diye fısıldadı kendi kendine kısık sesle.

Daha sonra banyonun aynasındaki yansımasına baktı. Gözyaşlarını sildi, gözleri şişmediği için minnettardı - maskenin arkasında sadece biraz kızarmıştı.

Kim olduğunu unutma. Kim olduğunu unutma, Danika. Başını dik tut. Bunu başarabilirsin.

Danika kapıyı açtı ve çıktı. Taht odasının kapısına doğru yürürken Baski'nin kendisine doğru geldiğini görünce şaşırıldı.

Yaşlı kadının gözlerinde gözle görülür bir rahatlama vardı. "Danika, işte buradasın. Ben de seni arıyordum."

"Banyoyu kullanmak için kraldan izin aldım-" diye açıklamaya çalıştı.

Ama Baski aceleyle ona doğru koştu ve elini tuttu. "Yapmanı istediğim bazı işler var."

"Ama kral-"

"Krala bunu zaten söyledim ve o da onay verdi. Şimdi baş belası olmayı bırak ve beni takip et," diye emretti.

Danika ağzını kapattı. Baski o aceleci adımlarıyla yürümeye başlamıştı bile ve Danika da onu takip etti. Kadının onu neden çağırdığını anlamamıştı.

Baski'nin ondan takdim sonrasına kadar bekleyemeyecek ne gibi bir ihtiyacı olabilirdi ki?

Kral Lucien tahtından tüm krallara baktı. Burada neler olacağını düşünmemeye çalıştı.

Düşünmemeye çalıştı ama buz gibi kalbine girdi ve oraya damgasını vurdu. Kalbini buna kapattı ve daha büyük bir gelecek için savaşacağına dair tekrar yemin etti.

Asla pes etmeyecekti. Mecbur kalırsa, denerken ölecekti. Halkı için. Aşağı doğanlar için. Kendisi için. Babası için. Bu tanıtımın hükümdarlığının son tanıtımı olmasını istiyordu. Bu tanıtım gerçekleşecekti çünkü krallığı birçok nedenden ötürü şu anda savaşa girmeyi göze alamazdı; bu bir seçenek bile değildi.

Ancak gün sona ermeden önce, Kral Noir ve Kral Zeba'nın bazı gelenekleri ortadan kaldırma mücadelesinde kendi tarafında yer almasını sağlamayı umuyordu. Moreh ve Philip'in ümitsiz vaka olduklarından emindi; bunu asla kabul etmezlerdi. Pesih'in nerede durduğunu henüz bilmiyordu ama öğrenmeye niyetliydi.

Ama Noir ve Zeba'ya gelince, Lucien her iki kralın da daha önce hiçbir krallıkta tanışma törenlerine katılmadığını duymuştu.

Bulgulara göre, bu iki krallığın kölelerine, insanlara olması gerektiği kadar iyi davranılıyordu.

Bu krallar şimdi Kralın Kölelerinin Tanıtımı'ndan eğlence buldukları için değil, merhum Kral Koni'nin kızı olduğu için buradaydı.

Bu öfke, nefret ve intikamla ilgiliydi. Bu tanıtımla ilgili değildi; *tanıtılanlarla* ilgiliydi.

Bazı insanlık dışı yasaları ortadan kaldırma mücadelesinde onları kendi tarafına geçmeye ikna edebileceğini biliyordu.

Kapı açılıp bir kadın mahkeme salonuna girdiğinde, Kral Lucien bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. Maskenin arkasındaki kadın Danika değildi.

Tahtına oturdu ve onu dikkatle inceledi. Aynı kıyafetler. Aynı saç. Aynı maske. O Danika değildi.

Bunu nereden biliyordu? Maskenin arkasındaki kadın ona doğru yürüdü ve kendini onun yanında yere bıraktı.

Belki de kölesi maskenin arkasındaki kişiden biraz daha uzun olduğu içindi. Ya da aralarındaki asalet farkından dolayı. Danika'nın duruşu her zaman önceki statüsünü vurgulardı ve bu kişi neredeyse duruşa sahip olsa da aynı değildi.

Sonra kızın ellerinin yanlarında nasıl titrediğini gördü, titremeyi durdurmak için onları yumruk haline getirirken bile.

Sally. Maskenin arkasındaki kız Danika'nın eski özel hizmetçisi Sally'ydi.

Bu nasıl olmuştu? Ve Danika neredeydi?

Bu konuda bir şey söyleyemeden Kral Philip ayağa kalktı ve "Danika"ya iç odaya gitmesini emretti.

Kız tereddüt etmedi; ayağa kalktı. İşte o zaman Kral Lucien kızın gözlerinin içine baktı. Korku ve üzüntü gördü. Hepsinin ötesinde, kararlılık gördü.

Niyetini neredeyse gözlerinde taşıyordu. *"Burada olmaya zorlanmadım. Prensesimi korumak istiyorum. Onu korumak için her şeyi yaparım."*

Danika, Baski'yi arka bahçeye kadar takip etti ve orada kadın ona depoya biraz odun taşımasını ve düzgün bir şekilde düzenlemesini emretti.

Baski'ye soru sormak istemişti ama yaşlı kadın dönüp başka bir şeye doğru yola çıkarak onu başından savdı.

Baski onu 'tanıştırmak' gibi önemli bir şeyden, sadece bir yerden başka bir yere kütük taşıması için nasıl çıkarabilirdi?

Kesinlikle ters giden bir şeyler vardı.

Zaman akıp gidiyordu. Danika odunları taşıdıkça sırtı daha çok karıncalanıyordu. Göğsü ağırlaştı. Kendini rahatsız hissediyordu.

Bir şeyler ters gidiyordu. Bir şeyler yanlıştı. Her ne i s e , onu bu şekilde etkilemesi korkunç olmalıydı.

Danika emirleri asla sorgulamayan bir köle olduğunu unuttu ve taşıdığı bir sonraki kütüğü yere bıraktı.

"B-Baski?" o aradı. Bu Şaşırdım onu o onu ses titriyordu.

"Sorun nedir?" Baski süpürgeyi bıraktı ve ona baktı.

Ama Danika, Baski'nin onun gözlerinin içine ya da yüzüne bakmadığını fark etti. "Neler oluyor Baski? Neden kraliyet sarayı yerine ben buradayım?" diye sordu kısık sesle.

Baski'nin gözleri hâlâ Danika'nınkilerle buluşamıyordu, "Emirleri sorgulamak zorunda mısın? Senden istenileni yap ve gerisini o zamana bırak."

Ama sözleri istediği kadar sert çıkmadı çünkü sonunda sesi titredi.

Danika'nın kalbi aniden boğazına takıldı. *Bir şeyler çok yanlıştı gitti, diye* fısıldadı zihni dehşetle.

Danika inledi ve başını tekrar tekrar salladı. İki adım geri attı, döndü ve kraliyet sarayına doğru koşmaya başladı.

"Danika! Oraya giremezsin!" Baski'nin bağıırışı arkasından geldi.

Neler oluyordu? Danika'nın akli karmakarışıkı. Bu sadece Baski'nin onu kurtarması değildi; bir şeyler çok yanlıştı.

Kral Koni'nin kızı kraliyet sarayından öylece kaybolamazdı ve her şey huzur içinde devam edemezdi. Neler oluyordu?

Kimse abartılı bir korse elbiseyle hızlı koşamazdı ve bu yüzden sadece minimum hızda koşabiliyordu, bu da Baski'nin kapıdan birkaç adım önce ona yetişmesini kolaylaştırdı.

Baski onu kolundan yakaladı ve etrafında döndürdü. "Neyin var senin?" diye sordu ama gözlerinde yaşlar vardı.

Danika'nın kalbi o gözyaşlarını görünce göğsünden fırladı. "Neler oluyor? Neler oluyor?"

"Seni burada istemezdi Danika. Hadi, gidelim. Şimdi!" Baski onu sürükleyerek taht odasından uzaklaştırdı.

Danika ayaklarını yere gömdü, bir milim bile kıpırdamadı. "O mu? Kim o?"

Mahkeme salonunun içinde müzik çalmaya başladı. Kahkahalar, bağırışlar ve neşeli sözler duydular. Kutlama iyi gidiyordu.

"Kim o, Baski?" Danika tekrar sordu, boğazı aniden kurumuştı.

"Oraya girersen her şeyi mahvedersin ve onun tüm çabaları boşa gider.

boşuna olacak, beni duyuyor musun!? Sally ile başınızı daha fazla belaya sokmaktan başka bir şey yapamazsınız! Onu idam edecekler!

Bütün çabaları boşa gidecek!" Baski hararetle fısıldadı.

Danika dondu kaldı. Boğazı aniden zımpara kağıdı gibi kurudu ve yutkundu. "S-Sally?"

Baski ne söylediğini fark ettiğinde, "Ah, Yaratıcı," diye inledi.

O kadar heyecanlanmıştı ki bir hata yapmıştı.

Ama olan olmuştu zaten. Ona gerçeği söylemişti.

Baski çenesini kaldırırken bile onun elini sıkıca tuttu. "Sally iç eride . Senin yerini aldı."

Danika'nın yüzündeki tüm kan çekildi. Birden kendini baygın hissetti. Baski onu yakalamasaydı düşecekti.

Baski'nin gözleri önünde transa geçti.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye fısıldayabildi sadece gözleri yaşlarla dolarken. "Hayır, olamaz."

"Danik-"

"Hayır. Ah, Yaradan, hayır." Dökülmemiş gözyaşlarıyla dolu gözlerini Baski'nin yüzüne kaldırdı ve yalvarırcasına fısıldadı, "Lütfen, söyle bana... bu doğru değil. Hayır, hayır... Ah, lütfen."

Sonra o kadar tanıdık bir sestən o kadar yüksek bir çığlık duydu ki, Danika'nın içinde bir şeyler öldü.

.
. .
.

BÖLÜM 28 ÇIĞLIKLAR: PARÇALANMIŞ RUHLAR

Danika, Sally'nin çığlıklarını duyduğunda hiç düşünmeden tepki verdi. Gözlerini kocaman açarak döndü ve kapıya kadar kalan mesafeyi koşmaya başladı.

Düşünemiyordu; tek yapabildiği ağlamak ve bu kâbusa bir son vermesi için yalvarmaktı. "Hayır! Lütfen, hayır!"

Baski onu tam kapıda yakaladı ve yıllarca köle olarak çalışarak kazandığı tüm gücüyle onu kavradı.

"Dur! Düşün, Danika! Dur!" Baski onu durmaya zorladı ve kendisiyle yüzleşmesi için etrafında döndürdü.

Danika ağlamaya başladı. "Buna dayanamıyorum. Bunu kaldıramam, Baski. Bu olamaz."

Baski'nin gözlerinden yaşlar aktı ve kollarını Danika'ya dolayarak genç kadını kollarına çekti. "Bunu senin için yapmak istedi Danika. Artık bunu durduramazsın."

Danika, Baski'den çok daha uzun boyluydu ama o anda bunun bir önemi yoktu. Kollarını tombul kadına sıkıca sardı, hıçkıra hıçkıra ağlarken başını onun göğsüne gömdü.

Bir çığlık daha müziğin üzerine yükseldi ve Danika Baski'ye karşı mücadele etmeye başladı, ancak yaşlı kadın onu sıkıca tuttu.

"Ne yapıyorlar... ona? Sally... canı yanmasa bu kadar yüksek sesle bağırılmazdı," diye hıçkırdı.

Bir çığlık daha geldi. Ve tekrar. Ve yine.

Kraliyet sarayından gelen kahkaha ve konuşma sesleri Danika'nın göğsüne saplanan bir bıçak gibiydi; müzik vücuduna batan bir diken gibiydi.

Sally'nin çığlıklarına aldırmadan, sanki hiç önemi yokmuş gibi, kutlama için gülüp dans ettiler. Sanki bu onların festivalinin bir çeşnisiymiş gibi.

"Ahh, çok iyi hissediyor! Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum!" Müziğin üzerinde Kral Moreh'in nefes nefese sesini duydu. "Sıra sende, Pesih; dördüncü sensin!"

Danika Baski'nin içine daha da gömüldü ve kederle ağladı, "Ah, Yaradan, lütfen yardım et. Hayır, hayır-Sally, hayır."

"Tanrım... Kral Pesih burada mı?" Baski nefesinin altında fısıldadı.

Danika burnunu çekerek başını salladı. "Evet... Kral hakkında ne biliyorsun?

onu?"

Baski duraksadı, yeni gözyaşları gözlerini yakıyordu. "Kral Cone'a mahkemede meydan okuduğunu ve intikam almak için babanın onun yeğenini kaçırdığını duydum." Durakladı. "Ailesi onu tekrar bulana kadar kızın cehennemi yaşadığı söyleniyor. Yıllarca benim bebeğim Remeta gibi olduğunu duydum. O şimdi ölü."

Danika yeniden çırpınmaya başladı. "Aman Tanrım! Hayır, Sally'yi öldürecek. Baski, onu öldürecek! Bunun olmasına izin veremem! Buna asla dayanamayacağım!"

Sally çırpındıkça, ağladıkça ve daha da çırpındıkça, tekrar çığlık atmaya başladı ve bu sefer sesi... daha acı vericiydi.

Her çığlıkta Danika daha yüksek sesle ağladı ve kadın sonunda onu serbest bırakana ya da ciddi şekilde yaralanma riskini göze alana kadar Baski'ye karşı mücadele etti.

"Danika! Hayır!" diye bağırdı.

Danika duyamayacak haldeydi; kalbi göğsünde parçalanıyordu. Kraliyet sarayından gelen her çığlıkta kalbinin bir parçası biraz daha ölüyordu.

Kapı kolunu çekti ve kapıyı açabildiği kadar açtı, bu çok fazla değildi ama dar yoldan geçebildiği için iş görüyordu.

İçeri ilk adımını attı ama sert bir duvara çarptı.

Hayır. Duvara değil. Bir adama. Aniden kapı aralığını dolduran bir adam. Danika ağlamaktan kızarmış gözlerini kaldırıp adamın sert yüzüne baktı.

Kral Lucien. Gözleri o kadar da soğuk değildi. Öfke ve altında yatan acı ve hüznle doluydular.

Ölen ailesini ya da kölelik zamanlarını hatırladığında yüzünde beliren ifadenin aynısıydı bu.

Baski'nin gözleri şok içinde açıldı ve başını yere eğdi. *Bir sorun var,* diye düşündü içinden.

Danika, kralın onu bulmuş olmasını umursamıyordu; Sally'yle rollerini değiştirerek işlediği vahşeti keşfetmişti. Düşündüğü şey bu değildi. Bunun yerine, yüzü parçalandı ve hıçkırık üstüne hıçkırık vücudunu sarstı. "Onu... öldürecek. Ona ulaşmam gerek!"

Lucien kapı aralığından ayrılmadı. Onun yerine kızın kırmızı, ıslak yüzüne ve şişmiş gözlerine baktı. Konuştuğunda sesi sertti. "Oraya giremezsin Danika. Onun tüm fedakârlıkları boşa gidecek. O idam edilecek ve sen de onun engellemeye çalıştığı şeyi yaşayacaksın."

Danika'nın gözlerinden dalga dalga yaşlar boşandı ve yenilgi ve derin bir korku içinde başını öne eğdi. Sally dayanılmaz bir sesle çığlık attı; Danika tokat yemiş gibi sarsıldı.

Vücudu gözle görülür bir şekilde titredi; başını sefilce salladı.

Müzik, konuşma, gülüşme ve tezahürat. Çığlıklar. Daha fazla çığlık. Danika özgürce ağladı.

Bir sonraki çığlık geldiğinde, ses tonu yükseldi ve sonra durdu.

Danika'nın kalbi göğsünde takla attı ve kafasını kaldırdı. Geniş, kırmızı, korku dolu gözyaşları kralinkilerle buluştu.

"Ne oldu!? Ne oldu!?" diye bağırdı.

Aldığı tek cevap, ondan almayı hiç beklemediği bir cevaptı. Baski bile bunu beklemiyordu, çünkü gözleri öfkeli olsa da yüzü aynı okunmaz maskeydi.

Bir eliyle onu kendi bedenine doğru çekti ve iki kolunu da ona doladı. Kral pelerinine benzeyen uzun giysisi kızın küçük bedenini sararak onu insan gözlerinden, arkasında olup biten kötülükten tamamen korudu.

Danika'nın bu hareketi karşısında yaşadığı şok, korku ve dehşetin yerini hızla aldı ve Danika'nın başı adamın göğsüne yaslandı, adamın giysisinin kokusu onu sarmaladı. Sersemlemiş bir halde duruyordu. Sadece bir saniyeliğine. Şokun etkisi geçmeye başlamış, yerini panik ve akıl almaz bir acı almıştı. Onu öldürmüşlerdi.

Kralın bu şekilde tepki vermesi, ılığının bu şekilde kesilmesi. Onu öldürmüşlerdi.

"Sally! Sally! Sally! Beni bırakma, lütfen! Sally, beni bırakamazsın!" diye bağırdı ve ılık attı ama sözleri kralın göğsünde boğuldu.

Vücudu hıçkırıqlarla sarsılırken sert nasırlı eller ritmik bir şekilde başını okşuyordu.

Danika her zaman kralın kollarında böyle olmanın nasıl bir his olduğunu merak etmişti. O, onu şefkatle devasa bedenine sarıyordu. Bu şekilde olmasını hiç beklemiyordu. Böyle olmasını hiç istememişti. Yine de sefilce ağlarken onun giysisini elleriyle sıkıca kavradı. Ona sıkıca sarılmayı hiç bırakmadı. Başını onun bedeninin yastığından hiç kaldırmadı.

Baski'nin başı öne eğikti; acı acı ağlarken omuzları titriyordu.

Kral Lucien görünürde tepki vermeyen tek kişiydi. Bunun yerine, Danika ağlarken ve ona doğru sallanırken ritmik bir şekilde başını okşadı.

Geriye sadece müzik, alkışlar, kahkahalar ve takırtılar kalmıştı. Artık ılık yoktu. Danika ne kadar dinlerse dinlesin, daha fazlasını duyamıyordu.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre sonra, Kral Noir'ın sesi gürültüyü delip geçti. "Blazes! Pesih'ten önce gitmem gerektiğini biliyordum. Şimdi bir ceset mi alacağım? Hayır, teşekkürler. İlgilenmiyorum."

Daha fazla kahkaha.

"Sence o çoban köpeği Cone mezarında ters mi dönmüştür?" Kral Philip'in sesi.

Bir kahkaha ve alkış daha. "Öyle olmalı, bahse girerim. O kızını gerçekten çok severdi, sonra da başkalarının kızlarına cehennem azabı çektirirdi."

"Bahse girerim sonsuza dek yaşayacağını sanıyordu."

"Evet. Conald'ın oğlunun bir gün kellesini alacak kötü bir elf çocuğu olduğunu bilmiyordu."

Daha fazla kahkaha. Daha fazla alkış.

"Lucien ona gerçekten de büyük bir darbe indirdi. Ve şimdi onunla çok daha iyi bir şekilde b a ş a ıkabileceğiz."

"Kızı. Lanet olsun, kız eğlenceliydi. Çok zayıf olması çok kötü."

"Hayır, güçlü olduğunu söyleyebilirim. Ama Pesih öfkeli bir elf çocuğu. Onu bir tavuk gibi doğradı."

Daha fazla kahkaha. Daha fazla müzik. Daha fazla alkış.

"Kral Lucien nerede? Habercisi bir dilekçe hakkında bir şeyler söyledi. Artık bir işimiz bittiğine göre diğerine geçelim," dedi Kral Zeba.

Kral Lucien sonunda ağlayan ve şok geçiren Danika'yı bedeninden uzaklaştırdı. "Baski, götür onu. İçeri girmesi için Chad'i çağır." Söylemeden bıraktı ama söylemesine de gerek yoktu. Hepsi onun ne söyleyeceğini biliyordu. Cesedi götürmesi için Chad'i çağırın.

Gözyaşları Danika'nın yanaklarından özgürce süzülürken bile şoka girmişti. Baski onu tutarken, Danika da onunla birlikte akılsızca uzaklaştı.

Kral Lucien mahkeme salonuna döndü ve kapıyı kapattı. Bunun bir tanışma olması gerekiyordu, katliam değil. Ama yine de onlar kraldı. Mahkemede hiçbir kural yoktu. Herhangi bir kraliyet sarayındaki diğer günler gibiydi. Bir köle ölmüştü ve bu hava değişimi kadar normaldi.

Kölenin Cone'un kızı olması, her şeyi havadaki en iyi değişiklik gibi gösteriyordu.

"Kendine gel Danika! Sally seni asla böyle istemezdi! Onun için güçlü olmalısın!" Baski, sarayı kraliyet sarayından ayıran geçitten çıkarken konuştu.

O konuşurken Çad'ı gördüler. Baski Danika'yı bırakıp ona doğru koştu ve kralın mesajını ilettiler.

Çad'ın gözleri karardı ve Baski ona olan biten her şeyi hızlıca anlatırken ellerini sıkıca kavuşturdu. Onların yanından geçip kraliyet sarayına doğru yürümeye başladı. Bu Danika'yı trans halinden çıkardı.

Döndü ve peşinden koşmaya başladı, onunla birlikte gitmeye kararlıydı. Sally'yi görmek zorundaydı; sadece görmek zorundaydı! Baski onu durdurmaya çalışmakla vakit kaybetmedi. Bunun yerine hepsi Chad'i takip etti.

Avludan geçmek zorunda kalmadan iç odaya giden başka bir yol daha vardı. Chad onları o yoldan geçirdi ve

anahtarlıktan bir anahtar çıkardı. Anahtarları sıraladı ve küçük bir anahtar seçti, sonra da kapıyı açmak için onu kullandı.

Hemen içeri girdiler ve Sally masanın üzerinde yatıyordu. Çırılçıplaktı ve kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde masaya yayılmıştı. Vücudunda kesikler ve çürükler vardı, yüzü ıslaktı ve gözleri kapalıydı.

Danika elini ağzına götürdü ve gördüğü korkunç manzara karşısında boğuk bir çığlık attı.

Chad yaklaştı ve onu yavaşça kollarının arasına aldı. Kapıya doğru döndü ve kızın zayıf kolları aniden boynuna dolanınca durdu.

Sally'nin gözleri hafifçe açıldı ve prensesini buldu. Ve sonra tekrar kapandılar.

.

.

29. BÖLÜM İKİ KADIN

"Gözlerini açtı!" Danika soluk soluğa kaldı, acıyan kalbinde ender rastlanan bir umut ışığı belirdi. Ağlamaklı gözlerini Baski'ye çevirdi, Baski'nin geniş gözleri onun da bunu gördüğünü gösteriyordu.

Baski Chad'e doğru koştu ve Sally'nin elini nazikçe kendi elinin içine alarak parmağını bileğine bastırdı. "Yaşıyor... zar zor, ama yaşıyor!" diye soluk soluğa bağırdı.

Chad onu aceleci adımlarla götürmeye başladı ama sarsmamaya dikkat ediyordu. Baski Danika'nın elini tuttu ve onu takip ettiler. Danika, daha fazlası düşerken bile boştaki eliyle gözlerindeki yaşları sildi. Kendini güçlü olmaya zorladı. Sally'nin onun güçlü olmasına ihtiyacı vardı. Güçlü olmak zorundaydı!

Sally neden böyle bir şey yapsındı ki? Neden bunu yapmak zorundaydı!? Çok acı çekiyordu.

Chad neredeyse koşarken bile Sally'yi büyük bir özenle tutuyordu. Sally'nin kanı vücudunu kaplamıştı ve Sally ölümle yaşamı birbirinden ayıran o küçük köprüde yüzüyordu.

"Onu yeraltı odasına götürün. Tedavisine başlamaları için güvendiğim üç hizmetçiyi ayak işlerine koşturacağım. Ben hemen Danika'nın odasına gideceğim; orada küçük bir parça Orkiz tohumu olabilir. Önce kanamayı durdurmamız ve çok fazla kan kaybetmemiş olmasını ummamız gerekiyor," dedi Baski ve çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

Danika, Çad'ı sarayda sadece birkaç kişinin bildiği ve daha azının gitmesine izin verilen gizli yerlerden biri olan yeraltı odasına kadar takip etti. Danika ondan anahtarları aldı ve onun talimatlarına uyarak bir anahtar seçip kapıyı açtı.

Chad, Sally'yi kullanılmadığı için tozlanmamış olan yatağa taşıdı. Oda neredeyse çorak olmasına rağmen temiz ve bakımlı görünüyordu.

Danika masaya koştı ve gördüğü bir bezi aldı, sonra birkaç parçaya böldü ve Sally'ye geri döndü. Her bir parçayı önce kanamayı durdurmak için daha derin kesikleri bağlamak için kullandı.

"S-Sally... beni bırakamazsın, beni duyuyor musun?" diye bağırdı çalışırken. Elleri fena halde titriyordu ama işleri halletmeyi başarıyordu.

Chad gardıroba doğru yürüdü ve içini karıştırdı. Sally'nin çıplak vücudunu örtmek için kullandığı büyük bir çarşafı çıkardı.

Baski arkasında iki hizmetçiyle birlikte geri geldi. Sally'yi gördüklerinde betleri benzleri attı ve içlerinden biri hemen gözyaşlarına boğuldu.

Baski'nin elinde içeri girer girmez öğütmeye başladığı birkaç sap vardı. "Uyah'ı kraliyet şifacısının evine gönderdim bile. Birazdan burada olur."

Danika ağlamaklı gözlerini yüzüne kaldırdı. "Kral için sakıncası var mı? Bütün bunları onun izni ya da emri olmadan yapıyoruz." Burnunu çekti.

"Umalım da aldırmasın, aldırırsa cezalandırılırız ama önemli değil." Gözleri Sally'ye kaydı. "Onu çoktan kurtarmış olurduk... eğer yapabilseydik."

Danika başını salladı ve gözleri kapalı, yüzü solgun ve şişmiş Sally'ye baktı. Daha yakına eğildi ve gözyaşları üzerine sıçrayan Sally'nin alnını öptü.

"Hayatta kalmak zorundasın, Sally. Bunu neden yaptığını bana anlatmalısın. Neden prensesine söylemeden böyle bir karar verdin? Neden? Bunu bana neden yaptın?" Danika ağladı.

Hizmetçiler gözlerindeki şaşkınlıkla onu izliyordu ama Danika etrafındaki dünyadan habersizdi. Sadece o ve Sally.

Danika usulca burnunu çekti ve tekrar alnına bir öpücük kondurdu. "Eğer gidersen buna dayanamam. Sally, lütfen gitme." Kendini içinde bulduğu bu dünyadaki tek parlak şeye bir şey olursa buna nasıl dayanacağını merak ediyordu.

Alnını Sally'nin alnına koydu ve ağlamasının şiddetiyle omuzları sarsıldı.

Vetta yatak odasında kaldı, öfke içinde kaynıyordu. Üç öğlen günü boyunca orada kalmak cehennem gibiydi. Dışarı çıkana kadar geçen zamanı saydı. Hapiste olmak gibiydi. Öğrendiği tek şey ona yemek getiren hizmetçilerdi. Öfkesi biraz yatıştı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Bugün Maske Festivaliydi ve hizmetçinin söylediğine göre Danika için başka bir tanıtım daha vardı.

Özgürlüğüne kavuşmayı ne kadar isterdi; Danika'nın aşağılanması ve küçük düşürülmesini izlemenin heyecanını kaçırmak istemiyordu. Buna tanık olamamak ona farklı bir düzeyde acı veriyordu. Bunun yerine, bir köpek gibi odasına kapatılmıştı!

Sakin ol, Vetta. Yarın dışarı çıkacaksın.

Bu hatırlatma onu biraz daha iyi hissettirdi. Bugün olan her şeyin tüm kanlı ayrıntılarını bilmeye ihtiyacı vardı.

Vetta pencereden dışarı bakıyor, uyuyamıyordu. Cinsel zevk için bile olsa kralın kendisini ziyaret etmesini diliyordu. Özellikle de cinsel zevk için.

Onu özledi. Onu özledi. Her şeyi özledi.

Bir kez bile ziyaret etmedi. Ve yatağını kimin ısıttığını merak ediyordu.

Danika'nın onun yatağında ya da masasında olduğunu düşününce dişlerini sıktı. O kölenin onun etrafında herhangi bir yerde olduğunu düşünmek bile öfkesinin kabarmasına yetiyordu.

Aaargh! Karanlıkta olmaktan nefret ediyordu! Hem de çok nefret ediyordu!

Kral Lucien önündeki parşömene baktı. Masasının arkasında oturmuş, muazzam bir baş ağrısıyla uğraşıyordu.

Açık pencereden gece gökyüzü görünüyordu. Neredeyse gecenin ortasıydı. Saraydaki toplantı beklediğinden çok daha uzun sürmüştü.

Parşömende iki imza vardı.

Hem Kral Noir hem de Kral Zeba dilekçeyi imzalamıştı. Kral Pesih bunun üzerinde uyumak istedi. Kral Moreh ve Philip bunu açıkça reddetmişti.

"Neden giriş yasasını ortadan kaldırmak isteyelim ki? Neden kölelerin haksız yere öldürülmesini öngören bir yasayı uygulayalım ki?" Moreh

kızgındı. "Köleler söz konusu olduğunda haksız yere öldürme yoktur. Onlar pisliktir. Çöp. Çöpten kurtulmanın adaletsiz bir yolu yoktur."

Kral Lucien ağrıyan başını ovuşturdu, gözleri öfke ve acı dolu anılarla karardı. Moreh her zaman bir hayvan olmuştu.

Hâlâ Cone'un kölesiyken o adamın kendisine yaptıklarını asla unutamazdı.

Neyse ki Zeba ve Noir onunla aynı fikirde olmamış ve dilekçeyi imzalamışlardı.

Kapı açıldı ve Baski elinde sıcak sıvı dolu uzun ahşap bir fincanla odaya girdi. "Noda çayı getirdim, Majesteleri."

"Bu iyi uyumama yardımcı olmaz, Baski. Dünyaya yeni bir delikanlı getirmiş bir bakire kadar yorgun olsam bile," dedi başını kaldırmadan.

Laudanum'un kral üzerinde işe yaramaması Baski'yi derinden yaralamıştı. "Baş ağrınıza iyi gelecektir kralım. Bu sefer uyku için de işe yarayabilir."

"Bundan şüpheliyim, Baski."

Yine de derin bir nefes aldı ve çayı ona doğru götürdü. Onun için her türlü afyon ve uyku iksirini yapmıştı ama işe yaramamıştı.

"Sadece denemeye devam etmeliyiz kralım." Bu dünyada iyi bir uykuyu hak eden biri varsa, o da oydu. Ne yazık ki on beş yıldır iyi bir uyku uyuyamamıştı.

Baski masaya uzandı ve ona içki ikram etti. Elini uzattı ve sıvıyı aldı. Bir dikişte mideye indirdi.

Baski boğazını temizledi. "Kralım?"

"Danika nasıl?" Boş tahta bardağı masanın üzerine bıraktı ve masanın üzerindeki katlanmış parşömene baktı.

Baski onun kölesi yerine 'Danika' diye bahsettiğini fark etti.

"Bu konuda, kralım." Boğazını temizledi. "Sally yaşıyor."

Yavaşça başını kaldırdı ve Baski'ye baktı. "Ne?"

Baski'nin gözleri yaşardı. Burnunu çekti ve başını salladı. "Yaşıyor. Zar zor ama yaşıyor. Bütün gün mahkemedeydin, yoksa sana ondan daha önce bahsederdim."

Ayağa kalktı ve ona döndü. "Nerede o?"

Baski dudaklarını ısırđı ve başını eğdi. "Lütfen beni affedin, Majesteleri."

Düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. "Ne yaptın Baski?"

"Chad'e onu yeraltı odalarından birine götürmesini söyledim. İşte orada." Tereddüt etti. "Kraliyet şifacısını da aradım, bütün öğleden sonra buradaydı ama biraz önce ayrıldı. Varlığının sizden gelen bir emir olduğuna inandırdım onu."

Hiçbir şey söylemedi. Onun yerine kapıya doğru ilerledi. "Gel ve beni o kıza götür, Baski."

"Oh, evet! Evet, Majesteleri!" Odadan çıktıklarında Baski onlara yol gösterdi.

İki koruma da onları takip etmeye çalıştı ama Lucien başını bir kez sallayınca hemen geri çekildiler ve başlarını ne eğdiler.

Baski onu uzun koridordan geçirerek yeraltına inen merdivenlerin bulunduğu gizli odanın kapısına götürdü. Yolda aceleyle ona öğleden sonraki tüm faaliyetleri ve şifacının ziyaretıyla ilgili her şeyi anlattı. Uzun bir yürüyüş oldu ama sonunda onu odaya götürdü ve kapıyı açtı.

Sally yatağa uzandı, kesikleri temizlendi, çürükleri tedavi edildi. Yaraları sarıldı ve uyudu. Yanında, Danika gözleri kapalı yatıyor, uyurken nefes alıp veriyordu. Bir eli Sally'ninkini tutuyordu.

Baski kralın gözlerinin kimin üzerinde olduğunu gördü ve şöyle deme ihtiyacı hissetti: "Tamamen bitkin düşmüş. Bunca zamandır buradaydı. Bunca zamandır gitmeyi reddetti."

Gözleri Danika'nın vücudunun eski özel hizmetçisinin üzerinde koruyucu bir şekilde kıvrılışına, elini kızın eliyle gevşekçe birleştirişine takıldı. Her iki kız da bu şekilde yatarken çok savunmasız görünüyordu.

"Argie ne dedi?" diye sordu.

"şifacı, yaşadığı onca şey yüzünden durumunun kritik olduğunu vurguladı. Hâlâ dayanıyor olmasının bir mucize olduğunu söyledi."

"Evet. Bir mucize." Zihni Mombana'ya geri döndü. Declan'ın öldüğü o güne geri döndü. Ellerini giysisinin üzerinde sıkıca kavuşturdu.

ve gözlerini anılara kapattı. Onlar gitmedi. Zihninde gizleniyorlardı. Baş ağrısı hafiflemek yerine zonkluyordu.

Kral'ın gözleri bir süre kızların üzerindeydi. Zihni kendi içinde bir savaş veriyordu.

Baski onun aklında ne olduğunu bilmiyordu ama kalbi boğazına düğümlenmişti. Kralın, Sally ve Danika'nın sarayda değiş tokuş yapmasıyla ilgili sorular sormasını bekledi. Baski ülkenin yasalarını biliyordu ve bugün çiğnedikleri yasa -eğer onaylanırsa- ölümle cezalandırılabilirdi.

Onlara bunun hesabını soracak mıydı? Ne zaman?

Bu konuda hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey hakkında. Sormadı. Soru sormadı.

Bunun yerine dakikalarca durup yataktaki iki kadını izledi. Sonra döndü ve uzaklaştı.

.
.
.

BÖLÜM 30

ACININ YÜKSEK SESİ 1

Kral Lucien odasının rahatlığında, Salem'in alt pazarının mali durumunu ve iyileştirmelerini not ediyordu. Doğal olarak bunu yazanın kraliyet muhasebecisi olması gerekirdi ama muhasebeciye bu işi bırakması talimatını vermişti. Özel bir şey için değil ama zihni yormak için iyi bir yoldu. Kim bilir, bu gece nispeten daha iyi uyuyabilirdi.

Vetta'nın odasına gitmeyi düşündü. Sonra bu düşüncüyü aklından çıkardı. Mali defterlerin güncellenmesi gerekiyordu.

O yazarken, kızın çığlıkları kafasının arkasına çarpıyordu. Her karalamada kızın acı dolu çığlığı kafasının içinde yükseliyordu. Ve sonra Danika'yı hatırladı.

Bugün farklı bir Danika görmüştü. Prensesi ve köleyi gördü. Cone'un kızını görmemişti.

Yazarken onun yüzü aklının bir köşesinde duruyordu. Eski kişisel hizmetçisi olarak çektiği acı kapının arkasında çığlık atıyordu.

Bu görüntü onu neden bu kadar etkilemişti?

Belki de ona bakarken kendini gördüğü içindi. Kadının yüzündeki her bir acı, Declan'ın öldüğü o gün kendisinininkini yansıtıyordu. Çaresizlik.

Onu bu şekilde görmeyi hiç beklemiyordu. Belki de bu iki genç kadın arasındaki aşkı hafife aldığı içindir. Sırf Danika'ya yakın olabilmek için özgürlüğünden vazgeçip buraya köle olarak gelen Sally. Sally korku ve dehşetle doluydu ama yine de kararlılıkla mahkemedeki yerini almıştı. Onun gözlerindeki kararlılığı hatırlıyordu. Declan'ın yüzündeki tanıdık ifadeyi yansıtıyordu. Chad'in yüzündeki.

Ama kızın çığlıkları ve Danika'nın tepkileri birbirini izlediğinde, oraya gidip savaş ilan etmemek için tüm gücünü kullanmıştı.

Ancak, böylesine acı verici koşullar karşısında bile, zihni ona halkının durumunu hatırlattı.

Salem halkı hâlâ savunmasızdı. On uzun yıl boyunca köle olduktan sonra özgürlüğe kavuşmak için beş yıl az bir süreydi. Herkes hâlâ hırpalanmış hayatlarının parçalarını toplamaya çalışıyordu. Beş krallığa karşı savaş ilan ederse kendisini, halkını, babasını ve son on beş yılda uğruna savaştığı her şeyi yüzüstü bırakmış olurdu.

Salem en güçlü halinde olsa bile, beş krallığa karşı savaş imkansızdı. Salem kaybederdi ve tekrar köle olurlardı. Ve eğer bir mucize olur da savaş çıkmazsa, alttakiler için daha iyi bir yaşam şansı asla olmayacaktı.

Krallıklar onun isteksizce ve etkilenmeden ricada bulunduğunu düşünüyorlardı; bunun onun için kişisel olduğunu bilmelerine gerek yoktu. Bunun onun için bir tutku projesi olduğunu bilmelerine gerek yoktu, çünkü bilselerdi bunu bir zayıflık olarak görür ve ona karşı kullanırlardı.

Yazı tüyünü çekip mürekkep şişesine soktu, başı çarpıyordu. Esaret altındayken bile özgürlüğü için pek çok seçim yapmak zorunda kalmıştı. B u seçimler, uyurken yatağında onunla birlikte yatan iblisler arasındaydı; her uzun günün her uzun saatinde etrafında dolaşan iblisler.

Tüyü bıraktı ve Baski'nin masanın üzerinde tuttuğu uyku çayına baktı. Çayı aldı ve içti.

Declan öldüğünde, acı onu neredeyse yıkmıştı. Şimdi Danika'nın böylesine boğucu bir acıyla nasıl başa çıktığını merak ediyordu.

Danika duyduğu ilk ılıkla uyandı. Sally yanında kıvranıyor, çırpınıyor ve avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

"Sally! Sally, benim!" Onu uyandırmaya çalıştı ama kız kıpırdamadı. Vücudunu yatağın üzerinde döndürürken gözleri sımsıkı kapalıydı.

Danika, Baski'nin kendisine Sally'nin dikişlerinin sökülmediğinden emin olması talimatını verdiğini hatırladı. Sally'yi sakinleştirmeye çalıştı ama Sally ağlamaya başladı. Danika'nın acıyan gözleri hemen yaşlarla doldu ve Baski'yi aramak için odadan dışarı koştu. Kadın ona

Bu gece eve gitmeyecekti ve Danika onun hâlâ sarayda olmasını çok istiyordu.

Hizmetçi odasındaki yatak odasını kontrol edip Baski'yi gördüğünde rahatlayarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Bu Sally! Bu S-Sally! Huzursuz! O---" kelimeleri zorlukla çıkarabildi.

"Sorun yok Danika, sorun yok." Baski ayağa kalktı ve ayaklarını terliklerinin içine soktu.

Onlar aceleyle uzaklaşırken, o da başını hizmetçilerden birinin yatak odasına uzattı. "Uyah!" diye seslendi.

Kız hemen uyandı. "Madam Baski." Uykusunu dağıtmak için gözlerini ovuşturdu.

"Şifacının evine koş ve onu getir!" "Peki, Madam Baski."

Danika ve Baski yeraltı odasına koştular. Yaklaştıklarında Sally'nin çığlıklarını duydular. Sally hâlâ yatakta yatıyor, kıvranıyor ve çırpınıyordu. Baski yatağa tırmandı ve onunla konuşmaya başladı. Konuşurken Sally'nin ellerini tuttu ve Danika'dan yaralarını açmadan önce onu sakinleştirmek için bacaklarını tutmasını istedi.

Ama vücudunu tutsak etmek durumu daha da kötüleştiriyordu. Sally'nin vücudu o kadar hasar görmüştü ki, yüksek ateşi vardı. Hâlâ bilinci yerinde değilken bile tutsaklık onu çılgına çevirmişti.

Daha yüksek sesle ağladı ve çırpınırken yalvarmaya başladı. "Lütfen durun. Lütfen dur!" diye bağırdı.

Bu acı dolu çığlık Danika'nın yüreğini parçaladı. "Baski, dur, lütfen bırak onu! Onu tutsak tutmak durumu daha da kötüleştiriyor!" diye bağırdı.

Bacaklarını bıraktı ve Baski de ellerini bıraktı. Danika vücudundan yukarı doğru kayarak yanına uzandığında Sally hâlâ kıvranıyor ve ağlıyordu.

"Sally, ben Danika. Sally, lütfen sesimi dinle ve dur!" diye bağırdı ama Sally duymuyordu. Hıçkırıkları daha da arttı, ağlamalarını duymak çok acı vericiydi.

"Danika'yı tanımıyor. Seni Danika olarak tanımıyor," dedi Baski ona.

Danika onun sözlerini karmakarışık zihninde değerlendirdi. Sonra daha yakına eğildi ve Sally'nin yanağını okşadı. "Sally? Bu senin prensesin. Lütfen,

Dur. Bu Prenses Danika."

Kız hemen sustu. "Prensesim mi?" Sesi küçücük ve korku doluydu.

"Evet! Evet, Sally, benim." Danika kızın yanan yanaklarını okşadı ve alnından öptü.

Sally yatakta rahatladı ve derin bir nefes aldı. Vücudu gevşerken ve nefes alış verişi zorlaştırken, "Prensesim," diye devam etti.

Danika gücün kendi bedenini terk etmesine izin verdi. Güç gitti ama gözyaşları kaldı.

Şifacı birkaç dakika sonra geldi ve Sally'nin boğazından daha fazla uyku iksiri geçirdi. Ayrıca ateşi ve baş ağrısı için de iksir verdi.

"O nasıl?" Baski sordu.

Yaşlı adam tereddüt etti. "Zor da olsa dayanıyor. Vücudu iyileşiyor ve umarım zihni de iyileşiyordur. Bunu atlatıp atlatamayacağı hala kesin değil. Dünya için hazırlıklı olmalısın--"

Danika şiddetle başını kaldırdı. "Yaşayacak! Böyle söylemeyin, doktor! O iyi olacak! S-Sally bir savaşçıdır. Benim Sally'm bir savaşçıdır. İyi olacak! İyi olacak," diye ağladı.

Baski onu yakaladı ve düşüncesizce göğsüne sarıldı. Danika gözlerinin önünde parçalanıyordu. Baski'nin içine daha da gömülürken hıçkırık üstüne hıçkırık boğazını parçaladı.

Zaman geçti. Şifacı son talimatları verdikten sonra nihayet ayrıldı. İksirlerin Sally'yi sabaha, hatta öğleden sonraya kadar derin uykuda tutacağını söylemişti.

Baski sonunda tekrar iyi geceler diledi ve odada Sally ile birlikte sadece Danika vardı. Danika yere oturmuş, Sally'ye bakıyordu ve göğsü fena halde ağrıyordu. Sally onun yüzünden böyle olmuştu. Bu bilgi her nefes alışında kalbine saplanan bir bıçak gibiydi.

Danika gözlerini kapadı ve Sally'nin mahkeme salonundaki acı dolu çığlıklarını hatırladı. Çığlıkları kafasının içinde kaldı. Gözlerini açtığı anda, masanın üzerinde yatarken kanlar içindeki parçalanmış bedenini nasıl bulduklarını görebildi.

Günün erken saatlerinde Baski, Danika'nın daha önce görmediği bir yapraktan bir tür iksir karıştırmış ve uygulamak için Sally'nin bacaklarını açmıştı. Orada gözle görülür çürükler vardı ama Baski iksiri dikkatle Sally'nin vücuduna dökmüştü. İksirlerin kralların döllerini öldürerek gebe kalmasını engelleyeceğini, döllerin tamamını içinden dışarı atacağını ve maruz kaldığı her türlü hastalıkla savaşacağını açıklamıştı.

Baski haklıydı çünkü iksirle karışan beyazımsı sıvıların vücudundan dışarı akmaya başlaması uzun sürmedi. Daha sonra Baski, iki parmağını içeri sokmak için dikkatlice su kullandı ve çürüklerini dürtmeden veya onu daha fazla incitmeden yapabildiği kadar dikkatli bir şekilde onu yıkadı.

Sonra ilaç çantasından bir hap çıkardı ve dikkatlice Sally'nin vücuduna yerleştirdi. *Bunun kasların sıkılaşmasına, içerideki çürüklerin iyileşmesine ve vücudunun kısa sürede eski haline dönmesine yardımcı olacağını* açıklamıştı.

Danika ona bolca teşekkür ettiğini hatırlıyordu. Baski'ye ne kadar teşekkür etse azdı.

Şimdi soğuk zemine oturmuş, sırtını duvara yaslamıştı ve kalbi ağrıyordu. Şimdi Sally'ye bakarken, o yatakta çok küçük görünüyordu ve her şeyi hatırlıyordu, Danika'nın göğsü neredeyse onu boğuyordu. Gözlerini kapattı ve Sally'nin çığlıklarını duydu.

Bu acı... çok fazla acıtıyordu. Hiçbir şey bundan daha fazla acıtmamıştı - kötü kalpli hanımefendi tarafından kırbaçlanmak bile. Şu anda Sally'nin yerinde olan kişi bile değildi.

Baski'nin öğleden sonra ona söyledikleri aklına geldi.

"Oraya gitmemelisin çünkü krallar için o masada olmaktan daha fazla acı verecek tek şey, sevdiğinin senin için bunu yaptığını görmek ve duymaktır ve bunu durdurmak için çaresizsin." "Kral Lucien'e sorabilirsiniz. O bunun nasıl bir his olduğunu herkesten iyi bilir."

Danika'nın gözleri kapandı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Kalbi çok ağırdı. İçindeki acı öylesine yürek burkucuydu ki, bu acıdan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı, yoksa bu onun ölümü olacaktı.

Danika titreyen ellerini yakalı boğazına götürdü ve sıktı. Farklı acılar daha iyi hissettirirdi. Herhangi bir acı daha iyi hissettirirdi.

onu içten dışa doğru paralayandan daha fazla.

Danika yerden kalktı ve gözyaşlarını sildi. Cesaretin nereden geldiğini bilmiyordu ve bunu düşünmedi. Beyni kapanmıştı ve sadece acıyı hissedebiliyordu.

Sally'nin güvenliği için kapıyı kilitledi. Attığı her adımda bacakları onu kralın odasına taşıyordu.

BÖLÜM 31

DECLAN: ACININ YÜKSEK SESİ 2

Lucien yatağa uzandı ve bilinçaltı onu Mombana'daki o güne geri götürdü. O sabah kırbaçlandıktan sonra zincire vurulmuştu. Sırtı kanıyordu. Ayakları kanıyordu, Cone onu kırık camların üzerine basmaya zorlamıştı ve onu zincirlerle kırıkların arasında sürüklerken gülüyorlardı.

Zincirlerin içindeyken zar zor uyanıktı. Ölümle yüz yüze geldiği yüzlerce andan biriydi bu. Cone, muhafızını öldürdüğü ve muhafızların tecavüz ettiği bir kızı kurtardığı için ona hâlâ kızgındı. Kız onun deneklerinden biriydi.

Üç gündür hiçbir şey yememişti ve işkence seansları onu ölümün eşiğine getirmişti.

Vetta onun yanındaki kafesteydi ve ondan uzak durmaları gerektiği halde Vetta onun kafesinden sürünerek kendi kafesine geçmişti. Muhafızlar geldiğinde de oradaydı. Onu saçlarından sürükleyerek götürdüler.

Coza adında bir gardiyan vardı. Tüm gardiyanların en zalimiydi. Hem kadınları hem de çocukları taciz eden baş tecavüzcüydü. Coza Lucien'den çok nefret ediyordu; Salem kölelerine korkunç şeyler yapmasını engellemeye çalıştığı için onu öldürmek istediğini ima etmişti.

Öldürdüğü kişi Coza'nın dostuydu ve bu da Coza'nın ona olan öfkesini daha da artırıyordu. Adam onun ölümünü görmek için yaşamıştı. Coza arkadaşının Vetta'yı sürükleyerek götürüşünü izlemişti. Kırbacını çıkardı, Lucien'in zaten hırpalanmış bedenine vurmaya hazırды.

Ama Declan kafesinden koşarak çıktı ve kırbacın yolunu kesti.

"Hayır! Lütfen, zaten çok fazla kanaması var! Neredeyse ölmek üzere!" diye yalvardı. Declan onu kendi bedeniyle korudu.

Coza gülmüş ve Declan'ı kenara itmişti. Günlerdir yemek yemediği için düşmüştü.

"Her zaman onu öldürmek istemişimdir, prensini!" Coza hırladı. "Yeni işkence görmüş ve zaten ölümün eşiğinde. Onu öldürebilirim ve Kral Cone bunu asla bilemez!" Coza onun kanlı sırtını tekrar kırbaçlamaya başladı.

Lucien hiçbir tepki vermedi ama kırbacın her darbesinde kendi derisinin yırtıldığını hissedebiliyordu. Sonra üzerinde bir ağırlık hissetti. Declan zerine düşmüş, Lucien'in bedenini kendi bedeniyle korumaya çalışıyordu. O yirmi dokuz yaşındayken Declan yirmi iki yaşındaydı.

Declan, gardiyanların onu ağırmaktan hoşlandığı gibi her zaman 'güzel ocuk' olmuştu. Ona sataşmayı severlerdi ama Lucien onu her zaman korumuş ve kollamıştı. Onu kurtarmak için ne yapması gerektiğinin önemi yoktu.

Lucien'in esaret altında pek çok zayıflığı vardı çünkü tüm insanlarını önemsiyordu ama Declan onun en büyük zayıflığıydı.

Coza öfkeliydi; onun yerine Declan'ı kırbaladı.

Declan'ın boğuk çığlıkları kırbacın her vuruşunda havayı dolduruyordu ama Lucien'in sırtından hiç ayrılmadı.

Lucien Declan'ı korumaya çalışmıştı ama vücudunu hareket ettiremiyordu. Declan'ın onu korumaya çalıştığı kadar Lucien de Declan'ı korumaya çalışmıştı.

Declan köle değildi; yoğun işkenceye dayanamazdı. Lucien genelde onu korurdu ama o gün koruyamadı. Onu fena halde kırbaladılar. Kral Cone'un geldiğini duyurduklarında Declan neredeyse bayılmak üzereydi.

Lucien de neredeyse baygındı ama Cone'un neler olduğunu sorduğunu duydu. Coza ona anlattığında, 'Declan'ın aptallığına' gülmüştü. Sonra da Coza'ya Declan'ı biraz daha kırbalamasını ve ona tecavüz etmesini emretti.

"Bakalım sert prens bunu nasıl karşılayacak," diye eklemişti, çılgınca gülerek.

Bu Lucien için bardağı taşıran son damlaydı. Zihni "HAYIR!!!" diye bağırıyordu ama o sadece homurdanabiliyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın vücudu yerden kalkmıyordu.

Her iki yöne de savrulan Coza bu komuttan çok memnundu. Bu ona daha büyük bir zevk veriyordu çünkü bunun bir

Lucien'i incitmek için harika bir yol. Lucien'le uğraşmak için. Declan'ı incitmek.

Lucien yıllar sonra ilk kez Cone'a yalvardığını hatırladı. Cone'a yalvarmıştı. Bu bir hataydı çünkü Cone'a sadece kötü niyetli bir neşe vermişti.

"Neden izlemiyorsun?" Kulaklarına yaklaştı ve fısıldadı, "Çılgınlıklarını duy ve gözlerinin önünde işkence gördüğünü ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağını bil."

Ve söyledikleri doğrudu.

Lucien yere uzanmış, gözleri olanları izliyordu ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapamazdı. Bu onu paramparça etmişti.

Declan'ı ilk kez koruyamamıştı. Ve o gün çocuğu ondan aldıkları gündü. Onun kanıyla yıkandıkları gün.

Declan'ın acı feryatlarını asla unutamadı. Coza onun bedenine tecavüz etmekle kalmamış, kanlı canavar bıçağını kullanarak zaten kanlı olan sırtını daha da parçalamıştı.

Coza, bıçağının izini ne kadar kanın takip edebileceğini görmek için bıçağını Declan'ın sırtını oymak için kullanmıştı.

Lucien yataktan fırladı, nefes alış veriş düzeni bozdu. Vücudundan ter boşanıyordu.

Hatırası kara kalbini öylesine sıkıştırmıştı ki, acıyı durdurmak için eliyle göğsünü kavradı. Ama işe yaramadı. Her şey zihninde tazeydi, sanki dün olmuş gibiydi, sanki günün erken saatlerinde mahkeme salonunda olmuştu.

Declan'ın acı onu ele geçirirken çıkardığı her ulumada hissettiği tüm ıstırap Lucien'in zihninin önüne geri geldi ve onu boğmakla tehdit etti. Declan'ın hayatının emilişini izlerken hissettiği tüm acı, görünmez elini on yıldır taktığı tasma gibi boynuna dolardı ve nefesini keserek onu boğdu.

Bu çok fazlaydı. Her zaman çok fazlaydı.

Lucien gözlerini kapadı ve daha sonra Declan'ın cansız bedenini nasıl götürdüklerini ve ağlayan Vetta'yı da götürdüklerini hatırladı. Vetta üç gün sonra geri dönmüştü. Declan asla geri gelmedi.

Lucien acıya karşı gözlerini kapattı ama bu büyüklükteki bir kederden kaçış yoktu. Altı yıl bu acıyı silip atamamıştı.

Ama o gün yaşananlar yılları silip süpürdü. Acıyı öyle çiğ bıraktı ki zihnini tırmaladı.

Canını yaktı. Ve öfke de onu dolduruyordu. Coza eline fırsat geçtiğinde öldürdüğü ilk kişiydi ama Declan hâlâ yoktu.

Canını yakıyordu, özellikle de ölümüyle ilgili olaylar - bağırışlar, acı, mücadele... onun yüzünden öldüğü gerçeği.

Kapı kolu tıkladı ve kapısı açıldı. Lucien'in eli alınıdaydı ve elinin arkasından kapıya bakıyordu.

Danika orada duruyordu, gözleri şişmişti; yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Gözlerinde korku vardı ama aynı zamanda acı da vardı. Onun gözlerine yansıyan acının aynısı.

Ona doğru geldi.

Lucien onun neden odasına gelme cesaretini gösterdiğini hemen anladı. Belli ki parçalanıyordu. Bir acıyı başka bir acının yerine kullanmak istiyordu.

Buna *'farklı türde bir acı'* hissederek kaçmaya-hayatta kalmaya çalışmak deniyordu.

Bunu biliyordu çünkü o kendisiydi.

Kapıyı arkasından kapattı ve kapının önünde durdu, nefes alış veriş düzensizdi, gözleri şişmişti.

Havayı sessizlik doldurmuştu. Sadece ruhu yaralayan bir dehşetin acısını soluyan iki insanın düzensiz soluk alıp verişlerini duyabiliyordu.

Bir süre sonra "Burada ne yapıyorsun Danika?" diye sordu.

Başını sallarken bacakları titriyordu. Nasıl söyleyeceğini, bu konuda nasıl konuşacağını bilmiyordu. Ne istediğini bilmiyordu ama bedeni ne istediğini biliyordu. Titrek elleri kalkıp giysilerine gitti ve onları çıkardı. Birbiri ardına, tenini ortaya çıkarana kadar giysilerini soydu.

Danika tam boyuna yükseldi ve ona baktı. Hiçbir şey söylemedi ama gözleri onunkilerle aynı acıyı yansıtan gözlerini tuttu.

Sonra kendini dizlerinin üzerine çöktürdü. "Efendim..." diye seslendi ağlamaklı bir sesle.

Adam yataktan kalktı ve ona doğru ölçülü adımlar attı. Ona dokunmadan durdu. Gözleri onu dikkatle izledi, görsel yönünü aldı. Sessizlik gergindi.

"Neden kafamı karıştırıyorsun Danika?" diye inledi sonunda, sesi sertti.

Danika'nın ağlamaklı gözleri onun yüzünü aradı. Ne demek istediğini anlamamıştı. Yüzü, bilgisizliği hakkında çok şey anlatıyordu.

Adamın eli Danika'nın çenesine gitti ve ona bakmak için yüzünü yukarı kaldırdı. "Baban zaten kafamı o kadar çok karıştırdı ki, tüm işkenceler akli başında beyin hücrelerimi kızarttı. Deli bir adamla aynı akla sahibim."

Kirpikleri titreyerek kapandı ve gözyaşları yanağındaki kurumuş gözyaşlarının izini takip ederek yanlardan kaydı, ancak çenesindeki eli onu hafifçe sallayarak gözlerini açmaya zorladı.

Başını onun göz hizasına indirdi. "Şimdi sana tekrar soruyorum, neden kafamı karıştırıyorsun?"

Geri çekildi ve bir adım geri attı, yüzü okunamaz haldeydi. "Cone gibi bir canavarın dünyaya gösterdiğin kadına nasıl baba olabileceğini merak ediyorum. Benim görmemi sağlamaya çalıştığın kadına?"

Ne diyeceğini bilemez bir halde başını salladı. Soru aralarında havada asılı kaldı.

Adam gözlerini kaçırdı, ondan uzağa baktı. Sessizlik uzadı; hiçbir şey söylemedi. Vücudu onun güzel, yemyeşil çıplak vücuduna tepki verirken bile -o kadar beyazdı ki soluktu; o kadar kusursuzdu ki porselen gibi- hiçbir şey söylemedi.

Sonunda gözleri onunkilere dikildi.

"Eğer sana dokunursam, kendimi tutmayacağım." Sesi çakıl gibi alçak ve zımpara kâğıdı gibi gıcırtilıydı; kadının omurgasında bir ürperti yarattı.

Gözleri onunkilerle buluştu. "Kendini tutmanı... istemiyorum."

Sessizlik.

Sonra tekrar geri adım attı. "Yatağa yat, Danika."

.

BÖLÜM 32

SADECE BU GECE İÇİN

Danika yatağa tırmandı ve üzerine uzandı. Her zamanki gibi sırtını ona verdi, dirseklerini yatağa dayadı ve başını dirseklerinin arasına yasladı. Olmak üzere olanları düşünmemeye çalıştı. Olanları *düşünmemeye* çalıştı. Kraliyet sarayını düşünmemeye çalıştı. Sally'nin durumunu düşünmemeye çalıştı.

Danika bunun yerine gözlerini sıkıca yumdu ve arkasından gelen giysi hışırtılarını duydu.

Geri çekilmeyeceğini söylemişti. Bu uyarı onu çok korkutmuş olsa da, o bunu istiyordu. Buna ihtiyacı vardı.

Yatak eğildi ve Kral Lucien onun arkasına yerleşti. Şişmiş fallusunun ucu kadının açıklığını dürttü. Ama geri çekildi. Bunun yerine elini onun kadınlığına bastırdı ve içine bastırdığı ılık sıvının ıslaklığını hissettiğinde sarsıldı. Onu hazırlıyordu. Bir parmağını onun dar kanalına soktu ve kadın dişlerini sıkarak işgalci parmağı içine aldı. Gözlerinden yaşlar süzüldü ve yatağa sıçradı.

Uzun saatler boyunca ağlamıştı ve başı ve gözleri ağrıyordu. Gözleri kızarmış ve şişmişti ama yine de gözyaşları durmuyordu. Onun kendisine zarar vermesini istiyordu. Acı çekmek istiyordu ve adam ıslak bir parmağını daha içine sokup yanık hissinin yayılmasına neden olduğunda, sabırsızca onu geri itti ve usulca inledi.

Adam eğildi, vücudu onu örttü ve yatağın daha derinlerine itti. "Ne istiyorsun?" Adamın nefesi kızın kulağında sıcaktı.

"Beni almanı istiyorum... sert ve hızlı. Canımı yakmanı istiyorum," diye fısıldadı, sesi boğuk çıkmıştı.

Sessizlik. Parmakları onun içinde çalışıyor, itiyor ve çekiyordu.

"Ne istediğini b i l d i ğ i n i sanmıyorum Danika," d i y e inledi sonunda.

Belki de yoktu. Belki de gerçekten istemiyordu ama yine de buna ihtiyaı vardı.

Ona karşı kendini geri itti.

"İstediğin şeyi neden yapacağımı biliyor musun?"

Başını yatağa doğru salladı.

"nk ben de bunu istiyorum." Sonra ağırlığını ondan alarak tamamen geri çekildi.

Kadın daha sözlerini sindiremeden, bir eli saçlarından bir tutam yakaladı ve boynunu geriye doğru çekti.

Adamın ereksiyonu, sıcak, sert ve ağır bir şekilde kadının dış etine çarptı. Zihni ne kadar hazır olursa olsun, bu durum bedenini ölesiye korkutuyordu. Korku göğsünü aydınlattı ama zihnini buna kapattı.

Sonra geri çekildi ve şiddetle, soğuka, acımasızca içine girdi. Dirsekleri kırıldı ve baş aşağı yastığa düştü. Elleri onu destekleyemedi.

Her şey yanıyordu. Her şey acıyordu.

Yastığı kavradı, nefes nefese kaldı, şiddetle alınmanın yakıcı, korkutucu acısı onu haykırmaya zorlarken malzemeyi içine çekti. Kral tekrar içine girerken yastık onun sıcak gözyaşlarını emdi.

Kendini kaybetmiş, tıpkı onun istediği gibi ona binerken insanlık dışı bir hal almıştı. Saçlarından tuttuğu kafa derisi çığlık atıyordu.

Sonra onu daha sert aldı.

Sertleşmiş ereksiyonu onun içine daldı, onu doldurdu, arpıttı. İçine doldurduğu ıslaklık yakıcı bir acıyı önlüyordu ama her darbenin şiddeti kadının anında morarmasına neden oluyordu.

Parmakları kalçalarının derinliklerine saplanıyor, her hamlesini karşılamak için onu acımasızca geriye doğru sarsıyordu.

İçindeki yakıcı acıyı, kalbinin parçalanmasını unutmuştu. Tek hissettiği adamın ona ne yaptığıydı. Hissettiği tek şey tamamen kullanılmaktı.

Danika dudağını ısırdı ve adam geri çekilip tekrar içine girdiğinde boğazına yükselen çığlığı kesti. Adam daha da derine inerken Danika'nın sırtı eğildi.

Adamın zevkle inlediğini fark etti. Ve bu acının o r t a s ı n d a bile, içinden bir güç heyecanı fırladı. Onu bu hale o getirmişti. Ona bu zevki veren kendisiydi.

Bu düşünceyi ya da duyguyu anlamıyordu ama oradaydı.

Parmakları kalçalarını kavradı, vahşice iterken onu yerinde tuttu. Her vuruş kızın içinden acı dolu şok dalgaları gönderiyordu ve kız inleyip sızlanıyordu. Kalça kemikleri kızın kıkına batıyor, her darbeye daha fazla morluk oluşuyordu. Kral Lucien daha sert ve daha sert iterek onu yastığının daha da derinliklerine itti. Danika ikiye bölüneceğini düşünene kadar onu eşiğine kadar doldurdu.

"Sana söylemiştim. Seni uyarmıştım," diye homurdandı ve bir canavar gibi kızın içine girdi.

Adam büyüktü. Çok büyüktü. Onun içinde hareket ettiğini hissetmek çok güçlü.

Havası tükenene kadar yastığa doğru çığlık atmaya başladığının farkında değildi ve çığlık kısa devre yaptı. Kalçaları daha da sertleşti ve buna bir son vermesi gerektiğini biliyordu, yoksa adam onu *gerçekten* ikiye bölecekti.

Okuduğu tüm parşömenleri ve parşömenleri hatırladı ve onu daha hızlı serbest bırakması gerektiğini biliyordu, çünkü bunun bitmesinin tek yolu buydu.

Ve böylece, kaçmaya çalışmak yerine onu geri itti, kasten daha sert soktu.

Homurdandı. "Oh, evet."

Onay homurtusu, kadının memnun etmek isteyen kadınsı yanını cesaretlendirdi. İç kaslarını onun etrafında sıktı, geriye doğru sallandı, ona sahip olduğu her şeyi verdi.

Adam vahşi ve acımasızdı; her darbenin zevkten ziyade acı vermesini amaçlıyordu. Adam vajinasının üst kısmına çarparak aceleyle canını yaktı. Danika'nın üzerine kıvrılan adam, elini onun göğüs uçlarını sıkmak için dolaştırırken ve dişlerini boynuna geçirirken Danika'nın sırtını boğdu.

Danika başını kaldırdı ve adam onu tamamen doldurarak tekrar iterken çığlık attı. Sonra dondu ve serbest bıraktı. Sıcak, ıslak akıntılar onun derinliklerine fışkırdı. Devam etti, devam etti ve devam etti.

Kalçalarındaki elleri sertçe kenetlendi ve dişleri boynu ile köprücük kemiği arasındaki siniri ısırdı. İnledi ve inledi

Sert kalçaları ona karşı titriyordu. Serbest kalışının son nabızı Danika'yı doldurduğu anda, adam geri çekildi ve dizleriyle geri adım attı.

Danika hırıltılı bir solukla yan yattı ve sıkı bir topun içine kıvrıldı.

Adamın salgısının yapışkanlığı iç bacaklarına bulaştı ve yakası boynuna battı ama kendini kıpırdamaya zorlayamadı.

En büyük şaşkınlığı ve korkusuyla, adam aniden onu yukarı çekti ve gözlerine bir göz bağı sardı.

Ani hareket ve aniden etrafını saran karanlık karşısında çığlık attı. Düşüncesizce debelenmeye başladı.

"Rahatla." Düzensiz bir komuttu.

Anında sakinleşti, nefes alış verişini düzensizleştirdi, kalbi boğazında düğümlendi.

Hiçbir şey göremiyordu.

Adam onu sırt üstü çevirdiğinde korkuyla bağırdı. Ama adam sadece üzerine uzandı ve ağrıyan, sıcak bedenini tekrar içine itti.

Bu onu şaşkına çevirdi; bu pozisyonu bilmiyordu. Adam onun üzerine indi ve kadın onun giyinik vücudunun üzerini örttüğünü hissetti.

Hayır, vücudu artık giyinik değildi, Danika parmakları çıplak teniyle buluştuğunda bunu hemen fark etti. Adam giysilerini çıkarmıştı ve Danika'nın araştıran parmağı adamın karnının pürüzlü yüzeyiyle karşılaştı.

Yara izleri. Parmakları çıplak karnını hissettiği üç saniye içinde onları da hissetti. *Çok fazla yara izi vardı.*

Sonra adamın elleri kadınınkini tuttu ve başının üzerine kaldırdı. Vücuduna girmeye devam etti, vücudu onunkinin üstünde büyük ve ağırdı.

Kadın her itişte inliyordu. Adam onu çevreledi. Gözleri yaşlarla doldu; bu onun için çok fazlaydı.

Zayıf bedeni titriyordu. Hissedebildiği tek şey oydu: ona yaptıkları, kalın fallusunun vücudunun içinde ileri geri hareketi, teninden yayılan sıcaklık.

Kalçalarını kullanarak kadının bacağına daha da açtı ve titreyen bir bacağına omzuna doğru itti. Bir eliyle kızın iki elini tuttu, diğer eliyle de bacağına o pozisyonda tuttu ve sonra kızın içine girmeye devam etti.

Bu pozisyonda, öncekinden daha da derine indi ve ereksiyonunun başı kalçalarının her itişinde rahim ağzına çarptığında boğazından kaçan acı dolu çığlıklara engel olamadı.

Yine de bu rahatsızlık, içinde derinlerde büyümeye başlayan alışılmadık baskıyı engellemiyor gibi görünüyordu.

Buna karşı koymaya, vücudunu adamın itişlerinin yoğun vahşetinden uzaklaştırmaya çalıştı çünkü buraya zevk için gelmemiştii - hak etmediğı bir zevk.

Ama adam buna izin vermedi. Elleri ve vücudu onu kolayca bastırdı ve pek çok erkeğın gücüne sahipti.

"Hayır!" diye soluk soluğaa kaldı.

"Karşı koyma," diye sertçe inledi adam, itişini daha da derine ve sertleştirdi.

Vücudu milyonlarca küçük parçaya ayrılırken boğuk bir çığlık attı, iç kasları çaresizce adamın şaftının etrafında kenetlendi.

Sertçe inledi ve sonra tekrar serbest kaldığını hissetti, şaftı onun içinde titreşiyor ve sarsılıyordu. Onun sıcak, ıslak sıvısını rahminde hissedebiliyordu, leğen kemiğı kadınlığıma sürtünüyordu.

Bu onun utancını ve çaresizliğini artırarak, zevk-acısını ortaya çıkararak kendi salınımını artırdı. Sanki birbirlerine bağı gibiydiler çünkü onun şiddetli kasılmaları adamınki tamamen bitene kadar durmadı. Adam onun üzerine yığıldı, nefes alış verişii onunki kadar düzensizdi. Onu her yerinde hissediyordu. Adam etrafını sarmıştı. Karanlığı gördü. Onu içine çekti.

Sonunda adam yana doğru yuvarlandı. Danika bir giysi hışırtısı duydu; birkaç dakika sonra adam gözlerindeki bağı çekti.

Yüzünü çevirdi ve ona baktı. Adam yine çürük bir gece elbisesi giymiş ve yanında yatıyordu. Kadın sıkı bir top gibi kıvrıldı, vücudu zonkluyordu. Adam ona dışarı çıkmasını emredeceğı için kalbi boğazında düğümleniyordu. Hareket edebileceğinden emin değildi.

Adamın gözleri kızınkileri izliyordu ve kız da karşılığında onun yüzünü izliyordu. Sersemlemiş gözleri ilk kez ezici bir yorgunlukla dolmuştu.

Danika onun da en az kendisi kadar uykulu ve yorgun göründüğünü fark etti. Sıkı sıkı yutkundu ve ona nasıl yalvaracağını düşündü

Ona dışarı çıkmasını emret. "Lütfen-"

"Sadece bu gecelik," diyerek onun sözünü kesti. Sonra gözlerini kapattı.

İçinden bir rahatlama geçti ama uyku hızla onu ele geçiriyordu. Yine de, yarım kalmış zihninde bile sıcaklığa ihtiyaı vardı. Vücudunun buna ihtiyaı vardı, bunu arzuluyordu. Ne olduğuunu anlamamıştı.

Sonra bir elini onun göğsüne, omzuna doğru uzattı. Adam sertleşti ve boğazının altından hırladı, ama zihni uyarıyı algılayamayacak kadar durgundu, bu yüzden elini geri çekmedi.

Ama vücudu gergin kalsa da adam kolunu geri atmadı.

Derin bir uykuya daldığında, vücudunun onun sert duvarına yaklaştığını hissetti ve onun "Sadece bu gecelik" diye inlediğini duydu.

Ya da belki hayal etmiştir.

BÖLÜM 33

METRES

Gün ortasıydı ve Vetta kralın uyanmasını beklemekten yorulmuştu. Onu sayısız kez kontrol etmiş, hatta sabah kapısını birkaç kez çalmıştı ama yanıt alamamıştı.

Ev hapsi sona erdiği için memnundu. Son üç gün cehennem gibiydi ama Vetta özür dilemeye hazırdı. Kölesini kırbaçlayarak aşırıya kaçtığı için kraldan özür dileyecekti. Sadece kralın kafasındaki tüm şüpheleri gidermesi gerekiyordu. İlişkilerinin her zamanki gibi şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde sağlam kalmasını istiyordu.

Sonra Cone'un kızıyla ilgilenecekti. Kendi zamanında. Onu asla suçlamayacak farklı bir şekilde.

Aklında bu düşünceler ve kararlarla Vetta kralın odasına gitti ve kapıyı birkaç kez çaldı. Ama cevap veren olmadı.

Kapıyı içeriden kilitlemişlerdi ve Vetta onun uyuduğunu biliyordu, bu da onu çok şaşırtmıştı.

Kral bırakın uyumayı, hiç uyumazdı bile.

Sabahın geç saatlerinde tekrar gelmişti ve Chad kapalı kapının önünde duruyordu. Kralın uyuduğunu ve rahatsız edilmemesi gerektiğini teyit etmişti. Chad'in yüzü de kendi şaşkınlığını yansıtıyordu.

Gün ortasında beklemekten sıkılmıştı. Kralın odasının kapısına geri döndü ve kapıyı tekrar çalmaya başladı, bu sefer daha yüksek sesle ve daha ısrarlı bir şekilde.

Kapının ısrarla çalınmasıyla ilk uyanan Kral Lucien oldu. Aynı anda pek çok şeyi fark etti.

Başka bir beden onunkine bastırıyordu. Günün aydınlığı pencerelerden sert bir şekilde parlıyordu.

İşte o zaman önceki gecenin olayları zihnine hücum etti.

Danika'ya baktı. Danika her şeyden habersiz, onun yanında mışıl mışıl uyuyordu. Gözlerini onun çıplak bedenine indirdi. Kendi zihninin mahremiyetinde -ve hatta fark ettiği için kendine biraz öfke duyarak- Danika'nın şimdiye kadar gördüğü en güzel vücuda sahip olduğunu itiraf etti. Ve çok şey görmüştü.

Dün gece olmayan kırmızı lekeler, güzel teninin birkaç yerinde iz bırakmıştı. Bu ona, ona sahip olma şeklini hatırlattı. Kaşları çatıldı. İki kez serbest bırakmıştı.

Cone vücudunu yok ettiğinden beri bu onun için bir ilkti. İlk seferinde serbest bıraktıktan sonra bile sert kalmıştı ve onu tekrar almıştı.

Kapı tekrar çalındığında, çok daha çarpıcı bir gerçek bir kova soğuk su gibi yüzüne çarptı. Pencerelere baktı. Gözleri masasındaki kum saatini buldu; neredeyse ikiye bölünmüştü. Onu masasının arkasında asılı duran eski duvar saati izledi. Gün ortasıydı.

Öğleye kadar uyumuştun. Kabus görmemişti. Berrak gözlerle aniden uyanmamıştı. Ona sınıksız sarılarak öğlene kadar uyumuştun. Ve *uyuyakalmıştı.*

Lucien bu fark edişten ne anlam çıkaracağını bilemedi ve kaşları çatıldı. Tekrar Danika'ya baktı, Danika nefes almakta zorlanıyordu ama kıpırdamamıştı.

Kapı tekrar çalındı.

Yataktan kalktı ve Danika'nın üzerine örtüyü attı, bu da onu etkili bir şekilde örttü. Kapı yerine gardırobuna gitti ve giysilerini karıştırmaya başladı.

"Kim var orada?" diye sordu sakince.

Onun sesiyle Danika ilk kez kıpırdandı. "Bu Vetta, kralım."

Acele etmeden aradığı parşömen parçasını çıkardı. Sonra kapıya doğru yürüdü ve açtı.

"Kralım, ben---" Vetta onun odasına ilk adımını attığında kısa bir süre durdu.

Danika yatakta yatıyordu ve sadece kıpırdanarak uyanıyordu. Vetta'nın yüzündeki gülümseme kayboldu ve aniden bayıldığını hissetti.

O kaltak burada uyumuştur! O kaltak sadece onun yatağını paylaşmakla kalmamış, aynı zamanda burada uyumuştur!!!

Vetta'nın gözleri karardı; nefesi düzensizleşti. Uyanan Danika'ya dik dik bakarken ellerini iki yanında kavuşturdu. Bakışlarını, kendisi için banyo yapmaya hazırlanıyor gibi görünen krala çevirdi. Bu Kral Lucien'di. Bazen hizmetkârları çağırmasına gerek kalmıyordu.

Sırtına baktı ve bunun nasıl mümkün olduğunu merak etti!? Bu mümkün değildi! *Bu nasıl mümkün olabilirdi!?*

"Ne oldu Vetta?" diye sordu sessizlik uzadığında. Gardırobunu karıştırmayı bıraktı ve ona baktı.

Vetta kendini sakin kalmaya zorladı. Sakinliğini korumak ve yüzündeki saldırgan ifadeyi silmek için içindeki her şeyi ortaya koyması gerekti.

Zorla gülümsedi. "Sizi görmek istedim kralım. Size söylemek istediğim bir şey var."

Danika öğlene kadar uyumuş olduğunu fark etti. Bir gün önce çok ağladığı için gözleri fena halde acıyordu ve şişmişlerdi; bunu hissedebiliyordu.

Kral burada uyumasına izin vermişti, yumuşak yatağı hissedince fark etti. Bütün gece ve sabah uyumuştur. *Olamaz, Sally ne olacak!?*

Gözleri gardırobunda duran kralı ve kapıda duran kötü kalpli hanımı buldu. Danika, metresin gizlemeye çalıştığı düşmanlığı görebiliyordu. Bacaklarını hareket ettirmeye zorlamadan önce başını hafifçe eğerek metresi selamladı. Yataktan indi, yaptığı her harekette vücudu acıyordu.

Danika ayaklarının üzerinde durdu -bacaklarının ağrıyan kasları altından çıkmakla tehdit ediyordu- ama yanağının içini ısırdı ve bacaklarını ayakta durmaya zorladı. Bu hanımefendiye kendisini zayıf ve titrek görme zevkini asla tattırmayacaktı. Giysilerinin olduğu yere doğru yürüyüp onları alırken yatak çarşafalarını sıkıca tuttu.

Vücudunun her yeri acıyordu.

Kıyafetlerini giyerken odanın sessizliği sağır ediciydi. Danika, hanımefendinin gözlerini sırtına diktiğini hissedebiliyordu ama bunu fark etmemeyi tercih etti.

Giyinmeyi bitirdiğinde, gardırobundan çıkardığı bir parşömeni okurken kaşları konsantrasyonla çatılmış olan kralla yüz yüze geldi. Başını öne eğdi. "İyi günler, Efendim."

"Çık dışarı Danika," dedi kral ona hiç bakmadan. Kadın tekrar eğildi ve kapıya doğru döndü.

Hanımefendi kapıyı açıyor, kral izlemediği için öfke ve nefret dolu gözlerini ona dikiyordu.

Danika gözlerini indirmede. Onun yerine gözleri hanımefendinin gözlerini tuttu.

Onu neredeyse öldürecek olan kadının. Ondan bu kadar çok ve açıkça nefret eden kadının. Üç günlük ev hapsinden yeni çıkmış olan kadın. Danika, metresinin öfkesinin kralın yatağından kalktığı için olduğunu biliyordu ve nedenini bilmiyordu. Ama onun için asla sinmezdi.

Sonra başı dik, omuzları dik, Danika onun yanından geçip odadan çıktı. Çok ağrıyordu; eğer bu hanımefendinin yanından onurunu koruyarak geçmeye bu kadar kararlı olmasaydı düşebilirdi. Koridora adım attıktan sonra kapıyı kapattı. Kralın odasının dışına kadar yürüdü, bir köşeyi döndü ve sonra...

"Ah! Ah!" diye bağırdı bacakları altından çekilirken. Yüzünü buruşturarak yere düştü.

Vücudunun acısı ona dün gecenin yoğun ayrıntılarını hatırlattı ve yanakları kızardı. Gün ışığında, ona gittiğine inanamıyordu. Krala gitmişti!

Ona kendini tutmamasını söylediğine inanamıyordu. Gerçekten de kendini tutmadı, dedi kendi kendine, kollarındaki kırmızı izlere bakarak.

Onu kucaklamıştı.

Fısıltı aklına geldi ve üzerine yerleşti. Ona sarılmıştı. Ona sarılmasına izin vermişti.

Hayır, bunu şimdi düşünemezdi. Sally.

Korku boğazını sıkı, onu muazzam bir acı ve suçluluk dalgası izledi. Göğsü acı verecek kadar sıkıştı ve onu tutup yanmayı yatıştırmaya çalıştı. İşe yaramıyordu.

Sally. Oh, Yaratıcı, Sally nasıl?

Danika kendini yerden kalkmaya zorladı ve yeraltı odalarına doğru ağır adımlarla yürüdü. Attığı her adımda, uyluklarının arasındaki serbest bırakmanın yapışkanlığı ona geceyi kralın yatağında geçirdiğini hatırlattı. Kralın kollarında.

Baski'ye bebeği engelleyen iksirlerden yapmasını söylemeyi aklına not etti.

Kral banyodayken, Vetta çarşafı çıkararak içine hizmetçileri çağırdı. O kaltağa dair her izi yok etmek istiyordu.

Kalan iki hizmetçi odayı onu tatmin edecek şekilde temizledi. Kral banyodan çıktığında oda temizlenmiş, düzenlenmiş, havalandırılmış ve kokulandırılmıştı.

Kral giysilerini çıkarıp yenilerini giyerken Vetta yatağa oturdu. Sakin kalmaya çalıştı ama bu bir mücadeleliydi. Danika nasıl olur da geceyi kralın yatağında geçirebilirdi ve kral ona izin verirdi?

Danika'nın yatağa uzanmasına hiç ama *hiç* izin vermemişti ama kölesinden bu yatakta cinsel zevkler alıyordu; üstelik onun yatakta uyumasına da izin veriyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi!?

Onunla da tatmin oluyordu ve bunu biliyordu. Chad buraya hiç gelmedi, o da gelmedi. O orospuydu!

Vetta'nın başı sertçe çarpıyordu, elleri öfkeyle yanında yumruk olmuştu. Ama kral tamamen giyinip ona baktığında, mutlu bir metres gibi ona gülümsedi.

"Görüyorum ki harika bir gece geçirmişsiniz, Majesteleri?" diye sordu parlak bir sesle.

Bir kez başını salladı, hiçbir şey söylemedi. Masasına doğru yürüyüp arkasına geçerken yüzü her zamanki ifadesiz maskesini takınmıştı.

Vücuduna bir pelerin gibi yapışan otorite havası, kadının doğrudan soru sormasını ve hatta talepte bulunmasını zorlaştırıyordu

Cevaplar. Kral Lucien söz konusu olduğunda bu büyük bir hata olurdu.

"İyi uyumuş olmalısınız kralım. Daha önce birkaç kez kapınızı çaldım ama uyuyordunuz," dedi balık tutarak.

Masasının üzerindeki parşömenleri sakince karıştırdı. Sonunda gözlerini kaldırdı ve dikkatle ona baktı. "Nasılsın Vetta?" diye sordu.

Bu soru karşısında içinden bir zevk çılgılığı yükseldi. "İyi gidiyorum kralım."

Bir kez başını salladı ve tekrar parşömenlerine odaklandı. Vetta kendisine söylenmeden bugün muhtemelen yapacak çok işi olduğunu biliyordu ve zaten geç başladığı için bir an önce onları halletmek istiyordu.

Birdenbire Vetta onunla biraz temas kurmak istedi. Azıcık bile olsa. Ona yaklaştı ve dizlerinin üzerine çökerek bir elini onun giydirilmiş sert kalçalarına koydu.

Adam, ne zaman biri elini üzerine koysa yaptığı gibi kaskatı kesildi. Gözlerini parşömenden kaldırdı ve kadının vücudunun üzerindeki eline baktı. Gözleri kızın yüzüne kaydı.

"Üç gece önce yaptığım şey için özür dilemek istiyorum. Böyle bir şeyi asla yapmamalıydım. Bana ne olduğunu bilmiyordum." Ona bakarken gözlerinin dolmasına izin verdi.

"Asla o kadar ileri gitmek istemedim. Ama... babasının bize yaptığı her şeyi hatırlamadan duramadım. Bebeğimi nasıl kaybettiğimi hatırladım. Declan'ın ölüm şeklini. Ve bu beni çılgına çevirdi," diye yumuşak bir şekilde yalan söyledi, hangi düğmeye basması gerektiğini biliyordu.

Declan'dan bahsedilince yumruk yemiş gibi irkildi ve gözleri karardı.

Gördüğü manzara karşısında içine mutluluk yayıldı ama bunu iyi sakladı. Onu bu konuda yakalamıştı; asla unutmasını istemiyordu. Vetta gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülüşünden emin olmak için gözlerini kırıştırdı. "Ama şimdi hatalı olduğumu biliyorum. Onu neredeyse öldürüyordum. Acımın beni alt etmesine asla izin vermemeliydim."

Sessizlik. Sessizlik uzadı.

Sonunda Kral Lucien onun yanağını okşadı. "Sorun yok, Vetta. Sonunda yanlış yaptığını anlamana sevindim. Seni cezalandırdım çünkü

Yaşadıklarımız yüzünden bir canavara dönüşmeni istemiyorum.

"Bırakın bu yükleri tek başıma taşıyayım; bu benim çarmıhım. Sana özgürlük verdim ve bunun tadını çıkarmanı istiyorum. Tadını çıkarmanı. Benim gibi olma. Senin bir canavara dönüştüğünü görmek istemiyorum."

"Emredersiniz kralım," diye fısıldadı yanağını onun sert avucuna sürterek.

Sonra geri çekildi, tüm teması kesti. Yepyeni bir parşömen aldı ve açtı. "Artık gidebilirsin. Yapmam gereken bazı işler var."

"Daha sonra gelebilirim. Sana kendini çok iyi hissettireceğime söz veriyorum," dedi boğuk bir sesle.

Adam başını umursamazca salladı. "Sana ihtiyacım olduğunda ararım."

Öfke, sıcak ve hızlı bir şekilde içinden geçti. Ama başını sallayıp yerden kalktı ve odadan çıkmadan önce onu selamladı.

Odanın dışında Vetta öfkeyle dişlerini sıktı. Kralın kendisine ait olmasını istiyordu, lanet olsun! Şimdi o kaltak yüzünden bugün yanına gelmesine bile izin vermiyordu!

Onun yokluğunda bilmediği ne olmuştu? Bilmemek onu çıldırtıyordu!

Danika'yı yatağında yatarken gördüğünü hatırlayınca bir kez daha öfkeden deliye döndü. Günü resmen mahvolmuştu. Pek çok şey yerli yerinde değildi!

Onu uyutmak için hangi büyüü kullanmıştı? O kadar uzun süre uyumasını!?

Danika hakkında bir şeyler yapılmalıydı. Bir şeyler yapmalıydı, hem de hemen. Bunun *-bu* her neyse- devam etmesine izin veremezdi!

Çünkü içten içe bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu. Ne olduğunu bilmiyordu ama hissedebiliyordu.

BÖLÜM 34

ONA KARŞI DUYDUĞU NEFRETI

Karandy yatak odasında kalıp yaralarını sarıyordu. O kaltak, Danika, onu neredeyse öldüresiye dövüyordu. O *kaltak*. Öfke Karandy'yi doldurdu. Eğer onu bulan, evine götüren ve onun için bir büyücü çağıran bir hizmetçi olmasaydı, ölecekti.

Derin bir nefes aldı ve kendini sakinleşmeye zorladı. Öfkelenmek şu anda ona hiç yardımcı olmazdı.

Kralın muhafızları günün erken saatlerinde gelmişti. Onu ziyaret etmişlerdi. Görünüşe göre Danika krala her şeyi anlatmıştı.

"Orospu!!!" diye öfkeyle küfretti yataktan kalkarken. İçinde böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordu. Söyleyeceğini hiç bilmiyordu! Ayrıca kralın ona inanacağını da bilmiyordu.

O kaltağı hafife almıştı.

"Kahretsin," diye inledi.

En kötüsü de muhafızların geri dönüp onu saraya çağırmalarıydı. "Kral seni görmek istiyor," dedi içlerinden biri.

Danika'nın iddialarının doğru olduğunu kabul ederse kral onu kesinlikle cezalandıracaktı. Hatta kral idamını bile emredebilirdi. Diğer krallar bunu yapardı.

Karandy kralla yüzleşmeye hazırlanırken öfkeleni. O kaltak onu hiç tanıımıyordu. İddialarının doğru olduğunu kabul etmesine imkân yoktu. Ayrıca kralın ona biraz olsun güvendiği ve inandığı için ihanete uğradığından da emin olacaktı.

Cezalandırılanın Danika olduğundan emin olacaktı. Alenen.

Danika yeraltındaki yatak odasına ulaştığında Baski'nin elinde bir tas suyla kapıdan çıktığını ve kapıyı arkasından kapattığını gördü.

Baski onun geldiğini gördü, yüzündeki korkuyu, şişmiş gözlerini, çekingen yürüyüşünü ve kolundaki kırmızı izi fark etti.

"Lütfen, Sally nasıl?" Danika yüreği ağzına gelerek sordu.

Baski'nin gözleri yaşardığında çok şaşırdı.

"Ah, Danika." Elindeki su dolu kaseyi yere bıraktı ve ona doğru yürüdü. Baski'nin kollarını ona dolaması Danika'yı şoke etti. "Onu sen uyuttun. Senin sayende uyudu. Beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin!" Baski fısıltıyla ağladı.

Şaşkına dönen Danika, yaşlı kadın ondan uzaklaşana kadar hareketsiz kaldı.

Ona bakarken yüzünde bir gülümseme vardı. "Onu iki kez kontrol ettim ve hâlâ uyuyordu," dedi Baski hayretle.

"Bu, kralın pek iyi uyumadığı anlamına mı geliyor?" Danika kafası karışmış bir şekilde sordu. "Çoğu zaman uyanık olduğunu biliyorum ama bunun onun seçimi olduğunu sanıyordum."

Baski başını salladı. "Bu asla onun seçimi değildi. Kral on beş yıldır iyi uyuyamıyor."

"Olamaz!" Danika'nın gözleri büyüdü. Bir insanın iyi uyuyamaması için çok uzun bir süreydi bu. Bunun babası yüzünden olduğunu anladığında suçluluk duygusu da ona katıldı. Sormaya zahmet etmedi.

Baski üzüntüyle başını salladı. "Dün gece uyuyabildi. Buna çok sevindim. Çok fazla iksir yaptım." Derin bir nefes aldı ve gözlerini ona dikti. "Merak etme. Ağrılar ve ağrıyan kaslar için sana iksir vereceğim."

Danika minnetle başını salladı. "Teşekkürler Baski."

Baski gözlerini sildi ve kendini toparladı. "Eminim çok acıkmışsındır. Uyah senin ve Sally'nin yemeğini erkenden getirdi. Hadi, içeri girelim. Burada olduğumuzu ve neden burada olduğumuzu daha fazla insanın bilmesini istemeyiz."

Danika topuklarını sıkarak onu durmaya zorladı. "Peki ya Sally, Madam Baski?" diye tekrar sordu, sesi korkuyla çıkıyordu.

"O iyi dayanıyor. Saatler önce gözlerini açtı ve prensesini aradı. Sonra tekrar kapattı."

"Ne?" Danika'nın kalbi suçluluk duygusuyla göğsünde sıkıştı. "Beni aradı ve ben burada yok muydum?"

"Kendini bu kadar hırpalama. Tekrar uyanacaktır," diye teselli etti Baski. "Ama o gelene kadar yemek yemeli, banyo yapmalı ve tazelenmelisin."

Danika kabul etti ama yine de Sally'yi görmesi gerekiyordu. Baski'yi odanın içinde takip etti ve kapıda durup yataktaki Sally'ye baktı. Sally'nin uyku pozisyonu değişmişti ve şimdi yan yatıyordu. Başında bir havlu vardı; gözleri hâlâ kapalıydı.

Danika, masadaki yemeği alıp yemeden önce Sally'nin hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için onun nefes alış verişini izledi. Sonra banyoya girdi. Yıkandı ve banyodan çıktığında yatağın üzerinde katlanmış yeni temiz giysilerini gördü. Uyah onları içeri getirdi.

Baski başka bir karışım hazırlamayı bitirdi ve Sally'ye zorla içirdi. Karışım Danika'ya önemli bir şeyi hatırlattı. Uyah, Baski'nin onu gönderdiği iş için dışarı çıkana kadar bekledi, sonra Sally'nin yatağına yaklaştı. Sally'nin elini kendi elinin içine aldı ve hafifçe sıktı.

Baski küçük tabancayı kuvvetle karıştırıyor, otları karıştırıyordu. Ona bir bakış fırlattı. "İksirleri yapıyorum. Ayrıca aşırı kullanılan kasları sıkılaştıran bitkiler de ekledim. Birazdan bitireceğim."

Danika boğazını temizledi. "Baski Hanım, bana bebeği engelleyecek iksirler yapabilir misiniz? Hani bana daha önce yaptığınız gibi?"

Baski'nin eli durakladı, yüzü soldu. Danika'ya bakan yaşlı kadının yüzünde birkaç saniye boyunca öfke ve kızgınlık ifadesi belirdi. Sonra gözlerini kaçırdı.

Soru havada asılı kaldı, gergin ve rahatsız ediciydi.

Danika, Baski'nin böyle bir tepki vermesine neden olacak ne gibi yanlış bir şey söylediğini bilmiyordu. Baski'nin neden birdenbire ondan uzaklaştığını da bilmiyordu.

"Ondan o kadar mı nefret ediyorsun ki, onun çocuğuna sahip olma düşüncesine bile katlanamıyorsun?" Baski sonunda alçak ve kırılgan bir sesle sordu.

Danika'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Böyle bir soru beklemiyordu.

Baski otları bıraktı ve yüzünü tamamen ona döndü. Kollarını kavuşturdu. "Ondan bu kadar çok mu nefret ediyorsun? Onun çocuğuna sahip olma düşüncesi seni hasta mı ediyor?"

Danika ağzını açtı, sonra kapattı. Tekrar açtı, sonra kapattı. Soru onun konuşma yetisini elinden almıştı.

Baski döndü ve tekrar otlarıyla yüzleşti, omuzları gergindi, vücut dili öfke ve kızgınlıkla haykırıyordu. Küçük tahta tabancayı eline aldı ve otlarını tekrar karıştırmaya başladı.

"Aslında tam tersi Baski," diye fısıldadı Danika sonunda, sesi kısıktı.

Baski döndü ve temkinli bir şekilde onu izledi.

Bir omzunu kaldırdı ve düşmesine izin verdi. "Tam tersi. Kral benden çok nefret ediyor. Onun çocuğunu doğurmam için benden çok nefret ediyor." Gözleri Baski'ninkilere takıldı. "Ben Cone'un kızıyım. Cone'un kızı Kral Lucien için çocuk doğuramaz. Bunu asla kabullenemeyecek kadar benden nefret ediyor."

Baski bir şey söyleyemeden Danika ekledi: "Efendisinin çocuğunu taşımasına izin veren bir köleye ne olduğunu unutmayalım. Bu bir yasa değil ama çoğu efendi bunu ölümle cezalandırılacak bir suç olarak görüyor. Bunun için köleyi öldürürler."

Danika başını sallayarak başka tarafa baktı. "Burada zar zor hayatta kalıyorum Baski. Böyle bir suç işlediğim için öldürülmek istemiyorum." Sözleri aralarına yerleşti ve sessizlik uzadı.

Sonunda Baski derin bir nefes aldı, omuzları gevşedi. "Kral diğer erkekler gibi değil Danika," dedi sakince. "Senden nefret ediyor, evet, ama diğer köle efendileri gibi değil. Bunu şimdiye kadar zaten biliyor olmalıydın."

"Evet, evet biliyorum," diye itiraf etti Danika.

Baski başını salladı ve iksirlerini yeniden karıştırmaya başladı. "Onun çocuğunu taşımak konusunda endişelenmene gerek yok. Onunla istediği kadar birlikte olabilirsin ve ona bir çocuk doğurma konusunda endişelenmene gerek yok."

"Ah..." Danika bunu düşündü, anlamaya çalıştı. Sonra gözleri anlayışla açıldı. "Bana daha önce verdiğin şifalı bitkiler yüzünden mi? Hâlâ işe yarıyor ve etkili mi? Ne kadar süreyle?"

Baski isteksizce, "Önümüzdeki aylar boyunca," diye cevap verdi. "Tamam." Danika derin bir nefes aldı.

Sonunda bitkilerle işi bitince iksiri Danika'ya uzattı. Danika yaşlı kadından tahta bardağı aldı ve acı sıvıyı içti.

"Kısa sürede kendini daha iyi hissedeceksin," diye güvence vererek boş fincanı ondan aldı.

"Çok teşekkür ederim Baski." "Bir şey değil."

Danika dudaklarını ısırdı. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Nedir?" Baski sağlık çantasını hazırlamaya başladı.

Nasıl soracağını bilmiyordu ama yine de sözcükleri zorladı. "Declan kim?"

Baski başını kaldırdı; öyle hızlı döndü ki Danika'yla yüzleşirken başı dönüyordu. "Bu ismi nereden duydun?"

Danika alt dudağını kaşıyordu. "Kralın metresi bana işkence ederken, Declan'ın yaşadığı her şeyi yaşamayı hak ettiğimi söyleyerek kırıbaşıyla sırtıma vurmaya devam etti."

Baski dudaklarını onaylamaz bir ifadeyle büzerek, "Kimse bunu hak etmiyor," diye ekledi.

"Ve sonra, dün gece, ben odasına girmeden önce kral onun adını söyledi. Bir kâbus görüyordu," diye durakladı. "Declan'a üzgün olduğunu söyledi. Bunu söylediğini duydum."

Baski'nin gözleri yaşardı. Gözlerini temizlemek için hızla kırıştırdı, sonra masaya döndü ve çantasını toplamaya devam etti.

"Declan kim?" Danika yumuşak bir sesle tekrarladı.

Baski cevap vermedi. Soru o kadar uzun süre havada asılı kaldı ki Danika cevap veremeyeceğini biliyordu.

"Benim... p-prensesim..."

Danika, Sally'nin boğuk sesiyle sustu. Başını çevirdi ve gözleri faltaşı gibi açılmış olan Sally'ye baktı. "Sally! Oh, Yaratıcı... Sally!" Yatağa tırmandı, sürünerek

Sally'ye doğru.

Sally'nin gözleri prensesini buldu. "Benim... p-prensesim..."

"Nasıl hissediyorsun, Sally? Nasılsın?"

Sally doğrulmaya çalıştı ve Danika bu hareketi gördü. Sally'nin yatağa oturmasına yardım etti, ikisi de aynı anda irkildi.

Sally onun irkildiğini duydu ve endişeli gözlerini Danika'ya doğru kaldırdı. "Siz... iyi misiniz, p-p-prensesim?"

Bu kadar yumuşak bir şekilde sorulan soru, Danika'nın acıyan gözlerinin hemen yaşlarla dolmasına neden oldu. Daha da yaklaştı ve kollarını Sally'nin bedenine dolayarak yüzünü boynuna gömdü.

"Ah, Sally. İncinen kişi sen olduğun halde beni nasıl sorarsın!? Neden yaptın bunu!? Neden!? Bunu bana neden yaptın, Sally?" diye ağladı.

Sally prensesini ağlarken görmekten hoşlanmıyordu. Bundan hiç hoşlanmamıştı. Prensesin çığlıklarını duymak, bedeninin kendi bedenine karşı nasıl titrediğini hissetmek canını fena halde yakıyordu.

"Prensesim. Lütfen ağlama," diye fısıldadı sargılı elini kaldırarak. Güven vermek için Danika'nın sırtını sıvazladı. "Lütfen ağlama. Ağlamandan hoşlanmıyorum."

Bu sözler Danika'nın kendini kontrol etmeye çalışsa da daha çok ağlamasına neden oldu. Elinde değildi. Vücudu, içinden akan acı ve rahatlamanın gücüyle sarsıldı.

Sally burada. Sally yaşıyor. Sally iyi olacaktı.

Diğer hiçbir şeyin önemi yoktu. Çünkü olayın Sally'yi nasıl etkilediği önemli değildi. Sally'nin muhtemelen asla iyileşemeyecek olması da önemli değildi. Önemli olan onun orada olmasıydı. Hayatta olmasıydı. *Hayatta kalmıştı.*

Danika ağlarken, Sally'nin derin bir acı içinde olduğu belli olmasına rağmen hayatta olduğu için rahatladığı için bencil bir insan olması gerektiğini kendi kendine itiraf etti. O anda bunun bir önemi yoktu. Danika o anda Sally'yi elinden geldiğince koruyacağına yemin etti. Ayrıca Sally'nin iyileşmesine yardımcı olmak için elinden gelen her şeyi yapacağına da yemin etti. Her şeyi.

"İkinizi konuşmanız için yalnız bırakayım. Yakında geri döneceğim. Sally'nin yaralarının temizlenmesi ve iyileştirilmesi gerekiyor," diye seslendi Baski.

Danika geri çekildi ve ona baktı. "Çok teşekkür ederim, Madam Baski. Her şey için çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Geri geleceğim." Gitmek için döndü ama sonra durdu ve geri döndü. "Kuzeniymiş," diye ağzından kaçırdı.

"Ha?" Danika ağlamaklı gözlerle ona baktı, belli ki kaybolmuştu.

Baski'nin kirpikleri dalgalandı, gözleri alçaldı. Gözlerini tekrar kaldırdığında, gözlerindeki hüzün açık ve barizdi. "Declan'ın kim olduğunu sormuştun," dedi sonunda. "Declan kralın genç kuzeniydi."

BÖLÜM 35

ADALET VE SÖYLENTİ

"Sen... çok endişelenmiş olmalısın. Çok... üzgünüm prensesim," diye fısıldadı Sally, Baski odadan çıktığında prensesine bakarken.

Danika sadece onu kendine çekti, kollarını tekrar ona doladı, gözyaşları gözlerini bulanıklaştırdı. "Lütfen, bir daha bana böyle bir şey yapma, Sally. Bunun ne kadar yürek parçalayıcı olduğunu bilemezsin. Oh, Sally, çok, çok üzgünüm. Sana yaptıkları için çok üzgünüm!"

Sally geri çekildi. Yüzüne bakarak, titreyen, bandajlı elleriyle Danika'nın yanaklarını avuçladı. "O kralların bana yaptıkları çok canımı yaktı prensesim. Neredeyse ölüyordum... acıdan."

"Ah, Sally." Danika'nın kalbi biraz daha kırıldı.

"Canım yandı prensesim, ama buna dayanabilirdim; dayanmak istedim. Dayanmak zorundaydım. Bunu senin için yaptım çünkü biliyorum ki sen... onlardan böyle bir muameleyi asla kaldıramazdın." Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen benim prensesimsin; sen bir köle değilsin."

"Sally, benim yüzümden seni böyle görmenin ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Bana bir seçenek sunmalıydın. O masada senin yerine ben olurum. Benim yüzümden. *Benim yüzümden!*

Danika gözyaşlarını silerek, "Sana bir şey olsaydı buna dayanabilir miydin emin değilim; beni çok korkuttun," diye açıkladı.

Sally yavaşça gülümsedi. "Ama ben... prensesimi burada öylece bırakamazdım. Seni korumak için birinin burada olması gerekiyordu. Bu kişi Sally değilse kim olabilir?" diye yavaşça sordu.

Danika onun ellerini kendi ellerinin içine aldı. "Hayır. Şu andan itibaren seni ben koruyacağım. Sen sadece iyileşmeye odaklan. Lütfen benim için hayatta kal, Sally.

Sadece hayatta kalmaya çalış, ben de iyileşmen için elimden geleni yapacağım."

Sally bandajlı haline baktı. Yatağın üzerinde otururken kaslarını esneterek biraz kıpırdandı ve keskin bir acı her yönden vücuduna çarptı. Prensesin onu acı içinde görmediğinden emin olmak için dudaklarının içini ısırdı. Prensesin yüzüne baktı ve ağlamaktan gözlerinin ne kadar şişmiş olduğunu fark etti. Ne kadar kırmızıydılar.

"Eğer söz veririm... hayatta kalmak için bu kadar çok savaşıma, prensesim, bana bir söz vermeni istiyorum," sesi çakıl gibi boğuktu.

Danika hemen, "Ne olursa," diye karşılık verdi.

"Olanlar için asla kendini suçlama. Bu suçluluğu asla içinde taşıma. Ondan acı çekmeyi bırak. Seni değiştirmesine izin verme prensesim. Seni kırmasına izin verme. Bana söz vermelisin." Gözleri Danika'ninkileri aradı.

Danika daha fazla ağlamak istiyordu. "Ah, Sally."

"Lütfen, gitmeme izin vereceğine dair bana söz vermelisin. Bir daha asla böyle bir yüklerle yaşamayı istemiyorum. Bu beni öldürür. Lütfen, bırakmak için mümkün olan her şeyi yapacağına söz ver prensesim, ben de sıkı mücadele edip iyileşmek için mümkün olan her şeyi yapacağıma söz veriyorum." Sally yavaşça konuşmasını bitirdiğinde zor nefes alıyordu.

Danika onun sözlerinin üzerine çökmesine izin verdi. Sally'nin yüzündeki beklenti dolu ifadeyi görünce gözlerini kapattı. "Söz veriyorum," diye fısıldadı sonunda. Danika bu sözleri söyledi, bırakacağına söz verdi, kendini suçlamayı bırakacağına söz verdi, dün olanların acısıyla başa çıkacağına söz verdi, bunun onu değiştirmesine, kırmasına izin vermeyeceğine söz verdi. Danika bu sözleri söylerken kalbi göğsünde yükseldi. Omuzları hafifledi, sanki **üzerlerinden** bir yük kalkmış gibiydi. Kalbi daha iyi hissetti. Kendini daha iyi hissetti.

Danika mahkeme salonunda Sally'ye olanları asla unutamayabilirdi, bunu duyduğunu asla unutamayabilirdi, Sally'nin bunu onun için yaptığını asla unutamayabilirdi, ama acıyla ve suçluluk duygusuyla başa çıkmaya kararlıydı. Eğer Sally vücudundaki onca kesik ve çürüğe rağmen hâlâ gülümseyebiliyor ve böyle bir söz vermesi için ona yalvarabiliyorsa, o zaman Danika elbette bu sözü tutacaktı.

"Söz veriyorum Sally," diye tekrarladı, bu kez daha güçlü bir şekilde. Sally o zaman tekrar gülümsedi.

"Çok sevindim prensesim."

Tam o sırada kapı açıldı ve Baski tekrar içeri girdi. Chad ve aralarında Uyah'ın da bulunduğu iki hizmetçi de onu takip etti.

Danika Sally'nin banyoya götürülmesine ve yıkanmasına yardım etti. Sally ne kadar karşı çıkarsa çıksın, Danika buna izin vermedi. Daha sonra Sally'nin giyinmesine de yardım etti ve onu yatağa kadar götürdü. Hizmetçiler şaşkınlık ve inanmazlık içinde gözlerini dört açarak izlediler. Ama Chad ve Baski onları ifadesiz bir şekilde izledi.

Danika ve Sally fark etmedi.

Baski Sally'nin yaralarını sararken, Danika bir kitap çıkardı ve acısını hafifletmek için ona kitap okumaya başladı. Sally'nin gözlerinden yaşlar süzülürken bile, ona kitap okurken prensesine odaklanmak için elinden geleni yaptı.

"Hepsi bitti," dedi Baski, sonunda kullanılmış kanlı bandajı kaldırırken. "İksirlerinizi içtiniz ve haplarınızı aldınız ama hâlâ bilinciniz yerinde."

"Çok teşekkür ederim, Madam Baski," diye inledi Sally, yüzü acıdan gerilmişti.

"Dün bizi epey korkuttunuz. Koca Chad bile korkudan aklını kaçırdı. Mücadele ettiğin için çok mutluyuz Sally," dedi Baski.

Sally'nin gözleri kralın özel muhafızını buldu ve selamlamak için başını eğdi. Sally'nin yanakları kızardı ve o da başını eğerek selamlamaya karşılık verdi. Sally içinde yükselen utancı bastırmaya çalıştı. Bu büyük adam daha önce ona hep saygıyla bakmıştı. Acaba onu saygın bir kız olarak görmeye devam edecek miydi, yoksa olanlar yüzünden onu bir çöp gibi mi görmeye başlayacaktı?

"O kasları çalıştırmalısın," dedi Baski. "Her gün bir süre dolaşmalısın. Daha hızlı iyileşirsin."

"Biraz temiz hava almak istiyorum," diye itiraf etti Sally.

"Seni de götüreceğim. Birlikte gideriz. Ama olacaklardan çok korkuyorum," diye fısıldayarak devam etti Danika, gerisini söylemedi.

Baski onun ne söylemeye çalıştığını biliyordu. İnsanlar onun yerine Sally'nin tanıştırıldığını öğrenirse neler olacağından korkuyordu.

Baski diğerk hizmetçiyi ona büyük bir kâse getirmesi için gönderdi ve hizmetçi gitti. "Uyah?" Baski seslendi.

"Evet, Madam Baski?" dedi kız hevesle.

"Sally ile ilgileniyorsun, değil mi?" Baski kıza sessizce sordu.

Uyah başını salladı, sarı saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu. "Hem de çok! Sally'nin hayatta olmasına çok sevindim! Dün gece onun asla başaramayacağını düşünüp ağlayarak uyudum ve köle prensesin giydiğı kostümü giymesine yardım ettiğim için vicdanım beni öldürüyordu. Şimdi uyandığı için kendimi çok daha iyi hissediyorum! Sally'ye hiçbir şey olmasın istiyorum!" Tutkuyla konuşurken Uyah'ın gözlerinde yaşlar birikti; kızın gerçekten üzgün olduğu belliydi.

Dün ve bu sabah boyunca Uyah yardım etmeye hevesliydi ve Sally'ye zarar gelmesini istemediğini söylediğinde hepsi ona inanmıştı.

Sally içtenlikle, "Bana yardım ettiğın için çok teşekkür ederim Uyah," diye fısıldadı.

Uyah gülümsedi. "Bir şey değil, Sally."

Baski başını tekrar Uyah'a çevirdi. "Dışarı çıkmanı ve tanıtım söylentisini yaymanı istiyorum Uyah. Danika krallarla tanıştırılıyordu ve Sally daha fazla izleyemedi, bu yüzden müdahale etmeye çalıştı. Bunun üzerine krallar ona çok kızmış ve vücudundan zevk alarak onu dövmüşler. Müdahale ettiği için onu öldüreceklerdi ama ona merhamet etmeye karar verdiler." Durakladı ve derin bir nefes aldı. "Saray çalışanları dün neler olduğunu merak ediyor. Senden etrafta dolaşıp bu söylentiği yaymanı istiyorum."

Uyah başını kuvvetle salladı. "Oldu bilin, Madam Baski."

"Sally'yi kurtarmamızın tek yolu bu," diye ekledi Baski Uyah'a.

"Herkesin bunu duymasını sağlayacağım ve sarayın her yerinde duyulacak. Bana güvenebilirsiniz, Madam Baski. Dedikoduları yayabilirim," diye söz verdi Uyah.

"Artık gidebilirsin Uyah," dedi Baski gülümseyerek. Kız onları selamladı ve gitti.

Minnettarlık gözyaşları Danika'nın gözlerini yaşarttı ve onları geri kırıştırdı. "Size ne kadar teşekkür etsek azdır, Madam Baski."

"Edemezsiniz. O yüzden belki de denemekten vazgeçmelisiniz," dedi Baski, ilaç çantasını alıp ayağa kalkarken sinirli bir şekilde. Eve gitmesi gerektiğini, çünkü Remeta'ya bakması için para ödediği hemşirenin onu yakında eve bırakacağını ve Baski'nin kızıyla birlikte olması gerektiğini söyledi.

Ona tekrar teşekkür ettiler ve o da gitti.

Chad hiçbir şey söylememişti ama sadece Sally'yi izlemekten ve onun iyi olduğunu görmekten memnun görünüyordu. Sonunda başını hafifçe eğerek döndü ve o da gitti. Sally'nin gözleri endişeyle onu izledi.

Danika yine yalnız başına Sally'nin karnını doyurdu. Sally'nin yemesine yardım ettikten sonra Danika ona kitap okudu ve dışarı çıkabilmek için Uyah'ın söylentiyi yaymasını beklediler.

Saatler sonra, kralın muhafızları yatak odasına gelip Danika'yı götürdüklerinde hâlâ bekliyorlardı. Kralın onun gelmesini istediğini söylediler.

Onları takip ederken Danika'nın yüreği ağzına gelmişti. Sally'ye geri döneceğini söyledi ve Sally başıyla onayladı. Yürürlerken Danika kralın onu neden çağırmış olabileceğini merak etti, kalbi hâlâ boğazındaydı. Ama kralın odasının köşesini döndüklerinde, önlerindeki manzara bunun nedenini açıklıyordu.

Karandy kralın önünde diz çökmüştü. Kral Lucien birkaç adım ötede, elleri arkasında, iki muhafızıyla birlikte dimdik duruyordu. Yaklaştılar ve durdular.

Danika'nın vücudu içten içe titriyordu ama dışarıda soğukkanlılığını ve soğukkanlılığını koruyordu. Dizlerinin üzerine çöktü. "Beni siz çağırdınız, Efendim," diye fısıldadı.

Adamın gözleri kıza dikilmişti. "Buradaki köle eğitmeni sana karşı hiçbir cinsel yaklaşımda bulunmadığını söyledi. Senin her fırsatta kendini ona attığını söyledi. Onu yatağına çekmeye çalışıyormuşsun." Kelimelerin etraflarında asılı kalmasına izin verdi. Danika'nın kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Bu doğru mu?" diye sordu sonunda.

"Hayır, Efendim," diye yutkundu. Karandy'nin ölümcül bakışlarını bedeninde hissedebiliyordu.

"Kendini nasıl savunabilirsin?"

Danika'nın dudaklarından, köle eğitmeninin ona yaklaştığı bazı günlerde Sally'nin de yanında olduğunu söylemek geçiyordu. Ama Sally'nin adını söylemeyi kendine yediremiyordu. Sally'yi daha fazla tehlikeye atacak bir şey asla yapmazdı. "Hayır, kralım. Savunmam yok."

Bir sessizlik oldu. Danika yanağının içini ısırıldı. Endişe onu pençeledi.

"Bana bak, Danika." Emir sertti.

Gözlerini yerden kaldırdı ve gözleri kralinkilerle buluştu.

Gardını indirdi ve gözlerindeki yalın gerçeği görmesine izin verdi.

Karandy bundan sonra onunla ilgilenecekti -özellikle de cezasız kalırsa.

Danika gergindi. Kralı okuyamıyordu. Aklından neler geçtiğini bilmiyordu.

Kral Lucien başını yana eğdi. "Dün yüzündeki kırmızı el izi. Bu oydu. Yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsanız, kralım." İçinde umut alevlendi.

Kahretsin. Karandy kendini tekmeleyecek gibi hissetti. Ona dün o kadar görünür bir yerden tokat atmaması gerektiğini biliyordu ama onu o kadar çok istemişti ki kendini kontrol edememişti. Krala ona hiç el sürmediğini söyleyerek yalan söylemişti ama o lanet tokadı unutmuştu. Korku onu kavradı.

Kral Lucien yavaşça Danika'ya doğru yürüdü. Ona o kadar yakındı ki aralarında sadece birkaç santim vardı. Sonra onunla göz hizasına gelmek için eğildi.

Danika'nın içinde dün gece aynı şeyi yaptığı anıları canlandı. Ve sonra da daha sonra olanların anıları. Adam ona bakmaya devam ederken yanakları kızardı, gözleri onu inceliyordu. O kadar yakındı ki Danika onu içine çekti. Kral Lucien'in artık aşına olmaya başladığı kendine has bir kokusu vardı; dün gece onu saran, yatağından ayrıldıktan sonra bile vücuduna yapışan kokunun aynısı.

Elini kaldırıp yanağında gezdirdiğinde boğazına yükselen nefesi kesti. "Yine de iz solmamış. İzlerini hâlâ görebiliyorum," dedi parmaklarını yanağında aşağı yukarı gezdirirken. Vücudunu bir ürperti kapladı ve

Lucien'in gözlerinin bir an için arzuyla parladığını gördüğüne yemin edebilirdi. Lucien gözlerini kırptırdı ve gitmişti.

"Karandy?" Kral Lucien bu kadar sakin konuşurken gözlerini Danika'dan ayırmadı.

"Evet, kralım." Sesi artık o kadar kendinden emin değildi.

"Geçen öğlen ona vurdun mu?"

Sessizlik. Cevap yok.

Kral Lucien geri çekildi. Danika aniden kendini boşlukta hissetti. Bu garip hissi gidermek için gözlerini birkaç kez kırptırdı.

"Muhafızlar?" Sesini yükseltmedi. Buna hiç gerek duymamıştı.

"Evet, Majesteleri!?" ikisi de aynı anda cevap verdi.

"Onu zindana götürün. Adaletin Efendisi Doseh'i çağırın. Bu köle terbiyecisine kralın kölesine saldırdığı için yirmi kırbaç darbesi, kralın mülküne izinsiz girdiği için yirmi kırbaç darbesi ve krala yalan söylediği için on kırbaç darbesi daha vurun."

Ne!? Korku, dehşet ve panik Karandy'nin içinde bir oldu.

Cezanın şoku ona yıldırım çarpması gibi gelmişti. Yere uzandı ve krala durumunu anlatmaya başladı. Bu kadar büyük bir ceza beklemiyordu -özellikle de söz konusu köle Cone'un kızı olduğu için. *Kral Cone'un kızı, lanet olsun!* Fahışeye dokunduğu için kralının onu bu kadar cezalandıracağını hiç beklemiyordu. Yalvardı, yakardı ama muhafızlar onu götürdü.

Kral Lucien Danika'ya ayağa kalkmasını söyledikten sonra arkasını dönüp odasına doğru yürümeye başladı. Danika o kadar şaşırılmıştı ki, nutku tutulmuştu. Davası için bu kadar ağır bir ceza almayı hiç beklemiyordu. Ayağa kalktığı anda içinden mutluluk akıyordu.

Köle eğitmeni onu sürükleyerek götürürken ona ters ters baktı. Kadın çenesini kaldırdı. Oradan çıktığında Sally'nin bir köşede **o t u r m u ş** , onları yürüyüşe çıkarmak için gelmesini beklediğini gördü.

Danika durdu ve yüzünde bir gülümsemeye onu izledi. Vücudunun çoğu yerinde uzun köle kıyafetinin örtmediği bandajlar vardı ama Sally için bunun bir önemi yok gibiydi.

Kendisine el sallayan her saray muhafızına ve hizmetçiye el salladı. O da onlara gülümsedi. Tam o sırada Sally'nin gözleri Danika'ninkilerle buluştu ve ona gülümsedi.

"Prensesim." Sesi dünkü ılıklardan dolayı boğuk çıkmıştı.

Danika suçluluk duygusunu bastırdı ve bunun yerine yüzündeki gülümsemenin devam etmesine izin vererek, kendisine çağrının ne hakkında olduğunu soran Sally'ye yaklaştı. Sally'ye her şeyi anlattı ve bu Sally'yi mest etti. En azından o şehvetli köle eğitmeni cezalandırılacaktı.

"Beni burada bekle. Hemen odamıza gidip gezintiye çıktığımızda okuyacağımız kitabı alayım," dedi Danika uzaklaşmaya başlarken.

Sally ona seslendi.

Danika döndü. "Evet, Sally?"

Sally'nin gri gözleri onunkilere baktı ve sonra vahşi bir glmsemi dudaklarını ikiye böldü. "Gün birdenbire çok parlak görünmeye başladı prensesim."

Danika'nın gözleri yaşardı. "Günü aydınlatan tek kişi sensin, Sally. Günü çok gzelleştiriyorsun."

BÖLÜM 36

KRALIN İKİLEMİ

Bir hafta geçti. Sally daha iyiydi. Danika, Sally ne kadar yapmaması gerektiğini söylese de, ona her konuda yardım ediyordu.

Danika, Sally'nin kolları ve bacakları -çoğunlukla bacakları- oldu. Her yere Sally ile birlikte yürüyor, seyahat ederken Sally ona yaslanıyordu. Danika, bacakları düzgün bir şekilde iyileşirken ve kralların açtığı cinsel yaralar da iyileşirken onu tamamen desteklemek için kollarını beline doladı.

Uyah söylentiyi iyice yaydı. Saraydaki herkes Danika'nın tanıştırıldığını biliyordu ama krallar Sally'yi daha çok incitmişti çünkü prensesini kurtarmak için müdahale etmeye çalışmıştı. Hizmetçileri, köleleri ve uşakları şaşırtan şey Danika ve Sally arasındaki bağıdı; Danika'nın, en iyi arkadaşı haline gelen eski özel hizmetçisine duyduğu sevgiydi. Bunu hiç beklemiyorlardı.

Köle prensesin Sally gibi alçakgönüllü bir köylüyle ilgilenmesini hiç beklemiyorlardı ve Danika'nın ona tam destek verdiği bir yürüyüşe çıktıklarını görmek - Danika'nın ona kitap okuduğunu ve Sally'nin saçlarını taradığını görmek - onları her zaman konuşmaktan alıkoyuyordu. Sadece sarayda değil. Son bir hafta içinde üç gün kütüphaneye gitmişlerdi ve Salem halkı gördüklerine inanmakta zorlanıyordu. Danika ve Sally'ye bakıyorlardı.

Danika bunu hiç fark etmemiş gibiydi. Dikkati her zaman Sally'deydi, düşmediğinden ve doğru şekilde iyileştiğinden emin olmak istiyordu. Danika onu bir hafta içinde iki kez şifacının evine götürmüştü.

Şimdi, bir ay sonra, Sally çok daha iyiydi. Düzgün yürüyebiliyordu ve yaralarının çoğu iyileşmişti; morluklar solmuştu. Sadece birkaç yara izi kalmıştı ve Madam Baski

Danika'nın sırtında oluşacak yara izleri gibi yok olmaları için elinden gelen her şeyi yaptı.

Sally gün içinde daha iyiydi ve neredeyse eski **h a l i n e** dönmüştü. Ama geceleri -çoğu geceler- bilinçaltı ona kraliyet sarayını yeniden canlandırıyor ve uykusunda çılglık atıyor, ağlıyor ve yalvarıyordu.

Danika onu uyandırıp yatıştırmayı alışkanlık haline getirmiş, bir yandan da suçluluk duygusunu uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu. Uyurken bile Sally'nin zihninde yeniden iyi olacağını umuyordu.

Danika geçtiğimiz ay kraldan daha az haber almıştı. Onu sadece üç kez çağırmış, o seferlerde de yere, yanına oturtmuş ve ona yepyeni bir parşömen ile iyi yazılmış bir parşömen vermişti. Danika'ya parşömendeki her şeyi yinelemenin bir yolu olarak parşömene yeniden yazmasını emretti.

Danika, kralın yanında sessizce oturup yazıya döktüğü her seferinde yüreğindeki çırpınışı ve huzuru varlığının en derinlerinde hissediyordu. Hâlâ prensesken en sevdiği aktivitelerden biriydi bu. Ve şimdi kralla birlikte bir rutine girmişti. Söz yok. Gürültü yok. Kölelik yok. Görev yok. Sadece oturuyor ve yazıyordu.

Bu ona derin bir tatmin duygusu da veriyordu çünkü bu, metresinin onunla asla yapamayacağı tek şeydi. Onunla yalnız yapabileceği tek şeydi.

Bir gün onu çağırmış ve krallar arasında yapılacak bir saray toplantısı için İjipt Krallığı'na gideceklerini duyurmuştu. Kraliyet arabasına binmişlerdi, bu Danika'yı şaşırtmıştı ve ne zaman hatırlasa onu hâlâ şaşırtıyordu. Kral *onun da kendisiyle birlikte* arabaya binmesine izin vermişti.

Köleler kraliyet arabasına binmezdi; bu imkansızdı. Efendileri arabaya binerken köleler yaya yürür, muhafızlar da atlara binerdi. Mükemmel bir efendi kölenin ata binmesine izin verebilirdi.

Arabaya değil - tabii orada bedeninden zevk almak istemiyorsa. Arabaya asla.

Ama kral Danika'nın arabada kalmasına izin vermişti ve arabanın zeminindeki o boşlukta otursa da bunun bir önemi yoktu. Yürümekten ve ata binmekten daha iyiydi.

Ayrıca, neyse ki İjipt'teki toplantı iyi geçmişti.

İlk geldiklerinde krallar Danika'ya şöyle bir bakmış ve dudakları hoşnutsuzlukla incemişti.

"Hayatta kalmışsın," diye hırlamıştı Kral Moreh.

Danika daha bir adım attığını bile anlamadan korkudan kralın arkasından yaklaştırmaya başlamıştı.

Kral Moreh ve Kral Philip'in onaylamayan bakışları yüzlerinden okunuyordu ama diğer krallar düşünceli bir ifadeyle ona bakmakla yetindiler. İki kralın öfkesi en eski yasalardan kaynaklanıyordu.

**Belli bir geleneğe göre ölümden kurtulan bir köle, efendisinin cezası olmadıkça, bir daha asla bir talep ya da emir olarak buna maruz bırakılmayacaktır.*

Tüm krallar, Kral Cone'un kızını bir emir ya da talep olarak bir daha asla tanıştıramayacaklarını biliyorlardı. Kız ancak efendisinden gelen bir emir ya da ceza söz konusu olduğunda bu krallar tarafından bir kez daha tanıştırmaya katlanabilirdi.

Kral Lucien ve tüm krallar bunu biliyordu, bu yüzden onu yanında getirmişti. Artık onun söz konusu olduğu yerde kralların hiçbir hakkı yoktu.

Kraliyet sarayına girip yerlerine oturduklarında Kral Pesih sonunda aldırılmaz bir tavırla, "Gücüne hayran olduğumu söylemeliyim," dedi.

Danika her şeyin sona ermiş olmasından memnundu. Onu bir kez daha tanıştırmaya zorlamayacaklardı. Kral Lucien yolculuk sırasında ona soğuk bir şekilde kralların bunu yapmaya hakkı olmadığını söylemişti.

Krallar omuz silkip onun varlığını görmezden gelerek kraliyet sarayına girerken, sonunda onun haklı olduğunu anladı. Bu onu mutlu etti. Danika hayatının geri kalanında onlardan saklanmak zorunda kalmayacaktı.

Toplantı sırasında her zamanki yerinde, kralın yanında oturmuş, toplantının Kral Lucien'in uğruna savaştığı köleler için dilekçe hakkında olduğunu bilmiyormuş gibi davranmaya çalışmıştı. Danika bir köleydi ve bir kölenin bir nesne olması gerekiyordu. Bunu bilmemesi gerekiyordu.

Ama geçen ay kral hakkında hiç bilmediği şeyler öğrenmişti - onu rahatsız eden şeyler.

Kral, alt tabaka için daha iyi bir yaşam yaratmak istiyordu. Kölelerle ilgili bazı korkunç kanunların kaldırılması ve bazı kanunların uygulanması için dilekçe verdi.

yardımcı olacak yenileri. Bu bilgi Danika'nın zihninde kralın gerçekten iyi bir adam olduğu yönündeki yasak düşünceyi daha da güçlendirmişti. Babasının ona yaptıkları yüzünden ona karşı sert davranıyordu ama bu onun doğasında yoktu -özellikle de diğer kölelere karşı.

Danika ilk kez kralın kendisi dışında hiçbir Mombana halkını köleleştirmediğı gerçeğini düşünmesine izin verdi. Tüm halkının hayatları hâlâ sağlam ve normaldi.

Mahkemede olup biten her şeyi oturup dinlemişti. Onunla ilgili her şeyi öğrendikçe, kalbinde ona karşı duyduğu acı da yok oluyor gibiydi. Esarete ilk girdiğinde göğsünü sıkıştıran nefretin artık orada olmadığını keşfetti çünkü günler geçtikçe kralın ilk başta düşündüğü gibi bir canavar olmadığını anladı.

O sadece zarar görmüş, kırılmış bir adamdı. Eğer bir canavarsa, babasının yarattığı canavardı... onun için. Diğer insanlara karşı asla böyle değildi.

Geçen hafta Danika için nispeten iyi geçmişti. Sally iyiye gidiyordu. Kralın kötü metresini pek görmemişti. Ve Karandy'yi kırbaçladıktan sonra madenin köle eğitmenliği görevinden almışlardı.

Danika madene sadece iki kez gitmişti ve Korag adındaki yeni köle efendisi ona karşı pek de kötü davranmıyordu. Ona diğer köleler gibi davranıyordu.

Hayat ona iyi davranıyordu. En azından şimdilik.

Kral Lucien yarınki kraliyet muhasebecisine götürmek üzere aşağı pazardaki bazı yeni gelişmeleri yazıyordu. Güneş bir süredir batmıştı ve gece için nispeten sessizdi. Ama uyku her zamanki gibi Kral Lucien'in elinden kaçmıştı.

Son bir haftadır Danika'yla geçirdiğı o ilk geceki kadar iyi uyuyamıyordu. *Onun nesi vardı?* Son bir hafta içinde kendine sayısız kez sormuştu.

İyi bir uykunun nasıl bir his olduğunu tatmış olan Kral Lucien, o huzurlu rüyasız halden daha fazla ve daha çok istiyordu ama

Danika'yı bunun için çağırmadığından emin olmak için elinden geleni yaptı.

Uykusunu elinden alan adamın kızı nasıl olur da on beş yıl sonra huzurlu uykusunun sebebi olabilirdi?

Tanrılar ona asla böyle acımasız bir şaka yapmazdı. Bu şaka çok pahalıydı. Çok acımasızdı.

Vetta'yı çağırmış, onun bedeninden cinsel hazlar almış ve hatta geceyi yatağında geçirmesine izin vermişti. Hiç uyumadı.

Vetta güzel bir ahırda yaşayan bir aygırın memnuniyetiyle uyurken, o gece kuşları gibi uyanıktı ve gözlerini tavana dikmişti.

Her şey farklıydı: metresinin bedeninden aldığı haz, yatakta onun yanında olma hissi, uykusunda bedeninin herhangi bir parçasının onunkine değme hissi. Her şey farklı hissettiriyordu.

Sonunda yatağı terk etti ve sabaha kadar parşömenlerini yazdı.

Vetta o günden sonra yatağa girmeye çalışmış ama o reddetmişti. Son bir hafta içinde onu iki kez daha **ç a ğ ı r ı p** masaya oturtmuş ve göndermişti.

Dün gece, Chad'in seks uykusu onu tekrar ele geçirmişti. Gecenin bir yarısı vücudunu tatmin ederken onu bir kâbustan uyandırmıştı. Her zamanki gibi uyanmış, özel korumasını banyoya götürmüş ve üzerine bir kova soğuk su dökmüştü. Chad açık gözlerle uyandı ve yüzündeki dehşet yürek parçalayıcıydı. Paniğe kapılmıştı ama kral onu sakinleştirdi. Hâlâ onun için bir tedavi arıyorlardı. Şifacı pek bir şey bulamamıştı. Ama denemeye devam edeceklerdi.

Lucien, Chad'in gitmesine asla izin vermeyecekti. Seks uykusu ne kadar kötü olursa olsun, onu asla bırakmayacaktı. Chad cehennemi yaşamıştı ve kral onun iyileşmesi için elinden gelen her türlü yardımı yapmaya kararlıydı. Şifacıya, bir tedavi bulmak için her yeri araştırmaya devam etmesi için daha fazla para vermişti.

Bu gece kralın başı çatlayacak gibiydi. Sarayda geçirdiği uzun bir günün ardından bitkin düşmüştü. Baski ona her zamanki gibi iksirler yapmıştı ama bunlar sadece baş ağrısını hafifletmişti.

Huzursuzluk ve uykusuzluk, hasarlı kemiklerindeki ilik gibi oradaydı.

"Chad," diye seslendi sonunda, mürekkepli tüyü masasına bırakarak. Kapı açıldı ve Chad içeri girdi. Başını öne eğdi. "Kralım."

Selamını karşılayan tek şey sessizlikti; Chad'in alışık olduğu bir sessizlik. Kral kendi kafasını karıştıırken o sabırla ayakta durdu. Sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerini kapatırken Chad onu izledi.

"Danika'ya onu çağırđımı söyle," dedi sonunda.

BÖLÜM 37 SENDE NE VAR?

Danika kalbi boğazında düğümlenerek kralın kapısını çaldı. Chad ona kralın kendisini çağırdığını söylemeye geldiğinde uyuyordu. Saat neredeyse gece yarısıydı. Kral onu çağırmak için uyumuyordu ve bu sefer kendi isteğiyle mi yoksa elinde olmadan mı böyle davrandığını merak etti.

"İçeri gel," komutu geldi.

Danika kapıyı açıp tanıdık odaya girdi ve gözleri onu hemen buldu. Kral masasının arkasında oturmuş, gözleri kapalı bir şekilde sandalyesine yaslanmıştı.

"Beni siz çağırdınız, Efendim," diye fısıldadı başını eğerek. "Soyun ve masanın üzerine çık," diye emretti, gözleri hâlâ kapalıydı.

Danika usulca yutkundü. Bu emre kadar onun kollarında olmayı ne kadar çok istediğini bilmiyordu. Yolda olduğunu bildiği acı yüzünden paniğe kapılmıştı ama aynı zamanda onun kollarını tekrar etrafında hissedeceğini bilmek onu sevindiriyordu.

Ama masa?

Kalbindeki sevinç söndü. Masada ona dokunmayacaktı; sadece onun bedeninden zevk alacaktı.

Danika gizlice yüzüne bir göz attı ve yüzündeki sert çizgiyi, çenesinin açılı duruşunu gördü. Bu, ikisine de kim olduklarını hatırlatmak istediği bir andı. O Cone'un kızıydı ve adam da babasının yarattığı canavardı.

Danika çürük korsesinden kombinezonuna ve iç çamaşırlarına kadar soyunmaya başladı. Sonunda onun önünde çıplak durdu. Sonra nefret edilen masaya doğru yürüdü ve ona sırtını vererek masaya yaslandı.

Saniyeler geçti. Sonra adam sandalyesinden kalktı. Arkasından ayak sesleri duydu. Kıyafetlerin hışırtısını.

Adam ona doğru yaklaştı, sıcaklığı onu çevreledi ama ona dokunmadı. "Senin derdin ne Danika?"

Soğuk soru vücudunu ürpertti. "Efendi mi?" Bunu anlamamıştı.

Adamın elini üzerinde hissetti. Adam sıvısını içine sokuyor, parmaklarıyla onu hazırlıyordu. Kalbi daha hızlı atarken, vücudu kablolu... hassastı. *Bu neden olabilirdi ki?* Adamın sert parmağı kadınlığının sinir demetinde esnerken kendi kendine sordu. Boğazından bir inilti kaçtı; onu kesmeye çalıştı ama yine de kaçtı.

Adamın eli durdu ve geri çekti. Kadın kendini yoksun hissetti. Bu duygu kafasını karıştırdı. Neden böyle hissediyordu?

Adamın vücudu onu içine hapsettiğinde ve organının ona doğru itildiğini hissettiğinde hâlâ bunu düşünüyordu. Adamın devasa vücudunu içine almak için bacaklarını biraz daha araladı. Geri çekilip fallusunun ucunu girişine dayadığında, neredeyse dengesini kaybedecek kadar büyük bir güçle ona çarptı.

"Aaargh!" diye haykırdı içinden geçen acıyla. Dayanılmaz derecede dolu hissediyordu. Danika gözlerini sıkıca kapadı ve zihinsel olarak kendini gelecek ısrarlı sert itişlere hazırladı.

Adam hareket etmedi. Danika masaya yaslanmıştı, vücudu titriyordu ve adam onun içinde sıkışmıştı, kalçaları vücuduyla buluşuyor, eli belini tutuyordu.

Kadının düzensiz nefes alıp verişleri havadaydı ve adam kendisiyle savaşıyor gibiydi; belini sıkıp çözen eli bunu gösteriyordu. Sonra geri çekildi ve geri adım attı.

"Yatağa uzan," diye emretti.

Ayağa kalktığında Danika'nın vücudundan bir rahatlama dalgası geçti. Titreyen bacakları onu yüksek, kral boy, iyi düzenlenmiş ve üzerine kırmızı bir çarşaf örtölmüş yatağa taşıdı. Üzerine tırmandı ve ona sırtını verdi. Nedenini bilmediği bir şekilde gözlerinin arkası yaşlarla doldu. Onları uzak tutmak için hızla gözlerini kırptırdı.

Yatak eğildi ve adam arkasından tırmandı. Hâlâ giyinik olduğunu, giysisi kalçasına değdiğinde fark etti.

Gözleri tekrar kapandı; vücudu çekilmiş bir yay gibi gerildi ve onun kendisini sertçe istila etmesini bekledi.

Adam penisini kadının açıklığına dayayıp yavaşça içine girmeye başladığında şaşkınlık içinde kaldı. Kendini kabzasına kadar gömene kadar yavaşça ilerleyerek santim santim içine bastırdı.

"Oh," diye nefes **a l d ı** , acısını dindirmek için zevkinin yayıldığını hissetti. Sırtını dikleştirdi, hala dayanılmaz derecede dolu hissediyordu.

Adam geri çekildi ve aynı yavaşlıkla tekrar içine itti. Adam bu hareketi defalarca tekrarlarken dudaklarını ısırdı, ta ki vücudu aşırı duyarlı hale gelene kadar nefesi hızlı soluklarla ağzından çıkıyordu. Sonra hızını artırdı ve dişlerini takırdatabilecek kadar sert bir şekilde içine girdi. Adam hareketi sürdürdükçe, derinlere daldıkça, geri çekildikçe ve tekrar daldıkça, acı veren zevk onun tekrar tekrar haykırmasına neden oldu.

Danika çarşafları pençeledi; adam onu salladıkça gözleri kapandı. Adamın eli Danika'ya dolandı ve boğazına sarıldı. "Senin derdin ne?" diye inledi yine Danika'nın arkasından ve tekrar içine girdi. Eli, cezalandırıcı sert vuruşlarına dayanması için onu hareketsiz tutuyordu.

Kadın hıçkırarak ağlıyor, vücudu titriyordu. Adamın vücudundan talepleri yüzünden ona sorduğu soruyu algılayamıyordu. Adam onu ikiye ayıracaktı.

Eli yılan gibi kıvrıldı ve kadının göğsünü sıktı. Meme ucunu cimcikleyerek kadının dar boğazından bir inilti çıkardı. Kızın eli dışarı fırladı ve adamın giysili kalçasını sıkarak itişlerinin gücünü yavaşlatmaya çalıştı.

Gözyaşları tekrar geri geldi. Danika gözyaşlarının, adamın vücudunun incitici darbelerinden mi yoksa vücudunun **onunkilerden** arzuladığı şeylerden mi kaynaklandığından emin değildi.

Onun sıcaklığını istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Onu bir erkeğin sevgilisini alacağı gibi almasını istiyordu, bir efendinin kölesini alacağı gibi değil. Cone'un kızının babasının yarattığı canavarı alacağı gibi değil. Onu giyinik olarak değil, çıplak olarak almasını istiyordu.

Boynundaki eli sıkılaştı, eli kalçasındaydı ve sert hamlelerini karşılamak için onu geri çekti. Adam kızın içine girerken inledi.

defalarca, onun sonuna kadar vurdu. Adam itişlerini açılı hale getirirken haykırdı. Gözleri dolmadan önce gözleri yaşardı. Hissettiği şeyleri hissetmeye hakkı olmadığını biliyordu. Verecek bir şeyi varsa bile, onun sıcaklığını istemeye hakkı yoktu. Buna hakkı yoktu... ama istiyordu. Vücudu o sıcaklığı arzuluyordu. *Fena halde.*

Ve böylece, adam tekrar geri çekildiğinde, organı onun hassas etinin içinde kayarken, bacakları gevşedi ve yüzüstü yatağa düştü. Hemen dönerek sırt üstü yattı ve yüzünü ona döndü. Gözlerini kapadı ve sıkıca kapattı.

"Lütfen..." diye fısıldadı, gözlerinin kenarından süzülen yaşlar kulaklarından aşağı kayarak yatağa sıçradı.

"Danika," diye homurdandı sert ve emredici bir ses tonuyla.

Kadın başını sefilce iki yana salladı. O anda beyni kısa devre yapmıştı ve bunu yaptığı için onu nasıl cezalandıracağını düşünmüyordu.

"Lütfen," diye tekrar fısıldadı, gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı, onun kendisini görmesini istemediğini biliyordu. Kalçalarını onun için ayırdı, vücudu kontrolsüzce yatağın üzerinde kalktı, onun kucaklamasını bekledi.

Sessizlik sağır ediciydi.

Aklının bir köşesinde, adamın onu zorla yukarı çekebileceğini ve önceki pozisyonuna geri dönmeye zorlayabileceğini biliyordu. Pek çok erkeğin gücüne sahipti ve onu kolayca ters çevirebilirdi. Gözlerini sımsıkı kapatarak onun bunu yapmasını bekledi. Gece havası etrafını kırbaçlıyor, kendisini soğuk ve boş hissetmesine neden oluyordu.

Sonra adamın elinin başını dürttüğünü hissetti ve başını onun için kaldırdı. Gözbağının gözlerinin etrafından aşağı indiğini hissettiğinde, derin bir rahatlama ve zevk hissi gözlerinden daha fazla yaş akıttı.

Göz bağı sabitlendikten sonra adam geri çekildi ve kadın adamın giysisinin sert malzemesini tuttu. Yatak tekrar eğildi ve adamın ağırlığının üzerine çöktüğünü hissetti.

"Evet," diye iç geçirdi ve kollarını ona doladı. Adam bu temas karşısında kaskatı kesildi ve kadının ellerini kendi ellerinin arasına aldı, sonra da tekrar tekrar içine girerken ellerini başının üzerine doğru çekti.

Onunla bu temas... istediği şey buydu - vücudunun ihtiyacı olan şey.

Adam kadının bacaklarını birbirinden ayırdı ve ona hızla çarptı. Adam hızını artırdıkça inledi, sıcak nefesi kısa pantolonlarla kulağına geliyordu. Görme yetisi kaybolunca diğer duyuları keskinleşti. Adamın ona yaptığı her şeyi daha yüksek bir hisle hissediyordu. Her dokunuşu.

Titreyen bacaklarını kaldırdı ve adamın beline doladı. Adam, kızın teninin onunkine temas etmesi üzerine hırlayarak onu uyardı ama bu onu caydırmadı. İlerleyişini yavaşlatmak yerine açısını değiştirdi ve her hamlesinde rahim ağzına çarpacak kadar derinlere indi. Onun şiddetli taleplerinin saldırısı altında inledi, ama iç kaslarını organının etrafında sıkıttı.

"Oh...evet." Adamın zevk iniltileri havadaki seslere karıştı, nefes alış veriş değişti. Kalçaları onunkilere daha hızlı indi.

Bir eliyle ellerini tutarken, serbest eli beline dayandı ve sıkıca sıkıttı; önümüzdeki günlerde orada izleri olacağını biliyordu.

"Aaaaah!" Başını geriye atıp uzun ve sert bir şekilde haykırdı ve adam elini onunkinin üzerinde sıkarken ona daha hızlı ve daha sert pompaladı.

Kalçalarının her dalışında vücudunun içinde derin bir basınç başladı, o kadar rahatsız edici ki, tekrar tekrar inleyerek onun altında çırpınmaya başladı. Kalçalarındaki el onu sadece aşağıya doğru her hamleyi karşılamak için daha da yaklaştırıyordu.

"Oh, lütfen!" Dişlerini sıkıttı ve boncuk boncuk ter alnını kapladı. Adam meme uçlarından birini başparmağı ve işaret parmağı arasına alıp tepe noktasını büktüğünde daha sert döndü.

İnanılmaz bir acı göğsünü doldurdu ve klitorisine kadar indi. Acı ve zevkle büyüyen karnının alt kısmındaki basınç endişe verici derecede arttı. Boynu gerilmiş, gözleri sıkıca kapanmış ve kendiliğinden ıslaklık gelen Danika, bu canavar için boşalırken ağlıyordu. Uzun ve sert bir şekilde boşaldı, ama orgazmı doruğa ulaştığı sırada adam şimdi onun boşazını sıkıyordu. Nefes alabiliyordu ama zorlukla ve zevkini haykırması mümkün değildi.

Görüşü ve sesi kaybolmuştu ve bu his onu boğuyordu. Adamın altında çılgınca çırpınıyor, elleri serbest kalmak için zorluyordu

ama o vazgeçmedi. Gözlerinin önünde yıldızlar dans ediyor ve her şeyin yoğunluğundan görüşü karanlığa gömülüyordu.

Adam tamamen kızın vücuduna indi ve kızın göğüsleri adamın kılı göğsüne bastırdı. Düzensiz nefes alışları sol kulağını okşuyordu. Kulağına bazı kelimeler homurdandı.

"Evet." Neyi kabul ettiğini bilmiyordu ama bu tek kelime ağzından kendiliğinden çıkmıştı. Titreyen bacakları adamın belinden çözöldü ve sıvı gibi yanlarına düştü. Tüm gücü bedenini terk etmişti.

Danika bilinç ile bilinçsizlik arasındaki o ince çizgide sallanıyordu. Adamın şaftını içine soktuğunu ve sonra da serbest bıraktığını çok net bir şekilde fark ediyordu.

Boğuk bir sesle haykırdı, kalçaları daha da hızlandı, titreyen kalçalarına derinlemesine süründü. Boğazından kopan zevk iniltileri o kadar derin ve erkeksiydi ki Danika tüm vücudunun karıncalandığını hissetti.

İmkânsız gibi görünse de Danika, adamın sikinin içinde daha da kalınlaştığına yemin etti ve adamın serbest bıraktığı sıcak, güçlü fısıkiyelerin içini yıkadığını hissetti.

Zevkine teslim olduğu birkaç dakikanın ardından Danika'nın üzerine yığıldı, ağırlığı Danika'nın gevşek bedenine baskı yapıyordu. Birden kollarında ve bacaklarında güç olmasını diledi. Onları adamın etrafına sarar, onu orada sıkıca tutar ve bırakmazdı.

Bunu bitirmesinin üzerinden sadece birkaç saniye geçmişti ki, adam yuvarlanıp sırt üstü uzandı ve ağır ağır nefes almaya başladı.

Onu her zaman yormuştu. Onun da aynı şeyi yaptığını görmek ona tatmin edici bir zevk veriyordu.

Tıpkı bir hafta önceki o gecede olduğu gibi, kolunu ona doladı. Adam sertleşse de kollarından çekilmedi. Gözlerini zar zor açık tutarak mutlulukla iç çekti.

Adam göz bağını çektiğinde gözlerine hava çarptı. Uykulu gözlerini kırıştırarak onun kollarındaki bu anın uzun sürmesini sağlamaya çalıştı. Yeterince yakın değildi, daha yakına ihtiyacı vardı. İnleyerek ona daha da yaklaşmaya çalıştı.

"Bu gece oldukça talepkârsın," diye homurdandı adam hoşnutsuzlukla; sesine yorgunluk karışmıştı. Ama bu sözleri söylerken kolları kendiliğinden uzandı ve onu kollarının arasına çekti. "Sadece bu gecelik," diye homurdandı.

Uykulu bir şekilde başını salladı, zaten giyinik olan bedenine daha da yaklaştı. Onun kollarında kendini güvende hissediyordu. Kendisinden her şeyden çok nefret eden bir adamın kollarında kendini bu kadar güvende hissetmesi garipti. Ama bu tuhafılık hissini azaltmıyordu.

Uykuya daldığında, adamın onu bu gece çağırdığı andan beri sorduğu aynı soruyu sorduğunu duydu.

"Neyin var senin?" Derin sesi çok uzaklardan geliyordu.

Zihni uykuya dalarken yapabildiği tek şeyi cevapladı. "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Kollarının arasında uyuyakaldıktan sonra birkaç dakika boyunca onu izledi. Yıllardır kimseye izin vermediği kadar çok ten tene temas etmelerine izin vermişti ve bunun nedeni bir şeydi.

Onu hissetmek, diğer tüm dokunuşlar gibi derisini ürpertmiyordu.

Bunun yerine, onun hissi ona tamamen farklı bir şey yapıyordu. Ona huzur veriyordu. Huzur onu bir pelerin gibi sarıyor, içindeki tüm öfkeli şeytanları köreltiyordu. Hem içi hem de dışı sessizlik içinde çığlık atıyordu. Huzur yaşayan bir varlıktı.

Ve uykuya dalarken, hâlâ onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

.

BÖLÜM 38

GÜN IŞIĞINDA

Sabah gözlerini ilk açan Danika oldu. Gözleri kralın arkasındaki pencereye takıldı. Dışarıda şafak söküyordu.

Sabahın erken saatlerindeki sessizlik ürkütücüydü. Danika'nın gözleri yanında yatan adama takıldı. Adam hâlâ uyuyordu, uzun kirpikleri kapalı gözlerinin üzerine düşmüştü.

Onu utanmadan, açlıkla izledi. Sadece kendisi uyanıktı ve onu yakından izlemek istiyordu. Uyurken yüzündeki sert çizgilerin hiçbiri yoktu. Kaş çatma çizgisi yoktu. Ağzı hoşnutsuzluk içinde büzülmemişti. *Yakışıklı*, diye düşündü Danika aklının bir köşesinde. Saç çizgisinden başlayıp yanağına, boynuna inen ve kıyafetlerinin içinde kaybolan yara izine rağmen hâlâ yakışıklıydı.

Vücudunu biraz hareket ettirdi ve aşağıya bakmadan, kendi eli göğsünde dururken kollarının beliyle buluştuğu yeri hissetti. Sert nefes almaya cesaret edemiyordu, yoksa onu uyandırabilirdi.

Danika onu izlerken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, onun tüm korumalarıyla birlikte bu görüntüsünü hafızasına kazıyordu.

Sonunda gözlerini daha fazla açık tutamadı. Tekrar uykuya daldı.

Lucien yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Gecenin karanlığı yatak odasından kaybolmuş, yerini gün ışığına bırakmıştı.

Gece boyunca uyumuştı ve kâbus görmeden uyumuştı.

Tekrar.

Onun gözler bulundu Danika, kim uyuduyana Onu.

Onun Alnı kırıştı ve kaşlarını çattı. Bu oydu.

Baski'nin yapmış olabileceği bir ilaç ya da Vetta'nın cinsel uzmanlığı ya da bitkin düşene kadar parşömen yazmak değildi. Oydu. Danika'ydı.

Lucien bunun nasıl mümkün olduğunu anlamamıştı ama yine uyumuştı ve tek düşünebildiği buydu.

Yataktan kalktı ve banyoya gitti. Bugün mahkemesi vardı ve mahkemeye zamanında gitmesi çok önemliydi.

Danika suyun şırıltısını duyunca tekrar kıpırdandı. Yataktan kalktı ve ağrıyan kasları itiraz ederken inledi. Kıyafetlerini topladı, aklı önceki geceye gitti ve yanakları fena halde kızardı. Birkaç kez ona itaatsizlik etmişti. Bunun için onu cezalandıracak mıydı?

Onu cezalandırmasının bir önemi olmadığı sonucuna vardı. Buna değerci

O.

Danika, kralın işi bitmeden önce tamamen giyinmişti. banyosunu yaptı.

Üzerinde ıslak vücuduna yapışan uzun, dayanıksız bir giysi vardı. Adam yatak odasına girerken başını öne eğdi.

"İyi günler, Usta," diye fısıldadı, ellerini önünde gergin bir şekilde sıkarak.

"Nasıl avlanacağını biliyor musun?"

Soru beklenmedikti ve birkaç saniye için boşluğa düştü. Sonra başını salladı ve kekeleyerek, "Evet, kralım," dedi.

"Öğlen hazırlan ve saraya gel. Saraydan sonra av alanında bana katılacaksın," diye emretti.

"Peki kralım." Danika telaşlanmıştı. Sarayı anlayabilirdi. Ama neden onu kralların avına götürmek istesin ki?

Köleler buna katılmazdı. Kraliçeler, evet. Prensesler, evet.

Metresler, evet. Ayrıcalıklılar, evet. Ama asla köleler değil.

Neden onu oraya götürmek istesin ki?

"Saraya geç kalmayın," dedi sertçe.

"Emredersiniz kralım."

Tamamen döndü ve ona baktı. "Danika, ben senin efendimim, kralın değil."

Kızın gözleri büyüdü ve başını daha da öne eğdi. "Çok özür dilerim, Efendim."

Ona bu şekilde hitap ettiğinin farkında değildi. Köleler böyle cezalandırılabilir hatalar yapmazdı; onun nesi var!?

Tekrar arkasını döndü ve onu kovdu. Kadın başını eğdi ve kapıdan çıkmaya başladı.

Vücudundaki her kas yaptığı her hareketi protesto ediyordu. Kapıyı arkasından kapattı ve kralın odasının koridorunda yürümeye başladı. Neredeyse bir dönemece gelmişti ki köşeden bir kadın çıktı; kralın metresi.

Vetta keyifli bir sabah geçiriyordu ama Danika'yı görünce yüzündeki gülümseme kayboldu. Danika kralın odasından yeni çıkmıştı ve Vetta bu sabah onu kral çağırdığı için gelmediğini biliyordu. Danika'ya yaklaştı ve köle onu selamladı. Kralın kokusu o kadar çok sinmişti ki burnunu sızlattı ve öfkesinin alevlenmesine neden oldu.

Köle kralın yatağında uyuyordu; Vetta bundan çok emindi. Elbiselerinin üzerindeki eli öyle sıkıyordu ki, Danika'nın başını sıktığını hayal etti.

Danika onun önünde eğildi. "Hanımefendi," diye selam verdi ve onun yanından geçti.

Vetta'nın kolu ona doğru uzandı ve onu geri çekti. "Sen. Sen onun yatağında uyudun, değil mi!"

Danika inkar etmenin bir anlamı olmadığını görerek başını salladı. "Bu onun isteğiydi."

Vetta yaklaştı ve Danika'nın saçlarını tuttu, öfke ve kıskançlık içini yakıp kavuruyordu. Danika'nın saçlarını sertçe çekti, Danika vücuduna yayılan acıyla haykırdı. Kafa derisinden kopan saç tellerinin acısını hissedebiliyordu. Vetta bırakmadı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun, köle!? Birdenbire kralın yatağının nasıl bir his olduğunu öğrendin diye kendini bir köleden daha fazlası mı sanıyorsun?" diye hırladı, öfkeyle titriyordu.

Danika elbisesini kavradı ve sertçe yumrukladı. Daha önce yaptığı gibi hanımefendinin suratına sert bir tokat atıp sonuçlarına lanet etmek için karşı konulmaz bir dürtü duydu. Bu dürtüye direndi. Bunun yerine, metresi saçından bir tutam çekmeden önce baskıyı azaltmak için Vetta'nın elini saçında tuttu.

"Sen pis bir kölesin!" Vetta homurdandı. "Ve öyle de kalacaksın. Sakın aksini düşünme, duydun mu beni!"

"Canımı acıtıyorsun," dedi Danika sakince ve hanımına sertçe baktı. Cadiyı tatmin etmemek için acısını gizlemek için elinden geleni yaptı.

Vetta sadece elini Danika'nın saçlarında sıktı. "Bu senin sorunlarının en küçüğü, seni köle. Bugünlerde sırf senden kurtulmak için tedbiri elden bırakıp seni öldürebilirim."

"Bırak onu, Vetta."

Kralın derin sesiyle Vetta, sanki parmaklarını yakıyormuş gibi saçlarını bıraktı ve etrafında döndü.

"Kralım!" diye soludu ve saçlarını eğdi. "İyi günler kralım." Kral yüzünde okunamayan bir ifadeyle ona bakıyordu ama gözleri onu inceliyordu. Vetta başını eğerek

Böyle bir inceleme altında utanç.

Kralın gözleri ve boş ifadesi çoğu zaman ağzından çıkandan daha fazlasını anlatırdı. Sonunda Danika'ya baktı. "Gidebilirsin Danika."

"Teşekkür ederim, Efendim." Danika kralın önünde eğildi, omuzlarını dikleştirdi ve burnunu havaya kaldırarak Vetta'nın yanından geçti.

Kral onun arkasından yatak odasına döndü ve içeri girdi. Vetta onu zapt edilmiş bir köpek gibi takip etti ama içi kaynıyordu.

Artık hiçbir şey anlamıyordu.

Danika hizmetkârların odasına girene kadar yürüdü. Sally ve Chad'in kapının önünde durduğunu görmek onu şaşırttı.

Sally'nin gözleri parlıyordu ve yanakları kızarmıştı. Kralın özel muhafızı her zamanki sakin tavrıyla karşısında durdu ve Sally'nin cevapladığı şeyleri ona sordu. Danika uzakta olduğu için ne konuştuklarını anlayamıyordu. Danika yaklaştıkça Sally onu gördü ve hızla Chad'a veda etti.

"Prensesim, prensesim," dedi ona doğru yürürken, gözleri Danika'nın vücudunda geziniyordu.

"Sally, bu sabah nasılsın?"

"Oh, prensesim. Uyandıgımda seni yatakta bulamayınca ne kadar korktuğumu tahmin bile edemezsin. Kralın seni çağırdığını bana söyleyen Efendi Chad'dı. Kral seni öldürdü diye çok korktum."

Kral onu öldürmüştü ama bu Sally'nin düşündüğü şekilde değildi. Danika bu düşünceyi kendine sakladı.

Birlikte, Sally'nin dekore ettiği için güzel, hatta lüks görünen odaya girdiler.

"Chad mi? Onu nereden buldun?" Danika merakla sordu, Sally'nin ona verdiği cevabı hatırlıyordu.

Yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Bu sabah erkenden beni uyandırdı prensesim. Çıglık atıyormuşum, öyle dedi."

"Kabus görüyormuşsun." Danika'nın kalbi göğsünde sıkışmış, suçluluk duygusuyla yanıyordu.

Sally onun yüzündeki ifadeyi gördü ve el sallayarak onu başından savdı. "Önemli bir şey değil, gerçekten. İyi olacağım prensesim. Efendi Chad ben uyuyana kadar yanımdaydı. Ne zaman gittiğini bilmiyorum," diye utangaç bir şekilde açıkladı.

"Tek başına olmadığına sevindim." Başını avuçladı, bir baş ağrısı oluşuyordu.

"İyi misiniz prensesim?"

"Hanımefendi az kalsın kafa derimi yüzüyordu," diye mırıldandı ve yatağa gidip üzerine oturdu.

"Şu Batı'nın Kötü Cadısı," diye fısıldadı Sally, endişeyle. "Yanlış bir şey mi yaptın prensesim?"

"Sanırım kral beni çağırdığı içindi. I..." Danika derin bir nefes aldı. "Geceyi onunla geçirdim."

Sally gözlerini iki kez kırptırdı. "Onun yatağında mı? Bu mümkün mü? Kralın diğer insanlarla ten temasından gerçekten nefret ettiğine dair söylentiler duydum."

"Evet, öyle. Ben... Ben bunu açıklayamam. Hanımefendi bu konuda çok kızgın."

"Bırakın öfkesinden boğulsun." Sally'nin gözleri parladı. "O iyi bir kadın değil, prensesim. O acı çekiyor." Sonra Sally yataktan kalktı. "Senin için bir banyo hazırlayayım. Keşke hâlâ ağrı kesici iksirlerimiz olsaydı ama yok ve Madam Baski kızı yüzünden bugün gelmedi."

"Hâlâ iyileşiyorsun, Sally. Gel otur, ben yaparım---"

Sally başını salladı. "Hayır, prensesim. Şifacı adam ve Madam Baski vücudumu çalıştırmamda bir sakınca olmadığını söyledi. İyi olacağım."

Danika başka bir şey söyleyecekti ama Sally çoktan küçük banyoya girip gözden kaybolmuştu.

Yalnız kalan Danika'nın akli kralla geçirdiği geceye gitti. Adamın kokusu hâlâ vücuduna sinmiş, aldığı her nefeste onu aklında tutuyordu.

Dün gecenin bitmesini istemedim, diye itiraf etti zihninin mahremiyetinde. Böyle başka geceler de olacak mıydı? Onu yatağa yatırdığı ve kendisine yakın uyumasına izin verdiği başka geceler de olacak mıydı? Göğsündeki bir sıkışma, ona bunun sadece bu gece, son gece için olduğunu açıkça söylediğini hatırlattı.

"Prensesim!?" Sally banyodan bağırdı. "Evet, Sally?"

"Bugünkü tedavi için Madam Baski'nin evine gitmeyi planlıyorum çünkü o akşam geç saatlere kadar saraya gelmeyecek!"

"Bence bu iyi bir fikir. Seni onun evine götüreceğim. Ben..." diye durakladı. "Her zaman kızı Remeta ile tanışmak istemişimdir."

"Oh, şu hayalet olan mı?"

"O da ne?" Danika kafası karışmış bir halde sordu.

Sally ıslak ellerini giysilerine silerek banyodan çıktı. Üzgün görünüyordu. "Kasaba halkı ona böyle diyor. Hayaletli olan. Yaşadıkları yüzünden bir hayalet ve deli bir kız gibi davrandığını söylüyorlar."

Danika'nın kalbi Remeta ve Baski için acıyordu. İnsanların ona acıyarak bakması, her yürüdüğünde onu işaret etmeleri ve sonra insanların arkasından kızı hakkında böyle şeyler söylediklerini bilmek yürek parçalayıcı olmalıydı.

"Her gün çok çalışmamın bir nedeni de bu prensesim." Sally'nin birdenbire donuklaşan sesi Danika'nın zihnine nüfuz etti.

"Neden?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Sonumun Remeta gibi olmasını istemiyorum. O kralların bana yaptıkları..." Sally'nin sözleri kesildi ve gözleri yaşardı.

Danika ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü, bu hareketle vücuduna saplanan keskin ağrıları görmezden geldi. Sally'nin yanaklarını avuçladı.

"Sen tanıdığım en güçlü kadınsın, Sally. Benim için güçlü olduğun için teşekkür ederim. Kendin için de güçlü olduğun için teşekkür ederim."

Sally gözyaşlarının arasından ona gülümsedi ve burnunu çekti. "Bana iyi davrandığın için çok teşekkür ederim prensesim."

"Baski'nin evine birlikte gideceğiz. Böylece ikimize de ihtiyacımız olan iksirleri verir," diye sözlerini tamamladı Danika.

"Tamam prensesim." Baski banyoya geri döndü ve Danika da onu takip etti.

Yürürken kafasında günün nasıl geçeceğini tasarlıyordu. Kafasında bir sürü de soru vardı. Baski'nin evine gitmek. Sonra da mahkemeye. Ve sonra av alanına.

Artık tanışma olmayacak olsa da, mahkemeye gitme düşüncesi onu çok korkutuyordu. Bir kölenin saraya gitmesi hiç iyi bir şey değildi.

Ve kral neden onu kralların avına götürmek istesin ki?

Başı yine yandı ve onu avuçlayarak yatıştırmaya çalıştı. Sahibesi neden kralın emirlerine uyduğu için onun kafa derisini yüzmek istiyordu?

.

BÖLÜM 39

REMETA: Kapana kısılmış

Danika ve Sally, Baski'nin evine doğru yürürken kasaba halkının onlara attığı bakışlardan habersizdi.

Her zamanki gibi kendi dünyalarındaydılar. Danika çoğu zaman Sally'ye destek oluyordu çünkü Sally hâlâ iyileşme sürecindeydi. Uzun mesafeler yürüdüğünde kolayca soluk soluğa kalıyordu. Birkaç dakikada bir dinleniyorlardı. Bir noktada Danika, Sally'nin sırtına atlayıp onu kucağına alması için ısrar etmeye başladı.

"Asla." Sally reddettiğinde çok kararlıydı. Bunu duymak bile istemiyordu.

"Sally. Daha fazla incinmeni istemiyorum çünkü-"

"İyi olacağım, prensesim. Senin sırtına binemem. Sen benim prensesimsin ve ben-" Dehşetle baktı ve başını salladı. "Bu asla olmayacak."

Danika onun çenesindeki inatçı eğime baktı ve derin bir nefes aldı. "Sen artık benim en iyi arkadaşımsın, Sally. Sen bir hizmetçi değilsin, ben de bir prenses değilim. Biz köleyiz ve en iyi arkadaşız."

"Benim için asla bir köle olamazsın prensesim," dedi kararlı bir şekilde. "Sally. Bırak da seni sırtıma alayım."

"Asla." Durakladı ve muzipçe gülümsedi. "Ama yorulursan seni sırtıma alabilirim."

Danika onaylamaz bir tavırla dudaklarını büzdü ve onunla biraz daha konuştu ama Sally reddetti. Vazgeçti. Tekrar yürümeye başladılar.

Yanlarından geçen insanlar tartışmaya tanık oldular ve bu onları şaşırttı. Cone'un kızı ile eski kişisel hizmetçisinin yakın arkadaşlar gibi didişmelerini izlediler ve bu onları hayrete düşürdü. Ayrıcalıklı insanların alt tabakadan insanlarla asla böyle bir ilişkisi olmamıştı.

ne olursa olsun. Bu yüzden iki kadını izlerken ne yapacaklarını bilemediler.

Sally ve Danika sonunda Baski'nin evinin kapısına vardılar ve kapıyı çaldılar. Kapı açıldı ve Baski kapının arkasında durdu, telaşlı görünüyordu. Saçları dağınıktı ve yanağında çizik gibi görünen küçük bir kan vardı.

"İkiniz de burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu, sesi sertti. Pek dostça bir ruh hali içinde görünmüyordu.

Sally rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı. "Şifalı bitkiler için gelmek istedik. Bilirsiniz, yaralarım için. Ve, ahh... prensesim... onun da biraz ihtiyacı var."

"İkiniz de daha sonra gelebilirsiniz. Ben çok meşgulüm-"

Evin içinden Danika ve Sally'yi ürküten tiz bir çığlık yükseldi ama Baski buna alışık olduğu için hiçbir tepki vermedi.

Bir çığlık daha geldi. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha.

"Ona ne oluyor?" Sally dehşete düşmüş bir halde sordu. Danika'ya doğru yaklaşırken bile kalbi Remeta'ya uzanıyordu.

Baski omuz silkti. "Yemek yüzünden. Yemek yemek istemiyor ama bu normal. Üzerinde fazla düşünme."

Danika onu izledi. Kadın etkilenmemiş gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu ama yaşlı kadının ağlamaya çok yakın olduğuna yemin edebilirdi. Omuzları kaskatı kesilmiş, sırtı savunmada dimdik duruyordu.

"Bakın, ikiniz de saraya geri dönmelisiniz. Akşam orada olacağım ve otları hazırlayacağım. Ya da şifacının evine gidebilirsiniz-"

Bir çığlık daha geldi.

Danika bir adım öne çıktı. "Lütfen, Baski. Bizi içeri al."

"Neden?" Baski ona öyle bir nefretle baktı ki Danika neredeyse bir adım geri atacaktı. "Babanın açtığı yaralar yetmedi mi? Neden içeri girmek istiyorsun? Daha fazla zarar verebilmek için mi?"

Kadın irkildi. Danika kadının öfkesini anlamıştı, bu yüzden bir şey söylemedi. Utanç ve suçluluk içinde başını öne eğdi.

Sally bir adım öne çıktı. "Lütfen, Madam Baski. Biz sizi oturma odasında beklerken siz Remeta'yla içeride istediğiniz kadar vakit geçirebilirsiniz. Bizim için sakıncası yok. Bizi içeri alın yeter."

Baski başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama içeriden gelen cam kırılma sesi ve ardından gelen bir çığlık gözlerini dehşetle açmasına neden oldu. Döndü ve aceleyle evin içine doğru koşmaya başladı. "Yine kendini kesecek!"

Kapı açıktı, bu yüzden Danika ve Sally onun peşinden gittiler. Başka bir çığlık sesi duyunca onu yatak odasına kadar takip ettiler ama kapıda kaldılar.

Yatak odası savaş alanı gibi görünüyordu. Giysiler dağılmış, sandalyeler devrilmiş, bir ayna kırılmış, yerde cam bir bardak parçalanmış, çarşaf lar yerde yatıyordu. Remeta görünürde yoktu.

"Meta? Lütfen dışarı çık ve yemeğini ye," dedi Baski ince bir sesle, etrafına bakınarak. Gözleri etrafı arıyordu.

İsteğini sessizlik karşıladı.

"Lütfen?" diye yalvardı. Kadın tehlikeli bir şekilde ağlamaya yakın görünüyordu.

Sürekli 'lütfen' diyordu ve kapının yanında durup beklerken Danika'nın yüreği parçalanıyordu.

Sonunda, kirli sarı saçları gardırobun arkasından yavaşça dışarı çıktı. Annesine bir göz attı. "Aç değilim," diye fısıldadı, çığlık atmaktan sesi kısılmıştı. Saçları yüzünü örttüğü için kimse Remeta'nın yüzünü göremiyordu.

Baski perişan bir halde başını salladı. "Üç gündür bir şey yemedin Meta. Lütfen!"

Kız boş bir kahkaha attı. "Ben birkaç kez beş gün boyunca yemek yemedim. Sakın bana unuttuğunu söyleme."

"Unutmadım. Nasıl unutabilirim ki?" Baski gözyaşlarını geri kırıptı.

Danika rahatsız bir şekilde kırırdandı. Köleleştirildikleri zamana atıfta bulundukları çok açıktı.

"Ama artık köle değiliz. Yemek yemeye çalışmalısın; bir deri bir kemik kalmışsın," diye ısrar etti Baski.

Kız başını şiddetle salladı ve vahşi, kirli sarı saçlarını kaşımaya başladı. "Yapamam, yapamam. Yemek yok, yatak yok. Yemek yok, yatak yok, yemek yok, yatak yok, yemek yok, yatak yok, yemek yok, yatak yok."

Bu sözleri söylemeye başladığında Baski gerçekten de ağlamaya başladı. "Ah, Remeta; ben seninle ne yapacağım?"

Kız bu sözleri okumaya devam etti, belli ki kendi içine çekilmiş, başka bir dünyaya hapsolmuştu.

Baski döndü ve yanlarından geçerek odadan çıktı. Danika onu takip ederken gözyaşlarını tutamadı ama Sally kendini kontrol edemeyerek açıkça ağlıyordu.

"Yemek yok, yatak yok' derken ne demek istedi?" Danika sormadan edemedi.

Baski döndü ve gözleri Danika'nın kilerle buluştu. "Cone yatakta onun bedeninden zevk almadan önce onu çok iyi besledi. Cone da olabilirdi, herhangi bir gardiyan da; fark etmezdi. Çoğu zaman köleleri seksten önce beslerlerdi çünkü bir hayvanla seks yapıp sonra da cesedinin içine salmak istemedikleri gerçeğine gülerlerdi."

"Ah, Yaratıcı!" Danika artık gözyaşlarını tutamıyordu. Bu çok insanlık dışı bir şeydi. Her geçen gün babasından nefret etmesi için bir neden daha ortaya çıkıyordu. Nasıl böyle şeyler yapabiliyordu? Nasıl böyle bir canavar olabilirdi?

Baski başını salladı ve onlardan uzaklaşmaya başladı. Kendini her şeyden soyutlamak için elinden geleni yapıyordu. "Yemek yemek istemiyor çünkü sonrasında olacaklardan korkuyor. Sonunda güvende olduğunu ona ne kadar anlatmaya çalışsam da buna inanmıyor. Ona yemek yedirmeye çalıştım. Fark etmez; yemiyor."

Son sözünü küçük evdeki başka bir odanın kapısını çarparak bitirdi. Danika ve Sally'yi oturma odasında yalnız bıraktı.

Sally hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. "Bu çok korkunç! Bu çok korkunç! Oh, prensesim, Remeta'nın neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Kafasının içinde sıkışıp kalmış! Kapana kısıldı!" Devam ederken ellerini kaldırdı ve gözlerini kaydırtdı. "Geçmişte bu kadar kapana kısılmış olmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum! Mahkeme salonundaki o günü hatırlamamak için elimden geleni yapıyorum, çünkü dikkatimi dağıtacak sen varsın. Sen benim yanımdasın ve bu yüzden o gün hakkında çok fazla düşünmüyorum! Onun kimsesi yok! Kapana kısıldı! Kapana kısıldı!"

Danika, Sally ağlarken kollarını ona doladı ve Sally'nin vücudu hıçkırıklarının şiddetiyle sarsıldı. Danika, Sally'yi teselli ederken gözyaşları yanaklarından serbestçe süzülüyordu. Sonunda, Sally'yi ondan uzaklaştırdı.

Vücudunu. "Ağlamayı kes. Yine hastalanacaksın," diye yumuşakça azarladı. Sonra Danika Sally'yi orada bırakıp Remeta'nın yatak odasına doğru yürüdü.

Danika odaya girdiğinde kız görünürde yoktu ama Danika onun gardırobun arkasında olduğunu biliyordu. "Remeta?" diye seslendi usulca, gözlerindeki yaşları silerek.

Kız yavaşça başını gardırobun arkasından çıkardı ve kirli, sarı saçlarının arkasından ona baktı. "Kim var orada?" kızın minik sesi titriyordu.

"Benim adım Danika."

Kız irkildi. "Kulağa bir kraliçe adı gibi geliyor."

Danika ne diyeceğini bilemeyerek irkildi. "Ben bir kraliçe değilim. Ben senin arkadaşınım," diye fısıldadı sonunda.

"Remeta'nın hiç arkadaşı yok. O kafadan çatlak," diye cevap verdi kız, Danika'nın kalbini sıkıştıran o küçücük sesiyle.

"Kafadan çatlak değilsin," diye onu rahatlatmaya çalıştı

Danika. "Hep böyle derler."

"İnsanlar her zaman iyi insanlar hakkında kötü şeyler söylerler. Çünkü kıskanıyorlar."

Kız yine o boş kahkahayı attı. "Remeta'yı kim kıskanıyorsa kafadan çatlaktır. Remeta'nın kıskanılacak hiçbir şeyi yok."

"Bence bu bir yalan. Remeta banyo yaptığında ve iyi beslendiğinde çok güzel bir genç kız. Eminim insanları kıskandıracaktır," diye ekledi Danika, kızın yüzünü daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen. Ama yine de Remeta bir zamanlar kralın kölesiydi. Bu on beş yaşındaki kız için bir şey ifade ediyor olmalıydı.

Remeta saçlarını şiddetle sallayarak etrafına dalgalanmasına neden oldu. "Banyo yoksa, yatak da yok. Yemek yoksa, yatak da yok."

Danika yine gözyaşlarına boğuldu. Bu kadar kısa kelimeler nasıl olur da bir insanı parçalayacak güce sahip olabilirdi? "Hayır, Remeta. Bir daha asla yatak olmayacak," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı.

"Annem her zaman böyle söyler. Annem yalan söylüyor. Yine de yarın gelip beni alacaklar," diye fısıldadı.

Geçmiş, kızı kendi kafasının içine hapsetmişti. "Lütfen bana bak Remeta. Gördüğün gibi çok iyi yemek yiyorum ve banyo da yapıyorum ama

Yatak yok. Ben de senin gibi bir dişiyim. Yatak yok."

Sessizlik. Danika burnunu çekme sesleri duydu ama Sally'nin kapının yanında durduğunu çok iyi bildiğı için dönmedi. Sally ve Baski.

Sonunda Remeta kirli bir elini kaldırdı, saçlarını yolundan çekti ve dalgalı buklelerin arkasından ona baktı.

Danika kıza ilk kez iyice baktı ve düşünceleri doğrulandı. Remeta, yüzündeki tüm kir ve çürüklerin altında zarif bir kızdı. Remeta'nın kendisine istediğı kadar uzun süre bakmasına izin verdi ve kızın gözlerinin nasıl açıldığını görebiliyordu.

"Sen kraliyet ailesindensin," dedi Remeta o kadar ani bir şekilde ve herkesi şaşırttı ki.

Danika afallamıştı, ağzı açık kalmıştı. Kendine baktı ve üzerinde bir köle üniforması olduğunu gördü. Remeta bu fikre nasıl kapılmıştı? Gözleri Remeta'nınkileri takip etti ve saraydan çıkmadan önce Sally'nin zorla bileğine taktığı altın bileziğe takıldı. Prenses olduğu zamanlardan kalma altın bileziğı vardı ama onu köleleştirdikten sonra ceza almamak için takmayı bırakmıştı. Sally bu işe başlamadan önce onu 'daha güzel yapmak' için bileğine zorla takmıştı.

Danika şimdi bileğini kaldırmış, bileziğe bakıyordu. Dili tutulmuştu.

"Sen kraliyet ailesindensin," diye tekrarladı Remeta.

Danika ona gerçeğı söyledi. başını salladı. "Evet, kraliyet *ailesindenim* ama---"

"Sen kraliyet ailesindensin!" diye bağırdı kız, gözleri Danika'nın yüzünü buldu. Kendi kendine konuşmaya başladı. "Bir kraliçeye benzediğini biliyordum. Kraliyetin gücü vardır. Kraliyet en yücedir. Kraliyet her şeye sahiptir. O kraliyet ailesinden ve Remeta'nın arkadaşı olduğunu söyledi. Remeta'nın kraliyet ailesinden bir arkadaşı var. Remeta bir kraliçenin arkadaşıdır." Sonra gözlerini kaldırdı ve perili gözlerle Danika'yı süzdü. "Kraliyet ailesi Remeta'yı koruyabilir, değil mi?"

Danika arkasını dönüp Remeta'nın çaresiz annesine ve ağlayan Sally'ye baktı. Tekrar kızla yüzleşti ve başını salladı. "Evet. Kraliyet Remeta'yı koruyabilir," diye kararlı bir şekilde cevap verdi.

Kızın gözleri yaşardı. "Kraliyetin gücü var. İnsanlara Remeta'ya dokunmamalarını emredebilir. Remeta'yı terk etmelerini emredebilir.

değil mi?"

Danika tekrar başını salladı ve gözyaşlarını tutabilmek için gözlerini kırptırdı.

"Remeta yemek yiyebilir, yıkanabilir ve dışarı çıkabilir... ama yatak yok, değil mi?" diye sordu küçük bir sesle.

"Evet, Remeta. Bundan emin olacağım," diye söz verdi Danika içtenlikle. "Remeta gülümseyebilir ve güzel görünebilir... ama yatak yok, değil mi?"

"Evet, Remeta. Emirleri vereceğim ve senin için bir daha yatak olmayacağından emin olacağım."

Kız gardırobun önünden titrek bir adım atarak dışarı çıktı. Durdu ve tereddüt etti. "Söz veriyor musun? Kraliyet sözünden dönmez. Söz veriyor musun?"

Danika iki kez başını salladı. "Evet, sana söz veriyorum Remeta." Sessizlik.

Sonra Remeta yatak odasının öbür ucundan koşarak Danika'nın üzerine atladı ve ince kollarını Danika'ya dolayarak sıkıca sarıldı.

Başka biri olsaydı Danika dengesini kaybeder ve sarılmanın böylesine büyük etkisiyle yere düşerdi. Ama Remeta açlıktan çok zayıflamıştı ve Danika kızın yatak odasından kendisine doğru uçuşunu gördüğünde darbeye hazırды. Danika kızın kirli haline aldırmadan kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. "Sorun yok. Ben yanımdayım," diyerek onu yatıştırdı.

usulca.

Remeta fısıldarken gözyaşlarının omzuna sıçradığını hissetti, "Remeta'nın kraliyet ailesinden bir arkadaşı var. Remeta sonunda güvende."

BÖLÜM 40

KALABALIKTA MIRILDANAN SORULAR

Odadaki sahnenin ardından Danika, Remeta'yı koluna sıkıca sarmış halde yatak odasından çıkarken Baski nefesini tutuyordu.

Remeta banyo yapmayı kabul etti. Sally ve Danika ona bu konuda yardımcı oldular. Danika ona güven verici sözler söylerken Sally vücudunu temizlemesine yardım etti.

Remeta yemek yemeyi kabul etti. Sally ve Danika ona yardım etmek için oradaydı. Doyana kadar onu beslediler. Onlar bunu yaparken Baski de gardırobuna gidip onun için temiz giysiler seçti ve giymesine yardım etti.

Danika bir tarak aldı ve kızı annesinin odasındaki büyük aynanın önüne oturttu çünkü kendi odasındakileri kırmıştı.

"Remeta'ya bir prenses gibi davranıyorsun, kraliçem," diye fısıldadı Remeta kısık bir sesle, Danika'ya sevgiyle bakmak için başını çevirirken yüzünde bir gülümseme vardı.

Danika tarağı Remeta'nın ıslak saçlarında gezdirdi. "Çünkü sen benim için bir prenses gibisin."

Remeta tekrar gülümsedi ve aynada kendine bakmak için döndü. "Remeta güzel görünebilir ve yatak diye bir şey olmaz."

Danika ve Sally onun kendi kendine konuştuğunu zaten biliyorlardı, bu yüzden ona cevap verme ya da onu rahatsız etme zahmetine girmediler.

Tüm bakımlardan sonra Baski odasına girdi ve kızının geçirdiği dönüşümü gördü. "Oh, Tanrım!" Hemen gözleri doldu ve ağlamaya başladı. Remeta ona doğru koştu ve beline sarıldı, bu da Baski'nin daha çok ağlamasına neden oldu. Kızı ona fiziksel temas için gelmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki

Bir zamanlar yapışkan olan kızının onu ikinci bir deri gibi sarmasının nasıl bir his olduğunu unutmuştu.

"O beni koruyacak anne," diye fısıldadı Remeta, başını kaldırıp annesinin gözlerinin içine bakarak. "Bugünden itibaren ağlamayı bırakabilirsin. Remeta iyi olacak. Remeta güvende olacak."

Baski gözyaşlarını kontrol etmek için elinden geleni yaptı ve başıyla onu onayladı. Sonra kız geri çekildi ve Sally onun elini tuttu ve Remeta'nın ayakkabılarını almak için odasına gitmeye başladılar.

Sonunda Danika'yla yalnız kalan Baski diz çöküp başını yere değene kadar eğdi ve ağlamaya devam etti. "Remeta için yaptıkların için çok teşekkür ederim," diye ağladı. "Sana asla yeterince teşekkür edemem."

Danika onu ayağa kaldırmak için koştu. "Ah, Baski, yerden kalk. Artık beni bu şekilde karşılayamazsın. Ben artık kraliyet ailesinden değilim."

Yaşlı kadın gözyaşları içinde başını salladı. "Eğer Remeta sana köle kıyafetleriyle bakıp hâlâ kraliyet ailesi diyebiliyorsa, hâlâ sana saygı duyuyorsa ve hâlâ senin yanında kendini güvende hissediyorsa, daha iyi olmaya çalışacaktır... ah Danika, o zaman sen de benim için kraliyet ailesindensin. Seni bir köle gibi giydirebilirler ama kraliyet kanı asla yalan söylemez!" Baski tutkuyla konuşurken Danika gözyaşlarına boğuldu, başı hâlâ yerdeydi. "Sen Remeta'nın kraliyet ailesisin ve benim de kraliyet ailemsin. Onun için yaptıkların için çok teşekkür ederim!" diye ağladı.

Danika öne doğru ilerledi, eğildi ve onları ayağa kalkmaya zorladı. "Bir şey değil Baski. Benim için, Sally için yaptıklarının yanında bu hiçbir şey. Remeta'yı seviyorum. O çok zeki bir kız. Umarım iyileşir ve sağlığına kavuşur."

Baski gözyaşlarını silmek için elini yüzünde gezdirdi. "Ben de öyle umuyorum. Yaratıcı, gerçekten öyle umuyorum."

Danika bir şey söylemek için ağzını açtı ama Sally ve Remeta geri geldi. Söylemek istediği her neyse unutulmuştu.

Sorun, Baski'nin Sally ve Danika'nın şifalı otlarını hazırlayıp tedavilerine yardımcı olmasından ve saraya dönmeye hazırlanmalarından sonra ortaya çıktı.

Remeta, aylar sonra ilk kez, annesinin Sally ve Danika'yla ilgilenmesini izlerken, kesik ve çürüklerini tedavi etmesine izin verdi.

Danika. Ama gitme vakti gelmişti ve Remeta **D a n i k a** 'yla gitmek istiyordu. Aslında tek istediği Danika'yla birlikte olmaktı; onu güvende tutacak olan kraliyet ailesiyle birlikte olmak.

Kimse başka ne yapacağını bilmiyordu. Danika bile kızın geçmişe dönüp kafasının içinde hapsolmasından korktuğu için onu bırakmak istemiyordu.

Sonunda hepsi Remeta'nın onlarla birlikte saraya dönmesine karar verdi. Baski, çocuğunun iyileşmesine yardımcı olacak her şeyi destekliyordu ve krala her şeyi anlatmaya ve mümkün olan her çözüm için ona yalvarmaya kararlıydı. Saraya sadece saray çalışanları, köleler ve bir amacı olan ziyaretçilerin girmesine izin veriliyordu. Baski kraldan nasıl yardım dileneceğini bilmiyordu ama denemeye kararlıydı.

Dördü birlikte saraya dönerken, Remeta Danika ve Sally'nin arasına yapışmış, Danika'nın elini sıkıca tutuyordu.

Onları gören insanlar hayrete düşüyordu. Şaşırdılar.

Konuşamıyorlardı. Artık 'hayalet olanı' tanıyamıyorlardı.

Remeta temiz giyimli ve güzeldi. Ve başka biriyle fiziksel temasını sürdürüyordu. Sanki güneş o kişinin etrafında doğup batıyormuş gibi ona gülümsüyordu. Söz konusu kişi Danika'ydı. Kral Cone'un kızı. On iki krallığın en güçlüsünün eski prensesi.

Bu dört kişi saraya doğru ilerlerken, insanlar yaptıkları işi bırakıp arkalarında bir kalabalık oluşturarak eski prensesi ve onu koruyan iki alçak doğanı izlemeye başladılar.

Kalabalığın içinde mırıltılar vardı.

"Köle prenses Remeta'ya nasıl ulaştı?" "O kızı nasıl 'iyileştirebildi'?"

"O kızların kendisine bu kadar yakın durmasına nasıl izin veriyor?"

"Yaklaştığımızda bizi ayrıcalıksız insanlar olduğumuz için uzaklaştırmayacağı anlamına mı geliyor?"

"Neden babası gibi davranmıyor?" "Hepsi numara mı?"

"Neler oluyor?"

Tüm bu sorular ve daha fazlası kalabalığın içinde yankılandı. Tüm bunlar ve *çok daha fazlası*.

Saraya vardıklarında Danika'nın kralın huzuruna çıkma vakti gelmişti.

Yatak odasına doğru yürüdüler ve Danika, Remeta'yı Sally ve Baski ile kalmaya ikna etti. Remeta ilk başta reddetti.

Danika ona, "Muhafızlara gidip seni gördüklerinde senden uzak durmaları için emir vereceğim," demişti. Bu, diğer tüm taktiklerden daha çok işe yaramıştı.

"Pekâlâ kraliçem. Teşekkür ederim kraliçem. Bunu onun için yaparsanız Remeta çok mutlu olacak," diye fısıldamıştı o küçücük sesiyle.

Danika endişeyle Baski ve Sally'ye baktı. Remeta'nın kendisine 'kraliçem' diye hitap etmeye devam etmekte kararlı olduğu gerçeğine karşı nasıl bir yol izleyeceğini bilmiyordu. Kızı ne kadar vazgeçirmeye çalışırsa çalışsın, o bu onursal sıfatı kullanmaya kararlıydı. Danika bunun için ikisini de cezalandırmayacaklarını umuyordu.

Sally'nin ona prenses diye hitap etmesi aslında bu noktada daha iyiydi.

Sonunda Danika kıyafetlerini değiştirdi ve onlara veda ederek kraliyet sarayına doğru yürüdü.

Kapıya vardı ve muhafızlar kapıyı onun için açtı. İçeride iki kral ve Salem'in bakanları vardı. Derin bir tartışmaya dalmışlardı ve hiçbiri ona dikkat etmedi. Kadın rahatlayarak iç çekti.

Danka başını eğerek içeri girdi ve doğruca tahta doğru yürüdü. Kendini her zamanki pozisyonuna alçalttı. Kral ona bir bakış bile atmadı ve konuşmaya odaklandı.

Ona tekrar bu kadar yakın olmak, giysisinin vücudunu okşaması, kokusu zihnini çarpıttı. Derin derin nefes aldı, bu koku onu önceki geceye geri götürdü. Ona nasıl tutunduğunu. Ondan talep ettiği şeyler. Yanakları kızardı ve vücudunun her yeri ateşlendiğinde sıkıca yutkundü. Zihninin tekrar o yöne gitmesini engellemek için elinden geleni yaptı.

Krallar bir konudan diğerine geçtiler. Vergilerden ekinlere kadar her dilekçenin üzerinden geçtiler. Av oyununu ertesi güne ertelediler. Kral Filip habercisini kovdu ve krallığında acil bir durum olduğu için ayrıldı. Diğer krallar toplantıya devam ettiler.

Danika'nın gözleri saraya katılan kölelere takıldı. Her biri efendilerinin ayaklarının dibinde oturmaktan ve onlara kendilerini iyi hissettirmekten keyif alıyor gibiydi. İçlerinden ikisi efendilerinin vücudunu okşuyordu. Efendiler eğleniyor gibi görünüyordu. İçlerinden biri deri pantolonunun kemerini çözdü ve köle bunu bir işaret olarak aldı. Bacaklarının arasına girdi. Efendisinin fallusunu eline alarak şakacı bir şekilde okşadı. Danika'nın yanakları kızardı; kız için utandığını hissetti. Kız gerçekten eğleniyor gibi görünüyordu.

Bir süredir köle olan Danika, köle dünyasında işlerin nasıl olması gerektiğini zaten biliyordu. Kendi aralarında en yüksek sınıftaki köleler kralın köleleriydi. Efendinin köleleri, ayrıcalıklı adamların ve bakanların köleleriydi. Sonra kraliyet sarayında çalışan köleler. Sonra da ayrıcalıklı kişilerin evlerinde çalışan köleler.

En alttaki köleler ise sadece madenlerde çalışan kölelerdi. Her köle madenlerde çalışırdı ama bundan başka bir şey yapmayanlar da vardı. Onlar madencilikle yaşayan ve nefes alan kölelerdi.

Köle dünyasında bile rekabet vardı. Her kölenin hayali kralın ya da efendinin kölesi olmaktı çünkü görece lüks ve üst sınıftan insanlar tarafından istenmek onlara kendilerini özel hissettiriyordu.

Danika, iki kölenin efendilerinin kalın organını kimin emeyeceği konusundaki kavgasını izlerken, onları ya da içinde bulunduğu bu dünyayı asla anlayamayacağı sonucuna vardı.

Kral Lucien ara sıra Danika'ya bakışlar atıyordu ve Danika bu bakışların ne anlama geldiğini merak ediyordu. Gözleri Danika'nın yüzünü inceliyor ve Danika bu bakışlarda kayboluyor, etrafındaki dünya yok oluyordu. Sonra kaşları çatılırdı, sanki yapmaması gereken bir şey yapıyormuş gibi. Başka tarafa bakardı. Eğer daha iyi bilmeseydi, Danko onun gözlerini ondan alamadığını, ona bakmaktan kendini alamadığını düşünürdü. Ama o daha iyi biliyordu.

Adamın kaşlarını çatıp gözlerini kaçırdığı son seferde Danika pişmanlıkla derin bir nefes almıştı. Bu düşünceyi zihninden silkeledi. Kendine daha iyisini bildiğini hatırlattı.

Bu, aldığı her nefeste ondan nefret eden Kral Lucien'di.

Nihayet toplantı sona erdi ve eğlence başladı. Aşçılar yiyecek ve içecek servisi yaptı. Yiyecek çok şey vardı. İçecek çok şey vardı.

Herkes yemeğini yerken, bazı köleler masanın üzerine çıkıp dans ediyor ve boncuklu bellerini sallıyorlardı. Mahkeme salonunun diğer tarafında bir efendi kölesini duvara yaslamış kabaca beceriyordu. Kölenin gözleri zevkten kapalıydı ve sıcak, nefes nefese inlemeler havayı dolduruyordu.

Eğlence daha da kızıştıkça, Danika her kölenin efendilerini cinsel olarak memnun ettiğini fark etti. Ortam erotizm ve seksle cızırdıyordu. Bazıları öpüşüyordu. Bazıları efendilerinin organlarını ağızlarına alıyor ve emiyorlardı. Bazıları ise sadece efendilerinin aletlerini okşuyordu.

Kral Lucien kendisi için getirilen küçük bir yazı masasını yanına koydurdu ve imzalamakta olduğu barış anlaşması notuna ulaşmak için vücudunu biraz yana çevirdi. Danika onun ne kadar meşgul olduğunu gördü; belli ki atmosferden en ufak bir şekilde etkilenmiyor ya da ilgilenmiyordu. Bu onu rahatlatmıştı.

Kral Pesih'in kendisine şehvet dolu gözlerle baktığını görünce bu rahatlama kısa sürdü. Kölelerinden ikisi onu emiyordu ama onun ilgisi kızdaydı. Ona da gelip kendisini tatmin etmesi için emir vermeye hazır görünüyordu.

Rahatlamamanın yerini panik aldı. O gün kralın odasında Chad ona sarayda her şeyin olabileceğini açıkladı. Krallar mahkemede her türlü emri verebilirdi. Krallar tarafından emredilen girişten kurtulmuş olması, onlardan gelecek diğer emirlerden ve zorlamalardan da kurtulduğu anlamına gelmiyordu.

Gizlice ona bir kez daha baktı, hesapçı gözleri hâlâ onun üzerindeydi. Sally'yi neredeyse öldürecek olan nefret dolu kralın ona bir şey yapmasını emretmemesi için diğerleri gibi meşgul olması gerekiyordu. Ya da ona bir şey yapmasını.

Bunu düşünmek için kendine zaman tanımadı - kralın dokunulmaktan nasıl hoşlanmadığını düşünmek için. İlk kez böyle bir şey yapacağını düşünmek için. Vücudunun herhangi bir yerini görmesini asla istemediğini düşünmek için.

Danika doğruldu ve kralın bacaklarının arasına girdi. Ellerini onun üzerine koyup kraliyet giysisini kenara ittiğinde, temas karşısında sertleşti. Pantolonunun fermuarını açtığında ise eli parşömenin üzerinde durakladı.

Gözlerini ona dikti.

BÖLÜM 41

ONUN DOKUNUŞU

Vetta çorabı bacağından yukarı çeken hizmetçiye ters ters baktı. "Bir çorabın böyle mi olması gerekir!" diye bağırdı öfkeyle.

Uyah'ın gözleri korkuyla irileşti. "Çok özür dilerim, Hanımefendi!" Çorabı çekip çıkardı ve yeniden başladı.

"İşe yaramaz aptal. Hiçbir şeyi doğru yapamıyorsun," diye öfkeyle tersledi Vetta onu.

Uyah çorapları hanımefendinin bacaklarına geçirmeyi bitirdiğinde elleri titriyordu. Ayağa kalktı ve düğmelerini iliklemek için hanımefendinin arkasından yürüdü. Uyah bağcıkları bağlarken korseyi bir arada tutmak için elinden geleni yaptı. Bağcık çözüldüğünde neredeyse bitirmişti ve korse tekrar gevşedi.

Vetta öfkeyle inledi. Arkasını döndü ve Uyah'ın suratına bir tane yapıştırdı. "Hiçbir şeyi doğru yapamıyorsun!"

Yanağı acıyan kızın gözleri sulandı ve hızla gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten özür dilerim, Müdire Hanım."

Vetta öfkeyle dolup taşarken, Uyah yeniden bağcıklarla uğraşmaya başladı. Danika'nın düşünceleri onu çileden çıkarıyordu. Bu onu berbat bir ruh hali içinde tutuyordu.

O pis köle geceyi kralla geçirmişti. Bir değil, iki kez! Onu cezalandırmaya çalışmış ve kral müdahale etmişti - tıpkı o gün zindanda yaptığı gibi.

Bu düşünceler Vetta'ya hiç iyi gelmiyordu. O kaltak. Kralın Danika'dan nefret ettiğini biliyordu ama bu kaltağın kralın gözüne girmesine birkaç adım kaldığını düşünmeden de edemiyordu. Akrabalarının geceleri neler yaşamış olabileceğini düşünmemek için kendini zor tutuyordu.

Danika'nın kollarında geçirdi. Vetta, Danika'nın bir kölenin yatması gerektiği gibi yatakta mı yoksa yerde mi uyuduğunu merak etti. Onu masanın üzerinde mi götürüyordu? Yoksa yatakta mı?

Kral neden onun geceyi yatak odasında geçirmesine izin vermişti ki?

"Her şey tamam, Müdire Hanım," diye fısıldadı Uyah sonunda, sesi titriyordu. "Odamdan defol," dedi Vetta öfkeyle. Kız ondan öğreniyordu

Çünkü kendi toplumsal sınıfında değildi. Hiçbiri değildi. Ve o daha fazla prestij istiyordu. Köle olarak doğmuş olabilirdi ama bir daha asla köle olmayacağına yemin etmişti.

Artık bir kralın metresiydi ve bu da bir kadının isteyebileceği en yüksek rütbelere biriydi. Ama daha fazlası vardı. Daha fazlasını istiyordu. Daha fazlası olabilirdi.

Kraliçe olabilirdi.

Sadece kralın daha fazla ilgisini çekmesi gerekiyordu. Cone'un kızı olan kaltağa değil, tamamen kendisine odaklanmasını sağlamalıydı. Kasabanın dışında yaşayan bereket şifacısını ziyaret etme vakti gelmişti. Hiçbir zaman çocuk sahibi olmak istememişti ama belki de çocuk sahibi olmakta bir sakınca yoktu, eğer çocuk kralın kendisine sahip olmasını sağlayacaksa.

Aynada kendine baktı ve gülümsedi. Eğer kralın çocuğunu taşıyabilirse, Lucien'e tamamen sahip olabilirdi. Bunu avucunun içini bildiği gibi biliyordu.

Onun çocuğunu taşıyacağına yemin etti.

Kral Lucien gözlerini Danika'ya dikti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye hırladı kaşlarını çatarak.

"BEN..." Danika ağzını kapattı, gözleri panik ve çaresizlikle irileşmişti. Arkasına baktı, gözleri hâlâ onu izlemekte olan Kral Pesih'e takıldı.

Kral Lucien'in gözleri onunkileri takip etti ve neler olduğunu anladı. Tekrar ona baktı ve anlamasını diledi. Büyük altın tahtında arkasına yaslandı ve gözleri onu izledi. Kaşları hâlâ çatıktı.

Danika onun daha sonra kendisini bunun için cezalandıracağından emindi; bundan çok emindi. Ama önemli değildi. Vereceği ceza her ne olursa olsun

Kral Pesih'in aklından geçenlerden daha iyiydi. Aynı kral Sally'yi bir tavuk gibi kesmiş ve onu kestiğini sanmıştı.

Ona bakarken, ellerini bu şekilde onun üzerine koyabilmesi için tek şansının bu olduğunu biliyordu. Bunu kapalı kapılar ardında yapmasına asla izin vermezdi. Vücudunu görmesine asla izin vermezdi çünkü bu konuda utanç duyuyordu. Onun kendisinden iğreneceğini mi düşünüyordu?

Kızın ne düşündüğü onun için önemli miydi? Bundan oldukça şüpheliydi.

Ama onu görmek istiyordu. Ona dokunmak. Elleri ve ağzıyla onu memnun etmek. Buna özel olarak asla izin vermezdi ve onu kesinlikle cezalandıracak olsa bile buna degeceğini biliyordu.

Kürk mantosunu yukarı itti ve titrek elleriyle altın kemerinin bağını çözdü. Adam bir şey söylemeyince bunu cesaret olarak algıladı ve biraz aşağı çekti.

Lütfen beni itme. Lütfen, beni itme. Lütfen, beni uzaklaştırma.

Karnının alt kısmını ortaya çıkarırken yalvaran sözler zihninde çınladı. Yara izleriyle doluydu ve dehşet içinde nefesini tutmamak için dudaklarını ısırdı.

Yanlış bir hareket yaparsa bu anı kaybedecekti; Danika bunu çok iyi biliyordu. Onun için duyduğu acı içini parçaladı. Bu yaralar dayanılmaz olmalıydı.

Adamın iç çamaşırındaki şişkinliği okşadı. Sert değildi ama adamın büyüklüğü Danika'nın içinde sinirsel bir adrenalin dalgası yarattı. Gözlerini adamın yüzünden kaçırıyordu.

Müzik arka planda bangır bangır çalıyordu. Masalardan alkış sesleri yükseliyordu. Köleler masada ve yerde dans ederken heyecan çığlıkları atılıyordu. Danika hepsini duymazdan geldi, birden kendi dünyasına çekildi. Bu onun için önemliydi. Onun kendisine karşı bir şeyler hissetmesini sağlamıştı. Başkası için değil.

Onun organını ağzında istiyordu, ağzının içinde sertleştiğini hissetmek istiyordu - onun yüzünden. Erotik atmosfer yüzünden değil. Metresi yüzünden değil. Onun yüzünden.

Aşağı uzandı ve onu iç çamaşırlarının hapsinden çıkardı. Ona baktı.

Aman Tanrım!

Organını çevreleyen yara izini gördüğünde gözyaşları gözlerinin arkasını yaktı. Tabandan uca doğru uzanıyordu. Kızarmış sinir uçlarının açtığı yaralar gözlerinin önüne serilmişti.

Babası gerçekten de mahrem yerlerini kızartmıştı. Bu bilginin kanıtı göğsünün yanmasına neden oldu.

Ona karşı her zaman bu kadar sert olmasına şaşmamalıydı. Zevk almasının tek yolu bu olmalıydı. Ve bunu babası yapmıştı.

O zaman ona bakmaktan kendini alamadı. Ona bakarken yüzünde öfkeli bir hırıltı vardı. Vücudu onu duydukça gözleri sulanıyordu.

Duygularını saklamaya çalışmadı. Gözyaşlarını saklamaya çalışmadı. "Çok acımış olmalı." Fısıltı, o daha durduramadan dudaklarından döküldü. Kelimeler ağzından çıkmıştı ve onları geri çağıramadı. Gözleri, bu kelimeleri yüksek sesle söylediği için duyduğu dehşeti yansıtıyordu.

Bu beklenmedik bir sonuç doğurdu.

Yüzündeki kızgın çizgilerin çoğu kayboldu. Hâlâ kaşlarını çatıyordu ama ifadesi artık onu korkutmuyordu. Gözlerinde acı parladı ve bakışlarını ondan kaçırdı.

Kadın başını eğdi ve adamın organının başını öptü. Adam sertleşti. Bu onu durdurmadı. Bunu yapmaya kararlıydı; adam sadece onun dokunuşuyla başa çıkmalıydı.

Chad'in ona bunu nasıl yapacağını öğrettiği zaman dışında, bir daha ağzına bir penis almamıştı - kesinlikle kralinkini değil. Bu onu daha da geriyordu. Ama bu sarayda bunun gerçekleştiğini o kadar çok izlemişti ki sayısını unutmuştu. Bu işin üstesinden gelebilirdi. Buna kararlıydı.

Danika, başını ağzına almadan önce ayırık dudaklarını organının uzunluğu boyunca sürükledi. Kral Lucien keskin bir nefes aldı. Bu onu cesaretlendirdi. Tabandan başa doğru yalamadan önce kafasına küçük, kedi yavrusu gibi bir yalama verdi. Fallusu sertleşmeye başladı. Memnuniyetle organı ağzına aldı ve daha da sertleştiğini hissettiğinde biraz inledi. Başını sertleşen uzunluğun üzerinde aşağı yukarı salladı ve dilini etrafında döndürdü. Daha kalın ve daha uzun hale geldikçe nefesi kesildi ve dudaklarını sonuna kadar gerdi.

Sınır. Ağzının içindeki hassas deriyi okşayan kalın sertliğin tadı, gerginliği ve hissi başının dönmesine neden oldu.

Kral Lucien'in bu kadar sessiz olması Danika'yı rahatsız etmişti. Başını kaldırdı ve gözlerinin hâlâ kendisine baktığını gördü, ama gözlerinde arzu vardı, çenesi gergindi. Elbette hâlâ kaşlarını çatıyordu. Keyif aldığına dair görünen tek işaret ağzındaki ereksiyondur. Tarafsız kalmak için elinden geleni yapıyordu. Belki de başka bir şey düşünüyordu. Metresini mi?

Bu düşünce onu olması gerekenden daha fazla rahatsız etmişti ve adamın aklının kendisinde olmasına kararlıydı. Eğer daha sonra cezalandırılacaksa, işlediği suç gazabına değmeliydi. Yanakları kızardı; adamın bakışlarını daha fazla tutamadı ve utangaç bir şekilde aşağı indirdi. Kararlı bir şekilde, dilinin alaycı dokunuşuyla, ancak orada olan şişman ucu yaladı. Adamın kalçalarının gerildiğini hissetti. Ağzını genişletti ve boğazının arkasına çarpana ve biraz öğürene kadar onu bütün olarak yuttu. Adam yüksek sesle inledi, bu da kadının içinde bir zevk heyecanına neden oldu. Zihinsel olarak kendini hazırladı, dişlerini dikkatlice onun teninden uzak tuttu. Bir süre önce okuduğu bir parşömende dişlerin yarardan çok zarar verdiği yazıyordu.

Başını aşağı yukarı sallayarak organının derisini yaladı. Dilini yaranın üzerinde gezdirdi ve diliyle baskı uyguladı. Adam tekrar inledi, bu sefer daha yüksek sesle ve daha uzun. Kadın adamın sikini bıraktı ve ona baktı; adam artık o kadar kopuk görünmüyordu. Arzu yüz hatlarını gölgelemişti; elleri iki yanında yumruk olmuştu. Eğilip onu tekrar yutmadan önce bir an için aç gözlerle adamın penisine baktı.

Adam çok kalındı; gözlerini yakıyor ve çenesini ağrıtıyordu. Ama çabalarının sonuçlarını, boğazından kaçan hırıltıları görmek ve duymak. *Oh, buna değdi.*

Onu yavaşça emdi, acele etmedi ve tadının tadını çıkardı, onu serbest bırakmaya yaklaştırdı ve durdu. Yüzündeki kızgın, hoşgörölü ifade kaybolana, kasları gerilene ve koyu renk gözleri bariz bir hayal kırıklığıyla onu izleyene kadar bunu tekrar tekrar yaptı.

Artık tamamen ona odaklanmıştı. Zihni ve bedeni. "Danika," diye homurdandı onu tekrar eşiğe kadar itip durduğunda.

Bir patlamayla fallusunu çıkardı ve masumca göz kırptı. "Evet, Efendim?"

Kral Lucien bir an için çelişkili göründü. Sanki ne yapacağını şaşır mış gibi ydi. Sonra sinirli bir iniltiyle eli kızın sarı saçlarından bir tutam yakaladı ve onu kabaca tekrar sertliğinin üzerine çekti.

Oh, evet. Kaşlarını çatmış, çileden çıkaran hoşgrl tavrı gitmişti; şimdi Danika'nın ağzını gerçekten istiyormuş gibi beceriyor, ona aynı anda hem çaresiz hem de güçlü hissettiriyordu.

Bunu Kral Lucien'e yapmıştı. Bu bilgi Danika'nın aklını başından aldı ve kalın penisin etrafında inleyerek ağız kaslarını gevşetti, boğazını sikmesine izin verdi ve her saniyesinin tadını çıkardı.

Saçlarını avucunun içinde büktü ve parmaklarını kafatasının etrafına sararak onu ihtiyaç duyduğu g ve hızla hareket ettirdi. Ona altı vuruş yaptıktan sonra, vücudu onun dokunuşu altında sıkılaştı. Başını orada tutmak için yeterli güçle aşağı itti. Düzensiz nefes alıp verişi artmış, kalçaları onun iki yanında hafifçe titremiş ve iniltileri artmıştı. Onun yakın olduğunu biliyordu. Chad'in ona öğrettiği gibi, kullandığı açıyı boğulmayacağı kadar ayarladı. Adamın vücudunun sıkılaştığını hissetti ve serbest kaşının gyle inledi.

"Danika." Onun dudaklarındaki adı, istediği... ihtiyaç duyduğu her şeydi.

Adam ona sıkıca sarıldığında onun sıcak, tuzlu özünü tattı ve gözleri daha önce hiç izin vermediği gibi açgözlülükle onun yüzünü izledi. Gözleri bağlı değildi ve bu duygunun tadını çıkarıyordu.

Akılsız bir salıverme halindeydi ve vücudu tekrar tekrar titriyordu. Muhtemelen onu bu zayıf anında izlediği için daha sonra cezalandıracaktı ama buna değerdi.

Sonunda, onun kendisinden uzaklaşmasına izin verdi ve ağzını ondan çekip çılgınca etrafına baktı. Onu ağzına almıştı; gözleri, elini uzatırsa ulaşabileceği boş bir içecek kutusu buldu.

Kendini kıyafetlerine geri çekti ve kaşlarını kaldırarak onu izledi. Gözleri her şeyi anlatıyordu. Kadının kutuyu alıp içindeki her şeyi atmasını bekliyordu.

Yani onun itici olduđuna dair dűřűncelerini mi dođrulayacaktı? Sonra gűzlerini kapadı ve yutkundu.

Bunu yaparken onu izlediđini biliyordu ve kaslarının gerildiđini hissetti. Gűzlerini aadı ve yanakları kızarmıř bir halde ona baktı. Adamın yűz ifadesi deđiřti ve ilk kez onun gűzlerinde daha űnce hiadı gűrmediđi bir ifade gűrdű. řefkat.

Danika bu bakışın altında parladı. Bunun anlık bir řey olması űnemli değildi. Daha sonra onu cezalandırıp cezalandırmayacağı da űnemli değildi. Artık ona o sert bakışlarını atmıyordu. Onun yerine ifadesi şefkatliydi ve űnemli olan tek řey de buydu.

Sandalyesinde doğruldu ve başını ona doğru eđdi. Kadın gűzlerini sımsıkı kapadı ve adamın niyeti ne olursa o l s u n kendini hazırladı.

Sonra onu řefkatle alnından űptű.

BÖLÜM 43

UÇURUMDA

Danika dudakların alnına yapıştığını hissettiğinde gözleri kapalıydı. Sonra gözlerini açtı ve adamın ne yaptığını anladığında gözleri fal taşı gibi açıldı.

Dudaklarının dokunuşu devam etti. Gözlerini kapadı ve bu hissin tadını çıkardı. Adam onun alnını öpüyordu. Buna inanmakta güçlük çekiyordu. Ondan beklediği onca tepkiden biri bu değildi. Kral ağzını onun üzerine koyuyordu.

Gerçekten de buna değermi.

Sonunda geri çekildi ve gözlerinin içine baktı. "İyi iş çıkardın," dedi sonunda.

Kadın bu iltifat karşısında parladı ve başını eğdi. "Teşekkür ederim, Usta." Az önce onu memnun ettiği için sesi biraz boğuk ve cızırtılı çıkmıştı.

Adam koltuğunda geriye yaslandığında, kadın ondan uzaklaştı. İşte o zaman çevresini tekrar fark etti.

"Vay canına. Kendine çok iyi bir köle bulduğunu söylemeliyim. İyi iş çıkardı," dedi Kral Pesih odanın diğer ucundan.

Kral Lucien, kralın yorumunu duymasına rağmen hiçbir şey söylemedi. Derin düşüncelere dalmıştı.

Yara izlerini görmüştü. Onun gözlerine baktığında tiksinti ya da alay görmedi. Onun için gerçek bir endişe gördü. Ona baktı ve gözlerindeki acıyı gördü.

Sonra da onu memnun etmişti. Bu hiç beklemediği bir şeydi. Onu memnun etmiş ve yaraları yüzünden onu hiç de itici bulmadığını ona kanıtlamıştı.

Kral Lucien eğlence devam ederken onu izledi. Sonra başını onun dizine koydu.

Lucien ona izin verdi.

Elleri vücudunda farklı bir his uyandırdığı için temastan dolayı sarsılmadı. Ve onun ağırlığını uzun süre taşırsa bacağının acımaya başlayacağını bilmesine rağmen ona uzaklaşmasını emretmedi.

Bunun yerine gözleri kadının saçlarındaydı ve kaşları yeniden çatıldı. Kimdi bu kadın?

Onu uyutmuştu. Bunu anlamamıştı ama *iki kez olmuştu*. Şimdi onun hiç görmek **i s t e m e d i ğ i** başka bir yanını görüyordu. Ondan öğrenmeyen bir yanını. Başkalarının acısını hisseden bir yanını.

Hepsi numara mıydı?

Çünkü Cone gibi bir canavarın karşısındaki kadına nasıl babalık yapabildiğine inanmakta zorlanıyordu. Bunun saçmalığı çok fazlaydı. Çok inanılmaz.

Ve yine de...

Gözlerini kapadı ve zihnini düşüncelere kapattı. Babasının düşüncesi içini öfkeyle doldurdu. Öfkenin yerini öfke aldı ve içini yaktı.

Gözlerini kapatarak bir hata yapmıştı. Gözleri kapalıyken, geçmişin şeytanlarının ona musallat olması için daha fazla kapı açmıştı.

Ondan aldığı saf mutluluk, yaralarıyla ilgili anılarının ezici flaşlarının saldırısı altında köreldi. Her şeyin korkunç anıları. O inlerken ve acı içinde kıvrılırken Cone'un manyak kahkahalarının sesi.

Kendini bu sefaletin uçurumundan kurtarmak için gözlerini daha da sıkarken elleri koltuğunun kenarında sıkıştı.

Bunu başarmak kolay değildi.

Ve bunu başardığında, gözlerindeki soğukluk geri geldi, şefkatin tüm izleri kayboldu.

Bacağındaki hafif ağırlığa baktı. Uykuya dalmıştı, başını bacağına yaslamıştı.

Sonunda mahkeme salonundaki faaliyetler sona ermişti. Danika başını kralın kalçasına dayamış, derin bir uykuya dalmıştı.

Diğer krallar mahkeme salonundan çıkıp arabalarına doğru ilerlerken, şaşkınlık ve merakla onlara baktılar. Kralın bacağını kızın başından sertçe çekip almasını ve bu cüretkârlığı yüzünden onu ağır bir şekilde cezalandırmasını bekliyorlardı.

Adam hiçbir tepki göstermedi. Hiçbir şey söylemedi.

Sonunda herkes gitti ve sadece Salem'in muhafızları kaldı. Bir süre sonra "Chad," dedi. Sesini yükseltmesine hiç gerek kalmamıştı.

Kapı açıldı ve Chad içeri girdi. Başını öne eğdi. "Emredersiniz kralım."

"Onu yatak odasına götürün. Onu uyandırmayın," diye emretti.

"Dileğiniz benim için emirdir." İlerleyip Danika'yı yerden kaldırmadan önce tekrar eğildi. Adam onu taşıırken Danika huzur içinde uyuyordu. Yatak odasına giden uzun koridorda yürüdü. Yolda hanımefendi Vetta'yı gördü ve başını ona doğru eğdi ama durmadı. Hanımefendinin gözlerindeki hararetli parıltıyı üzerinde hissettiğinde bile durmadı. Danika'nın yatak odasına vardığında kapıyı açtı ve içeri girdi.

Odada gördüğü tek kişi Baski'ydi. Gözleri Sally'yi aradı ama orada değildi. Baski yanında taşıdığı uyuyan kadını görünce yatağı hazırladı ve onu yatağa yatırdılar.

Danika hülyalı bir şekilde iç çekti, vücudu gevşedi.

"Mahkemedeki toplantı sona erdi mi?" Baski, Danika'yı yatağa yatırdıktan sonra ona sordu.

"Evet, bütün krallar krallıklarına dönmek üzere yola çıktılar," diye yanıtladı Chad.

Baski başıyla teşekkür etti. Kralı görmek istiyordu; Remeta'yla ilgili haberleri onunla paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Krala Remeta'nın iyileşme haberini verme düşüncesi onu mutlulukla doldurdu. Ayrıca onun iyi olduğundan emin olmak istiyordu, çünkü onu bütün gün görmemişti. Evde kızıyla ilgileniyordu.

Baski, Remeta ve Sally'yi aramaya çıktı ve onları arka bahçede orkide bitkisinin yanında buldu. Sally ona bir hikâye anlatırken eğilip tohum topladılar. Baski kısa bir süre durdu ve kızının dikkatle ve merakla dinleyişini izlerken Sally'nin

Ağızından duyulmayan kelimeler çıktı. Remeta'nın nasıl yıkandığını ve giyindiğini fark etti.

Gözlerinde yaşlar birikti. Çok uzun zaman olmuştu; kızını bir daha böyle görmeyi hiç beklemiyordu. Yıllar sonra ilk kez, Remeta iyileşmeye kararlıydı. Remeta'yı kralı görmeye götürmeyi düşündü ama bunu riske atmak istemedi.

Yaşadıkları yüzünden Remeta'nın erkeklere karşı derin bir tiksintisi vardı ve Baski'nin bunca aydır hiçbir erkeğin çocuğunu ziyaret etmesine izin vermemesinin nedeni de buydu. Ayrıca Kral Lucien'in de bu yüzden ziyaret etmediğini biliyordu.

Kral Lucien'in Remeta'ya karşı derin bir sevgisi vardı. O ve Declan esaret altındayken kralın en büyük iki zaafı olmuşlardı. Kral Cone bunu biliyordu ve bu zayıflıkları acımasızca kullandı. On yaşındaki Remeta'yı kralın kölesi yaptı çünkü bunun Lucien'i çıldırtacağını biliyordu. Öyle de oldu.

Kral Lucien, Kral Koni ya da muhafızları onu her kaçırdığında Remeta'nın çığlıklarını dinlemek zorunda kaldığı geceler ve günlerden sonra çılgına döndü. Kafesteki vahşi bir hayvan gibi delirdi ve Kral Cone'un istediği de buydu.

Sonra Declan'ı öldürdü. Bu Kral Lucien'i deliliğin sınırına itti. O gün bugündür hâlâ o sınırdaki sallanıyordu. Geçmişin iblisleri onu her gün uçurumun kenarına itmekle tehdit ediyordu. Baski, Kral Lucien'in akıl sağlığını korumasının kolay olmadığını herkesten daha iyi biliyordu.

Sonunda Baski, Remeta ve Sally'yi yalnız bıraktı ve kralı aramaya çıktı. Kraliyet sarayına gitti ama kral artık orada değildi. Odasına gittiğinde muhafızlar ona kralın yürüyüşe çıktığını söylediler. Bu yüzden onu beklemiş.

Saatlerce beklemiş ve sonunda kralın odasına giden koridorda yürüdüğünü görmüş.

Baski yakından baktı ve Lucien'in hafif bir topallıkla yürüdüğünü gözlemledi. Bu işi abarttığını görmek onu incitmişti. Ona yaslanması için bedenini sunabilirdi ama bunu takdir etmeyeceğini biliyordu. Kral zayıf anlarında görülmekten hoşlanmazdı. Ve bu tür teklifleri takdir etmezdi.

Baski mahkemede ne olduğunu merak etti. Neden bu kadar uzun bir yürüyüşe çıkmıştı? Neden kendini böyle cezalandırsın ki?

"Kralım." Selamlamak için başını eğdi.

"Baski," dedi kral, odasına girmek için onun yanından kararlı adımlarla geçerken.

Sabırla onun arkasından yürüdü, sonra döndü ve muhafızlara yatak odasına gidip bazı otlar almalarını söyledi. Onları göndermeden önce getirmeleri gereken bitki ve tohumların isimlerini verdi.

Baski kralın peşinden içeri girdi. Attığı her adımda Baski onun ne kadar acı çektiğini hayal edebiliyordu. Yatak odasının önünden geçip kütüphaneye girdi ve odanın ortasındaki sandalyeye çöktü.

Onun oturduğunu gören Baski banyoya doğru yürüdü ve su dolu bir kâseyle kütüphaneye döndü. Onun önünde kalçalarının üzerine çöktü. "Lütfen, yardım etmeme izin verin."

Sessizlik.

Sandalyede arkasına yaslanmıştı, gözleri kapalıydı. Çenesinin sert açısı ona fiziksel bir acı içinde olduğunu her şeyden çok anlatıyordu. Sessizliğin uzamasına izin verdi, sadece pencereden gelen rüzgâr onlara fısıldadı.

"Neden zahmet ediyorsun Baski? Önemli değil," diye inledi sonunda.

"Bacağın üzerindeki baskıyı hafifletmeye ve acıyı azaltmaya yardımcı olacaktır.

Lütfen, yardım etmek istiyorum," diye yalvardı.

Adam başka bir şey söylemeyince, kadın bunu bir işaret olarak algıladı. Kaseyi yere bırakan Baski, adamın sol bacağını tuttu ve giysilerini kaldırdı. Ayakkabılarını ve çoraplarını dikkatlice çıkardı ve yaralı bacağı inceledi. Yavaşça suyun içine yerleştirdi ve masaj yapmaya başladı. Sonra muhafızlar bitkilerini getirdiler ve o da bacağına uyguladı. Tohumu öğüttü ve topuğundan ayak bileğine kadar uyguladı.

Sessizlik içinde çalışıyordu ve bunun onun takdir ettiği bir sessizlik olduğunu biliyordu. Bacağına zarar verdikleri günü net bir şekilde hatırlıyordu. İşkence gördüğü günlerden biriydi; onu camın üzerinde yürümeye zorladıkları günlerden biriydi. Cam ayağının derinliklerine girmiş ve kemiğe saplanmıştı.

Birkaç gün sonra Kral Cone nihayet Lucien'in tıbbi yardım almasına izin verdi. Bacağı enfeksiyon kapmış ve neredeyse kesilmek üzereydi ama şifacı onu iyileştirmeyi başardı. Camı çıkardılar ama kemik bir türlü iyileşmedi.

Bu yüzden Lucien ne zaman saatlerce yürüyerek ya da uzun süre ayakta durarak bacağına baskı y a p s a ya da b a c a ğ ı n ı n üzerinde ağırlık taşısa, ağrı yeniden ortaya çıkıyor ve hafif topallama derinleşiyordu.

Bugün mahkemede ne oldu? Mahkemede olan bir şey miydi?

Baski ona baktı. Gözleri kapalıydı ama Baski onun uyumadığını çok iyi biliyordu. Geleceğin aydınlığı yerine geçmişin dehşetine geri dönmüştü.

Vücudunun gerginliğinden, anılarının çok ağır olduğunu biliyordu. Geçmişin acısı ve iblisleri onu acımasızca pençeliyor, yiyip bitiriyordu. Onu delirtiyordu.

Onun dikkatini dağıtması gerektiğini biliyordu, bu yüzden çılgınca zihninde söyleyecek bir şeyler aradı. Boğazını temizleyen Baski, "Kralım... Bayan Vetta kasabadaki bir baloya davet edildi. Çok heyecanlı - onu daha önce hiç görmediğim kadar heyecanlı çünkü kralın kadını olarak ilk balosuna katılacak."

Bilginin nüfuz edip etmediğine bakılmaksızın, hiçbir tepki göstermedi. Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey yapmadı.

Kadın söyleyecek başka bir şey aradı. Adamın ilgisini çekecek ve onu zihninin karanlığı olan uçurumdan çekip çıkaracak herhangi bir şey.

Kral Lucien'in halkına olan sevgisini hatırlayarak tekrar boğazını temizledi. "Oh, ve dün şehirde, St Mark's Caddesi'nde küçük Yaleh köyüne inerken, orada iyi haberler olduğunu duydum: Beş yıllık çorak topraklardan sonra ekinler büyümeye başlamış!" dedi heyecanla.

Elleri sadece devasa sandalyenin kollarında sıkılaştı, alnında ter birikti. İşe yaramıyordu.

"Remeta sarayda, Majesteleri," dedi Baski, bilgiyi daha fazla tutamayarak. Bask, Lucien şeytanlarıyla savaşırken ona bunu söylemek istememişti ama çaresizdi. Gözlerinden yaşlar süzüldü. Kendini daha fazla

Geçmişin hangi kısmına çekildiğini hayal edin. Tıpkı Remeta gibi o da kapana kısılmıştı.

Baski onun bacağını güven verici bir şekilde okşarken, Remeta habere hiçbir tepki vermeyince gözleri bulanıklaştı. Yenilgiyle omuzlarını çökertti, çaresizlik duygusu dalga dalga yayılıyordu. Yalnız olmadığını bilsin diye onun bacağını okşamaya devam etti. Baski kızına yardım edememişti, o halde krala nasıl yardım edebilirdi?

Zavallı Remeta, Baski'nin önünde oturan güçlü adam kadar hırpalanmış, zihnine hapsolmuştu. Kızına yardım etmeye gitmemişti. Bunun yerine Danika----

Danika.

Baski gözlerini Lucien'in yüzüne dikti ve tekrar boğazını temizledi. "Danika bugün evimi ziyaret etti kralım. Danika bugün Remeta'ya yardım etti ve onu saraya getirdi."

Sessizlik.

Sonra sandalyenin kolundaki elleri gevşedi. Çok yavaş bir şekilde gözleri açıldı.

"Az önce ne dedin sen?" diye alçak ve boğuk bir sesle konuştu.

BÖLÜM 43

BİR KÖLE GIBİ SOYUNMUŞKEN BİLE

Çok yavaş bir şekilde gözlerini açtı. "Az önce ne dedin sen?"

Verdiği yanıt Baski'nin içini bir heyecan kapladı. "Durumu çok daha iyi kralım! Yemek yedi, banyo yaptı ve hatta ona şifalı bir merhem sürmeme bile izin verdi! Oh, Majesteleri, bugün çok mutluyum. Bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim!"

Kadın konuşurken öne doğru eğilmiş, ilgiyle dinliyordu. Konuşmasını bitirdiğinde şaşkınlığı açıkça görülüyordu. "Bu bir mucize Baski. Ne oldu?"

"Danika'ydı, Majesteleri."

Başını düşünceli bir şekilde yana eğdi. "Danika mı?"

Baski başını salladı, gözleri heyecanla dolmuştu. "Bugün Sally'yi ziyaret etti." Ona her şeyi anlattı. Danika'nın Remeta'ya nasıl ulaştığını. Remeta'nın Danika'ya kraliyet ailesi diye hitap ettiği kısmı bilerek atlamıştı çünkü sonunun iyi olmayacağını biliyordu. Remeta'nın Danika'yla birlikte olmak için ısrar ettiği ve bu yüzden sarayda olduğu kısmı da dahil olmak üzere diğer her şeyi anlattı.

Baski'nin anlattıklarını sessizlik izledi çünkü kral her şeyi sindirmeye çalışıyordu. Yüzü her zamanki okunmaz maskesiydi, bu yüzden aklından neler geçtiğini bilmiyordu.

"Remeta onu asilzade olarak görüyor ve onun yanında kendini bu kadar güvende mi hissediyor?" diye sordu sonunda şaşkınlıkla.

Kadın başını salladı. "Ah, kralım, onu bu sabah görmeliydiniz. Danika için her şeyi yapmaya hazırdı çünkü kendini yeniden güvende hissediyordu. Kraliyet ailesinden bir arkadaşı olduğunu ve güvende olduğunu söyledi." Sonunda sesi çatladı, duyguları onu eziyordu.

Onun sözlerini sessizlikle karşıladı. Kral onun söylediği her şeyi özümsemeye çalışıyordu.

Sonunda tekrar konuştu. "Onu şimdi görmeyi çok isterim. On beş yaşında ve ilk kez iyileşmek istiyor... "durakladı, "... ve bunun nedeni Danika mı?"

Başını şiddetle salladı. "Evet, kralım."

Sessizlik. Baski onun kafasının içinde dönen inançsızlık çarklarını görebiliyordu. Onun hissetmediği hiçbir şeyi hissetmiyordu. Tek fark, onun olanları izlemesiydi. Ve hâlâ oluyordu.

Sonra ayağa kalktı. "Bunu görmeliyim, Baski. Beni Remeta'ya götür."

"Ama..." Ona bacağını hatırlatmak istedi ama ağzını kapattı.

Onunla bu konu hakkında konuşması hoşuna gitmezdi. Kral, insanların kendisinde olduğunu düşünebileceği en ufak bir zayıflığın hatırlatılmasından nefret ederdi.

Başını öne eğdi. "Nasıl isterseniz, kralım."

Danika uyandığında bir kızın yüzünün kendi yüzünün önünde gezindiğini gördü. Gözlerindeki bulanıklığı gidermek için iki kez kırıştırdı ve tekrar açtı. Bu Remeta'nın yüzüydü ve artık gülümsemedi.

"Aman Tanrım! Remeta onu uyandırdı! Remeta kraliçemi uyandırdı! Remeta çok dikkatliydi ve sessiz de duruyordu ama onu uyandırdı!" Remeta bağırdı, belli ki paniklemişti. "Kraliçem kötü bir insan olduğu için Remeta'yı şimdi muhafızların önüne atacak!"

Danika uyandı ve ona sarıldı. "Hayır Remeta, beni sen uyandırmadın. Lütfen panik yapma. Uyanmak istediğim için uyandım."

"Gerçekten mi?" diye sordu küçük bir sesle, yüzünü korku kaplamıştı.

Danika o zaman ona sarıldı. "Elbette. Remeta Danika'yı uyandırmadı," diyerek onu rahatlattı ve kızın rahat bir nefes almasını izledi. Remeta'dan uzaklaştığında etrafına bakındı. "Evet, uzun süre uyudum mu?" Danika ne olduğunu merak ediyordu. Hatırlayabildiği son şey sarayda olduğuydu. Eliyle ve ağzıyla kralı memnun etmişti.

Bu hatırlatma yanaklarının kızarmasına neden oldu. Saraydan uzakta, böyle bir şey yaptığına inanamıyordu. Onu biraz soymuş ve onu tatmin edebilmişti.

Alnından öptü, diye hatırlattı bir ses ona ve eli kalkıp başının o kısmını uzun uzun okşadı. "Sally nerede?" diye sordu, kendini bu düşünceleri şimdilik aklından çıkarmaya zorlayarak. Gece sessizliğinde, yatağının mahremiyetinde bu konuyu tekrar düşünecekti.

"Köye gitti. Remeta'ya köye gideceğini söylemiş," diye yanıtladı Remeta.

"Peki, sarayı gördün mü? Seni gezdireyim mi?"

Remeta'nın yüzüne küçük bir gülümseme değdi ve ağır sarışın kütlesini olumlu anlamda başıyla onayladı. "Evet, kraliçem. Dışarı çıkmayı çok isterim. Remeta çok uzun zamandır kapılardaydı." Durakladı ve sıkıca yutkundu. "Remeta çok korktu."

Danika biraz eğildi ve Remeta'nın başını kendisiyle göz hizasına gelmeye zorladı. "Artık korkacak bir şey yok Remeta. Sally ve ben artık sana sahibiz."

Remeta onun sözleri karşısında parladı. "Çok teşekkür ederim kraliçem."

Danika kızın ince, zayıf elini kendi elinin içine aldı ve hafifçe sıktı. "Sally'yi beklerken gidip biraz hava alalım."

Dışarı çıktılar. Danika geceleri küçük yatağında üçünün nasıl uyuyabildiğini merak ediyordu. Yine de bunun onu endişelendirmesine izin vermedi. Ne olduysa oldu. Remeta'yı dışarı çıkaramazdı ve Sally de Remeta'nın rahat ettiğinden emin olmak için seve seve yerde yatardı.

Danika kapıdan dışarı baktı ve kralın hizmetkârların odasına giden uzun koridora girdiğini görmek onu şaşırttı. Baski de hemen arkasından onu takip ediyordu.

Danika'nın karnının alt kısmı onun büyüleyici görüntüsü karşısında çırpındı. Daha yakından baktığında, onun hafif bir topallayışla yürüdüğünü fark etti. Bu onu şaşırttı çünkü onu ilk kez topallayarak yürürken görüyordu. Topalladığını hiç bilmiyordu ve bunun babasının bir hediyesi olduğuna dair hayatı üzerine bahse **g i r e b i l i r d i**. Kalbi göğsünde sıkıştı.

"Efendim." Adam ona yaklaşıp önünde durunca eğildi.

Ama gözleri onun üzerinde değildi. Danika'nın arkasına saklanmak için çırpınan kızın üzerine çullanmışlardı. Remeta ona baktı

Arkasından.

Lucien Remeta'ya bakarken gözlerindeki tüm soğukluk kayboldu ve yerini sıcaklığa bıraktı. "Remeta. "Onun adını usulca söyledi.

Kız kendi kendine konuşmaya başladı. "Remeta'yı almaya geldi. Yine yatak. Yine Remeta'ya yatak yok dedi. Remeta'yı almaya geldi. Remeta'ya yalan söylediler. Remeta için yatak var! Remeta'yı bulmuşlar!" Konuştukça korku ve panikle sesi daha da yükseliyor, tizleşiyordu. Vücudu kontrolsüzce titriyordu.

Lucien'in gözlerinde katıksız bir acı parladı. Baski'nin gözleri kızının krizlerinden birini görünce yaşardı.

Danika dönüp Remeta'yla yüzleşti. Eğildi ve kızı sersemletecek kadar sertçe sarstı. "Remeta, beni **d i n l e** ! Remeta, tatlım, kimse seni yatağa götürmüyor!"

"Ama... o..." Dehşet dolu iri gözlerini krala diken Remeta, gözlerini tekrar kaçırdı ve başını sertçe salladı.

"Hayır, Remeta. Remeta'yı asla yatağına almayacak! O bir kral!" Danika onu ikna etmeye çalıştı.

Remeta'yı daha fazla dehşet kapladı. "K-Kral Cone!? Beni buldu mu?" diye sordu küçük, korkmuş bir sesle.

Danika babasının adını duyunca içinin parçalandığını hissetti. Remeta'yı kendine doğru çekti. "Hayır, asla. Kral Cone öldü, Remeta. Bu Kral Lucien ve onun kraliyet ailesi! O Remeta'nın tarafında!"

Remeta dondu kaldı, tüm çırpınışları durdu. "Kraliyet mi? Remeta'nın tarafında mı?

Bir kral mı?"

"Evet. O bir kral ve Remeta'nın tarafında. Bir daha asla kimsenin Remeta'ya zarar vermesine izin vermeyecek! Muhafızlara Remeta'yı rahat bırakmalarını emretti çünkü o Remeta'nın tarafında!"

"Öyle mi?" diye sordu Danika'nın kalbini parçalayacak kadar umutlu bir sesle.

"Öyle. Sana asla yalan söylemeyeceğim, Remeta. Ve sana verdiğim tüm sözleri tutacağım. Korkmana gerek yok. Güvendesin," diyerek kıza son derece tutkulu bir sesle güvence verdi.

Kral Lucien önündeki sahneyi izledi. Danika Remeta'yı tutarken, ona tutkulu ve kararlı bir şekilde güven verirken, izleri gördü

eskiden olduğu prensesin. Söylediği her kelimeye sinmiş olan güç açıkça görülüyordu. Remeta'yı sakinleştirdi.

Esaret altında geçirdiği günlerin yasaklanmamış anıları zihnini doldurdu. Onu izlerken, sonunda halkının ona güvenmesinin ne kadar kolay olduğunu anladı - bir köle olarak pis ve çıplak olsa bile.

Remeta onun arkasından biraz uzaklaştı ve başını beline kadar eğdi.

"İyi günler kralım. R-Remeta, R-Remeta'nın davranışları için özür diler. Lütfen Remeta'yı cezalandırmayın," diye kekeledi korku içinde.

"Bunu yapmayacağım. Remeta bugün nasıl?" diye sordu, o kadar çok şey yaşamış olan kızı izleyerek. Kızın tamamen iyileşip iyileşmeyeceğini merak ediyordu.

"Çok iyiyim kralım," diye cevap verdi Remeta.

Danika, Remeta'nın ağzından kaçırması ve kralın önünde ona kraliçe dememesi için içinden dua etti. Kalbi boğazına düğömlenmişti.

Kral Lucien hiçbir zaman sohbet edecek bir tip olmamıştı. Her zaman sessizliği kelimelere tercih etmişti ama Remeta söz konusu olduğuanda kızdan daha fazlasını duymak istiyordu. "Sarayda kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu, sesindeki her zamanki sertliği korumak için elinden geleni yaparak.

"Remeta iyi hissediyor, Majesteleri. Kraliçem onu güvende tutacağını söyledi. Bu yüzden Remeta kraliçesiyle birlikte olmak istiyor, çünkü onunla birlikte Remeta b-bed olmadan yeniden güzel görünmeye çalışabilir," diye fısıldadı.

Kralın kaskatı kesildiğini görünce Danika'nın kalbi yere düştü. Baski bile yerin dibine girmek ister gibi görünüyordu - belki de geleceğini bildiği patlamadan dolayı. *Oh, Remeta... neden kralın önünde bana kraliçem demek zorundaydın?* Danika sefilce düşündü. Sessizlik sağır ediciydi.

"O senin için böyle biri mi? Kraliçen mi?" diye sordu kral sonunda, yüzü okunmaz haldeydi.

Remeta şiddetle başını salladı. "O bir kraliyet mensubu, Majesteleri. O..." kız sıkıca yutkundü, "Remeta'nın kendini güvende hissetmesini sağlıyor. Remeta ona yakın olmak istiyor."

Kral Remeta'yı izlerken Danika rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı. Kral nihayet başını kaldırdığuında kalbi göğsünde bir dalış yaptı.

ve onun gözleriyle buluştu. Ona hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine onu izledi. Kadın başını eğdi, parmakları gergin bir şekilde elini sıkıyordu. Zihninde, "*Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!*" diye tekrarlıyordu.

Lucien gergin bakışlı Baski'ye dönerek, "Muhafızlara Danika'nın eşyalarını benimkinden dört oda ötedeki kraliyet dairesine taşımalarını söyle," dedi.

Şok olmuş Baski konuşmak için kendini zorladı. Kralın şaka yaptığından neredeyse emin bir şekilde, "Ama orası merhum prensesin yatak odası," diye sözünü kesti.

Kız kardeşinin yatak odasına kimsenin girmesine izin yoktu, metresinin bile. O yatak odası onun için çok kutsaldı ve kimsenin girmesine izin vermezdi. Asla. Başını salladı. "İşte yatak odası. Bugünden itibaren köleme ait." Sonra arkasını döndü ve gitmeye başladı. Daha önce değil

son emrini verdi.

"Odama, Danika."

.

BÖLÜM 44

KRALIN SÖZLERİ

Danika, kralı takip ettiğinde şoktaydı. Dördüncü yatak odasına, kraliyet dairesine taşındı! Sonunda anladığında gözyaşları gözlerinin arkasını yaktı. Tanrım. Kraliyet yatak odasının çiçek kokusunu özlemişti. Büyük alanı. Geniş odayı. Tüm bunları özlemişti ve şimdi onu kraliyet dairesinde bir kraliyet yatak odasına taşıyacaktı.

Başka bir koridordan geçtiler ve Danika onun aklından neler geçtiğini bilmeden, çağrısı yüzünden paniklememek için elinden geleni yaptı. Onu cezalandıracak mıydı? Mahkemede ona el kaldırdığı için mi yoksa Remeta'nın ona hitap şekli yüzünden mi cezalandıracağını bilmiyordu.

Başka bir koridordan geçtiklerinde, Remeta'nın adımlarının yavaşladığını, nefes alış verişinin sanki bir mil koşmuş gibi sıklaştığını fark etti.

Bacağı! Bunu hemen anladı ve bakışları adamın sağ bacağını arkadan izlemek için alçaldı.

Çok acı çekiyor gibiydi ve bacağındaki baskıyı hafifletmek için yaslanacak bir bedene ihtiyacı vardı. Ama onun asla yardım **çağırma** y a c a ğ ı n ı biliyordu.

Zayıflıklar kraliyet için tabuydu, özellikle de Kral Lucien gibi güçlü biri için.

Danika kendi adımlarını yavaşlattı ve onu takip etti. Sonra üç adım daha attı ve neredeyse dengesini kaybediyordu. Danika hiç düşünmeden hemen öne atıldı ve destek olmak için kolunu onun beline doladı. Ağırlığının bir kısmını almak için ona doğru eğildi ve bu ne büyük bir ağırlıktı.

Adam sertleşti ve ondan uzaklaştı. Ona dik dik baktı; soğuk gözleri neredeyse kızgındı - bakışlarında altta yatan bir acı olsa bile. "Bir daha asla böyle bir şeye kalkışma yoksa seni kırbaçlatırım. Bana bir daha asla böyle elini sürme," diye hırladı.

"Çok çok özür dilerim, Efendim. Lütfen beni affedin," diye yalvardı başını eğerek.

Hiçbir şey söylemedi ve tekrar ilerlemeye başladı. Ancak bu sefer adımları daha yavaştı ve attığı her adımda neredeyse inliyordu.

Neredeyse kraliyet dairesine varmışlardı ama yine de epey yürümüşlerdi. Yine hiçbir şeye takılıp tökezledi.

Düşüncesizce ileri atıldı ve kollarını ona doladı, bunu düşünmeden ve beyni kendini harekete geçirmeden önce yaptı. Kollarını ona dolamıştı ve ağırlığının çoğunu alıyordu.

"Danika." Bu tek kelime büyük bir öfke barındırıyordu; durum onun için hiç de iyi görünmüyordu.

Madem ölecekti, sonuna kadar gitseydi bari. "Lütfen yardım etmeme izin verin, Efendim."

"Ben zayıf değılim," diye tersledi dişlerini sıkarak.

"Hayır, değılsin. Ama en güçlü adamların bile arada bir desteğı ihtiyacı olur, Usta. Zayıflık göstermek bizi zayıf yapmaz; bizi insan yapar."

Danika'nın aldığı tek cevap bir homurtu olduğıunda, onun büyük bir acı içinde olduğunu anlamıştı. Danika bir adım öne çıkıp da adam itiraz etmeyince rahatladı ve bir adım daha attı. Ona destek oldu ve o da buna izin verdi. Kadın onun bacakları oldu ve o da onunla birlikte yürüdü.

Kral, ağırlığının çoğunu Danika'dan uzak tutsa da, onu ezmek için ağır bir şekilde Danika'ya yaslanıyordu. Sonunda odasına giden koridorun dönemecine gelene kadar istikrarlı adımlar attılar.

Durdu. "Git ve muhafızlara onları azlettiğimi söyle," diye homurdandı, alnında boncuk boncuk ter vardı.

Onu dinleyecekler miydi? Danika bunu merak etti ama yine de başını salladı, selam verdi ve kendini nazikçe onun yanından çekti. Yuvarlandı

köşeyi döndü ve doğruca muhafızların yanına gitti. Onlara kralın emirlerini verdi ve hiçbirisi onunla tartışmadı. Kapı da koridor gibi aniden boşaldı.

"Tamamdır, Efendim," dedi ona doğru geri yürürken.

Başıyla onayladı ve tekrar ilerlemeye başladı. Danika onun yanında yerini aldı, kolunu ona doladı ve adım adım onunla birlikte yürürken ağırlığının bir kısmını aldı.

Odasına girdiler ve Danika onu yatağa kadar götürdü, sonra da kenarına oturmasına yardım etti. Daha sonra banyoya gidip küçük bir kova ve ıslak bir bez getirerek onun yanına döndü ve ayaklarının dibine çöktü. Bacağını avucunun içine aldığı anda ve o da izin verdiğinde çok acı çekiyor olması gerektiğini biliyordu. Ayakkabısını çıkarıp giysisini kaldırdığında Danika, Baski'nin bitkileri ona çoktan sürmüş olduğunu gördü ve yürüyüşü nedeniyle tedavi edilmemiş yerlere dokunmak için bitkileri bacağına sürmesine yardım etti.

Daha sonra gözlerini ona dikti. Adamın gözleri onun üzerindeydi ve onu inceliyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü ve başını ona doğru eğdi. "Beni siz çağırdınız, Usta."

Sessizlik sağır ediciydi.

Danika'nın soluduğu tek şey gerginlikti. Kendini rahatlatmak için ellerini birbirine bastırıp sıkı ama elleri soğuk ve nemli bir hal aldı.

"Sana neden öyle diyor? Kraliçesi mi?"

"Bilmiyorum, Majesteleri."

"Size bu şekilde hitap etmesini siz istemediniz mi?"

"Yemin ederim! Onu durdurmaya çalışıyorum ama beni dinlemiyor," diye perişan bir şekilde bilgi verdi.

Sessizlik.

"Ne yaptığını sanıyorsun Danika?" diye sordu sert bir sesle.

"I..." Yutkundu. "Anlamıyorum, Usta."

"Remeta. O küçük kızın kendi etrafına ördüğü duvarları nasıl aştın? Ona ne yaptın Danika?"

"Ben hiçbir şey yapmadım, Efendim. Yemin ederim. Madam Baski oradaydı. Remeta'yı incitmedim ya da ona zarar vermedim!" diye soluk soluğa bağırdı.

onun sesinden. Adamın bununla nereye varmak istediğini bilmiyordu.

Sesin yokluğu yeniden başladı.

Sonra bir elini kaldırdı ve nemli alnını ovuşturdu. "Ona zarar verdiğini söylemedim. Ona ne yaptığını sordum. Nasıl..." diye devam etti. Danika sıkıca yutkundu ve bekledi. "Ona nasıl ulaştın?" Belli ki kafası karışmış görünüyordu.

"Özel bir şey yapmadım, Efendim. Sadece onunla konuştum," dedi masumca.

"O kız... Onu tedavi etmeleri için on iki krallıktaki en iyi şifacıları gönderdim ama hiçbirini onu kendi etrafında oluşturduğu koruyucu kabuktan -annesinden- çıkaramadım. Ben..." durakladı ve gözlerini kapattı. "Hiçbirimiz bunu yapamadık. Bunun yerine, kendi kafasının derinliklerine indi ve yavaş yavaş kaybediyordu. Bu annesini öldürüyordu ama ona Remeta'yı bırakma zamanının geldiğini söyledim. Deniyordu ama bu onun için çok zordu."

Danika o konuşurken onu dinledi. Zihnini yokladı ve onun ilk kez kendisiyle konuştuğunu fark etti. Onunla *gerçekten* konuşuyordu. Emir vermiyordu. Nefret dolu, kısa sözler değil. Öfkeli sözler değil. Onunla gerçekten konuşuyordu.

Kral giysisini sıktı, kaşları düşünceli düşünceli çatıldı. "Küçük Remeta'yı son gördüğümde, annesinin ona su getirmek için kullandığı bardağın kırık camıyla kendini kesmişti. Birlikte gittiğim iki hizmetçi ve annesi onu zapt etmeseydi o gün kendini öldürebilirdi."

Danika dehşet içinde nefesini tuttu. Remeta için durumun bu kadar kötü olduğunu bilmiyordu.

"O 'hayat yok, yatak yok, hayat yok, yatak yok' diye mırıldanırken bile onu uyutmayı başardılar. "Anne, lütfen ölmeme izin ver." diye ekledi.

"Oh, Tanrım." Danika eliyle ağzını kapattı, gözleri hemen yaşardı.

"Bir daha asla ziyaret etmedim. O çocuğu o şekilde görmek beni çok üzdü. Baski, Melia ve benim dadımızdı. Bizi neredeyse o büyüttü, biliyorsun."

"Bilmiyordum," diye fısıldadı Melia, gözleri sulanarak.

"O büyüttü. Bizi esir almalarından iki ay önce Remeta'yı doğurdu. Onun için zordu, hepimiz için. Bana yardım etti.

O birkaç ay boyunca hayatta kaldım. Kral Cone'un hayatta kalmamı istediğini sanmıyorum; beni her beş günde bir besledi."

Danika dehşet içinde nefesini tuttu. Bunu hayal bile edemiyordu. O zamanlar nasıl hayatta kalabilmişti?

Kafasındaki sorulmamış soruyu görmüş olmalı ki cevap verdi: "Baski yeni doğan bebeğini beslemek için süt isterdi ve muhafızlar da ona süt verirdi. O küçük Remeta'yı beslerken nöbet tutarlardı. Daha sonra, Kral Cone'un beni kilitlediği izole edilmiş soğuk kafeste beni görmek isterdi." Gözleri çok uzaktaydı. "Muhafızlar içeri giren birkaç ziyaretçiyi yiyecek ya da kaçmak için silah gibi bir şey taşımadıklarından emin olmak için kontrol ederlerdi." Dudakları yana doğru kıvrıldı. "Ama sonra, Baski'nin emziren bir anne olduğunu unutup durdular."

Gözleri büyüdü. "O..."

Başını salladı. "Beni üç ay boyunca emzirdi."

"Ah, Yaradan." Danika'nın yüreği şefkatle doldu. Baski'nin kralı nasıl bu kadar içten sevdiğini hep merak etmişti. Yıllar önce ona ve Prenses Melia'ya dadılık yapmıştı. Ve şimdi bu. Boş mavi gözler onun yüzünü aradı. "O kadını ve çocuğunu hiçbir şeye değişmem. Cone ölmediğimi görünce benim için bir cehennem ateşi başlattı. On yıl sonra, cehennem ateşi tamamen yanmamıştı, bu yüzden Remeta'yı annesinden -benden- aldı ve o küçük kıza zarar verdi.

kötü bir kız."

Danika'nın gözlerinden yaşlar süzüldü ve onları saklamaya çalışmadı.

İnceleyen gözler hala onunkileri tutuyordu. "Ve bugün, o kıza baktım ve eğer doğduğunda hepimizin başına bir felaket gelmeseydi olacağı kızın izlerini gördüm. Zeki, güzel ve çok akıllı. Kral Cone'un tek kızı Danika'nın o kızın acı çeken kalbine nasıl ulaşabildiğini ve onu nasıl yatıştırabildiğini merak ettim." Sonra ekledi, "Bir şeytanın bir meleğe babalık etmesi mümkün mü? Yoksa melek gibi davranan bir şeytanın babası mı?"

BÖLÜM 45 KİM BU KADIN?

Vetta güzel bir gün geçiriyordu. Doğurganlık şifacısına yaptığı ziyaret yorucu ama bir o kadar da başarılıydı. Şifacı ona kralla cinsel haz yaşamak istediğinde yutması için bir hap vermişti. Çok mutluydu ama aynı zamanda sabırsızdı.

Yolculuktan döndüğünde Vetta hizmetçileri çağırdı, onlar da Vetta'yı yıkayıp kıyafetlerini değiştirdiler. Korsesinin içinde hap vardı; kralla buluşmak için sabırsızlanıyordu! Vetta bu gece onu mümkün olan her şekilde baştan çıkaracak ve onu o kadar memnun edecekti ki, zavallı kölesi Danika'yı unutacaktı.

Aklında bu tatlı düşünceyle Vetta, Courtesan mahallesindeki yatak odasından çıktı. Sarayın o bölümünde yaşayan tek kişiydi çünkü otuzdan fazla metresi olan diğer kralların aksine kralın tek metresiydi. Bu da onu mutlu ediyor ve kendini özel hissetmesini sağlıyordu.

Vetta hizmetkârların odasının önünden geçerken muhafızların Danika'nın yatak odasındaki eşyaları taşıdığını gördü. Düşünceler içinde durakladı. Bu, kralın onu dışarı attığı anlamına mı geliyordu? Kral onu ait olduğu kafese geri mi gönderiyordu? Pis köleler için olan kafese mi? Bu düşünce bile Vetta'nın heyecandan başını döndürmüştü. *Ahhh, bu öğle vakti için mutlu olacak çok şey vardı.*

Kraliyet odalarına girdiğinde muhafızların Danika'nın eşyalarını kutsal yatak odasına taşıdığını görünce mutluluğu çabucak kayboldu. Vetta o yatak odasını her zaman kutsal yatak odası olarak adlandırırdı çünkü oraya kimsenin girmesine izin verilmezdi. Hem de hiç kimse.

Yaklaştı ve muhafızlardan birine seslendi. Neler olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

"Sen! Buraya gel!" Vetta emretti.

Muhafız ona doğru koştu. "Buyurun, Hanımefendi?" "Burada neler oluyor?"

"Kral, köle prensesin eşyalarının bu yatak odasına taşınması için emir verdi. Bundan sonra bu yatak odasında yaşayacak."

Vetta bu adamı doğru duymadığından emindi. "Az önce ne dedin sen!?" Adam tekrarladı ve Vetta'yı neredeyse dizlerinin üzerine çöktürecek kadar sıcak bir öfke, acı ve kıskançlık dalgası sardı.

Hayır! Bunun doğru olmasına imkân yok!

Muhafızı gönderdi ve kralın odasına doğru ilerlemeye başladı. *Bunun doğru olmasına imkân yok!!*

Danika'nın kalbi göğsünde öyle sıkıştı ki, bir an için zar zor nefes alabildi. Onun bu sözleri karşısında acı hissetmemesi gerekiyordu ama acı onu tüketti. Ona güvenmek için hiçbir nedeni yoktu ve babası ona olan nefretini pekiştirmişti, bu yüzden onun böyle bir gaddarlık yapabileceğini düşündüğü için onu suçlamadı. Ama bu daha az acı vermiyordu.

Gözlerini yerden kaldırdı ve onunkilerle buluştu. "Ben gösterişli bir hayat yaşamıyorum, Efendim. Ben sadece yaşıyorum. Gelecek için bir planım yok. Babamın canavarlığı yüzünden kendimi bir köle olarak buldum ve hayatta kalmaya çalışıyorum. Ama Danika gibi yaşıyorum. Kral Cone'un kızı gibi *değil*."

Lucien onun yumuşak bir sesle söylediği bu sözler karşısında hâlâ yüzündeki o okunmaz ifadeyle onu izliyordu. Gözleri onunkileri ararken sanki samimiyetini okumaya çalışıyordu.

İnsanların gözlerini okumakla ne ilgisi vardı?

Sonunda gözlerini kaçırdı. "Remeta'yı deliliğe iten koşulları duydun mu?"

"Hayır, Efendim." Bunu Baski'den duymuştu ama Baski'nin bunu ona anlatmak istemesi onu özellikle memnun etmişti.

"Kral Cone onu köle olarak yanına aldı. Dokuz yaşındaki bir çocuğu kralın kölesi yapmış. Sonra kendisine verilen işi yapması için gün geldi ve o görevi bitiremedi. Kral onun öldürölmesini emretti.

Birkaç adam tarafından kırbaçlandı ve tecavüze uğradı," diye homurdandı, gözleri bu anıyı hatırlayınca bir öfke bankasına dönüştü.

Bu hikâyeyi daha önce de duymuştu ama anlatırken gözlerinin dolmasına engel olamamıştı. Tanrım, Remeta'nın aklının başında olması bile bir mucizeydi. "Yaradan," diye fısıldadı perişan bir halde, utanç içinde başını öne eğerek. Babası neden böyle bir insan olmak zorundaydı? Neden böyle bir adam ona babalık yapmak zorundaydı? Kalbi acıyla doldu.

Kral Danika'yı izledi. Danika'nın davranışlarındaki samimiyeti gördü ve bu onu çok şaşırttı, tıpkı günün erken saatlerinde olduğu gibi.

O Cone'un kızıydı. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Ama bunu kendi gözleriyle gördü: sahte olamayacak gözyaşları. Kızın eli, o farkında olmasa bile, hasarlı bacağının üzerinde koruyucu bir şekilde duruyordu.

Kim bu kadın? Beni uyutan bu kadın mı? Şeytanları uzak tutan? Remeta'nın kabuğundan çıkmasına yardım eden bu kadın kim? Remeta'nın iyileşmek istemesini sağlayan kim?

Dokunuşuyla tüylerimi diken diken etmeyen bu kadın kim? Varlığı bana huzur veren bu kadın kim?

O kadını hiç tanı mıyordu. Sadece Cone'un kızını tanıyordu. Eski Prenses Danika. Şimdiki Köle Danika. Bu kadını tanı mıyordu. Kimdi bu kadın?

İlk kez aklına yeni sorular geldi. *Ondan güç alabilir miyim? Onu yakınımda tutabilir miyim? Onu içeri alabilir miyim? Remeta'ya yardım ettiği gibi bana da yardım edebilir mi? Şeytanlarımla yüzleşebilecek gücü var mı?* Sorular o kadar yasaktı ki. Çok yasaktı. Ama oradaydılar.

O bir canavarın kızı. Bu düşünce zihnini doldurdu. Bu düşünce acı ve hınçla birlikte geliyordu. Yıllardır beslediği kızgınlık.

"Ayağa kalk," diye emretti.

Söylediği gibi ayağa kalktı. Dik durarak ona yakın durdu. Adamın onu izleyişine bakılırsa, ne düşündüğünü bilmiyordu. Çok kızgın görünüyordu; kaşları derin düşüncelere dalmış olduğunu gösteriyordu. Bu öfke onu tedirgin etti ve ondan bir adım geri çekilme isteğine direndi.

Birden yüz ifadesi değişti. Kolunu ona doladı ve elinin bir hareketiyle onu öne doğru itti. şimdi yatağın ayak ucunda, ona o kadar yakın duruyordu ki, başı neredeyse göbeğine değecekti. Sonra kollarını ona doladı ve başını karnına koyarak kucakladı.

Kadın donakaldı. Sersemlemişti.

Adam ona tek başına dokunuyordu. Ellerini onun üzerine koyuyordu. Onu masanın üzerinde ters çevirip vücuduna sokmak için değil. Ona pozisyon vermek ve ondan zevk almak için değil.

Karnının üzerindeki başı hoş bir ağırlıktı. Başını kaldırdı ve tekrar ona baktı. "Kimsin sen?" diye haykırdı; sesi yorgunluk doluydu.

Kadın buna ne diyeceğini bilemeden başını salladı. "Ben kölenizim, Efendim."

Başını tekrar indirdi ve karnının üzerine koydu. Gözlerini kapattı. "Bana annenden bahset."

şokun etkisi geçti ve kadının vücudu adaminkine karşı gevşedi. Büyük bir coşku hissi kapladı içini ama bunu iyi sakladı.

Soru karşısında sarsıldı. Bunu hiç beklemiyordu. "Ben beş yaşındayken öldü. Dadım Bayan Marry, beni büyüten kadın, bana onunla ilgili hikâyeler anlatırdı. Kadınların en sevimlisiymiş, Bayan Marry'nin söylediği buydu. Ayrıca annemin insanlara yardım etmekten çok hoşlandığını ve kölelere kötü davranılmasından nefret ettiğini söyledi. Bayan Marry, Kraliçe Auroria'nın "

Kafasını kaldırdı. "Kraliçe Auroria senin annen miydi?"

Kadın başını salladı. "Evet." Sonra tereddüt etti. "Onu tanıyor muydun?"

Başını tekrar onun karnına yasladı. "Adını duymuştum. İyi bir kraliçeydi. Cone'la evlenen kraliçe olduğunu bilmiyordum." Gözlerini tekrar kapatırken söylediği tek şey buydu.

Danika kralın ona annesi hakkında bildiklerini anlatmasını istiyordu ama ısrar etmedi. Başını ona doğru tutma dürtüsü karşı konulmazdı ama buna direnmek için elini yumruk haline getirdi. Onunla geçirdiği bu anı -bu an her neyse- mahvetmek istemiyordu.

Danika onu kucaklamasının ardından gelen sessizliği memnuniyetle karşıladı. Orada öylece durdu; sessizlik üzerlerine çökerken ve zaman akıp giderken usulca nefes aldı. Onun için üzülyordu. Çok fazla yük taşıyordu. Çok fazla sorumluluk. Çok fazla şeytan ona eziyet ediyordu.

Omuzları genişti ama tüm bu yükleri kaldırarak kadar geniş değildi. Hiç kimsenin omuzları dünyayı taşıyabilecek kadar geniş değildi. Bir an için bile olsa hepsini ondan almanın bir yolu olmasını diledi.

Sonunda buna daha fazla direnemedi. Danika ellerini kaldırdı ve başının etrafına dolayarak onu kendine doğru çekti. Saçları çok yumuşaktı ve parmaklarını saçlarına gömdü.

Onun kendisinden uzaklaşmasını bekledi. Ama çekmedi.

Ve başını ritmik yumuşak vuruşlarla okşamaya başladığında, yorgunluğa teslim oldu ve bacağındaki acıyı duymazdan geldi.

Nefesi uykuda düzleşti.

BÖLÜM 46 KÖLE PRENSES

Kral onun kollarında uyurken Danika orada durmuş, hâlâ onun başını okşuyordu. Eğer onun iyi uyumasını sağlayacaksa saatlerce orada durmayı umursamazdı. O hiç uyumayan bir adamdı.

Zaman akıp gidiyor, onun kesik kesik nefesleri havayı dolduruyordu. Kolları onu gevşetti ama asla bırakmadı.

Ellerini onun yumuşak saçlarında gezdirmeye devam etmek istedi. Mırıldanmaya başladığını fark etmedi, ta ki adamın nefes alış verişine yeni bir yumuşak ses katılana kadar. Hayatının son on beş yılını silmenin bir yolu olmasını diledi. *Tüm* hayatlarını. Ama yine de, dilekler hiçbir zaman at olmadı, yoksa dilenciler de onlara binerdi.

Birden kapı açıldı ve Bayan Vetta kralın odasına girdi. Karşısındaki manzara karşısında kısa bir süre durdu, dudakları şok içinde aralandı.

Danika selamlamak için başını eğdi ama kralın saçlarını okşamayı ya da ona mırıldanmayı bırakmadı.

Vetta gördüklerine inanamıyordu. Kral, Danika'nın başını okşarken ve ona bir şarkı mırıldanırken kolunu gevşekçe Danika'ya dolamıştı.

Uyuyordu. Kral oturur pozisyonda bile uyuyordu.

Bu sahne Vetta'nın canını çok yaktı; zihnini öylesine öfke ve hiddetle doldurdu ki neredeyse iki büklüm olacaktı. Hissettiği kıskançlık çok büyüktü.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" İçi yanarken bile fısıltılı sesini nötr tutmak için elinden geleni yaptı.

"Kral uyuyor, Hanımefendi. Daha iyi uyumasına yardımcı olmak için başını okşuyor ve ona şarkı söylüyorum."

Vetta, kral sonunda başını yastığa koyabildiği için mutlu olması gerektiğini biliyordu ama mutluluğu hiçbir yerde bulamadı. Başka duygular ağır basıyordu. Bir prenses edasıyla köle üniforması giymiş kadına ters ters baktı. O kadar uzun süre ayakta durduktan sonra bile rahatsız olmuş olmalıydı, kadın kralın saçlarını bir piyanistin tuşları sevgiyle okşaması gibi okşarken zarif görünüyordu.

Vetta onun gitmesini istiyordu. Kralın hayatından çıkmasını. Saraydan. Salem'den.

"Zaten uyuyor. Onu yavaşça yatağa yatırın ve dışarı çıkın!" Vetta tısladı, omuzları güçlükle kontrol edilen bir öfkeyle titriyordu. Danika, hanımefendinin öfkesini gizlemek için elinden geleni yapsa da, neredeyse taşmak üzere olduğunu gördü. İtiraz etmemenin iyi olacağına karar verdi. "Evet Hanımefendi," diye mırıldandı. Yavaşça, kralın başı yatağa de ene kadar ilerledi.  zerine uzandı ve bacaklarını yatağın üzerine kaldırdı.

Danika içi bitince geri adım attı ama hanımefendi aniden onu kolundan yakaladı. Kralın odasından çıkana kadar onu yatak odasından dışarı çekti.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen!?" Vetta ona hırladı.

Danika'nın kalbi g  s nden fırlayacakmı  gibi atıyordu ama dışarıda sakın bir tavırla hanımefendiye baktı. "Ben hiçbir şey yapmadım, Hanımefendi. Ben sadece kralın emirlerini uyguluyordum."

Vetta Danika'nın saçlarını tuttu ve öyle sert çekti ki, Danika'nın yüzünü kendi yüzüne yakla tırırken birkaç teli kökünden kopardı. "Pis, iğrenç şeridinde kal, seni köle!" diye tısladı. "Senden daha üst sınıftan insanlara elini *sürme*!"

Vetta saçlarını tuttuğu anda Danika onun kendisini saçlarından sürüklemesini bekliyordu, bu yüzden Vetta bunu yaptığında Danika yoğun acıdan dolayı ba ırmadı. Bunun yerine, a lamamak için yanaklarının i  kısımlarını ısır ı. "Ben sadece kralın emirlerine uyuyordum," diye tekrarladı dişlerini sıkarak.

"Bu bir yalan! Bilerek onunla u ra ıyordun! Sen kim olduğunu sanıyorsun!?"

Koridor bo tu ve hanımefendinin sa ındaki eli gerçekten canını yakıyordu. Danika'nın canına tak etmişti.

Vetta'nın elini tuttu ve saçlarından çekti. Vetta'nın nefesi kesildi, şaşkınlık öfke ve kızgınlığını bir sürelğine köreltti. Danika elini saçlarında gezdirerek buklelerini düzeltti ve yanan kafa derisinden kaçınarak iyileşene kadar saçlarına masaj yaptı.

Sonra gözleri Vetta'nın alev alev yanan bakışlarıyla buluştu. Omuzlarını dikleştirdi. "Ben Danika, Hanımefendi. Kralın kölesiyim." Öfkeli Vetta'nın yanından geçmeye başladı ve birkaç adım ötesinde durdu. Başını yana çevirdi. "Yirmi iki yıl boyunca Prenses Danika'ydım, Mombana krallığının prensesi. Statüm düştü Hanımefendi ama birkaç ay, yıllarca süren yetiştirilme ve şartlandırılma sürecini ortadan kaldırmadı. Benden daha üst sınıftan insanlara elimi sürdüğüm için lütfen beni affedin ama bu kralın emriydi." Başını çevirdi ve uzaklaştı.

Vetta ağzı bir karış açık öylece kalakaldı. O sürtük elini saçından çekmişti! Onunla geçmiş hakkında konuşmaya cüret mi etmişti!? Az önce Vetta'ya bir zamanlar prenses olduğunu ve kendisinin, Vetta'nın, bir zamanlar köle olduğunu kasten mi hatırlattı?

Az önce ona kraliyet ailesinden geldiğini ve Vetta'nın köle olarak doğduğunu mu hatırlattı?

Nasıl? Cüret. O!?

"Bu yatak odasının artık bizim olduğuna inanamıyorum!" Sally pazardan döndükten saatler sonra heyecanla ağladı.

İlk başta, yatak odalarının boşaltıldığını gördüğünde paniğe kapılmıştı. Ama sonra kraliyet dairesine taşındıklarını duymuş ve buna inanamamıştı!

Danika ona gülümseyerek yanında durdu, sonra yatakta uyuyan Remeta'ya baktılar.

Baski daha önce kendisi ve Remeta için öğle yemeği getirmiş ve Remeta'ya da yedirmişti. Bu durum annesini çok heyecanlandırmış ve kralın nasıl olduğunu sorduğunda Danika da ona kralın uyuduğunu söylemişti. Baski'nin yüzündeki mutluluk tarif edilemezdi. Kadının gözlerinde sevinç gözyaşları vardı ve kralın Baski'yle olan ilişkisi hakkında anlattıklarından sonra, yaşlı kadının kralı annelik duygusuyla ne kadar çok sevdiğini nihayet kişisel düzeyde anlamıştı.

Şimdi yatakta yatan Remeta'yı izliyorlardı. Sally dudağını ısırdı. "Artık köle odasında olmadığımıza göre, sence kral seninle kalmama izin verir mi prensesim?" Danika ona döndü ve gözlerindeki çaresiz bakışı gördü. "Senden uzak kalmak istemiyorum. İstemiyorum. Beni de zorlayacaklar," diye devam etti.

Danika bir elini onun omzuna koydu. "Tüm köleler, hizmetçiler ve uşaklar Madam Baski'nin emrinde ve o senin burada olduğunu zaten biliyor. Eğer kral öğrenirse... "Düşünceli bir şekilde dudağını ısırdı, "O köprüyü sonra geçeriz."

Sally başını salladı. "Pekala prensesim." Dudakları bir gülümsemeyle gerildi. "Anı yaşıyoruz. Yarını düşünmenin bir anlamı yok, değil mi!"

Danika gülümseyerek başını salladı. "Aynen öyle. Pazarda günün nasıl geçti?"

Sally biraz kızardı ve başını eğdi.

Danika'nın kaşları soru sorarcasına kalktı.

"Sally?"

"Efendi Chad yolda beni gördü ve bana eşlik etti. Benimle pazara kadar yürüdü ve ben pamuklularımı seçerken bile sabırla orada durup beni bekledi," dedi Sally utangaç bir ifadeyle, yüzü parlayarak prensesine.

Danika'nın gözleri büyüdü. İnsanların yüzüne **b a k m a y ı** umursamayan, Sally'yle biraz vakit geçiren ve onu pazara götüren kralın soğukkanlı kişisel muhafızının görüntüsünü bağdaştırmaya çalıştı. İnanması biraz zordu ama şaşırmamıştı. Danika ikisinin birlikte nasıl durduklarını ve konuştuklarını görmüştü.

Danika, Sally'nin parlayan yüzünü izledi ve en iyi arkadaşının Chad'den çok hoşlandığına karar verdi. Sally'ye mutluluklar diledi - Sally'yi mutlu edecek her şey Danika'yı da mutlu ederdi.

"Kötü kalpli metresin kralın odasına girdiğini duydum. Seni orada gördü mü?" Sally birden gözlerini kocaman açarak sordu.

Bu soru Danika'ya yanan kafa derisini hatırlattı. Dürtüsel olarak eli saçlarına gitti. Bu ona aynı zamanda hanımefendiye söylediği şeyleri de hatırlattı ve yanakları kızardı. Onunla bu şekilde konuştuğuna inanamıyordu.

"Ah, Sally." Yenilgi içinde nefesini verdi. Hanım bunu krala anlatacak ve o da bunun için cezalandırılacaktı.

"Ne oldu?" Sally endişeyle sordu.

"Hanım neredeyse kafa derimi yüzüyordu, ben de elini saçımdan çektim ve ona bazı şeyler söyledim. Kötü şeyler değil," diye ekledi. "Sadece bir kölenin metresine asla söylememesi gereken şeyler."

Sally bunu düşündü ve kaşları endişeyle çatıldı. Prensesin başına bir şey gelmesini istemiyordu ama yine de Batı'nın Kötü Cadısı çok... kötüydü.

"Bu konuda endişelenme, Sally. O köprüyü sonra geçeceğiz." Endişelendiğini görünce Sally'ye güven vererek yoluna devam etti.

Sally başını salladı. Hatta gülümsedi bile. "O hanımefendiye aldırma. Senden neden bu kadar nefret ettiğini bilmiyorum, neredeyse seni kırbaçlayarak öldürecekti. Kral bile böyle bir şey yapmadı!"

"Ben de merak ediyorum."

Sally gülümsedi. "Onlar bizi çağırmaya gelmeden gidip çamaşır yıkayalım prensesim."

"İşimiz bittiğinde Remeta uyanmış olacak. Sonra kütüphaneye gideceğiz. Sen, Sally, eğitimine devam etmelisin," dedi Danika gülümseyerek.

Sally suratını astı. "Okumak ve yazmak benim için boşa gidiyor prensesim."

Yıllardır bana öğretmeye çalışıyorsun ama bir türlü öğrenemiyorum."

"Hayatın bir özelliği de asla pes etmemektir, Sally. Bu şeyleri nasıl yapacağını bilmeni istiyorum. Sen sadece benim kölem değilsin, Sally. Hiçbir zaman da olmadın."

Sally'nin yanakları kızardı ve kollarını prensesin ortasına doladı. "Seni çok seviyorum prensesim."

Danika onun başına sevgiyle masaj yaptı. "Benim de seni sevdiğimi biliyorsun."

"Oh, prensesim. Bir köle gibi acı çekmeyi bırakacağın zamanın geleceğini umuyorum. Prensesim bu hayatı hak etmiyor. Prensesim bu iğrenç hayatı hiç hak etmiyor - herkesin onu dövebildiği, ona emirler yağdırabildiği ve istediği zaman saçlarından sürükleyebildiği bir hayatı." Devam ederken sesi çatladı ve gözleri yaşlarla doldu. "Bir zamanlar hiçbiri prensesimin gözlerinin içine bakamazdı. Aynı topraklarda yürümek

Pis ellerini ona sürmek şöyle dursun, üzerinde yürüdü. Bu benim canımı yakıyor prensesim! Canım çok yanıyor!"

Sally'nin gözyaşları giysilerini ıslatıp sol göğsünü kaplarken Danika onun başını okşamaya devam etti.

"Lütfen ağlamayı kes, Sally. Bunların hepsi geçmişte kaldı. Arkamıza bakmayalım. İleriye bakmaya devam edelim. Kim bilir?" Güven verici bir şekilde gülümsedi. "Benim geleceğim de kral gibi parlak olabilir, tıpkı beş yıl önce halkının geleceğinin aniden aydınlandığı gibi."

.

BÖLÜM 47

KRAL VE METRESİ

Sally Danika'dan uzaklaştı ve gözyaşlarını sildi. "Haklısın prensesim. Haklısın."

Danika onun gözyaşlarını silmesine yardım etti. Sally ona sulu bir sırtıma yapana kadar Sally'ye gülümsemeye devam etti. "İşte böyle." Danika hâlâ gülümseyerek onu cesaretlendirdi: "İyi tarafından bakalım. Artık kraliyet mahallesinde yaşıyoruz. Gürültülerden ve sorunlardan uzakta. Daha büyük bir yatağımız ve daha büyük bir odamız var. Pencerede güzel bir halımız ve enfes pamuklarımız var. Bu yatak odası üzerinde biraz çalışırsak, Mombana'daki eski yatak odam gibi görünmesini sağlayabiliriz."

Sally anında parladı. "Oh, evet! Bu düşünce hoşuma gitti prensesim! Bunu bana bırakın! Bu odayı da böyle yapacağım." Sırıttı ve heyecanla etrafında döndü. "Ahh, gün birdenbire çok parlak görünmeye başladı prensesim!"

Danika'nın gülümsemesi tam bir sırtışa dönüştü. "Günümü aydınlatan tek kişi sensin, Sally."

Banyoya doğru yürürken Danika hâlâ mutluydu. Pek çok şey için mutluydu: Kralın onunla konuşması, onu kucaklaması, kollarında uyuması. Sally gibi bir arkadaşı olduğu için mutluydu. Ve şimdi Remeta da ailesine katılmıştı ve o da mutluydu.

Geleceğin ne getireceği önemli değildi. Önemli olan onu seven küçük bir aileye sahip olmasıydı. Remeta'nın iyileşmesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Sadece krala da yardım edebilmenin bir yolu olmasını diliyordu.

Danika, Remeta ve Sally'yi saraydan çıkarırken, insanlar onlara o garip, anlayışsız bakışlarıyla bakmaya devam ettiler.

Sally kayarak önlerine geçti, mutlu bir şekilde gülümseyerek herkesi selamladı. Onlar da aynı coşkuyla onun selamına karşılık verdiler.

Danika, Remeta'nın elini tutarken, kız ona iyice yaklaşmış, yanlarından geçen insan kalabalığından korkuyordu. Uzun süre içeride kaldıktan sonra onlara, özellikle de kendisine bakışlarına hiç alışkın değildi.

Tam başka bir yoldan geçiyorlardı ki küçük bir çocuk aniden Danika'ya doğru koşmaya başladı. Çocuk geri çekildi ve Danika'ya baktı. Beş yaşlarında görünüyordu ve oynamaktan tepeden tırnağa kirlenmişti. Yırtık pırtık kıyafetlerinden Danika onun alt tabakadan bir ailenin çocuğu olduğunu anladı. Danika çocuğun kendisine çarptığı noktaya baktı ve beyaz elbisesinin üzerindeki kiri gördü.

"Çok özür dilerim! Çok özür dilerim!" Çocuk tekrar tekrar eğildi, belli ki onu cezalandıracağından korkuyordu.

Kadın aniden onlara doğru koşmaya başlayınca çocuğun annesini tanıdı. Çocuğunu kaptı ve bebeği koruyucu bir şekilde arkasına çekti. Kadın Danika'nın kim olduğunu biliyordu ve artık bir köle olsa da hâlâ kralın kölesi olduğunu da biliyordu. Kralın bebeğini cezalandırmasını kolayca sağlayabilirdi.

"Lütfen oğluma zarar vermeyin. Seni görmedi, yoksa asla seninle karşılaşmazdı!" diye yalvardı kadın, Danika'ya nefretle bakarken bile.

Artık bir köle olmasına rağmen Danika hâlâ eskiden olduğu gibi gururla ayakta duruyordu. Omuzlarını geride tutuyordu, burnu havadaydı. *Duruşu büyük harflerle kraliyeti haykırıyor*, diye düşündü kadın sefilce. Ayrıca o merhum Kral Cone'un kızıydı ve asla merhamet göstermezdi. Bunu düşünmek bile kadının gözlerinin dolmasına ve ağlamaya başlamasına neden oluyordu.

Danika'nın yatıştırıcı bir şekilde omzuna dokunması kadını şaşırttı. "Sorun yok hanımefendi. Hiçbir zarar görmediniz." Kadının yanından geçip her zamanki zarif adımlarıyla yolda ilerlemeye başlamadan önce ona küçük bir gülümseme bile verdi.

Kadının ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kaldı. Onun ve neredeyse otuz kadının daha.

Kral Lucien uyandığında güneş gökyüzünü terk etmişti ve akşamın geç saatleriydi. Nasıl uykuya dalmıştı? *Uyuyakalmıştı*, diye düşündü yataktan kalkarken. Ayağa kalkıp boş odaya bakarken anılar aklına üşüştü.

Danika'nın kucağında uyumuştı. Yine. Danika neredeydi?

Nasıl bu k a d a r uzun süre uyuyabildiğini merak ederek yataktan kalktı. İleri doğru bir adım attı ve bacağının artık ağrımadığını fark etti.

Tam o sırada kapı açıldı ve Vetta içeri girdi.

"Uyanmışsınız kralım. Bir an için sabaha kadar uyanmayacağınızı düşündüm. O kadar uzun süre uyudunuz ki." Ona yaklaştı ve selamlamak için başını eğdi.

Başını sallayarak onu onayladı ve yanından geçerek gardırobuna doğru yürüdü ve soyundu. "Vetta. Bugün seni görmedim. Nereye gittin?"

Onun nerede olduğuyla ilgilenmesi Vetta'nın heyecanla başını döndürdü ama ona bereket şifacısını ziyaret ettiğini söyleyemedi.

"Terzimi görmek için kasabaya gittim. Bana çok güzel yeni korseler yapıyor, kralım." Bu kadarı doğrudu.

"Bir baloya davet edildiğini duydum."

"Evet, kralım." Zorlukla bastırılmış bir heyecanla açıkladı. "Partide bana eşlik etmek ister misin diye merak ediyordum."

"Katılamam. Partilerden hoşlanmadığımı biliyorsun," diye kesin bir dille ifade etti gece giysisini çıkarırken.

Kadın ona yaklaştı ve elbiseyi ondan aldı. Adam da almasına izin verdi.

Vücudunu giydirmesine yardım etti.

"Evet, biliyorum kralım." Vetta hayal kırıklığını gizleyerek iç çekti. Her ne kadar nefret etse de yine de onun için yapacağını umuyordu. Müzikten, gürültüden ve parti aktivitelerinden nefret ediyordu. Kral sadece kendi arkadaşlığını daha çok seviyordu.

Cebindeki doğurganlık hapını hatırladı ve gizlice sıırıttı. Son düğmede duraklayarak eğildi ve onun göğsünü öptü. Adam anında sertleşti. Ama kadın bunu tekrar tekrar yaptı, her yerini öptü. Onu o kadar çok istiyordu ki. Onu içinde hissetmek ve sonrasında tohumunu içinde taşımak istiyordu.

"Sana kendini iyi hissettirmeme izin ver kralım," diye fısıldadı baştan çıkarıcı bir şekilde, elini onun her yerinde gezdirerek.

Kaşları birbirine çatıldı ve ondan uzaklaştı. "Bugün olmaz, Vetta. Bazı işleri halletmem gerekiyor."

Kahretsin! Bir kez daha denedi. "Seni ağızımla emebilirim. Bundan hoşlanacaksın; her zaman hoşlandığını biliyorsun," diye baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı.

Adamın kaşları sanki bir şey hatırlıyormuş gibi birbirine kenetlendi. Sonra başını iki yana salladı. "Bu gece olmaz, Vetta."

Daha fazla ikna çabasının işe yaramayacağını bilen Vetta, hayal kırıklığını gizlemek için elinden geleni yaparak başını salladı. Onun düğmesi üzerinde çalışmayı bitirdi ve geri çekildi.

Adam onun yanından masasına doğru yürüdü ve masanın arkasına geçti. Yüzü her zamanki okunmaz, taştan bir maskeydi, sanki granitten oyulmuş gibiydi. *Ama onda daha önce olmayan bir rahatlama vardı,* diye düşündü Vetta. Kaşları düşünceyle düğümlendi. *Uyuduğu için olabilir miydi?* Şimdi düşününce, o lanet kölenin aksine onu uyutmayı b a ş a r a m a m ı ş t ı . Belki de uyku için en iyi bitkileri öğrenmek için bir şifacıya gidebilirdi.

Boğazını temizledi, o zamandan beri onu rahatsız eden soruyu ona nasıl soracağını bilmiyordu. "Kralım."

Kullanılmamış bir tüy çıkardı ve yeni bir mürekkep şişesi açtı. "Nedir bu?"

Rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı. "Muhafızların Kral Cone'un kızının eşyalarını Prenses Melia'nın eski odasına taşıdıklarını gördüm..." diye devam etti.

Tüyü mürekkebe batırıp çıkardı ve önündeki parşömene bir şeyler karalamaya başladı. Sessizlik kulakları sağır ediyordu.

Vetta zaman geçtikçe daha da tedirgin oluyordu.

Sonunda başını kaldırdı ve ona baktı. "Burada bir soru duymuyorum, Vetta."

"Bu beni şaşırtıyor, Majesteleri. Neden kölenizin kraliyet dairesine - Prenses Melia'nın yatak odasına- taşınmasına izin verdiniz, özellikle de Kral Cone'un kızı olan kölenizin?"

"Kral Cone'un kızını o odaya ben taşımadım. Remeta'yı taşıdım." Yeni bir parşömene uzandı ve yavaşça açtı. O

masanın üzerine koydu ve düşünceli bir şekilde inceledi.

"Remeta?" *Bunun Baski'nin deli kızıyla ne ilgisi var?*

diye sordu kendi kendine içten içe.

Adam ona bir bakış attı. "Son zamanlarda küçük Remeta'yı gördün mü?"

"Hayır, Majesteleri. Onu en son altı ay önce gördüm, beni görür görmez avazı çıktığı kadar bağırdı," diye kayıtsızca cevap verdi.

Parşömeni attı ve elini önündeki çantaya uzattı, sonra yeni bir tane daha çıkardı. "Onu bugün görmelisin Vetta. İyileşmek istiyor ve bu Danika sayesinde oldu. Danika'yla kalmak istiyor. Ona izin veriyorum."

"Neden Danika? Onun nesi bu kadar özel?" Vetta tam bir öfke ve şaşkınlıkla sordu.

Sessizlik. Yoğun bir sessizlik. Sorusu havada asılı kaldı.

Ayağa kalktı ve kütüphanesine doğru yürüdü. Vetta sabırsızlıkla bekledi.

Sonunda bir dosyayla çıktı, sandalyesine geri döndü ve kendini sandalyeye bıraktı. Sessizlik uzayınca Vetta bir cevap alabileceğinden vazgeçti.

"Remeta kendisini kraliyet ailesinden sanıyor. Ona kraliyet ailesi diyor ve bu yüzden Danika'nın yanında kendini güvende hissediyor," dedi sonunda.

Vetta bunların hiçbirini anlamamıştı. Kendisine 'kölesi' denirken ne zaman 'Danika' denmeye başlanmıştı? Kendini kaybetti. "Ama o bir köle. Çok pis! O bir köle oldu; onun olduğu şey bu. O artık kraliyet ailesinden değil; köle olduğunda bu statüsünü kaybetti!"

Kral sertleşti ve bir dakikalığına tüm dikkatini Vetta'ya vermek için başını kaldırdı. "Ben on yıl boyunca köleydim. Bu senin gözünde kraliyet mensubu olmaktan çıktığım anlamına mı geliyor, Vetta?"

Gözleri irileşti ve dehşet içinde nefesi kesildi. *Kahretsin, neden öfkelerini kontrol edememişti* ki? Hemen diz çöktü ve başını eğdi. "Çok özür dilerim, Majesteleri. Bunu ima etmek istememiştim."

Başını tekrar parşömenine doğru eğdi. "Meşgulüm. Gidebilirsiniz," dedi yeni parşömene bir şeyler karalarken.

Vetta kendini çok utanmış hissetti. Tanrı aşkına, neden ağzını kontrol edemiyordu ki!? Ama sonra sessizce öfkелendi; adam ona hiç ilgi göstermiyordu! Bu kadar önemli olan şey neydi ki

Onunla ilgilenmek mi? Metresi mi? "Emredersiniz kralım." Öfkelerini dizginlemek için elinden geleni yaparak başını eğdi ve dışarı çıktı.

Kapının dışında, Vetta orada durmuş, fena halde öfkelenmişti. Nefes alabildiği tek şey öfkeydi. *Danika kraliyet ailesinden, Danika kraliyet ailesinden, Danika kraliyet ailesinden!* Neden bu kelimeler bütün gün duyduğu tek kelimeler olmak zorundaydı ki!?

Öfkeyle ellerini yumruk yaptı. Hayır, buna daha fazla katlanamazdı. Dayanamayacaktı.

Ve ne yapacağını biliyordu.

"Chad." Vetta gittikten sonra Kral Lucien seslendi.

Kapı açıldı ve Chad içeri girdi. Başını eğdi. "Beni siz çağırdınız kralım."

Bitmiş parşömeni kaldırdı ve düzgünce katladı, sonra başka bir parşömene uzandı ve onu açtı. Chad sabırla onu bekledi. "Danika'ya onu çağırdığımı söyle," diye emretti sonunda.

.

BÖLÜM 48

GEÇENİN SESSİZ SESİ

Danika kralın odasına kalbi boğazında girmişti. Chad onu çağırdığından beri böyleydi.

Masasının arkasında oturmuş, kaşlarını çatmış, çenesini her zamanki sert açısına getirmiş, parşömene bir şeyler karalıyordu.

Başını öne eğdi. "Beni siz çağırdınız, Efendim."

"Buraya gel." Ona bir bakış bile atmadı.

Kadın devasa yatak odasını adımlayarak ona doğru ilerledi ve bir adım ötesinde durdu. Kalbinin göğsünde neden öfkeyle attığını anlayamıyordu.

"Otur."

Kendini onun yanında yere bıraktı.

Sonunda adam başını kaldırdı ve ona baktı. Sadece bir anlığına. Parşömen çantasına uzandı ve boş bir parşömen çıkarıp ona uzattı.

Endişesi dağıldı ve kalbine huzur yerleşti. Onunla çalışmanın vereceği dinginliği ve huzuru şimdiden tahmin ediyordu. Adam ona bir el yazması, bir yazı tüyü ve küçük bir şişe mürekkep uzattı. Kadın bunları nezaketle aldı ve yere dizdi.

"Uyuyakalmışım." Suçlayıcı bir ifadeyle ona baktı. "Şimdi yapacak çok işim var."

Danika ne diyeceğini bilemediği için çenesini kapalı tuttu. Masasına döndü ve karalamaya devam etti. Danika okumaya, çevirmeye ve yazmaya başladı. Sessizlik içinde çalıştılar. El yazmasına konsantre oldu ve her bir cümleyi dikkatle tercüme etti.

Aniden kapı açıldı. "Kralım, ben---" Kral ve Danika'nın birlikte çalıştığını gören Vetta'nın sesi başlar başlamaz kesildi.

"Çık dışarı." Sesini yükseltmedi. Ona bir bakış bile atmadı.

"Evet, kralım." Sessizce öfkeleni. Gelip ona yarınki avı hatırlatmak istemişti. Sadece bunu görmek için!

Yani, onunla yazışıyor muydu? Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordu. Bu kaltak neden okuma yazma bilmek zorundaydı ki!?

Danika ona hiç bakmadı; işine o kadar dalmıştı ki bunu fark edemedi ve bu durum sahibesini daha da kızdırdı. Köle hiçbir şekilde onaylamıyordu! Ve kral bu konuda hiçbir şey yapmıyordu!

Vetta döndü ve öfkeyle dışarı çıktı. Danika için yaptığı planları gerçekleştirme konusundaki kararlılığını pekiştirdi. Vicdanının yoluna çıkmasına izin vermesine imkan yoktu!

Acı ve dehşetin nasıl bir şey olduğunu yaşamayı hak eden biri varsa, o da Kral Cone'un gururlu kızıydı!

Saatler sonra Lucien'in yanındaki hareket dikkatini çekti. Başını çevirdiğinde Danika'nın başının döndüğünü gördü. Kendini bir kez daha toparladı ve konsantre olmaya çalıştı. Lucien onu izledi. Gözlerinin kayarak kapanması ve başının neredeyse tekrar düşmesi uzun sürmedi. Kendini yakaladı. Bir sonraki sefer, başı bir tarafa doğru sarktı ve uykuya daldı. Adam hâlâ onu izliyordu.

O da babası gibi bir şeytan mıydı? Onu kandırıyor olabilir miydi?

Evren neden ona böyle acımasız bir şaka yapıyordu? Neden onu mahveden canavarın kızı, huzur bulduğu, birlikte uyuduğu kişi olsun ki?

Kral kaşlarını çatı olarak o denendi için düşünmek .
her mantıksal Açıklama Böyle garip bir olayı anlamak için.
Hiçbir şey bulamadı.

Gözleri açık parşömeni ve üzerindeki güzel yazılmış kelimeleri buldu. El yazısı göze hoş geliyordu.

Tamamlanmış bir parşömeni daha katladı ve bir kenara koydu.
"Chad."

Kapı açıldı ve başka bir muhafız içeri girdi. "Kendisi odasına çekildi, majesteleri."

Bir başka boş parşömeni açarken, "Onu yatağa götürün," diye emretti. Bütün öğleden sonra uyuduktan sonra, gecenin çoğunda çalışmaya hazırıdı.

"Emredersiniz kralım." Muhafız yaklaştı ve Danika'yı yerden kaldırdı. Uykulu bir şekilde iç çekti ve muhafıza yaslandı. Muhafız odadan çıkmaya başladı.

"Onu bu odadan çıkarmanı ben emretmedim, Zariel."

Muhafız aniden durdu ve döndü. "Çok özür dilerim kralım. Köleyi odasına götürmemi istediğinizi sanmıştım."

"Onu yatağa yatır, Zariel." Muhafıza bir bakış attı. "Benim yatağıma."

"Elbette kralım." Zariel aceleyle yatağa doğru yürüdü ve Danika'yı yavaşça yatağa yatırdı.

Muhafız geri çekilip krala selam verdikten sonra ayrılırken Danika orada uyuyordu.

Baski uyandı ve kum saatine baktı. Saat gece yarısını çoktan geçmiş olduğunu gösteriyordu. Yanına baktı ve Remeta'nın yanı başında mışıl mışıl uyuduğunu gördü. Onu yatak odasından saraydaki odasına taşımadan önce Danika'nın yatak odasında kızın uykuya dalmasını beklemişti.

Ancak Remeta'nın mışıl mışıl uyuduğu bu anlarda Baski ona bazı otlar sürebiliyor ve vücudunu, kendi çiziklerinden kalan yaraları temizleyecek şifalı ilaçlarla ovabiliyordu.

Baski yataktan kalktı ve masaya doğru yürüdü. Bitki çantasını açtı ve içine doldurduğu tüm yaprakları, sapları ve karışımları çıkardı. Ama ararken en önemli yaprağı bulamadı. Dorco bitkisini nasıl çantasına koymazdı? Forb-bane yapımında kullandığı en önemli bitkiydi. Forb-bane cildi iyileştirmek için kullanılan şifalı bir bitkiydi.

Arka bahçede hâlâ küçük bir yaprağı olabiliirdi.

Baski hepsini masanın üzerine bıraktı ve yatak odasından dışarı çıktı. Kapıyı kapatmadan önce Remeta'nın hâlâ uyuduğundan emin olmak için kontrol etti.

Hizmetkârların odasından kraliyet dairesine doğru yürüdü. Kralın odasının koridoruna girdiğinde, kapısını görmek için boynunu zorladı.

Işıklar açıktı. Kral hâlâ uyanıktı.

Başını salladı ve yoluna devam etti. Merhum Prenses Melia'nın yatak odasını geçmişti ki inilti duydu. Yumuşak, dehşet dolu inilti.

Baski durakladı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve dondu kaldı.

Chad, Sally'nin üzerine uzanmış, geceliği karnının üzerinde ve yüzü kadınlığına gömülmüştü.

"Aman Tanrım!" Baski yatak odasına girerken dehşet içinde bağırdı.

Adam kıpırdamadı ama Sally başını çevirdi ve dehşete kapılmış, yaşlarla dolu gözlerle Baski'ye baktı.

"Madam Baski," diye inledi. "Lütfen bana yardım edin. Durdurun onu." Baski acele doğru Sally ve başladı okşama onu Kafa güven verici bir şekilde. "Sakin ol canım, tamam mı? Sakin ol. Kendinde değil.

Yoksa sana asla böyle bir şey yapmazdı!"

Sally'nin gözlerinden yaşlar yuvarlandı. Chad'in dili vücudunun alt kısmında gezinirken ve devasa vücudu bacaklarının arasındaki boşluğu kaplarken dehşete kapılmıştı. Prensesin saraydaki yerini aldığı günlerin anıları zihnini doldurdu. Sadece kralları ve ona yaptıkları şeyleri görebiliyordu.

Sally gözlerini sımsıkı kapadı ve dehşet içinde inledi. Vücudu kaskatı kesilmişti. Mücadele edemeyecek ya da kaçamayacak kadar korkmuştu.

Baski Chad'e doğru yürüdü ve onu Sally'den uzaklaştırdı. "Pekâlâ, buraya kadar koca adam. Beni takip et."

Onun kendisini takip etmeyeceğinden yarı yarıya korkuyordu ama adam Sally'nin titreyen bedeninden kurtulduğunda derin bir oh çekti.

Baski'yi banyoya kadar takip ederken gözleri uykudan kamaşmıştı. Başından aşağı bir kova dolusu su dökerken düşüncelere dalmıştı.

Neden Sally? Neden uyurgezerliği onu Sally'nin yatak odasına götürmüştü?

Chad'in bazı geceler uyurgezerlik yaparak kralın yatağına gittiğini hep biliyordu; bu beş yıl önce kölelikten kaçtıklarından beri devam ediyordu. Bilinçdışı zihni geçmişte o kadar sıkışıp kalmıştı ki, bacakları onu zihnini işgal eden kişinin yatak odasına götürüyordu.

Bu kişi her zaman kral olmuştu.

Hiç kimse kralın güvenliğini kişisel korumasından daha fazla düşünemezdi - kralın orada olmasını engellemek için her işkence seansının önüne kendini atmaya her zaman hazır olan adamdan daha fazla. Chad için kral her zaman önemliydi.

Neden birdenbire Sally'nin yatağına gelmişti?

Baski, Chad'in gözlerinin tanıyarak açıldığını görünce düşüncesine ara verdi. Etrafına bakındı ve kaşlarını çattı çünkü kralın yatak odasında değildi. Önünde duran da Baski'ydi, yani kesinlikle Kral'ın Odaları'nda değildi. O neredeydi?

Daha net gözlerle etrafına bakmadan ve nerede olduğunu görmeden önce bu soru bir an için zihninde uçtu. "Oh, hayır." İcini bir korku kapladı.

Dehşet gözlerini doldururken Baski onu acıyarak izledi.

Ağızında tatlı bir tat vardı ve bu kralın tanıdık tadı değildi. Bu onu daha da dehşete düşürdü. Sonra yüzü acı dolu bir hal aldı. "Lütfen bana Remeta olmadığını söyle," diye inledi kendinden tiksinti ve keder içinde, kalbi acıyla doluydu.

"Hayır, Remeta değil, Chad. Sally."

Utanç ve ıstırap dalgasına karşı gözlerini kapattı. Bu yüzden kız hakkında düşünmemeye çalışıyordu, çünkü kendisini ona karşı çekici buluyordu. Bu çekimi görmezden gelmek, büyümediğinden emin olmak için elinden geleni yaptı ve o kralların ona vahşice davrandığını gördükten sonra, bu çekimi öldürmeye daha kararlıydı. Hepsi bunun yüzünden.

Kalbi göğsünde sıkıştı. "O nasıl?"

"Aklını kaçırarak kadar korkmuş," dedi Baski acıyarak. Chad acı dalgasına karşı gözlerini kapattı.

Baski ona yaklaştı ve elini koluna koydu. "Bu konuda kendini kötü hissetmene gerek yok. Tek yapman gereken bunu ona gün ışığında açıklamak "

"Böyle bir şeyin açıklaması yok Baski. Ona o kralların yaptığı gibi davranmamın hiçbir açıklaması yok."

"Hayır. Bunu onların vahşetiyle karşılaştırmaya bile kalkma! Sen farkında değildin! Ve vücudunu onun içine zorla sokmadın! Kendine bu kadar yüklenme!" diye onu azarladı.

Adam ona saygısından sadece başını eğdi ve vücudu sırlıslıkla bir halde banyodan çıktı.

Sally yorganın altına büzülmüş, küçük ve korkmuş görünüyordu. Adam dışarı çıkarken inledi ve ondan uzaklaştı.

Kadından gelen korku sesi adamın içindeki bir şeyi öldürdü. Göğsü yanarken, özür dilemek için başını ona doğru eğdi. "Çok özür dilerim, Bayan Sally." Döndü ve kapıdan dışarı çıktı. Onu daha fazla korkutma riskini göze alamazdı.

Sally'nin zihni mahkeme salonunda yaşadığı dehşetin anılarına takılıp kalmıştı ve her nasılsa Chad'in uzaklardan gelen sesi onu yatıştırdı.

Ama bu, kökleri derinlerde olan korku ve dehşeti durdurmamıştı.

Baski'nin Sally'yi uyku iksirleriyle tekrar uyutabilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti.

Danika aniden çığlık attığında sabahın erken saatleriydi. Kral Lucien kulak tırmalayan çığlığı duyduğunda kütüphanedeydi. Tekrar geldi. Ardından yatak çarşafının hışırtısı geldi.

Sabit adımlarla iç odadan dışarı çıktığında Danika'nın çığlık attığını ve yatakta çırpındığını gördü. Danika gözlerini sımsıkı yummuş, vücudundan ter boşanıyor, düzensiz nefes alıyordu.

"Hayır! *Hayır*, Baski lütfen! Sally'i kurtarmalıyım! Hayır, lütfen! Onu onlara bırakamam!" diye haykırdı.

Kral Lucien kaşlarını çatarak onu izledi. Bir kâbus görüyordu. Zihni mahkeme salonundaki son tanışma gününün olaylarına hapsolmuştu.

"Hayır... anlamıyorsunuz, onu öldürecekler! Benden çok nefret ediyorlar; Sally'yi öldürecekler çünkü... onun... ben... olduğunu düşünüyorlar..." diye hıçkırarak ağladı.

O korkunç anı uykusunda tekrar yaşarken, Kral Lucien'in acı dolu kalbinin etrafına ördüğü buzdan duvardan bir çatlak düştü. Kadının hıçkırıklarını ve çırpınışlarını izledi. Boğazından acı dolu çığlıklar yayılıyordu. Ve kendi kendine sordu, onun melek taklidi yapan bir şeytan olabileceğini nasıl düşünebilmişti?

BÖLÜM 49 KRAL CONE'UN MİRASI

Danika hâlâ yatakta çırpınıyor ve çığlık atıyor, Sally'nin kahramanca hareketinin anısını yeniden yaşıyordu.

Kral Lucien onu izlerken, mahkeme salonundaki o güne, Sally'nin avazı çıktığı kadar bağırdığı o güne geri döndü. Yatağında yatan bu kadını nasıl etkilediğini hatırlamadan edemiyordu.

Eski özel hizmetçisinin her acı dolu çığlığına çığlık atmıştı. Her ağlayışında ağlamıştı. O kadar çok acı çekmişti ki ilk kez ona gelmişti. O kadar çok acı çekmişti ki, duygusal acıdan kaçmak için fiziksel bir acıyı seçmişti.

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. Kadın hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayınca hareket etmek zorunda kaldı.

Ona doğru yürüdü ve yatağa oturdu. "Dur. Bu sadece bir kâbus," diye sakince konuştu.

"Oh, beni kırbaçlamayı bırak. Ben yanlış bir şey yapmadım. Dur! Dur! Acıyor!" diye bağırdı, başını bir o yana bir bu yana sallayarak. Şimdi bilinçaltı Vetta'nın işkence seansını tekrarlıyordu.

"Danika. Uyan," diye tekrar emretti. İşe yaramadı. Danika sadece ağladı. Sonra onu sarsarak uyandırmak niyetiyle elini koluna koydu ama eli ona dokunduğunda Danika çırpınışlarını durdurdu ve ağlamayı kesti.

Sonra vücudunu adamın koluna doladı ve tekrar uykuya daldı.

Bu gelişmeyi izlerken kaşları daha da çatıldı. Adamın bedenini sıkıca kavırıyordu, vücudu uykuya dalmıştı. Kıpırdamadan durdu ve uyurken onu izledi. Gözleri onun yüz hatlarına takıldı: uzun

Gözlerinin kirpikleri, güzel soluk beyaz teni, ağzının yayı ve sivri burnu.

Ne kadar süre onu izlediğini bilmiyordu, sonunda kolunu onun bedeninden çekebildi.

Yarın onun özel hizmetçisini çağdırmayı aklına not etti. Bunu yapmasının tam zamanıydı.

Ertesi gün öğleden sonra Vetta atın tepesinde otururken mutluydu. Arazinin ıssız kısmında rüzgâr esiyordu. İlk kez kralla ava çıkıyordu ve çok heyecanlıydı. Ayrıca onu ilk kez kralın tek metresi olarak tanıyacaktı ve bu onu daha da mutlu ediyordu.

Diğer iki kral onu gördü ve o da onlarla birlikte ava çıktı. Kralıyla bir an. Başka hiç kimseyle -kadın ya da köle- baş başa bir an.

Vetta atın dizginlerini sıkıca kavradı ve yüzünü gökyüzüne kaldırdı. Gün daha iyi olamazdı.

"Kimi bekliyoruz kralım?" diye sordu neşeli bir sesle, rüzgâr kapalı gözlerini okşuyordu.

Kral hiçbir şey söylemedi. Yüz ifadesi de hiçbir şey söylemiyordu. O atının üzerinde oturmuş dizginleri tutarken, diğer iki kral da kendi atlarının üzerindeydi ve birlikte konuşuyorlardı.

Kral Lucien onlardan biraz uzakta duruyordu, çenesi sert bir çizgi halindeydi.

Vetta gözlerini açıp ona baktı ve aklına bir düşünce geldi. *Bu adamın gülümseyeceği bir gün gelecek miydi? Gülebileceği bir gün?* Zihninin mahremiyetinde bile bu düşüncenin imkânsızlığını biliyordu. Bu çok yazık----

Gözüne bir hareket ilişti ve döndüğünde ıssız arazinin girişindeki otların hışırtısının birinin geldiğini gösterdiğini gördü. Bekledikleri kişi bu olmalıydı.

Danika uzun otların arasından geldiğinde, Vetta göğsünde sert bir şeyin çarptığını hissetti. Danika onlara yaklaştı ve diz çöktü. Başını öne eğdi. "Geç kaldığım için özür dilerim, Efendim."

"Bunun için kırbaçlanmalısın!" diye bağırdı Kral Moreh, o da ona ters ters bakıyordu.

Danika'nın kalbi korkudan göğsüne kaçtı.

"Hayır, hiç sanmıyorum. Ne de olsa beklerken konuşuyor ve iyi vakit geçiriyorduk."

Danika minnetle yeni ve kalın sese baktı. Bu Kral Valendy'ydi ve krallık özgürlüğünü kazandığından beri Salem'e ilk kez geliyordu. Salem artık on iki krallığın en büyüğüydü çünkü Mombana ile ortak bir krallıktı.

Kral Lucien hiçbir şey söylemedi, sadece o soğuk, sert gözleriyle Danika'ya baktı. Bu onu eskisi gibi korkutmuyordu çünkü gözlerinin ve kalbinin sertliğinin ve soğukluğunun onun doğal bir parçası haline geldiğini biliyordu. İstmeden de olsa, kırbaçlandıktan sonra onu kollarına aldığı ve ağır bir şekilde sakinleştirdikleri o geceyi hatırladı.

"Gözlerin bir daha ısınabilecek mi?" diye sormuştu şaşkınlıkla.

"Hayır," diye yanıtlamıştı. "Çünkü gözlerinin sıcak olmasının nasıl bir şey olduğunu unuttum.

sıcak gözler."

Kadın gözlerini tekrar indirmeden önce gözlerini kendi gözleriyle buluşturdu. "Onun burada ne işi var?" Vetta krala sordu. Elinden gelenin en iyisini yaptı.

öfkesini yüzünden uzak tutmaya çalışıyordu ama bu çok zordu. Danika yine onun için harika bir günü mahvetmişti. Neden burada olmak zorundaydı ki!?

Kral tek kelime etmedi, onun yerine atının dizginlerini sarsarak atın patikadan aşağı doğru hareket etmesine neden oldu. Sert bakışlarını kralın sırtına dikti.

"Gidelim," dedi Kral Moreh.

Hepsi hareket etmeye başladı. Danika köşedeki boş ata doğru yürüdü ve üzerine tırmandı. İlk kez, Sally ile birlikte odasından gizlice kaçtıkları onca gün boyunca ata binmeyi öğrendikleri için şükretti. Ata binmek, genellikle bir kölenin kaderi olan yaya yürümekten çok daha iyiydi.

Hep birlikte dizginlere asıldılar ve atlar koşmaya başladı. Vetta o kadar öfkeliydi ki, eğer bir cadı olsaydı gözlerinden dumanlar çıkardı.

Kralla kaliteli zaman geçireceği için mutluydu. Şimdi Danika bunu yine mahvetmişti!

Daha sonra av alanına ulaştılar ve atlarından indiler. Kral Lucien'in muhafızları ve diğerkralın muhafızları orada bekliyordu. Kral Valendy'nin muhafızları onlara ok ve yay vermişti. Avlamak için bir geyik aramaya koyuldular.

"Demek Cone'un kızı?" At sürerlerken Kral Valendy, Kral Moreh'e sordu.

Kral Moreh Danika'ya ters ters baktı. "Evet, öyle. İşe yaramaz fahiş." Yere tükürdü. "Onun tanıtımına katılmalıydın. Orospu çok tatlı bir kız; sadece güzel bir yüzü yok."

Kral Valendy'nin kaşları çatıldı. "Böyle durumlardan hoşlanmadığımı biliyorsunuz. İsteksiz bir kadından zevk almanın nesi bu kadar eğlenceli anlamıyorum." Gözleri Danika'nınkileri buldu. "Cone gibi bir canavarın kızı olabilir ama babasını o seçmedi." Kral Valendy atını ileri sürdü ve Kral Moreh'in önüne geçti.

Kral Moreh onun arkasından ters ters baktı. Valendy her zaman yaşlı bir adamın eşeğı olmuştu. Moreh, adamın yaşadıkları 'eğlencelerin' çoğundan nasıl hoşlanmadığını anlayamıyordu.

Eh, her erkek gerçek erkek değildi.

Saatler sonra, muhafızlar öldürdükleri üç geyiğı kampa geri taşıdılar. Talimatlara uygun olarak kralların arkasında saygılı bir mesafeyi korudular.

Krallar avın başarılı geçmesinden memnundu ama Vetta hâlâ öfkeden kuduruyordu. Ne zaman Danika'ya baksa, gözleri nefretle kısılıyordu.

Kral Lucien, Valendy'nin kendi davasında yanında yer almasını sağlamış, bu da onu biraz daha iyi hissettirmişti. Av gezisinin ana nedeni de buydu. Kendisi de dahil olmak üzere beş kral, kölelere karşı uygulanan bazı korkunç gelenekleri ortadan kaldırmak ve alt tabakayı korumak için bazı yasalar çıkarmak için Valendy'nin tarafını tutuyordu.

İkna etmesi gereken iki kral kalmıştı ve dilekçe yürürlüğe girecekti. On bir krallı on iki krallık vardı ve beş kral zaten kabul etmişti. Sadece iki kral daha.

"Bu sınırlar. Çok uzun zamandır kapalıydılar." Kral Moreh araziye ve onlardan uzaktaki büyük çiti inceledi.

Lucien'in çenesi sertleşti. "Koni'ydi. Krallığı geri aldığımdan beri krallığın bu kısmına hiç gitmedim."

Danika atının üzerinde rahatsızca kıpırdandı. Babasının ortaya çıkması onu her zaman huzursuz etmişti.

Kral Moreh ormanın etrafına bakındı. "Bir keresinde Cone'un burayı mayın ve tuzaklarla doldurduğunu duymuştum çünkü burası sınıra çıkıyordu. Piç herif bir gün bir kralın krallığını pusuya düşürmeye karar verebileceğinden korkuyordu, tıpkı Kral Conald'a yaptığı gibi."

Kral Lucien'in babasına yapılan gönderme Danika'yı daha iyi hissettirmedi. Ama Vetta'nın kötü ruh hali onun rahatsızlığı karşısında dağıldı.

"Evet. Başkalarına yaptıklarını yaşamak istemedi," diye hırladı Vetta, Danika'ya ters ters bakarak.

"Kimse senin ağzını davet etmedi. Haddini bil," dedi Kral Valendy öfkeyle. "Bize bu şekilde saygısızlık etmeye nasıl cüret edersin?"

Vetta'nın gözleri bu beklenmedik sitem karşısında irileşti. Özür dilemek için hemen başını eğdi. "Özür dilerim, Majesteleri."

Kral Valendy'nin ağzı ince bir çizgi halinde büzüldü, kırıksıklıkları göze çarpıyordu. Gözlerini Kral Lucien'e dikti. "Hanımın hangi aileden, Lucien? O aile kızlarını görgü ve davranış açısından iyi yetiştirmemiş."

Rahatsız olma sırası Vetta'daydı. Kral 'aile' derken hangi ayrıcalıklı evden geldiğini mi kastediyordu? Kral Lucien hiçbir şey söylemeden omuz silkti. Her zaman az konuşan bir adamdı.

Tabii ki Kral Moreh bunun tam tersiydi. "Hayır. Aileden falan değil. Genç kızı birkaç yıl önce Cone'un ev sahipliği yaptığı kralın kölesinin tanıtımı sırasında gördüm. İçki servisi yapan çıplak bir köleydi."

"Ah. Bilmem gerekirdi." Kral Valendy onu başından savdı ve atını grubun önüne sürdü.

Vetta o kadar utanmıştı ki, yerin onu yutmasını diledi. Danika ise neredeyse ona acıyacaktı. Bunu hissetmemek için kendini zorladı. Kadın ondan nefret ediyordu ve babası hakkında konuşarak kralların ona sataşmasını bilerek sağlamaya çalışmıştı. Klas bir hanımefendinin mürebbiyesinden öğrendiği ilk ders, krallar konuşurken kendisine söylenmedikçe asla konuşmaması gerektiğidir. Ya da emredilmedikçe.

Kral Valendy gruptan ayrıldıktan sonra Kral Moreh de gruba katıldı. Ve sonra Kral Lucien.

Kral Lucien mayını çok geç gördü. Atı mayına bastı ve acı içinde çığlık attı, aniden kontrol edilemez hale geldi. Ön toynaklarını yerden yukarı kaldırdı ve indirdi. Toynaklarını tekrar yukarı kaldırdı; atın sırtındaki ağırlığı atması gerekiyordu.

Kral Lucien hayvanı kontrol etmeye çalıştı ama at telaşla başka bir tuzağa düştü ve işte o zaman Kral Lucien'i sırtından attı.

"Kralı koruyun!" Chad arkalarından bağırdı, atını onlara doğru sürmeye başlamıştı bile.

Ama artık çok geçti.

At onu fırlattı ve kral düştü.

"Hayır!" Danika bunun olduğunu görünce çığlık attı.

Kralın devasa bedeni, atının ikinci kez bastığı mayından çıkan oku yakalamıştı.

Bir ok onu vurdu. Ve kötü bir düşüş yaşadı.

Chad atından atladı ve kralın düşüşü karşısında paniğe kapılmasa Danika'yı şaşırtacak bir hızla kralın yanına koştu. Birkaç saniye içinde onları hızla geçip krala ulaştı. Danika da aşağı atladı ve hızla onun peşinden gitti.

Kral Lucien gözlerini açtı ve inledi. Sonra gözlerini tekrar kapattı.

"Neden gözlerini açık tutamıyor? "Danika'nın sesi titriyordu.

Chad, kralın sol göğsüne saplanmış olan oku çıkarmak için uzandı ama kolu aniden havada asılı kaldı.

"Çek şunu! Neden çıkarmıyorsun?" Kral Valendy hızla yaklaşırken bağıırıyordu.

Chad onlara baktı. "Zehirli. Ok... zehirli."

.

BÖLÜM 50

KRAL'IN ODASINDA

Sadece birkaç kişi kralın yaralandığını bilse de saray kaos içindeydi.

Kralı odasına götürdüler, şifacı çoktan gönderilmişti. Aralarında Chad'ın da bulunduğu üç muhafız onu yatağına yatırdı ve gözleri sıkıca kapandı.

Danika gözyaşlarını kontrol etmeye çalıştı. Bunun kendisi için ne anlama geldiğini bilmiyordu. Kral ondan çok nefret ediyordu ve şimdi de bu olmuştu.

Bundan sağ çıkabilecek miydi?

Tehlikeli durumuyla ilgili düşünceleri aklından kovdu çünkü geleceği pek parlak görünmese de ona bir şey olmasını istemiyordu.

Hanımefendi, Baski ve Çad'la birlikte kralın etrafında dolanırken öfkeyle muhafızlara emirler veriyordu. Baski, elini bir bezle kapatıp oku göğsünden çekerken gözyaşlarına tehlikeli bir şekilde yaklaşmış gibi görünüyordu. Hangi zehri kullandıklarını ve panzehiri nasıl bulacaklarını öğrenmek için oku incelemekten bahsetti.

İşte o zaman hanımefendi sonunda gözlerinde öfkeyle Danika'ya baktı. Vetta Danika'ya doğru yürüdü ve yüzüne sertçe vurdu. "Burada ne işin var senin!? Babanın ölümünden sonra ona hâlâ eziyet ediyor olman yetmiyor mu? Ne yapıyorsun burada?"

Danika'nın kulakları çınladı, tokadın acısı yanağından vücuduna yayıldı. Gözleri bulanıklaştı.

"Çık dışarı! Çık dışarı, hemen!" Vetta ona bağırdı.

Danika döndü ve odadan dışarı koştu, o kadar şaşkıncı ki koridorda hıçkırıya hıçkırıya ağlıyordu. Tek tesellisi koridorun boş olmasıydı. "Ah, neden böyle o l m a k zorundaydı!?" diye bağırdı hıçkırıyla

vücudunu sarsıyordu. Sally onu bulup götürene kadar yatak odasının önünde ne kadar oturduğunu bilmiyordu.

Tam da her şeyin yoluna gireceğini düşündüğü anda - tam da güneş onun için pırıl pırıl parlarken - bir şeyin her şeyi alıp götürmesi gerekiyordu.

Sally Danika'yı odalarına götürürken Danika hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve en iyi arkadaşına bakıyordu. "Ah, Sally. Şimdi bana ne olacak?"

Sally gözyaşlarını kontrol edemiyordu çünkü prensesi ağlıyordu. "İyi olacaksın prensesim. Bu kadar uzun süre hayatta kaldın. İyi olacaksın!"

Ama prensesini teselli etmek için elinden geleni yapsa da Sally ağlamasına engel olamıyordu çünkü hiçbir şey doğru görünmüyordu. Hem de hiçbir şey.

Akşam geç saatlerde muhafızlar Danika'yı almaya geldiklerinde, Sally'nin içini panik kapladı. Bütün gün bu andan korkmuştu; hiçbir şey yapamamıştı. Şimdi ona işkence edeceklerdi. Cone'un kızı olduğu için ona zarar vereceklerdi.

"Hayır! Hayır! Lütfen, prensesimi rahat bırakın!" Sally, Danika'nın elini tutan muhafızlara bağırdı.

Danika'nın tek tesellisi Remeta'nın buna şahit olmamasıydı; arka bahçede hizmetçilerin ay ışığı oyununu izliyordu. En azından Remeta burada değildi. Bu onu daha da travmatize edebilirdi.

Sally ağlayıp yalvarırken, Danika'yı odasından alıp götürdüler. Ama yürürken, kraliyet dairesinin dışına çıkan sapaktan dönmediler. Bunun yerine, muhafızlar onu yatak odasını kralın odalarından ayıran uzun koridorda yürüttüler. İçlerinden biri kapıyı açtı ve Danika'yı kralın odasına götürdü.

Muhafız, Madam Baski'ye hitaben, "Onu getirdim, Saray Leydisi," deyince Madam Baski başıyla onayladı ve muhafızlara gitmelerini söyledi. Hepsi gitti.

Danika, Baski'nin yanında duran hanımefendiye bir göz attı. Hanımefendi ona ters ters baktı.

Baski gözlerinde yaşlarla Danika'ya doğru yürümeye başladı. "Şifacı şimdi gitti. Zehir için panzehiri uygulamıştı; ölümcül bir zehirdi. Kralın ateşi çok yüksek ve iksirleri içmesini sağlamama rağmen kimsenin ona dokunmasına izin vermiyor." Baski devam etti. "Ateşi o kadar yüksek ki, vücudu

soğuk suyla yıkanması gerekiyor, özellikle de yüzünün. Bunu yapmayı denedim ama bu onu huzursuz ediyor. İnsanların ona ellerini sürmesinden her zaman nefret etmiştir; şimdi buna ihtiyacı var ama ona dokunmamıza izin vermiyor."

Vetta kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki onun pis ellerini üzerine sürmesine izin vereceğini sana düşündüren ne? Ona dokunmaya çalıştım ve benden geri çekildi," diye ekledi hanımefendi homurdanarak. "O pis ellerini üzerine koyduğu için çığına dönmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Kralın ona izin verdiği şeylere şaşırırsın," diye mırıldandı Baski nefesinin altından.

"Ne dedin sen?" Vetta sordu.

"Hiçbir şey." Baski tekrar kafası karışmış Danika'yla yüzleşti. "Yüzünü ve göğsünü yıkamayı deneyebilir misin? Bunu yapmaya devam edecektim ama ne kadar heyecanlanırsa tedaviyi o kadar azaltıyor, bu yüzden hareketsiz kalması gerekiyor."

"Deneyebilirim," diye fısıldadı Danika usulca, zaten gergindi. Baski'ye kralın ona dokunmasına izin vereceğini düşündüren şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

"Evet, doğru." Vetta gözlerini devirdi. Danika'ya ters ters baktı ve Danika'nın yüzünde kırmızı el izini gördüğünde tatmin olduğunu hissetti. Tek pişmanlığı ona daha sert vurmamış olmasıydı.

. Vetta, kral hasta olduğu için Danika'yla ilgilenebileceği gerçeğiyle kendini teselli etti. Düşünmesi gereken kimse yok. Onu durduracak kimse yoktu. Artık güç ve otorite ondaydı. Elbette Baski de yetkiliydi ama o bir engel değildi.

Danika onların yanından geçip kralın yatağının yanındaki sandalyeye oturdu. Baski ona bir kase buzlu su ve ıslak bir bezle yardım etti. Danika bezi kâseye daldırdı ve kralın yanan alnına yerleştirdi. Sertleşti, çenesi sıkıştı. Hepsinin aldığı tepki aynıydı.

"Evet, doğru," diye homurdandı Vetta. "Onunla zamanımızı boşa harcamamalıyız Baski. Kendisini yok eden adamın kızının dokunuşunu hoş karşılayacağını nereden çıkardın bilmiyorum!"

Baski ve Chad bu hatırlatma karşısında kaskatı kesildiler. Ama hiçbir şey söylemediler.

Danika ıslak bezi geri çekti ve diğer boş elini kaldırdı. Avucunu adamın alnına koydu ve orada dinlendirdi. Yavaş yavaş vücudundaki sertlik kayboldu ve tekrar bilinçsizliğe doğru gevşedi.

Baski ve Chad tuttuklarını bilmedikleri bir nefesi serbest bıraktılar. "Evet, bunu yapabileceğini biliyordum Danika," dedi Baski, rahatladığı her halinden belliydi.

Vetta, Danika'nın elini kralın üzerine koyarak yüzüne soğuk bir banyo yaptırmasını izlerken şaşkına dönmüştü. *Bu nasıl mümkün olabilirdi?* Kendini bildi bileli ilk kez, Vetta'nın içi uyuştı ve bunun nasıl mümkün olabildiğini düşündü. "Onu şimdi sana emanet edeceğiz Danika ve---" Baski

başladı.

"Böyle bir şey yapmayacağız!" Vetta öfkeyle belirtti.

Baski dönüp onunla yüzleşti. "Uzun bir gün oldu ve kral hasta. İyileşmesi için ona zaman tanimalıyız, Hanımefendi."

"Vermeliyiz! Ama onu bu yılanın eline bırakmayacağız! Asla! Bunu reddediyorum! Ya onu zehirlerse!? Ya da ona zarar verirse!?" diye hırladı, gözleri alev alev yanıyordu.

"Danika öyle biri değil Hanımefendi," dedi Baski sakin ve Danika'yı şaşırttı.

Vetta'nın yanağı öfkeyle kalktı. "Onun nasıl biri olduğunu nereden biliyorsun!? Remeta'nın onun hakkında bazı yanlış fikirlere sahip olması onu bir aziz yapmaz, Baski! Kralın ondan nefret ettiği kadar bu kadın d a kraldan nefret ediyor! Neden onu ona emanet edelim ki!? Asla!"

Danika onlara doğru döndü ve kararsız Baski'nin gözlerinin içine baktı. "Asla krala zarar verecek bir şey yapmayacağım," diye yemin etti.

"Seninle konuşulmadığı halde konuşmaya nasıl cüret edersin!" Vetta iki adım öne çıktı, yüzüne tekrar sertçe vurmaya hazırды. Ama Chad Danika'nın önüne geçerek Vetta'nın yolunu kesti.

"Yolumdan çekil, hemen şimdi!" Vetta öfkeden kudurmuş bir halde emretti.

"Bunu yapamam, Hanımefendi."

Chad'in yanağına sertçe vurdu. "Sana defol dedim!"

Chad gözünü bile kırpmadı. "Hayır. Bunu yapamam."

Elini tekrar kaldırdı ama Baski araya girdi. "Kral hasta! Kral hasta! Şu anda yaptığımız şey bu olmamalı!"

Vetta gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Elini yanına götürmek için kendini zorladı. İşte o zaman Chad'e vurduğunu fark etti. Ona vurmuştu ve tekrar vurmaya hazırdı.

Chad onu dikkatle izledi ve Baski ona bir yabancıymış gibi baktı. Vetta utanç duymayı reddederek çenesini kaldırdı. Onun yolunu kesmek zorunda değildi ama kesmişti! Bu onun hatasıydı.

"Kral hasta," diye devam etti Baski. "Ona iyileşmesi için gereken zamanı vermeliz. Huzura ve sessizliğe ihtiyacı var. İyileştiğinde aramızdaki anlaşmazlıkları çözebiliriz. Odasında bağırıp çağırarak ve kavga ederek ona saygısızlık etmemelidir." Dikkatle Vetta'ya baktı, Vetta sonunda utanç içinde başını eğdi.

Baski, dikkati kralın üzerinde olan Danika'ya döndü; Danika hâlâ ıslak bezi kralın yanağında gezdiriyordu. Dokunuşu o kadar nazikti ki, onu incitmemek için kasıtlı olarak elinden geleni yaptığı belliydi. Baski kralın göğsünün inip kalkmasını izledi. Bütün gün olduğundan daha rahat görünüyordu.

"Danika," diye seslendi Baski.

Danika ona doğru döndü. "Evet, Madam Baski."

"Kralı sana emanet ediyorum. Ona iyi bak. Mümkün olduğunca gelip onu kontrol edeceğim ama şimdi dinlenmeye ihtiyacı var. Hepimiz onu size bırakacağız."

"Tamam, Madam Baski. Onunla ben ilgileneceğim," diye fısıldadı Danika.

Baski hepsinin gitme vaktinin geldiğini söylediğinde Chad hâlâ Vetta'yı izliyordu. "Ne zaman bu kadar değiştin?" diye sordu birden.

"Ne dediğini anlamıyorum." Vetta dönüp kralın yatak odasından dışarı çıktı, hâlâ öfke içindeydi. Kralın metresi olduğu halde neden Danika onunla görüşmek zorundaydı *ki*? Bu ne tür bir hakaretti!? Danika uzaklaşırken, Vetta'nın öfkesi kaynıyor ve titremeye başlıyordu.

Chad Baski'ye döndü. "Değişti mi? Yoksa hep böyle miydi?" diye sordu sakince, yüzü o kadar okunaksızdı ki Baski'ye kralı hatırlattı.

Baski derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum, Chad. Artık hiçbir şey bilmiyorum."

Chad hiçbir şey söylemedi ve kapıdan çıkıp gitti.

Baski onu izledi. Her iki adam da birbirine çok benziyordu ve bunun uzun süredir birlikte olmalarından kaynaklandığını biliyordu. Chad, ikisi de on iki yaşından beri Kral Lucien'le birlikteydi. Krala ve suyu kralın boynundan aşağı dikkatle ve şefkatle akıtan Danika'ya son bir kez bakmak için döndü.

O emin ellerde, diye düşündü inançla. Sonra döndü ve yatak odasından çıktı.

BÖLÜM 51

DANIKA'M

Sally'nin, prensesinin kimse tarafından cezalandırılmadığına ve bunun yerine kralla ilgilendiğine inanması için Baski ve Çad'ın onu ikna etmesi gerekti. İlk başta Sally, Baski'nin kendisini zindandan ya da prensesin cezalandırıldığı herhangi bir yerden uzak tutmak için kandırdığını düşündü. Prenselerini aramak için zindanlara koşmuş ama onu görememişti. Aramış da aramış.

Sonunda Sally, bu konuda Sire Chad ile yüzleşme isteğine boyun eğdi.

Önceki geceden beri ondan kaçırıyordu.

Sabah uyandığında adamın bir gece önce kendisine yaptıklarını hatırlayan Sally, adamın kendisine böyle bir şey yapmasından dolayı ihanete uğramış ve incinmiş hissetti. Ama aynı zamanda Madam Baski de onu oturtmuş ve Sire Chad'ın başından geçenleri parça parça anlatmıştı - gözlerinden yaşlar akmasına neden olan şeyler.

Eski Mombana kralı nasıl bu kadar kötü bir adam olabilirdi? Nasıl olur da babasının tam tersi olabilirdi?

Madam Baski ona, Chad'ın ona yaptıkları yüzünden kendinden tiksindiğini ve bu yüzden mesafesini koruduğunu söylemişti. Bunu duyduktan sonra Sally onu arayıp yaptığı şeyler için kendisini affettiğini söylemek istemişti ama onunla konuşmak konusunda her zaman utangaç ve kararsız olmuştu.

Ya onu kendinden uzaklaştırırsa?

Ama şimdi, bunu bir kez daha düşünerek zaman kaybetmedi. Bunun yerine onu aramaya çıktı ve onu yeni muhafızlarla birlikte eğitim alanında buldu.

"Sizinle bir dakika konuşabilir miyim, Efendi Chad?" diye fısıldadı küçük bir sesle.

Reddetmek istedi. Bunu yapmak için dilinin ucuna gelmişti.

"Lütfen," diye ekledi.

Adam başıyla onayladı ve onu daha özel bir yere götürdü.

Kadın onu neden aradığını söylemişti.

"Sana yemin ederim, Sally. Prensesin şu anda kimse tarafından işkence görmüyor. Kralın odasında krala bakıyor."

İkna olan Sally derin bir oh çekti. "Teşekkür ederim, Efendi Chad."

Üzerlerine sessizlik çöktü; çok rahatsız edici bir sessizlik. Sally dudaklarını ısırды. "Efendi Chad, dün gece hakkında?"

Çenesi kilitlendi, gözlerinde tiksinti parladı. "Bunun için gerçekten özür dilerim, Bayan Sally. Beni tacizden krala şikayet edebilirsin ve eğer içten özrümü kabul edersen bunun için cezalandırılırım."

"Asla! Hayır, asla böyle bir şey yapmam! Özrünüzü kabul ediyorum; aklınız başınızda değildi." Yanakları kızardı. "Benim tanıdığım efendi asla beni kasten bu şekilde incitmeye çalışmaz."

Sıkıca yutkundu. O kadar saftı ki, uzaktan bile bunu belli ediyordu. O kadar masumdu ki, onun gibi bir adamla birlikte görülmemeliydi - özellikle de ona yaptıklarından sonra. Bu hatırlatma kalbinin yanmasına neden oldu. Dönüp uzaklaşmadan önce başını eğdi ve ona seslenen sesini duymazdan geldi.

Onun gibi bir adam böyle güzel bir porseleni hak etmiyordu, bu yüzden onu mahvetmedi.

Porselenlerin bir özelliği de yanlış ellerde mahvolup zarar görebilmeleriydi. O saf ve masum güzellik daha iyisini hak ediyordu.

Danika'yı kralla yalnız bıraktıktan sonra eli titredi. Ona baktı - gerçekten de ona bakmasına izin verdi. Gözleri kapalıydı; yüzü bilinçsizce gevşemişti. Yara izlerini fark etti. Yanağından aşağıya doğru uzanan ve ona vahşi bir görünüm veren uzun çizgiye baktı.

Neden babasının günahları peşini bırakmıyordu? O öldükten sonra bile. Neden bu olmak zorundaydı?

Danika suyun artık o kadar soğuk olmadığını gözlemledi. Yataktan kalkarak suyu banyoya götürdü, orada döktü ve biraz taze, soğuk su aldı. Adamın yanındaki yerine oturdu ve ıslak bezi kâseye daldırarak yüzünü ve boynunu yıkamaya devam etti.

Ateşi düşüyor olsa da hâlâ yanıyordu.

Kararsızlık içinde dudağını ısırdı. Bunun işe yaraması için adamın her yerini soğuk suyla yıkaması gerekiyordu. Bu imkânsızdı. Akıl almaz bir şeydi. Kral bunun için onun kellesini alırdı.

Önce göğsünü ve karnını yıkayayım, diye düşündü. Onu tamamen soymaktan daha iyiydi. İsterse yine de kafasını koparabilirdi ama belki de zamanı gelmişti.

Ona karşı yaptığı yanlışlar artmaya devam ediyordu. Diğerlerine kıyasla bir yanlış daha neydi ki?

Paçavrayı tabağa koydu ve titreyen ellerini gömleğinin bağlarına götürdü. Çözülene kadar her birini çekiştirdi. Adamın altında üç kat daha giysi vardı ve elleri sonunda derisinin pürüzlü bölgelerine dokunana kadar onu soymak için acele etmedi.

Yavaşça, çıplak göğsüne ve karnına bakana kadar tüm gömlekleri çekti.

"Ah, Yaratıcı!" Dehşete kapılmış bir soluk, onu durduramadan boğazından kaçtı.

Vücudunda yara üstüne yara izleri vardı. Kırbaç darbelerini ve bıçak izlerini tanıdı.

Tanrım, bu kadarı çok fazlaydı! Çok fazla! Başını eğdi ve sessizce ağladı, gözlerinden yaşlar süzüldü. Bu konuda bu kadar hassas olmasına şaşmamalı.

"Neden bir canavar olmak zorundaydın baba? Büyürken seni örnek almıştım. Neden böyle olmak zorundaydın? O ve halkı sana ne yaptı ki ona bir hayvan gibi davranmak zorunda kaldın!" Danika ellerine kapanarak usulca hıçkırdı ve kralı uyandırmamak için elinden geleni yaptı.

Orada ne kadar ağladığını bilmiyordu ama gözlerini pencereye doğru kaldırdığında, gecenin karanlığı bunun uzun bir zaman olduğunu gösteriyordu. Elinin tersiyle gözlerini sildi ve onu yıkamaya devam etti. İcini onu korumaya yönelik şiddetli bir his kapladı.

Danika ıslak bezi boynundan göğsüne kadar indirerek yara izlerine dikkatle masaj yaptı. Yara izleri yüzünden insanların onu itici bulacağını nasıl düşünebilirdi ki?

Durdu ve onun yüzüne baktı. "Yara izleriniz utanılacak bir şey değil kralım. Onlar savaş yaraları. İğrenç değiller; aksine, ne kadar cesur olduğunuzu gösteriyorlar. İcinizdeki aslanı, başınızdaki tacın göstereceğinden çok daha fazla gösteriyorlar," diye fısıldadı ona, vücudunu yıkamaya devam ederken.

Göğsünden sonra karnına doğru ilerlemeye başlamıştı ki, adam onu irkiltti.

"Hayır, bırak onu! Declan sana hiçbir şey yapmadı! Bırak onu. Lütfen! Sadece... dur!" Sarsıldı; sesi o kadar acı doluydu ki Danika bir an donakaldı.

Gözleri sımsıkı kapalı olan adamın yüzündeki dehşet ifadesini görünce göğsünde bir şeyler düğümlendi. Elleri yumruk haline gelmişti.

Paçavrayı bıraktı ve kollarını onun vücuduna doladı. "Özür dilerim! Çok özür dilerim! Bu kelimeler asla yeterli olmayacak; hiçbir şeyi silmeyecek ama çok üzgünüm!" diye hıçkırdı. Bu sözleri ona fısıldadı ve elini göğsünde aşağı yukarı gezdirdi. Kendi göğsü de acıyla gerildi. Adam yavaş yavaş sakinleşmeye başladı ve kadın, adam tamamen sakinleşene kadar vücudunu ovmaya ve sözcükleri fısıldamaya devam etti. Vücudu yine hareketsiz kaldı.

Ama sadece birkaç saniyeliğine.

Birden yataktan fırladı ve elleriyle onu sıkıca kavradı, sonra yuvarlandı ve onu altına sıkıştırdı. Bir an başını ve vücudunun üst kısmını adamın göğsüne yaslamış, fısıldayarak onu rahatlatıyordu. Ertesi dakika, adamın devasa vücudu daha önce işgal ettiği alanda onunkini sıkıştırıyordu.

Nefesi kesildi, nefesi düzensizdi. Adamın şaşkın gözlerine korku ve şaşkınlıkla baktı.

Kral Lucien, şaşkınlık içinde, muhafızların yine burada olduğundan ve ona işkence etmek için yine dokunduklarından emindi. Savaşmadan teslim olmayacaktı! Declan'ı öldürdüler! Onu savaşmadan öldürmeyeceklerdi!

Danika onun gözlerindeki vahşi nefreti gördü. Yumruklamak için elini kaldırdığında, Danika'nın nefretin kendisine yönelik olmadığını anlaması bir anını aldı.

"Hayır! Usta, lütfen!" diye bağırdı panikle. O yumrukla onu öldürebilirdi. Hasta yatağında bile pek çok erkeğin gücüne ve çevikliğine sahipti.

Sesi çok uzaklardan geliyordu. Sözlerini duymadı, yüzünü de görmedi. Yumruk yaptığı eli havada kaldı.

Altında çok yumuşak bir beden vardı. Tanıdık bir vücuttu ama Vetta'nınki değildi. Kafasının kaydettiği tek şey buydu. İyi hissettiren bir vücut. Bir gardiyanın vücudu iticiydi; iyi hissettirmiyordu.

İşte o zaman kendine gelmeye başladı. Gözlerini onun yüzüne dikti ve yutkundu. "Danika"

Boğuk bir inilti duyunca fısıldadı: "Evet, Efendim, benim. "Sonra onunla göz temasını sürdürerek darbenin inmesini bekledi. Danika, Kral Cone'un kızıydı. Danika onun çok nefret ettiği kadındı.

"Danika'm," diye fısıldadı, bu kez şefkatle. Sonra vücudu tüm sertliğini kaybetti ve gözleri kapandı. Danika'nın üzerine yığıldı.

"Ah!" diye soludu Danika, adam onu yatağın derinliklerine bastırıp nefesini keserken. Tam bir an boyunca onun altında hareketsiz kaldı.

Benim Danika'm mı? Ne zaman bu şekilde rüya gördü? Ne zaman hiç söylenmemiş sözler duydu? Çünkü kralın asla onun duyduğu gibi bir açıklama yapamayacağından çok emindi. Zihni ona şakalar yapıyordu.

Kralın tüm ağırlığıyla üzerinde olduğunu hissetmekten zevk alıyordu ve kral o kadar ağır olmasına rağmen onu boğuyordu; bunun bir önemi yoktu.

İstmeden de olsa akıllı, adamın tam da bu pozisyonda kendisinden cinsel haz aldığı geceye gitti. Bu anıyı hatırlayınca vücudunun her yeri ateşlendi. Ama hâlâ boğuluyordu.

Tüm gücünü kullandı ve bilinçsiz kralı vücudundan uzaklaştırdı. Sanki kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefese ayağa kalktı. Dakikalar sonra tekrar onun karşısındaki koltuğuna oturmuş, huzur içinde uyuyan krala bakıyordu.

Danika'm, sözleri tekrar zihninde fısıldadı.

Ahh, ama gerçek olsaydı bu ne güzel bir halüsinasyon olurdu - eğer zihninin bir ürünü değilse. Sabaha kadar onu izlemeye kararlıydı. Gözleri ağırlaşana kadar onu izledi.

Danika başını onun göğsüne yaslayarak uykuya daldı.

Kralın gözleri açıldığında sabahın ilk saatleriydi, pencereler hâlâ gecenin karanlığıyla kaplıydı.

.

BÖLÜM 52

BUZ

ÇATLAKLARI

Başını çevirdiğinde Danika'nın başını göğsüne yaslamış mışıl mışıl uyuduğunu gördü. Vücudunun üzerinde yatan sarışın kafasına baktı, huzur içinde uyurken nefes alış verişinin yükselip alçalmasını izledi.

Bir gün önce yaşananlar zihnini doldurdu. Okun göğsüne saplandığı anı ve kızın dehşet çığlığını çok net hatırlıyordu.

Şimdi sadece onu izliyordu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu.

Bayginken duyduğu yumuşak ağlama sesini ve sözleri net bir şekilde hatırlıyordu. Kadının sesini duyduğunu hâlâ hatırlayabiliyordu ama hangi kelimeleri söylediğini hatırlayamıyordu. Ama her ne idiyse, yatıştırıcıydılar. Ve bilinçaltında onu o haldeyken yiyip bitirmek isteyen canavarları sakinleştirmişlerdi.

Declan'ı öldürdükleri gün, zihni onu tuzağa düşürürken bu sözleri fısıldarken kollarını ona dolamış, sıkıca sarılmıştı.

Şimdi onun yanında uyuyordu. Onu utanmadan izlemesine izin verdi. O kadar güzel, o kadar melek gibiydi ki uykusunda bile. Bunu fark etmemesi gerekiyordu ama fark etti. Cone'un bu kadının babası olmasına hayret etti. Bu kadın, o yerdeyken ve merhametine kalmışken geceyi onun yatak odasında tek başına geçirmiş ve ona zarar vermemişti -

Kıpırdandı ve gözleri açıldı. Gözleri buluştu. Zihni durgundu ve bu yüzden birkaç saniye birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

Sonra gözleri büyüdü ve başını adamın göğsünden ayırdı. "Efendim, uyandınız!"

"Uyandım. Neden? Ölmemi mi istiyorsun?" dedi ama gözlerinde her zamanki nefret ve soğukluk yoktu.

"Hayır." Başını kararlılıkla salladı. "Hayır, Efendim. Ölmenizi istemiyorum."

Adam hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, gözleri onun için ikinci bir pelerin haline gelen o okunmaz ifadeyle onu izledi. Sonunda gözlerini kaçırdı. "Beni sana kim emanet etti?"

"O... Madam Baski'ydi."

"Baski hayatımla kumar oynamış gibi görünüyor, beni bütün gece Cone'un kızının gözetiminde yalnız bıraktı." Dudakları inceldi.

Danika'nın gözleri büyüdü. Onun kendisini yargılaması üzerine vücuduna yayılan acıyı bastırdı ve başını **o n a** doğru eğdi. "Asla sana zarar verecek bir şey yapmam," diye fısıldadı.

Sessizlik. Duyduğu tek ses kuşların civıltısı ve rüzgârın hışırtısıydı.

Sonra gözlerini yavaşça kırptırdı ve kaçırdı. "Daha önce senin iyilik yapabileceğine inanmazdım. Yaratıcı zalim bir şaka yapıyor olmalı, çünkü şimdi kendimi sana inanırken görüyorum." O kadar alçak bir sesle söyledi ki, Danika onu duymak için zorlandı. Kelimeler ağzından çıkarken kalbindeki acı da yok oldu.

Güven. Güven ne kadar az olursa olsun, içinin titrediğini hissediyordu çünkü güvenin onun için en zor şey olduğunu biliyordu. Ve şimdi, azıcık da olsa bunu hak etmişti. O bir parçaya sonsuza dek değer verecekti.

"Susadım," diye homurdandı.

"Size su getireyim, Efendim." Sandalyesinden kalktı, uzun tahta bardaklardan birini aldı ve odasından dışarı çıktı. Çok uzağa gitmesine gerek yoktu çünkü avluda, kraliyet dairesinden sadece birkaç adım ötede en iyi kaynak suyu bulunuyordu. Eğildi ve fincanını doldurdu.

Odasına döndüğünde, o gittiğinden beri hiç kıpırdamamıştı. Kapıyı kilitledi ve ona doğru yürüdü. Yatağa oturdu ve adam sırtı yatak başlığına dayalı bir şekilde biraz doğrulana kadar sabırla bekledi. Adam hareket etmekte zorlanıyordu ama Danika bunu fark etmemiş gibi davrandı.

Oturmasına yardım etmeyi teklif ederek onu zayıf göstermeye çalışırsa, efendisiyle kaydettiği tüm ilerlemeler toza dönüşecekti.

Sonunda, daha iyi bir pozisyonda, krala tahta fincanı uzattı ve kral da ondan aldı. Hiçbir şey kalmayana kadar içindekileri yavaşça yuttu. Danika fincanı ondan aldı ve yere bıraktı. İyi olduğundan emin olmak için gözleriyle onu inceledi. Ateşinin iyi olduğundan emin olmak için elini onun üzerine koymak istedi. Dudaklarını ısırdı ve elini izin almadan kralın üzerine koyarak şeytanı kışkırtmamaya karar verdi.

"Ne oldu?" diye sordu isteksizce.

"Ateşinizi kontrol edebilir miyim? Emin olmalıyım," diye devam etti.

Adamın kaşları havaya kalktı. "Bakabilirsin." Adam onu şaşırtarak "Olabilir" dedi.

Öne doğru eğildi ve avucunu onun alnına koydu. İçini bir rahatlama duygusu kapladı; ateşi düşmüştü. Avucunun içini adamın boynuna ve göğsüne doğru kaydırды, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Kral Lucien onun yumuşak dokunuşunu sadece alnından boynuna ve göğsüne kadar hissedebiliyordu.

Onu tiksindirmesi gereken dokunuşun, tiksinti ve rahatsızlık duymadan hissedebildiği tek dokunuş olması nasıl mümkün olabilirdi?

"Ateşiniz düştü, Efendim," diye fısıldadı sesinde rahatlamayla.

"Beni soydunuz." Adamın gözleri kadınıninkileri delip geçti.

Kadın sıkıca yutkundu. Bu bir soru değildi ama yine de cevapladı. "Evet, Efendim."

Gözleri sertleşti ve çenesinin kilitlenmesini izledi. "Neden?"

"Ateşin çok yüksekti ve sana soğuk su tutmam gerekti." Sinirle yutkundu. "Yüzünün ve boynunun ateşi düşmüyordu. Bunu vücudunun geri kalanına da yaymam gerektiğini biliyordum."

"Peki şimdi babanın verdiği zararı gördün, bu seni tiksindiriyor mu?" diye sordu sertçe, gözlerinde parlayan öfkeyle.

"Hayır." Başını sertçe salladı. "Savaş yaraları itici değildir, Usta. Ben sadece cesaretinizin boyutunu gördüm."

Benzer sözler hafızasında yankılandı. Ardından kızın ağlama sesi geldi. Tam burada, onun yanında ağlamış ve ona yara izlerinin cesaretinin bir işareti olduğunu fısıldamıştı. Onu aslan yapan izler.

Donmuş kalbinin etrafındaki bir buz parçası daha kırıldı ve düştü.

Ona bakmaktan kendini alamıyordu. Farkında olmadığı hafif tepkilere. Elinin geceliğini gergin bir şekilde kavraması, yanaklarının kızarması, gözlerinin parlaması.

Uykusundan uyandığından beri vücudu ona tepki veriyordu ama şimdi erkeklik organı sertleşti ve uzadı.

Bir erkeğin iyi olmadığına bu hale gelebileceğini bilmiyordu, hele onun gibi bir erkeğin hiç. Bu kızda ne vardı?

Gözleri onun üzerindeyken yanağındaki el izini fark etti. "Sana kim vurdu?"

Bu soru onu şaşırttı ve eli yanağını okşamak için havalandı. "Bayan Vetta'ydı."

Hiçbir tepki vermedi. "Neden?"

Kadın rahatsız bir şekilde yatakta kaydı. "O, şey... sana olanlar yüzünden, babamın seni ölümden sonra bile incitmesi yüzünden kızgındı."

"Gece boyunca benimle oynadın," dedi aniden.

Konunun aniden değişmesi onu sarstı. Bunu beklemiyordu ama yine de cevap verdi. "Evet, efendim. Uyuyakaldığım için özür dilerim. Lütfen beni affedin. Gerçekten uyanık kalmak istiyordum."

"Neden?"

Tereddüt etti, sonra usulca yutkundu ve fısıldadı, "Sana göz kulak olmak için."

Kral Lucien fısıltıyla söylenen bu sözlerin göğsündeki buzların bir parça daha kırılmasına neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Ama öyle oldu. "Korunmaya ihtiyacım yok Danika," dedi kararlılıkla.

"Biliyorum, Efendim," diye cevap verdi Danika hemen.

Sessizlik. "Gece boyunca bana doktorluk yaptığın için sana bir ödül vereceğim. Bana ne istediğini söyle."

Kalbi küt küt atmaya başladı. Ona bakıcılık yaptığı için ödüle ihtiyacı olmadığını söylemek istedi. Gelecekte de ona yine gönülden bakacağını söylemek istedi. Bunları söylemek istedi ama yapmadı çünkü bunun kendisi için iyi sonuçlanmayacağını biliyordu.

Bana ne istediğini söyle.

Danika iyice düşünmeye çalıştı. Bir efendi, kendisini memnun eden bir köleyi ara sıra ödüllendirir.

İstemedi de olsa ondan aldığı ilk ödülü hatırladı. Kendini bırakana kadar vücudunu nasıl zorladığını hatırlayınca vücudu baştan aşağı ısındı. Adamın onu izleyişine **b a k ı l ı r s a**, yüzü değişmese de Danika onun ne düşündüğünü bildiğine yemin edebilirdi.

"Eğer çok şey istemiyorsam, Efendi, sizden emir vermenizi istiyorum, böylece müdire hanım her istediğinde, yanlış bir şey yapmadığım halde saçımı çekmeyi bırakacak," diye fısıldadı. Adam hiçbir şey söylemeden ona bakmaya devam edince, "Son birkaç gündür kafa derim yanıyor," diye ekledi.

Hiçbir şey söylemedi. Adamın yüz ifadesini okuyamadığı için aklından neler geçtiğini de bilmiyordu.

"Soyun," diye emretti.

Bu emir o kadar beklenmedikti ki, kızın sarsılmasına neden oldu. Ayağa kalktı ve giysilerini çıkarmaya başladı. Adamın aklından neler geçiyordu? Onun bedeninden cinsel hazlar mı almak istiyordu? Ama iyi değildi. Yatakta oturmak bile bir mücadeleleydi. Nasıl yapmayı umuyordu...

Bir kızarıklık yanaklarına süzüldü ve boynundan aşağıya doğru ilerledi. Adamın önünde çıplak duruyordu, giysileri yere atılmıştı. Adama şöyle bir baktı ama adamdan hâlâ bir tepki gelmemişti. Sadece yatak örtüsünü yırtan organının sertleşmesi, yüz ifadesinin inanmasını istediği kadar etkilenmediğini gösteriyordu.

"Arkanı dön."

Döndü ve ondan birkaç metre uzakta dururken ona sırtını verdi.

Sessizlik sağır edici ve çok rahatsız ediciydi; kıpırdanmasına neden oldu. Ödül talebi hakkında hiçbir şey söylememişti ve bu da onu tedirgin ediyordu. Böyle bir şey yaptığı için ona kızgın mıydı?

İstek mi? Kral ile asla bilemezsin. Ondan ne istiyordu?

"Sırtın iyileşmiş." Derin sesi aniden yükseldi ve gecenin durgunluğunu böldü.

"Efendim?" Bunu beklemiyordu.

"Sırtın. Kırbaçlanmaktan. Doğru iyileşti; yara izi yok." Alışık olduğu o kişisel olmayan ses tonuyla konuşmuştu.

"Evet, Usta. Çok teşekkür ederim. Hepsi senin yüzünden. Madam Baski'ye tedavi etmesi için verdiğiniz emirler-"

"Sana hiçbir iyilik yapmadım," dedi. Ona ne zaman bir iyilik yapsa hep bunu söylerdi.

Boyun eğerek ve minnettarlıkla başını eğdi. Kral hakkında fark ettiği ilk şey, onun az konuşan bir adam olduğuydu. Neredeyse hiç konuşmazdı ve kendisine bırakılsa kimseye bir şey söylemezdi.

Bu yüzden, aralarındaki sessizlik uzadığında, Danika zihnindeki gerginliği durdurmak için elinden geleni yaptı - parmaklarını karıştırmaktan kendini alıkoydu.

Hâlâ ona arkasını dönmüştü ve sessizliğin en uzun olduğu anda başını ona doğru çevirdi. Adamın yüzünde kocaman bir kaş çatma ifadesi vardı ve düşünceli görünüyordu. Neredeyse kendisiyle savaşıyor gibi görünüyordu.

Elini ona doğru uzattı. "Buraya gel Danika."

Kız sıkıca yutkundü. Adamın kendisinden ne istediğini bilmiyordu ama elini uzatarak adamın güçlü hapsini karşıladı.

Adam onu kendine çekti ve ters ters baktı. "Bu sadece bu gece için," dedi kesin bir ifadeyle.

Başını salladı.

Ve sonra onun ifade çözüldü. Olmadankelimeler, onun eli, onun üzerinde yükselip ortasına oturana kadar onu yönlendirdi.

Arkasında uzayan fallusa bakınca kendisinden ne istediğini anlamaya başladı ve yanakları daha da kızardı.

O aranıyor için çizmek cinsel zevk gelen onu
Vücut. İçinde Bu pozisyonda mı?

Ama onu hemen gergin erkekliğine doğru çekmedi. Bunun yerine, vücudunun üst kısmı kendisine yaklaşana kadar onu öne doğru çekti. Göğüsleri yüzüne sadece birkaç milimetre uzaklıktaydı. Sonra öne doğru itti, ağzını meme ucuna yerleştirdi ve emdi.

.

BÖLÜM 53

GÖRÜNMEZ BAĞ VE DURDURULAMAZ BAĞ

Kral ağzını onun meme ucuna dayayıp emdiğinde, Danika dudaklarının vücudunu çekiştirilmesiyle sarsıldı. Kral, Danika'nın inlemesine neden olan sert çekişlerle onu kendine çekti ve vücudunu zevk patlamaları doldurdu. Daha önce hiçbir erkek ona bunu yapmamıştı; onun üzerindeki ağzı tenini yakıyordu.

O meme ucunu bıraktı ve ağzıyla diğerini buldu. Gergindi, sertti ve ağrıyordu. Dilinin karşısında şiştiğini hissetti. Ağızı ipek gibi ıslaktı ve dilini aşağı yukarı oynatarak meme ucunu yalıyordu. Tepkisini kontrol altında tutmaya çalışıyordu ama adamın ona yaptıkları dudaklarından inilti çıkarıyor ve onun ağzına doğru daha da eğilmesine neden oluyordu.

Elinin ne zaman onu tutmak için başına gittiğini bilmiyordu. Gözleri kapalıydı, adam onu açıklıkla emerken eli saçlarının yumuşak buklelerindeydi. İnledi; gözleri sıkıca kapandı. Adamın ağzını her çekişinde, kendi ıslaklığının adamın vücuduna damladığını ve onun üzerine oturduğu yatak kıyafetlerini kapladığını hissedene kadar bunu kadınlığında hissetti. Utançtan yanakları kızarmıştı ama adamın kendisine yaptıklarına verdiği tepkiyi kontrol edemiyordu. Çok iyi hissettiriyordu. Zevk, vücudunu onun üzerinde titreyen bir karmaşa haline getirdi.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre sonra, adam geri çekildi ve onun sersemlemiş gözlerine baktı. Titreyen vücuduna. Meme uçları onun amansız tutkusu yüzünden buruşmuş ve kızarmıştı. Ve Kral Lucien daha fazlasını istiyordu. Bir kadının yumuşak göğüslerinin tadını çıkarmasına izin vermeyeli çok uzun zaman olmuştu, hem de çok uzun.

Köleliği sırasında ve Baski'de hemşirelik yaptıktan sonra, diğer her şeyi mekanik olarak ve Kral Cone'un emriyle yaptı. Vücudunda on tane

Bir başkasının dokunuşundan tiksilmek için yıllarca kendini eğitti.

Şimdi, köleliğinden beş yıl sonra, her dokunuş onu itiyor ve iğrendiriyordu. Tenini rahatsız ediyordu. Baski, Vetta ve Chad gibi yakınlarının gerektiğinde kendisine dokunmasına izin veriyordu ama bu sadece bir gereklilikti. Onların dokunuşlarına katlanıyordu; bundan zevk almıyordu. *Üstünde titreyen bu kadın hariç.*

Elini saçlarına gömmüş ve kalçalarını ona dayamış olan bu kadın, katlandığı bir şey değildi. Aksine, zevk aldığı bir şeydi. "Neyin var senin?" Başını tekrar eğip meme ucunu tekrar ağzına alırken inledi.

Başka bir ürperti dalgası vücudundan aşağıya doğru ilerlerken kadın gırtlığını yırtarcasına inledi. Adam yatak başlığına yaslanıp onu da yanına alarak üzerine doğru eğildi. Adam onun iki göğsü arasında gidip gelirken, kadının elleri başının iki yanına dayanmış, çok uzun ve zevkli dakikalar boyunca birbirini ardına emmişti. Yaralarını unutmuş, ondan besleniyordu.

Kadın onu çevreledi. Ağzında. Etrafında. Erkeklik organı sertleşmiş ve acı verecek kadar şişmişti ama ağzını onun etli dolgunluğundan alamıyordu.

En çok şaşırdığı şey, kadının aniden onun üzerinde kaskatı kesilmesi ve vücudunun gerilmesi idi. Ve sonra yüksek sesle hıçkırmaya başladı, serbest kalırken vücudundan ürperti üzerine ürperti geçti. Kadın çok duyarlıydı; daha önce hiç onun gibi bir kadına sahip olmamıştı - ne kölelikte ne de daha önce.

Bir patlamayla meme ucunu bıraktı ve elini vücutlarının arasından geçirerek karnında bir havuz oluşturan kısmına götürdü. Onu orada okşadı ve kadın inledi. Başının iki yanında yumruklarını sıktı ve vücudu ona karşı gevşerken başı bir tarafa yuvarlandı.

Danika nefesini tutmaya ve vücudunu yeniden toparlamaya çalışırken düzensiz nefes alıp veriyordu. Onu şaşırtan şey, adamın ona bunu yapması için zaman tanıdığı olmasıydı.

"Ayağa kalk," diye emretti sonunda, sesi boğuklaşmıştı.

Yavaşça onun üzerine çıktı ve onu görmek için gözlerini açtı. Adamın gözleri onu izlerken yanakları fena halde kızarmıştı.

Daha fazla emir vermesine gerek yoktu; kadın ne yapacağını biliyordu. Ve daha önce hiç yapmadığı bir şey olmasına rağmen, okumaktan edindiği kapsamlı bilgisi için minnettardı. Ve ona daha önce yaşattığı deneyimlerle bu işin üstesinden gelebilirdi.

Onu memnun etmek istiyordu. Kendisine hissettirdiği şeyleri ve daha fazlasını ona da hissettirmek istiyordu.

Kadın çarşafı ondan çekmeye başladığında, adam yatak başlığının üstündeki göz bağına uzandı. Kadın kaskatı kesildi ve haykırdı.

Durdu ve ona baktı.

Kadın başını salladı, sıkıca yutkundu ve "Lütfen" diye fısıldadı.

Ona ters ters baktı. Ama bakışlarının ardındaki kararsızlığı görebiliyordu.

"Lütfen, seni görmeme izin ver. Seni görmek istiyorum." Bu cesaretin nereden geldiğini bilmiyordu ama o anda, tüm samimiyeti yüzüne yansıyarak ricada bulundu.

Gözlerinin bağlanmasını istemiyordu. İsteddiği şey onu görmektir.

Bir an geçti. Sonra yüzündeki tüm kararsızlık silindi ve göz bağı bıraktı.

Ondan bir parça daha güven. Kalbi çırpındı ve derin bir rahatlama nefesi aldı.

Danika kendini yukarı çekti ve korku içinde sıkıca yutkunarak onun şaftına baktı. Birdenbire, ağzını onun etrafına doladığında mahkemede olduğundan daha güçlü görünüyordu.

Bu kadar büyük bir şey onun içine nasıl sığabilirdi? Panik içinde kendi kendine sordu. Kendini teselli etmek ve kralın ona ilk kez sahip olmadığını hatırlatmak için elinden geleni yaptı.

Bunu yapabilirsin, Danika. Bunu yapabilirsin.

Bu düşünceyi aklından çıkarmadan, eliyle şişmiş organını tuttu ve kendini onun üzerine indirdi. Yavaşça vücuduyla onu kılıflamaya başladığında zevkini inledi. Vücudu ona uyum sağlamak için gerildi ve ıslaklığı bunu kolaylaştırdı, ancak onu sadece yarıya kadar alabildi. Bir dakika önceki orgazmı unutulmuş, acıyla sınırlanan bir hisle inledi.

Tekrar yükselip tekrar üzerine alçalırken, onu rahat kanalına sıgdırırken yarı kapalı gözlerle onu izledi. Fakat

tekrar sonuna kadar gidemezdi ve o da kendini kontrol edemezdi. Ona duyduğu cinsel ihtiyaç çok büyüktü.

Yukarı doğru eğildi, kolunu kafes gibi sararak onu sarmaladı ve tek bir güçlü hamleyle vücudunun içine sonuna kadar daldı. Zevk o kadar fazlaydı ki, Danika acı içinde yüksek sesle bağırırken bile boğazından kaçan iniltiyi tutamadı. Danika bu pozisyonda dayanılmaz derecede dolu hissediyordu, rahatsız ediciydi. Tamamen gerilmiş ve kazığa oturtulmuştu.

Adamın omuzlarını kavrayan elleri titriyor ve kalçaları titriyordu. Artık tamamen içindeydi, yüzü tenine gömülmüştü, nefesi kulağına doğru hırıltılı bir şekilde geliyordu. Onu kalçalarından tutarak kaldırdı ve kendisini alması için acımasızca aşağı itti. Tekrar ve tekrar. şaftının vuruşunun verdiği hisle karnında kelebekler uçuşurken inledi. Yavaşça, acı donuk bir ağrı haline gelene kadar her daldırmada azaldı. Adam, Danika'nın vücudunun üzerinde sürekli kaymaya devam ederken küçük bir inilti boğazından kaçtı, iniltisi Danika'nın titreyen vücudunu titreştirdi.

"Danika," diye inledi onu tekrar pompalarken.

Dudaklarındaki adı vücudunda elektrik kıvılcımlarına neden oldu. "Kralım!" diye haykırdı ona karşı, vücudunda zevk birikiyordu.

Adam onun kendisine 'Usta' yerine 'kralım' dediğini fark ettiyse de belli etmedi. Onu kabaca yukarı ve aşağı pompalarken sadece inleyebildi. Her vuruşta rahminin ağzına çarpıyor ve kadın ona karşı haykırıyordu. Onunla her zaman olduğu gibi, acı ve zevk bir oldu.

Kralın yarası unutulmuştu; yaralarının acısı oradaydı ama onun rahat kanalına pompalamanın zevki on kat daha ağır basıyordu. Adam, kadının içindeki ham uyarılma alevlenene kadar devam etti ve kadın hareketleri devralırken göğsünde dengeleyici bir el ile kendini kaldırdı. Onu yatağa geri çağırdı ve yeni sarılmış ok yarasından kaçındı, ancak eli hareket ederken göğsündeki yara izlerini kapladı. Çok iyi hissettirdi. Bu çok iyiydi.

Yukarı aşağı kayıyor, kaslarını ona doğru sağan uzun vuruşlar yapıyordu. Gözleri açıldı ve adamın yoğun mavi bakışlarını üzerinde buldu. Bir vuruş daha yaptı ve ona ne yaptığını gördü

gözlerine yansıyor. Gözlerinde nefret ya da soğukluk yoktu, sadece yoğun bir sıcaklık, zevk ve arzu vardı.

Bunu seviyor. Hem de çok hoşuna gidiyor.

Ona böyle hissettirebileceğini bilmek baş döndürücü bir duyguydu. Ona zevk verebiliyordu. Geçmişin acısını onun gözlerinden bir anlığına bile olsa silebileceğini bilmek.

İçinden zevk akıntıları geçti ve birdenbire ondan daha fazla yakınlık istedi. Onun öpücüğünü istedi. Ağzını onunkine değdirmesini. Ama bunun gerçekleşmesinin imkânsızlığını da biliyordu. Bunun bir gün olmasını diledi.

Bu yüzden onun dudakları yerine başka bir dudakla yetindi. Eğildi, ellerini başının üzerine götürdü, gövdesini yüzüne doğru bastırdı ve ağrıyan meme ucunu sessiz bir yalvarışla ağzına götürdü.

Nefesi tısladı ve ağzını aç bir şekilde üzerine yerleştirip sert çekişlerle emmeye başladı. Kadın hıçkırdı; gözleri kapandı. Vücudu yanıyordu ama bu pozisyonda uzun vuruşlar yapmak için yeterli kaldıracı yoktu. Vücudu onunkine karşı hareket etmeye devam etti ama daha yavaş ve kısaltılmış vuruşlarla. Kolları onu sarmış, dili ve ağzı büzülmüş memesini ve dolgun göğsünü yalayıp yutuyordu. Ellerini kalçalarına doğru kaydırdı ve teninin üzerinde gezdirmeye başladı. Bir eli kızın kalçasına morartıcı bir güçle yapışırken, diğer eli de kızın içine daldı ve onu üzerine doğru itti. Ağzının göğsündeki ikiz hissi ve kalın organının içinde güçlenmesiyle çığlıkları havayı böldü.

"Ooooooh! Aaarh!" diye uzun uzun bağırdı, vücudu o kadar kötü titriyordu ki, çığlıklarındaki titreşimleri duydu. İçine daha fazla sıvı girdi.

Dudaklarının meme ucuna yaptığı işkenceye daha fazla dayanamayınca ondan uzaklaştı ve üzerine çıktı. Adamın dolgunluğu kalçalarının arasında zonkluyor, elleri kalçalarını morartıyordu. Hafif bir değişiklik yaptı, daha rahatladı ve aynı anda uzun, sabit bir vuruş yaptı.

Kral Lucien ellerini kızın göğüslerine götürdü ve ağrıyan meme uçlarını parmaklarıyla başparmakları arasında ovuşturarak manipüle etti ve bunu yaptığında, kız onun yolunu kolaylaştıran sıcak, sıvı bir hisle doldu. Kadın inlerken, adam da inliyordu. Gözleri kayarak kapandı,

ve derin bir zevkle doluymuş gibi görünüyordu. Aynı his onu da yutmakla tehdit ediyordu.

Rahim ağzına her vuruşunda acı hissediyordu ama zevk de öyle. Onun üzerinde yukarı kaydı ve tekrar aşağı inmeden önce omuzlarındaki tutuşunu sıkılaştırdı. Adam sert ve kalındı ve Danika dolgunluğu ruhuna kadar hissetti. Kral onu o kadar sıkı tutuyordu ki, vücutlarındaki ter sıcak buharlı havaya karışıyor, Danika'nın vücudu onunkine doğru kayıyor, onun üzerinde kayıyor, onu tamamen doldururken onu çevreliyordu.

Onu öyle sıkı ve acımasız bir şekilde sahiplenmişti ki, akli başında biri olsa bu durum onu korkutabilirdi. Ama öyle olmadı.

Bu sefer onu oturur pozisyona itti ve ağzı bir meme ucuna indi, eli ikiziyle oynarken dili kabaca aşındırdı. Acı ve zevkin vücudunu ele geçirmesine izin verdi; neredeyse devrilme noktasına kadar uyarılmıştı.

Adam göğüsleriyle oynarken ve yoğun bir şekilde emerken, uyarılması ateşli bir seviyeye ulaştı. Uzun vuruşlarla kendini onun üzerinden kaldırdı, zarif bir şekilde tatmin edici geri kayma sırasında iç kasları ona kenetlendi. Büyük zevk dalgaları onu tüketirken yukarı ve aşağı kaydı. Bir kreşendoya geldi ve onu stratosfere yükselten bir doruğa geldiğinde vücudu sıkıca kenetlendi. Yoğunluktan çığlık attı ve ondan uzaklaşmak için hareket etmeyi bıraktı, ama yapar yapmaz, onu kalçalarından yakaladı ve vücudunu şaftında yukarı ve aşağı sarsmaya başladı.

"Oh! Lütfen!" diye hıçkırdı adam onu pompalarken. Danika'nın zihni, orgazmının beynini bulandıran sisinden yavaş yavaş arınıyordu. Adam onun içine giriyor, salıverilmesinin gücüyle inliyor ve küt kafası rahminin ağzını geçene kadar sonuna kadar iterken onu üstünde tutuyordu.

Zevk ya da acı olarak tanımlayamadığı yoğun, dayanılmaz duygudan kurtulmak için vücudunu döndürürken çığlık attı. Ama adam, sıcak menisinin çekirdeğine fışkırdığını hissettiğinde onu morartıcı bir güçle sabit tuttu. Zayıf bir çığlıkla onun üzerine yığıldı, nefesini tutmaya çalışırken göğsü kabarıyordu. Düzensiz nefes alış veriş onunkine karıştı, hava bu sesle doldu.

Vücudunu onunkinden uzaklaştırana kadar uzun dakikalar geçti ve yatağa uzandı. Onun yanında yatarken, menisini kalçasında hissetti. Onun kendisini çevrelediğini hissetti.

Baş dönmesi dalgaları ona çarptı. Gözlerini ne kadar açık tutmaya çalışsa da başaramadı.

Kral Lucien uykunun onu ele geçirmesini, terli bedeninin onun etrafında gevşemesini izledi. Seks sona erdiğinde, yarasının acısı katlanarak arttı. Ama acı bile zihnini bulandıran uykuyu uzak tutamıyordu. Göğsünün eşit bir şekilde inip kalkmasını izledi. Kırmızı buruşuk meme uçlarını taciz etti ama doyamadı. Uyurken bile bir eli yatıştırıcı bir şekilde göğsünde duruyordu. Gözbağı kullanmamaya karar verdiğinde görmeyi beklediği tiksintiyi hiç görmedi.

Onu tatmin ettiği süre boyunca bir kez bile gözlerinde iğrenme görmedi. Bunun yerine, sıcaklık, zevk ve acıyla parlıyorlardı.

Yaralı göğsünün üzerindeki yumuşak, kusursuz eline baktı. Bu kadın tam olarak kimdi?

Ama bu sorunun cevabını bilmeye ilk sorduğu andan beri olduğu kadar yakın değildi.

Uykuya teslim olurken kolunu kadının bedenine doladı ve onu kendine doğru çekti. Yüzünü saçlarına gömdü ve onu derin derin içine çekti.

Ona bu kadar yakın olmanın verdiği huzur ve sıcaklığın bir pelerin gibi etrafını sarmasına izin verdi.

Ve sonra huzurlu bir uykuya daldı.

Vetta kapının arkasında durmuş, öfke ve ateş saçıyordu. Onu kontrol etmeye ve Danika'yı cezalandırıp göndermek için iyi nedenler bulmaya gelmişti. Vetta, kralı doğurganlık haplarını kullanmaya ikna edip edemeyeceğini öğrenmek istiyordu. Sonra kralın zevk iniltilerini duymuştu... ve Danika'nıninkileri.

Yatak odasındaki lamba onların gölgelerini yansıtıyordu ve Vetta gölgelerin arasından yaptıkları her şeyi görebiliyordu.

Her şeyi gördü. Her şeyi duyuyordu. Kanı ateşten daha sıcak kaynıyordu.

BÖLÜM 54

DÖNÜM NOKTASI

Kral Lucien ertesi sabah karışık duygularla uyandı. İyi bir gece uykusunun verdiği huzur ve göğsündeki yaranın verdiği acı. Danika'nın küçük bedenine sarılmıştı, kolları sırtına dolanmış, göğüsleri göğsüne yapışmıştı.

Vücudunun acısına rağmen henüz uyanmak istemiyordu. Günle yüzleşmek istemiyordu. Yarasını düşünmek istemiyordu. Ölümünde bile onu rahatsız eden adamı.

Yalnızken, güçlü olmaya devam etmek için hiçbir nedeni yoktu. Bu yumuşak bedenden uzaklaşmak ve zihnini yutmak için bekleyen iblislerle savaşmaya başlamak için.

Göğsünün tüm yumuşaklığını bulmak için vücudunu geri çekti ve ağzıyla büzülmüş meme ucunu bulmak için aşağı kayd. Ağzını üzerine yerleştirdi ve nazik çekiştirmelerle onu emdi.

Kafasındaki tüm düşünceleri susturarak gözlerini kapattı ve geleceğinden emin olmadığı uykuyu bekledi.

Uzun süre beklemek zorunda kalmadı.

Danika kıpırdanarak uyandı ve vücuduna acı parçaları saplandığında bu hareketinden pişman oldu. Daha önce sahip olduğunu hiç bilmediği kasları acıyordu.

Gözlerini açtı ve karşısındaki duvara yerleşmelerine izin verdi. Bir gün önce yaşananlar karnını düğümlemişti ve ardından önceki gecenin anıları içinde bir sıcaklık yarattı.

Kralın onu sıkıca tuttuğunu fark etti. Bu hissin onu yıkamasına izin verdi. Tamamen hareketsiz kaldı ve başını eğdi.

gözlerini yüzüne dikti.

Gözleri uykuda kapalıydı, ağzı onun büzülmüş memesini gevşekçe ağzına götürüyordu.

Kadın geri çekilmek için hamle yaptı ama adamın ağzı hareket etmeye başladı, annesinin göğsünde uykuda emzirilen bir bebek gibi hâlâ uyurken onu emiyordu.

İçini çekti ve kendini onun kucağına bıraktı.

Danika onun eski haline bir bakış attı. Eğer babasının başına gelen trajedi onu o güne kadar gördüğü en sert ve soğuk adama dönüştürmeseydi olacağı adam.

Annesi ve babası öldürülmeseydi, hamile kız kardeşi gözlerinin önünde öldürülmeseydi, halkı köleleştirilmeseydi bu kralın kim olacağını merak etmese yine izin verdi.

Baski bir keresinde ona kralın eskiden zeki ve mutlu bir insan olduğunu söylemişti. Her zaman az konuşan bir adam olmuştu ama bu onu hiçbir zaman bir kralın olabileceği kadar neşeli olmaktan alıkoymamıştı.

Danika açıkça onu izledi. Adam yine uyuyordu, ağzı kızın üzerinde gevşekti. Ona sınırsızca bakabiliyordu. Gözleri saçlarının parlak siyah buklelerine takıldı. Uyanmasın diye elini kaldırdı ve tüy gibi bir dokunuşla buklelerin arasından geçirdi. Ne kadar zaman geçtiğini, ona ne kadar uzun süre baktığını bilmiyordu.

Serin hava ıslak meme ucuna çarpına kadar yavaşça göğsünü adamın ağzından çekti. Mesanesini boşaltmak istiyordu ama onun kollarından -kendisini sıkıca sarmış olan kollarından- ayrılmak konusunda isteksizdi.

Başını eğdi ve onun alnına tüy gibi bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde, adamın mavi gözlerinin kendisine baktığını görünce nefesi kesildi.

"Usta!" diye soludu, yakalandığı için yanakları kırmızının koyu bir tonuna dönüşmüştü.

Adam ona bakarken gözlerini kırpmadı.

Birden kendini çok çıplak hissetti. Odadaki ışık çok fazlaydı. Gecenin karanlığı değildi bu; günün en aydınlık anıydı. Gerçeklik zamanıydı.

"Selamlar, Usta," diye fısıldadı.

Adamın gözleri kadının boynuna ve göğüslerine kaydı. Sıkıca yutkundu ve tekrar yüzüne baktı. Bu kez her zamanki kaş çatma hali geri gelmişti.

Yavaşça kollarını onun bedeninden çözdü ve geri çekti. Yarası hareketleri protesto ettiğinde tısladı.

"Çok üzgünüm, Efendim." Danika, vücudunun harekete karşı çığlık atmasına aldırmadan ayağa kalktı. Kıyafetlerini topladı ve giydi. Adam hiçbir şey yapmadan sessizce onu izledi. Hiçbir şey söylemeden.

Giyindi, dün gecedен kalma su dolu kabı banyoya götürdü ve onu atıp kabı yeni soğuk suyla doldurdu. Başka bir kuru bez çıkardı ve yatağına doğru yürüdü.

"Yaranızı yıkayabilir miyim, Efendim?" diye fısıldadı, boğazı zımpara kağıdı gibi kurumuştı.

"Yıkayabilirsin," diye inledi, gözleri kapalıydı.

"Teşekkür ederim, Usta." Kanlı bandajı çıkardı ve acele etmeden adamın göğsünden karnına kadar yıkadı.

Adamın gözleri kapalıydı ama bu Danika'yı daha da geriyordu çünkü adamın ona ne yaptığının farkında olduğunu biliyordu. Göğsünü yıkarken, her hareketinde adamın yapışkanlığını iç uyluğunda hissedebiliyordu.

Yanakları daha da ısındı; eli göğsünde durakladı.

Adam gözlerini açtı ve ona baktı. Özrünü fısıldadı ve yarasını yıkamaya devam etti.

Daha sonra Baski'nin küçük dolabın üzerine bıraktığı otları, yıkamadan önce yarasının üzerinde gördüğü otların aynısını uyguladı. Sonra da onu nazikçe sardı.

"Vücudunuzu yıkayabilir miyim, Efendim?" diye fısıldadı.

Adam gözlerini açıp tek kelime etmeden onu izlediğinde, "Ateşin hâlâ çok yüksek. -----"

"Daha kötülerini de atlattım Danika. Bir okla vurulduğumda hayatta kalabilirim," dedi.

"Yapabileceğinizi biliyorum, Usta. Ama lütfen izin verin," diye yalvardı, gözleri ona yalvarıyordu.

Bir anlık tereddütten sonra gözlerini kapattı. "Ne istersen yap."

Bir parça daha güven. Ona teŖekkr etti ve ıslak bezi vücudunda gezdirmeye baŖladı. Bacaklarına kadar her yerini yıkadı.

Vücudunun geri kalanıyla iŖi bitene kadar bilinçli olarak belini ve uyluklarını atladı.

Sonra kalçalarını temizledi ve onu yıkarken, bir önceki gecenin anısından yüzüne geri dönen yanmaya engel olamadı.

Dün gece kalçalarının onunkileri nasıl kavradığını hatırladı. Adamın ağızını ona nasıl dayadığını. Onu o kadar derinden kabul ediŖini.

Kral Lucien onu sessizce izledi. Islak bezin vücuduna her vuruŖunda daha da ktleŖen kızarmıŖ yüzünü gördü. Bunu nasıl yapacağını hâlâ hatırlayabilseydi onun rahatsızlığına glmseyebilirdi.

Onu ŖaŖırtan Ŗey, dudaklarının gülümseme gibi alıŖılmadık bir Ŗeye uzanmasına izin verme dürtüsünün orada olmasıydı. Bu dürtü karŖısında kaŖları daha da çatıldı.

Böyle bir dürtü nereden geliyordu? Kendi kendine sordu.

Oh, Danika, hiçbir Ŗeyi doğru yapamıyorsun. Ŗimdi onu daha da fkeliendirdin, diye içten içe kendi kendini azarladı.

Sonunda iŖi bitince ayağa kalktı, suyu ve ıslak bezi aldı. Yıkamak ve devasa banyodaki havlu askılarına sermek için acele etmedi.

Kralın odası küçük bir dünya gibiydi. Her Ŗey buradaydı; bir insan rahatlıkla aylarını geçirebilir ve gneŖle tanışmamaya karar verebilirdi. Kral Lucien de odasını böyle bir yer haline getirmiŖti. Kral, kendi arkadaŖlığını her Ŗeyden çok seven özel bir insandı. Bu oda onun kiŖisel alanı, kiŖisel dünyasıydı.

Kadın banyodan çıktığında, adam giyinikti ve masasının arkasında oturuyordu. Onu izlemek için birkaç saniye ayırdı. Eli parŖmene zahmetsizce bir Ŗeyler karalıyor, saçları baŖının etrafında bukleler halinde toplanıyor, çenesi sert bir çizgiye oturuyor ve kaŖları konsantrasyonla birbirine kenetleniyordu.

YakıŖıklı bir adamdı. Çok vahŖi görünümlü ve korkutucuydu. Danika'nın kalbi çırpındı ve gzyaŖları aniden gözlerinin arkasını yaktı. Ona aŖık olmuŖtu. Bunun ne zaman, nasıl olduğunu bilmiyordu.

oldu. Ama ona o kadar aşık olmuştu ki, bunun farkına varınca birden sessiz bir yer arayıp ağlamak istedi.

Bu asla olmamalıydı. Onu esir alan adamdı. Onu köleleştiren adam. Onu birçok kez incitmişti. Ama neden ona bu kadar aşıktı? Kader ona karşı neden bu kadar acımasızdı?

Bir köle *asla* efendisine aşık *olmazdı*. Bu bir saygısızlıktı ve o köle için asla iyi sonuçlanmazdı. Bu sadece onun için işleri daha da kötüleştirirdi.

O kraldı. Babasının yok ettiği ve küçük parçalara ayırdığı adam. Ondan, geçmişinden nefret ettiğinden daha fazla nefret eden adam. O Danika'ydı ve o da Kral Lucien.

Bu neden olmak zorundaydı?

"Danika." Adamın sesi onu irkiltti ve zihni bedenine geri döndü.

Adam ona odaklanmış, kaşlarını çatmıştı ve gözlerinden yaşlar süzüldüğünü fark etti. Onları çabucak sildi.

"Evet, Efendim?" diye fısıldadı.

Adamın ağzı bir şey söylemek için açıldı. Sonra da kapattı. Sessizlik çöktü. Söylemek istediği her neyse, bunun onun hiç istemediği bir şey olduğuna ve bu yüzden ağzını kapattığına yemin edebilirdi. Sonra bakışlarını tekrar parşömenine odakladı. "Vücudunu yıkamak için banyoyu kullanabilirsin."

Bu onu şaşırtmıştı. Adam banyosunu kullanmasına izin mi veriyordu? Onu doğru mu duymuştu?

"Efendim?" diye bir soru sordu.

"Yatak odana giderken kokmak mı istiyorsun?" diye hırladı ona bakmadan.

Ona kendi yatak odasının onunkinden dört kapı ötede olduğunu hatırlatmak istedi. Ama buna cesaret edemedi. "Hayır, efendim," dedi onun yerine.

"O zaman banyoyu kullanabilirsin," dedi adam umursamaz bir tavırla.

Ona teşekkür etti ve banyoya yöneldi. Bir köle efendisinin banyosunu kullanmazdı; bu duyulmamış bir şeydi. Aklından neler geçiyordu? Bunu uzun süre sorgulamasına izin vermedi. Minnettardı çünkü artık kendi bedeninde rahat değildi.

Uzun dakikalar sonra Danika, kıyafetleri üzerinde ve iri sarı saçları ıslak bir şekilde tekrar karşısında durdu. Aşağı indirdi

Başını. "Artık gidebilir miyim, Usta?"

"Gidebilirsin." Üzerinde çalıştığı parşömeni katladı ve yepyeni bir tane almak için çantasına uzandı.

Tekrar eğildi ve kapıya doğru döndü. "Danika."

Danika ona döndü. "Evet, Üstat?"

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sessizliğine izin verdi, kelimelerini sıralamasına izin verdi. İsteddiği kadar bekleyebilirdi. Fark etmezdi çünkü bu ona onu seyretmek için daha fazla zaman veriyordu. Ondan uzak olmak istemiyordu. Ona yakın olmak istiyordu. Yazı masasının arkasındaki bu hasarlı, muazzam adam için her şeyi yapardı.

Gözyaşları tekrar gözlerini yaktı. Umutsuzluk kalbini yaktı. Aşkın acı vermemesi gerekirdi. Ama bu yasak aşktı. Bu aşk zaten acı veriyordu.

Kral sonunda başını kaldırdı ve gözleri onunkilerle buluştu. Ağzını açtı ve tereddüt etti. "Bu akşam benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?" dedi sonunda.

Kalbi duracak gibi oldu. Ve sonra kaçıp gitti.

Ona emir vermiyordu. Ona soruyordu. Onunla yürüyüşe çıkmak istiyordu.

"Çok isterim efendim," diye fısıldadı.

Başını salladı ve tekrar parşömenine döndü. "İyi akşamlar."

"Peki, Efendim." Tekrar kapıya yöneldiğinde kalbi hâlâ hızla çarpıyordu.

"Peki ya Danika?"

Tekrar döndü. "Evet, efendim."

"Sadece bu akşam için, senin 'kralın' olacağım, 'efendin' değil."

Onu doğru duyduğuna inanamadı. Ama duymuştu. O anda gözleri yaşardı. Bu akşam onun kölesi olmayacaktı. Onun halkından biri olacaktı. Onun kendi halkından biri olmasına izin veriyordu.

Birden, onu köleleştirdikten sonra hücresinde ziyaret ettiği ilk günü hatırladı. Ona 'kralım' demişti ve o da bunun için onu cezalandırmıştı. Çok kızgındı, gözleri nefretle doluydu.

"Ben senin efendim. Ben asla senin kralın olamam, Köle! Ben halkımın kralıyım. Senin için asla!" diye öfkeyle hırlamıştı ona.

Bugün, sadece bu akşam için ona halkından biri olma izni veriyordu.

"Teşekkür ederim, Efendim." Başını eğdi, kalbi hafiflemişti. "Artık gidebilirsin."

Karandy kapısını açtığıında kraliyet metresinin kapısında dikildiğini görünce çok şaşırdı.

"Hanımefendi," o karşılandı ile onun Kafa Eğildi.

Ne oldu Hanımın orada ne işi var?

"Siz şehir merkezindeki madenin eski köle eğitmenisiniz; siz Karandy'siniz. Haksız mıyım?" diye sordu.

"Evet, Hanımefendi." Karandy, kraliyet metresinin neden onun yerine orada olduğunu merak etmekten kendini alamadı.

"O zaman beni içeri alın," dedi. Çoktan onun yanından geçip küçük eve girdi ve onu takip etmesi için bıraktı.

.

.
.

İKİNCİ BÖLÜME DİKKAT EDİN.

EFENDİM

KRALIM

Eğer bu kitabı beğendiyseniz, lütfen Amazon/Goodreads'e nazik yorumunuzu bırakmaktan çekinmeyin. Bu yazar için dünyalara bedel.
Teşekkür ederim ve sizi seviyorum!

Kiss Leilani'nin diğerk kitapları:

ALFA YIRTICININ EŞİ

Ismena kulübün kapısından içeri girdi. Dansçılarn hepsi ateşli görünümlü, güzel ve neredeyse çıplak kadınlardı. Erkeklerin bazıları bu kadınlarla gülüyor ve dans ediyordu. Bazıları barın kenarında içkilerini yudumluyordu.

Etraflarında duman bulutları rüya gibi bir sis oluşturuyor, dönen flaştan iğne ucu kadar yıldız ışığı yağıyor ve karanlık gece kulübünün içindeki her şeyi yavaş, geniş daireler çizerek aydınlatıyordu.

Gözünün ucuyla, kendinden geçmiş bir kadının içine doğru ileri, geri, ileri vuran gergin bir erkeksi kalçanın ışıltılı görüntüsünü yakaladı. Ismena başını salladı. Bir kulüpte bellerine kadar eğilip seks yapan bu kadınlar, bunu pervasızca yapmayı tam olarak nasıl başarıyorlardı?

Vahşi olmak istiyor ama bu kadar vahşi değil.

Son birkaç gün onun için muhteşemdi. Bara doğru yürüdü ve içkisini sipariş etti, lunaparktaki eğlenceli zamanlarını hatırladıkça gülümsüyordu. Hayatı boyunca duyduğu yükseklik korkusunu o hız trenine bindiğinde yenmişti.

"Sadece margarita mı?" Genç sarışın barmen yüzünde kibar bir gülümsemeyle ona sordu.

"Evet, lütfen. Belki biraz karışıklı. Tekila da ekleyin." Sarhoş olmak gibi bir niyeti yoktu ama gerçekten rahatlamış hissetmek fena fikir değildi.

Kendini o hız trenine bağladığında başlangıçta çok zorlanmıştı ama sonunda alışmıştı, özellikle de yanındaki yabancınn ellerini tuttuğunda. Yolun yarısında çığlık attığını, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle hatırladı.

Ama sonunda, tekrar tekrar rollercoaster'a binmişti. Yapılacaklar Listesi'nden "*Ömür boyu sürecek bir korkuyu yenmek*" maddesini işaretlerken hissettiği şey muzaffer ve heyecan vericiydi.

Sabah olmadan, listesindeki bir ve ikiyi işaretlemiş olacak.
"Bir kulübe git." ve *"Hiç tanımadığın biriyle tek gecelik bir ilişki yaşa."*

Kulübün diğer ucunda, o تنها alanın kanepesinde bir adam oturmuş, votkasını yavaşça yudumluyordu. Kurt içkiyi seviyor ama dağ aslanı alkolle arası iyi değil. Alkol onu hiç etkilemediğinden değil.

Wolfarlane Daminor Throne, gözleri sakince etrafında olup biten her şeyi not alırken bile Alphose'un kendisine katılmasını bekledi. Kulüpteki erkeklerin yarısının dikkatini çeken kadının içeri girdiğini gördü, farkında değilmiş gibi görünse de.

İçkisini yudumluyor, ara sıra kendi kendine gülümsüyordu. Çoğunun gözü onun her hareketini takip ediyordu, neden etmesinlerdi ki? Kadın bacakları üzerinde seks gibi görünüyor.

Biçimli vücudunu ikinci bir deri gibi saran o daracık, flörtöz siyah straplez elbisenin içinde kadın muhteşem görünüyor. Ya böyle bir yüzle?

Oval, kahverengi gözleri, öpüşmek için yaratılmış öküzgözü ağzı ve her ne içiyorsa bardağını dudaklarına götürdüğünde gözlerinin altına gölge düşüren kadife siyahı kaşlarıyla son derece büyüleyici.

Omuzlarına dökülen soluk sarı saçlarını da eklediğinizde yürüyen, nefes alan bir sanat eserine sahip oluyorsunuz.

Kadının neye benzediğini umursadığından değil. Burada herhangi bir insanla, hele de bir kadınla kaynaşmaya hiç niyeti yok.

Başka tarafa baktı.

Başparmağı bir süre orta parmağındaki pırlanta ışıltılı kocaman yüzükle oynadı, sonra onu çıkarıp yüzüğünün içine yerleştirdi.

Arka cebinde. Bu çok özel bir yüzük, insan hırsızların ilgisini ona çekmeye hiç niyeti yok.

Gözleri dans pistindeki bedenlerin hareketlerini takip ediyor, sinirli bir şekilde içkisinden bir yudum daha alıyor. Alphose'u tutan şey ne?

Son birkaç gündür, New York'a indiğinden beri şirketinde çok meşguldü; Cronus, sürü arkadaşları ve Alphose ile iş stratejileri geliştirmeye çalışıyordu. Bu kadar çok çalıştıktan ve uykusuz geceler geçirdikten sonra, karşılığını almaya başladı. Yeni gübre ürünlerinin satışında bazı olumlu değişiklikler oldu. Ama kendini tükenmiş hissediyordu.

Bu yüzden, Alphose'un Cronus'tan kalan belgeleri alıp kendisiyle burada buluşmasını beklerken biraz rahatlamak için buraya geldi. Böylece burada daha sonra ne yapacaklarını ve Oklahoma'ya ne zaman gideceklerini planlayabileceklerdi.

Bu kulübün kapalı alanının havasındaki seks, içki ve parfüm kokusu burnunu bombardımana tuttu, yoksa Alphose'un kokusunu alabilirdi - yakın olsun ya da olmasın. Bu onu rahatsız etti.

Alışılmadık renkteki saçlarını gizlemek için taktığı siyah peruk da onu rahatsız ediyordu.

İstemedi gözleri tekrar kadına kaydı. İki adam ona doğru yürüyordu. Gülümsemelerinin daha da genişlemek yerine yavaşça sönmesi, kadının onları geri çeviriyor olması gerektiğini söylüyordu. Yüzünde kalan gülümsemeyi görünce de kibar bir şekilde.

Sonra ayağa kalktı, biraz sendeledi ve -eğer tahmininde haklıysa- banyoya doğru yürümeye başladı.

Kadın kapının arkasında gözden kaybolduktan sonra iki adam birbirlerine baktı. Aralarında bir bakış geçti. Saf, kötü niyetli bir bakış. Onu takip ettiler.

Onu ilgilendirmez. Başka tarafa baktı.

"Bunu yapacak kafan yokken neden üç margarita alıyorsun, seni aptal?" Ismena aynadaki kendisini azarladı.

Kendini sarhoş hissetmiyordu - hala topuklu ayakkabılarının üzerinde mükemmel yürüyordu, bu da bir artı, değil mi?

Tam boyuna geldiğinde -ki bu o kadar da fazla değil- ayaklarının üzerinde sendeledi. Tamam, belki biraz sarhoştı. Ellerini yıkadıktan sonra çantasını aldı, kapıya doğru döndü ve... Oops.

Dakikalar önce ona doğru yürüyen aynı adamlar çıkışını engellemişti. Burası kadınlar tuvaleti değil mi?

Kapıda 'kadın' yazdığından çok emindi, o halde İsa Mesih'e ihanet eden cinsiyetin burada ne işi vardı?

Önemli değil. Kapıya doğru onlara doğru yürüdü, ancak diğeri önüne geçerek hedefine ulaşmasını engelledi.

"Affedersiniz, çıkışı engelliyorsunuz." Önündeki sırık gibi olana doğru yöneldi. Pek de sırık gibi olmayan kişi döndü ve kilidi çevirdi.

"Sakıncası yoksa biraz zamanınızı almak istiyoruz Angel."

"Üzgünüm çocuklar, henüz bir Melek değilim ama önümüzdeki iki ay içinde oraya gittiğimde bir Melek olacağım." İşaret parmağıyla yukarıyı gösterdi, "Tabii oraya varabilirsem." Cennete gidebilecek mi? "Ben olsam paramı buna yatırmazdım. Buradaki son günlerimi en iyi şekilde değerlendirmek isterken olmaz." Beyaz dişlerini gösterdi.

Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Tekrar ona döndü, "Eğer burada bizimle oynamayı kabul edersen, sana kendini çok iyi hissettireceğiz." Pek de öyle olmayanlanky dudaklarını yaladı, kızın göğüslerine dalgın dalgın baktı.

"Bu çok cömert teklifi reddetme iznim var mı?" Zihinsel olarak, sekiz yıl önce eğitmeninden öğrendiği tüm dövüş numaralarını ve tekvando hareketlerini hatırlamaya çalıştı ama sisli kafası çok yavaştı. Kahretsin, margaritalar.

"Korkarım yapamazsın Angel." diyerek tehditkâr bir şekilde ona doğru yürüyorlardı.

Ona uzanan ilk eli tutmayı başardı ve... *çat!!!* Kemik kırılma sesi havayı doldurdu.

"Aaaaaah! Kolumu kırdı!!" Lanky acı içinde bağırarak söz konusu eli kaldırdı.

Pek de öyle olmayan Lanky ona ters ters baktı, "Evet, görüyorum ki sen bir dövüşçüsün genç bayan. Bunu göreceğiz."

Adam kızın iki kolundan tutup onu kafeslemek için büktü ama kız tüm gücüyle mücadele etmeye başladı. Ayaklarını kaldırarak adamın çizmeli ayaklarına sertçe vurdu, adam acıyla kükreyerek onu bir dakikalığına bıraktı.

Kız kaçmaya çalıştı ama Lanky **o n u** saçlarından yakaladı - en zayıf noktası!- ve çekti. Bir çığlık atarak geri çekilmek zorunda kaldı ya da saçlarının kökünden koparılması riskini göze aldı. "Şimdi yakaladım seni, değil mi? Sana asla unutamayacağın bir ders vereceğim!" Hırıltılı tehdidini yanağına indirdiği sert bir tokatla bitirdi.

İsmena'nın kulakları bir an için çınladı, hiçbir şey duyamıyordu, başı da dönüyordu... alkolik haliyle birleşince gücünü kaybetti ve tamamen onun kollarına düştü. Not-so-lanky kendini toparladıktan sonra tekrar elini tuttu ve bu sefer onu tamamen etkisiz hale getirmeyi başardı.

"Şimdi yakaladım seni, kaltak!" Not-so-lanky havladı, ellerini terli koltuk altına sıkıştırdı ve kollarını geri çekmesini önlemek için kolunu sertçe bastırdı, göğüslerini tuttu ve o kadar sert sıktı ki, dudaklarından yüksek bir çığlık koptu

Elinden geldiğince yüksek sesle yardım çığlıkları atmaya başladı ve vücudunu şeytani ellerden uzaklaştırmaya çalıştı. Lanky avucunu ağzına vurup onu susturmadan önce sadece birkaç saniye çığlık atabildi.

Boştaki elini kullanarak cebinden bir mendil çıkardı ve ağzının etrafına bağlamayı başardı. "Bu seni kesinlikle daha fazla susturacaktır." Kızın çırpınışları yüzünden sesi soluksuz çıkıyordu.

"Bunu nasıl yapacağız?" Çok da iyi olmayan arkadaşına sordu.

"Kollarını ve bacaklarını esir tuttuğunuz için önce ben gideceğim.

Yatır onu

Yerde yatarken. Birkaç dakika içinde bitkin ve seksi olacak.

Ama o zamana kadar bekleyemem." Bunu söylerken pantolonunun kemerini çözmeye başlamıştı bile.

Dudaklarına bastırdığı bu mendilde kesinlikle bir tür madde var, diye düşündü Ismena dehşet içinde. Şimdiden eskisinden daha rahatlamış hissetmeye başlamıştı.

Çok da iyi olmayan biri onu banyonun zeminine yatırıp vücudunun hayati kısımlarını tutsak ederken o hâlâ elinden geldiğince mücadele ediyordu.

Birden kapının patlayarak açıldığını duydu.

Bir an için bir şeyler duyduğunu sandı - öyle olmalıydı, ne de olsa kapıyı kilitlediklerini duymuştu - ama kendini biraz yana çekip bakmayı başardığında...

Kapıda bir adam duruyordu. Hayır, 'durdu' değil. Kapıyı *doldurdu*. Bu bir adam mı?

Kocaman bir adamdı. Şişman bir şekilde değil, insanları öldürüp kahvaltıda kemiklerini yiyebileceğim türden bir irilikte. Gülümsemeyen çok yakışıklı bir yüz -eğer sarhoş gözleri ona doğruyu söylüyorsa- bir vücut geliştirmeci gibi kaslı, siyah saçlı ve ağaç gövdesi gibi kolları vardı.

Harika bir sütyen!

"Buraya ait değilim!" diye bağıran tek Şey, giydiği siyah takım elbise - hiç ait değil. Sanki onu 'evcilleŐtirmeye' çalıŐıyormuŐ gibi görünüyor ve bu konuda fena halde başarısız oluyor. Adam "Korkunç "un "R "sini koymuŐ.

"Sen de kimsin lan!?" Lanky'nin sesi titriyordu.

Evet, sarhoş halinden değil, tamam. Saldırganları bu Şekilde etkilediğine göre adam gerçekten de korkutucu.

Konuştuğunda, Şimdiye kadar duyduğu en derin ve en otoriter sesti. "Kadından uzak dur. Burada olmak istemiyorum, bu yüzden vaktimi boşa harcamayın."

Amazon/KindleUnlimited'da mevcuttur.

Güncellemeler için facebook'taki yeni sayfamı takip edin:

kissleilaniauthorpage

Facebook Hesabım: TikTok'ta Kiss

Leilani: kissleilaniauthor

Instagram: kiss_leilani

BU YAZARIN DİĞER KİTAPLARI

NATURIAH SERİSİNİN ALFA KRALI.

- Alfa Yırtıcının Eşi
- Tanrı Denen Alfa'nın Eşi
- Tüm Alfaların Alfasının Eşi

THE BREATHING DEAD (Noel Ruhu) Kısa bir roman.

VÜCUDUM NE İSTİYOR (Seks Bağımlılığı)

EVSİZ MİLYARDER -Mart 2023'te Çıkıyor

TEŞEKKÜR

Ailem: bana bu kadar destek olduğunuz için teşekkür ederim. Her birinize minnettarım.

Faith Lucky: Yazar kankam, aşkım-sevgilim. Sevgin ve desteğin için teşekkürler.

David: Sen iyi bir arkadaşsın. Benimle beyin fırtınası yaptığın, ne zaman konuşmak istesem beni dinlediğin ve yaşadığım stres hakkında şikayet ettiğin için teşekkür ederim. Seni yürekten seviyorum, sevgili dostum.

Chomyriches: Hayatımı kolaylaştırmak için iş yükümü azalttığın için teşekkürler, Aşkım. Sen en iyisisin.

UB Yazarlarıma: Kararlılığınız ve desteğiniz itici bir güç oldu. Hepinizi çok seviyorum.

Sevgili Facebook hayranlarım: Hepinizin desteği çok büyük oldu. Sevginiz ve dualarınız, sürekli teşvikiniz ve yıllar boyunca bana olan eşsiz sadakatiniz beni en zor zamanlardan geçirdi. Her birinizi çok seviyorum.

İçindekiler

YAZARIN NOTU İTHAF:

ÖNSÖZ

BÖLÜM 1 ONU TUTSAK EDEN KİŞİNİN İLK ZİYARETİ

BÖLÜM 2 NEDEN BEN...?

BÖLÜM 3 YARALI BÖLÜM 4

VETTA

BÖLÜM 5 KRALİYET HAVASI BÖLÜM 6

KRALİYET SARAYI

BÖLÜM 7 KRALIN KÖLESİ BÖLÜM 8

UNUTMA

BÖLÜM 9 KRALIN ZİYARETÇİSİ BÖLÜM 10

SEXSOMNIA

BÖLÜM 11 GECENİN İÇİNDEKİ ÇIĞLIKLAR

BÖLÜM 12 SALLY

BÖLÜM 13 BAZI ŞEYLER ASLA UNUTULAMAZ BÖLÜM 14

ÇAĞRILDI

BÖLÜM 15 OTURUM

BÖLÜM 16 UYUYAN GÜZEL

BÖLÜM 17 METRES VE KÖLE

BÖLÜM 18 YALVARIŞLARI VE KİMSENİN BİLMEDİĞİ BİLGİ BÖLÜM 19

KRAL, METRESİ VE KÖLESİ

BÖLÜM 20 SERSEMLEMİŞ

BÖLÜM 21 KRALLA BİR GECE BÖLÜM 22

ACI VE NEŞE BÖLÜM 23 DANIKA MI

REMETA MI?

BÖLÜM 24 KİM KENDİ ŞEYTANLARINI ÖLDÜRECEK?

BÖLÜM 25 GÖZLER: DAHA İYİ BİR DÜNYAYA AÇILAN KAPI BÖLÜM

26 PRENSESİM

BÖLÜM 27 BİR ŞEYLER YANLIŞ GİDİYOR

BÖLÜM 28 ÇIĞLIKLAR: DELİNİMİŞ RUHLAR BÖLÜM

29. İKİ KADIN

BÖLÜM 30 ACININ YÜKSEK SESİ 1

BÖLÜM 31 DECLAN: ACININ GÜR SESİ 2 BÖLÜM 32
SADECE BU GECE İÇİN
BÖLÜM 33 METRES
BÖLÜM 34 ERKEĞİN KADINA DUYDUĞU NEFRET
BÖLÜM 35 ADALET VE SÖYLENTİ
BÖLÜM 36 KRALIN İKİLEMİ
BÖLÜM 37 SİZİN NEYİNİZ VAR? 38. BÖLÜM GÜN
İŞİĞİNDA 39. BÖLÜM REMETA: Kapana Kısılmış
BÖLÜM 40 KALABALIK İÇİNDE MIRILDANAN SORULAR BÖLÜM 41
ONUN DOKUNUŞU
BÖLÜM 43 UÇURUMDA
BÖLÜM 43 BİR KÖLE GİBİ SOYUNDUĞUNDA BİLE BÖLÜM 44
KRAL'IN SÖZLERİ
BÖLÜM 45 KİM BU KADIN? BÖLÜM 46
KÖLE PRENSES
BÖLÜM 47 KRAL VE METRESİ
BÖLÜM 48 GECENİN SESSİZ SESİ BÖLÜM 49 KRAL
CONE'UN MİRASI
BÖLÜM 50 KRALIN ODASINDA BÖLÜM 51
DANIKA'M
BÖLÜM 52 BUZ ÇATLAKLARI
BÖLÜM 53 THE GÖRÜNMEZ BAĞLANTI VE
DURDURULAMAZ BAĞ
BÖLÜM 54 DÖNÜM NOKTASI BU YAZARIN
DİĞER KİTAPLARI TEŞEKKÜR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

